SAVAŞIN VAADİNDEN BAŞKA
HİÇBİR ŞEY KESİN DEĞİLDİ.

KÖTÜLÜĞÜN DOKUNUŞU

SCARLETT ST. CLAIR

HADES X PERSEPHONE

"BEN YAŞAMIN TANRIÇASIYIM," DEDİ PERSEPHONE. "ÖLÜMÜN KRALİÇESİYİM."

Persephone ve Hades nişanlandı. Buna karşılık Demeter, New Greece'i felç eden bir kar fırtınası yarattı ve onlar nişanını bozana kadar da buna son vermeyi reddetti.

Olympos'lular araya girdiklerinde, Persephone geleceğinin bu kadim tanrıların elinde olduğunu öğrendi. Fakat tanrılar ikiye bölünmüşlerdi. Persephone'nin Hades ile evlenmesine izin verip Demeter'le savaşa mı gireceklerdi, yoksa Ölüler Tanrısı'na karşı güçlerini mi birleştireceklerdi?

Artık savaşın vaadinden başka hiçbir şey kesin değildi.

MARTI

Koca dünyadaki en iyi babaya.
Sen hayatını kaybetmeden önce, başıma gelen harika olayların hepsini sana anlatabildim. FaceTime'dan görüşüyorduk ve gülümseyerek, "Çok gururluyum," dedin. Çok geçmeden de COVID testin pozitif geldi. Son görüşmemiz için daima minnet duyacağım. Kendini iyi hissetmediğini hatırlıyorum ve o yüzden seni çok tutmak istemedim; fakat seni sevdiğimi bilmeni istiyordum –ve bütün sohbetimiz bunun üzerineydi.
Seni özlüyorum, seni seviyorum– hem de tekrar tekrar.
Ertesi sabah durumun kötüleşti
ve solunum cihazına bağlandın.
Seni hastanede gördüğümde bunun veda olduğunu biliyordum.
Zorlanıyordun ve yine de elini tuttuğumda
o güzel gözlerini açıp bana gülümsedin.
Seni bir sonraki görüşümde küllerini alıyordum.
Sana bir kez daha sarılmak, sesini ve kahkahanı duymak için her şeyi verirdim. Durup dururken senden komik bir mesaj almak, kel başını okşamak ve omzuna yaslanmak için... Fakat hâlâ benimle olduğunu ve çok gurur duyduğunu biliyorum.
Azmimi sana –yani diğer herkesin imkânsız olduğunu düşündüğü şeye inanan adama– borçluyum.

HUZUR İÇİNDE UYU
Freddie Lee Nixon
23 Aralık 1948 – 27 Kasım 2020

Kitap Kurdu

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta intihar göndermesi ve cinsel şiddet barındıran sahneler bulunmaktadır. zm

Eğer siz ya da tanıdığınız biri intihar konusunda düşünüyorsa, lütfen bir uzmanla görüşün.
Yaşadıklarına rağmen hayatta kalmış biri misiniz?
Danışmanlık veya desteğe mi ihtiyacınız var?

Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği
https://cinselsiddetlemucadele.org
info@cinselsiddetlemucadele.org

Lütfen sessiz kalıp acı çekmeyin. İnsanlar size önem veriyor.
Arkadaşlarınız ve aileniz size önem veriyor.
Ben size önem veriyorum.

Duzenleme
Ny.Ozlem

KISIM I

"Şekil değişiklikleri ve yeni biçimler, ruhumun beni anlatmam için zorladığı şeylerin teması. Yol gösterin bana, ey tanrılar... ve dünyanın başlangıcından kendi ömrüme bir iplik eğirin."

— OVID, DÖNÜŞÜMLER

BÖLÜM I

İşkencenin Dokunuşu

Sert eller kızın bacaklarını araladı ve baldırlarından yukarı doğru çıktı, dudaklar peşinden geliyordu ve hafif bir baskı tenin-den geçip gidiyordu. Yarı uyanık haldeki Persephone dokunuşa doğru gerindi, el ve ayak bileklerindeki bağlar tenine batıyordu. Kafası karışan Persephone, ellerini ve ayaklarını serbest bırak-mak için çekiştirdi ama bağların açılmadığını fark etti. Hareket edememekte, direnmekte, mücadele etmekte kalp atışını hızlan-dıran ve nabzını boğazı ile başında attıran bir şeyler vardı.

"Çok güzel." Sözler, tenine doğru söylenmiş bir fısıltıdan ibaretti. Persephone donakaldı.

O ses.

O sesi tanıyordu.

Bir zamanlar bir dosta ait olduğunu düşünmüştü, şimdiyse o kişi düşmandı.

"Pirithous."

Adamın adını dişlerinin arasından söyledi; sesi hiddet, korku ve tiksintiyle bezeliydi. Persephone'yi takip eden ve Acropolis'ten kaçıran yarı tanrıydı.

"Şişşt," diye fısıldadı adam. Islak ve soğuk dili, tenine değerek süründü.

Persephone'nin boğazından bir çığlık koptu. Baldırlarını birbirine bastırdı, teninde dolaşan yabancı dokunuşa karşı kıvranıyordu.

"O, hoşuna giden neleri yapıyor söyle," diye fısıldadı. Yapışkan nefesi tanrıçanın kulağına doluyordu, eli bacaklarının arasına gittikçe yaklaşıyordu. "Ben daha iyisini yapabilirim."

Gözleri hızla açılan Persephone, kalkıp oturdu, sert nefesler alıp veriyordu. Sanki az önce peşinde bir hayaletle Yeraltı Dünyası'nda koşturmuş gibi göğsü sızlıyordu ve nefes alıp verişi hırıltılıydı. Gözlerinin ortama uyum sağlaması, Hades'in yatağında olduğunu, ipek örtülerin terleyen tenine yapıştığını, karşılarındaki şöminede harlanan turuncu ateşi ve tam yanındaki Ölüler Tanrısı'nın ta kendisini fark etmesi biraz zamanını aldı. Tanrının karanlık, ürkütücü enerjisi havayı doldurarak ağır ve somut hale getiriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Hades.

Sesi net, kısıktı; Persephone'nin tüketmek istediği yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Tanrıya baktı. Yan yatıyordu, çıplak teni ateş ışığıyla parlıyordu. Gözleri siyah siyah ışıldıyor, kara saçları yıldızsız denizdeki dalgalar gibi çarşafın üstüne dökülüyordu. Saatler önce, adamın üstünde uzun, yavaş ve soluksuz bir yolculuğa çıktığında parmaklarını o saçların arasından geçirmişti.

Persephone yutkundu; dili şişmiş gibi hissetti.

Ne bu kâbusu ilk görüşüydü ne de uyandığında Hades'i onu izlerken ilk buluşuydu.

"Uyumamışsın," dedi Persephone.

Hades, "Hayır," diye cevap verip yanında doğruldu, elini kaldırıp yanağını okşadı. Adamın dokunuşu Persephone'nin omurgasından aşağı doğru, tam ruhuna bir ürperti gönderdi. "Anlat bana."

Hades konuştuğunda, sesi adeta büyüden ibaret gibiydi. Persephone'nin boğazını tıkayan kelimeleri bile bir şekilde ağzından çıkması için tatlı dille ikna eden bir büyüydü.

"Yine rüyamda Pirithous'u gördüm."

Hades'in eli, yanağından düştü ve Persephone onun yüzündeki ifadeyi tanıdı, o dipsiz gözlerinde şiddet vardı. Persephone suçluluk hissetti, tanrının kontrol etmek için çok çabaladığı bir parçasını gün yüzüne çıkarıyordu.

Pirithous, Persephone'ye olduğu kadar, Hades'e de dadanıyordu.

"Sana zarar veriyor, uykunda bile." Hades kaşlarını çattı. "O gün seni yüzüstü bıraktım."

"Ben kaçıracağını nasıl bilebilirdin?"

"Bilmeliydim."

Mümkün değildi elbette, Hades, Zofie'yi Persephone'nin koruması olarak atamasının sebebinin tam olarak bu olduğunu söylese de kaçırılmanın olduğu sırada aegis*Acropolis'in dışında devriye geziyordu. Ayrıca Zofie anormal bir şey fark etmemişti çünkü Pirithous yeraltı tünelinden çıkış yapmıştı.

Persephone, Acropolis'ten kaçmak için yarı tanrının yardımını nasıl düşüncesizce kabul ettiğini düşünüp titredi, hâlbuki yarı tanrı başından beri onu kaçırmayı planlıyordu.

Bir daha asla önüne gelene güvenmeyecekti.

"Her şeyi gören değilsin, Hades." Persephone onu yatıştırmayı denedi.

* Mitolojide Athena'nın kalkanı olarak betimlenir, aynı zamanda koruma, kalkan anlamları da vardır. (ç.n.)

Persephone'nin Pirithous'un evinden kurtarılmasından sonraki günlerde, Hades karanlık bir ruh haline bürünmüştü ve bu ruh hali de Zofie'yi aegis'lik görevlerinden azat ederek cezalandırma teşebbüsüyle sonuçlanmıştı. Persephone'nin durdurduğu bir hareketti.

Amazon, Persephone Hades'in hükmünü reddettikten sonra bile onunla tartışmıştı.

"Bu benim taşıyacağım bir utanç."

Aegis'in sözleri Persephone'yi kızdırmıştı.

"Utanç falan yok. Sen işini yapıyordun. Benim aegis'im olmanın tartışmaya açık bir konu olduğunu düşünüyor gibisin. Öyle değil."

Gözleri genişleyen Zofie kararsız bir şekilde Persephone'den Hades'e bakmış, sonrasında da kabullenmeyle eğilerek selam vermişti.

"Nasıl isterseniz, leydim."

Sonrasında Persephone, Hades'e dönmüştü. *"Benim emrim altındakileri kovma girişiminden önce bilgilendirilmeyi beklerim."*

Hades'in kaşları havaya kalkmış, dudakları seğirmişti ve karşı hamlede bulunmuştu. *"Onu ben işe aldım."*

"Bu konuyu açtığına memnun oldum," demişti Persephone. *"Bir daha birine ihtiyacım olduğuna karar verdiğinde, karar aşamasında konuya dahil edilmeyi bekliyorum."*

"Elbette, sevgilim. Nasıl özür dilemeliyim?"

Akşamın kalanını yatakta geçirmişlerdi ama Hades'in onunla sevişirken bile zorlandığını biliyordu, tıpkı şu anda da zorlandığını bildiği gibi.

"Haklısın," diye cevap verdi Hades. "Belki de o zaman Helios'u cezalandırmalıyım."

Persephone ona aksi bir bakış attı. Hades daha önce de Güneş

Tanrısı ile ilgili yorumlarda bulunmuştu. İkisinin de birbirini umursamadığı belliydi.

"Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar mıydı?"

Hades, "Hayır ama eğlenceli olurdu," diye cevap verdi. Sesi, sözleriyle çelişiyordu, heyecanlıdan ziyade meşum bir sesti.

Persephone, Hades'in şiddete eğilimi olduğunun fazlasıyla farkındaydı ve cezalandırmakla ilgili yaptığı yorum, Persephone'ye kurtarıldıktan sonra Hades'ten kaptığı vaadi hatırlattı: *Pirithous'a işkence yaptığında ben de katılacağım.* Hades'in o gece yarı tanrıya işkence etmek için Tartarus'a gittiğini, o zamandan beri sürekli orada bulunduğunu biliyordu; fakat hiç ona eşlik etme talebinde bulunmamıştı.

Ancak şimdi, Pirithous'un rüyalarına dadanmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onu Tartarus'ta –kan içinde, kırılmış, işkence görmüş halde– görmek bu kâbuslara bir son verirdi.

Tekrar Hades'e baktı ve emrini verdi. "Onu görmek istiyorum."

Hades'in yüzündeki ifade değişmese de o anda adamın duygularını hissedebildiğini düşündü –kızgınlık, suçluluk ve kaygı– ama Persephone'nin, saldırganıyla yüz yüze gelmesine izin verdiği için kaygı hissetmiyordu. Onu Tartarus'a sokacağı için hissettiği kaygıydı bu. Hades'in bir parçasının, ona bu yönünü göstermekten, ardından da ne düşüneceğinden korktuğunu biliyordu. Buna rağmen onu geri çevirmedi.

"Sen nasıl istersen, sevgilim."

Persephone ve Hades Tartarus'ta, penceresiz, beyaz bir odada belirdiler, oda öyle parlaktı ki can acıtıyordu. Persephone'nin gözleri, parlaklığa alışınca büyüdü ve odanın tam

merkezindeki bir sandalyeye bağlı olan Pirithous'a odaklandı. Persephone'nin yarı tanrıyı görmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Adamın çenesi göğsünde, gözleri kapalıyken uykuda gibi görünüyordu. Bir zamanlar bu adamın yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama o keskin elmacıkkemiklerinin olduğu yerde şimdi avurtları çökmüştü, yüzü solgun ve kül gibiydi.

Ve koku.

Midesi takla atıp adamın görüntüsüyle resmen ekşidi.

"Ölü mü?" Ne olur ne olmaz diye sesini fısıltının ötesine çıkaramadı, yarı tanrının gözlerini görmeye hazır değildi. Yeraltı Diyarı'nda, Tartarus'ta durdukları düşünülünce tuhaf bir soru sorduğunu biliyordu ama Persephone, Hades'in tercih ettiği işkence yöntemlerini de biliyordu. Bir dizi dehşet verici cezayla hayatlarını almak için onlara yeniden can veriyordu.

"Bana kalırsa nefes alıyor," diye cevap verdi Hades.

Persephone hemen cevap vermedi. Ruha yaklaşıp birkaç adım ötesinde duraksadı. Yakından bakınca ısının altında fazlaca yumuşamış balmumundan bir heykele benziyordu, çökmüş ve somurtuyordu. Yine de sağlam ve fazlasıyla gerçekti.

Yeraltını ziyaret etmeden önce, ruhların gölgelerden ibaret olduğunu düşünürdü, kendilerinin gölgeleri olduklarını ama aksine cismaniydiler, öldükleri günkü kadar sağlamlardı, gerçi her zaman bu şekilde değillerdi. Bir zamanlar, Hades'in diyarındaki ruhlar, onun hükümdarlığı altmda tatsız ve tıkış tıkış bir varlık sürmüşlerdi.

Hades fikrini neyin değiştirdiğini, neden hem diyarını hem de ruhlara renk ve yaşam illüzyonu vermeye karar verdiğini asla söylememişti. Hades sık sık yeraltının da Yukarı Dünya gibi evrildiğini söylüyordu ama Persephone Hades'i tanıyordu. Hades'in vicdanı vardı ve Yeraltı'nın Kralı olduğundan beri pişmanlık hissediyordu. O şeyleri merhametinden, bir yönden kefaret gibi, yapmıştı.

Buna rağmen, Hades geçmişi için kendisini asla bağışlamayacaktı ve işte bu bilgi, Persephone'nin yüreğini acıtıyordu.

Hades'e, "Yardım ediyor mu?" diye sordu, cevabı duymak istediğinden emin değildi. "İşkence etmek?"

Hâlâ ortaya çıktıkları yerde duran tanrıya baktı, saçları açık ve boynuzları ortadayken karanlık, güzel ve vahşi görünüyordu. Burada olmanın tanrıya ne yaptığını hayal bile edemezdi ama Persephone'yi Pirithous'un ininde bulduğunda yüzünde beliren bakışı hatırlıyordu. Persephone, hiddetin o şekilde ortaya çıktığını hiç görmemişti, bu adamı o kadar dehşete düşmüş ve kırık dökük hiç görmemişti.

"Öyle diyemem."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" Persephone, Pirithous'a doğru yürüdü, yarı tanrının arkasında duraksayıp Hades'le göz göze geldi.

"Kontrol için," diye cevap verdi Hades.

Persephone, Hades'in kontrol ihtiyacını her zaman anlamamıştı ama tanıştıklarından beri geçen aylarda, kendisi de tam olarak aynı şeyi arzulamaya başlıyordu. Mahkûm olmanın, güçsüz olmanın, iki berbat seçim arasında kalmanın ve yine de yanlış olanı seçmenin nasıl olduğunu biliyordu.

"Kontrolü istiyorum," diye fısıldadı Persephone.

Hades bir an için ona baktı, sonra elini uzattı.

"Elde etmene yardım edeceğim."

Tanrının sesi aralarındaki alanı kaplayıp göğsünü ısıttı. Persephone tekrar ona yaklaştı ve Hades onu kendine doğru çekip kadının sırtını göğsüne yaslandı.

Birdenbire Pirithous nefes aldı. Onun kıpırdanmasını izlerken Persephone'nin kalp atışları hızlandı. Yarı tanrının başı sallandı ve gözlerini kırpıştırarak açtı, uykulu ve kafası karışıktı.

Yarı tanrının bakışlarını tekrar görmenin verdiği korku,

Persephone'nin içini yarıp organlarını sarstı. Hades onu temin edercesine belini sıktı, sanki güvende olduğunu hatırlatıyordu ve sonra başını eğdiğinde nefesi kulağını gıdıkladı.

"Büyünü kontrol altına almanla ilgili öğrettiklerimi hatırlıyor musun?"

Apollo'nun, Hades'ten bir iyilik sözü ve Persephone'den de kendisi hakkında yazmayacağına dair söz alıp gitmesinden sonra, Persephone'nin korusunda geçirdikleri zamandan bahsediyordu. Persephone ağaçlarda ve çiçeklerde teselli aramak istemiş ama yerdeki solmuş kısımda hayat yaratamadığında yerine sadece düş kırıklığı bulmuştu. Hades tam o anda gelmişti, iradesiyle hareket ettirdiği gölgeler gibi belirivermiş ve Persephone'ye büyüsünü kontrol edip çimenleri iyileştirmesi için yardım etmişti. Hades talimatları konusunda baştan çıkarıcı davranmış, dokunduğu her yeri alev alev yakmıştı.

Bunu düşündüğü anda Persephone'nin vücudu ürperdi ve kelimeyi dişlerini sıkarak söyledi.

"Evet."

"Gözlerini kapat," diye talimat verdiğinde, dudakları Persephone'nin boynuna sürtündü.

"Persephone?" Pirithous'un sesi tarazlıydı.

Persephone gözlerini daha sıkı yumdu, onun yerine Hades'in dokunuşuna odaklanıyordu.

"Ne hissediyorsun?" Hades'in eli omuzlarından aşağı kaydı, diğer kolu sıkıca beline dolanmıştı, parmakları sahiplenici bir şekilde kavrıyordu.

Bu soru kolay değildi, bir sürü şey hissediyordu. Hades için tutku ve tahrik. Pirithous için öfke, korku, keder ve ihanet. Bu bir girdaptı, dibi olmayan karanlık bir boşluktu ve sonrasında yarı tanrı tekrar onun adını söyledi.

"Persephone, lütfen. Ben... ben üzgünüm."

Yarı tanrının sözleri, göğsüne saplanan bir mızrak gibi çarptı ve Persephone konuşurken gözlerini açtı.

"Şiddete meyilli hissediyorum."

"Odaklan ona," dedi Hades. Elini karnına bastırdı, diğer elini de tanrıçanın parmaklarının arasından geçirdi.

Pirithous metal sandalyesine çökmüş halde kaldı, bağlı ve karamsardı, Persephone'nin bir zamanlar korktuğu gözler şimdi ona ıslak ıslak ve korkuyla bakıyordu.

Persephone, yer değiştirdiklerini fark etti ve tereddüt ettiği, ona zarar verip veremeyeceğini sorguladığı bir an oldu. Sonra Hades konuştu.

"Besle o hissi."

Parmakları birbirine geçmiş halde, Persephone avucunda toplanan gücü, derisini dağlayan o enerjiyi hissetti.

"Neresine acı vermeyi dilersin?" diye sordu Hades.

"Bu sen değilsin," dedi Pirithous. "Seni tanıyorum. Seni izledim!"

Persephone'nin kulaklarında bir kükreme oluştu ve gözleri yandı, içindeki güç zorlukla zapt edebildiği bir ısıydı.

Bu adam ona tuhaf hediyeler bırakmış, takip etmiş, güvende olması gereken bir yerdeyken fotoğraflarını çekmişti. Persephone'den güvende olma hissini alıp götürmüştü, hatta uykusundayken bile.

"Sikini bir silah olarak kullanmak istemişti," dedi Persephone. "O kısmının yanmasını istiyorum."

"Hayır! Lütfen, Persephone. Persephone!"

Elinde toplanan enerji ürkütücüydü ve parmaklarını Hades'in parmaklarının arasından sıyırırken, orada toplanan büyünün sonu gelmeyen bir lav sıcaklığında Pirithous'a doğru aktığını hayal etti.

"Bu sen—"

Büyü iyice yerleştiğinde, Pirithous'un sözleri kesildi. Dışarıdan bakıldığında onunla ilgili hiçbir sorun yok gibiydi –kasığından fışkıran alevler yoktu– fakat Persephone'nin büyüsünü hissettiği barizdi. Yarı tanrı ayaklarını yere dayayıp bağlarına karşı koydu, dişlerini sımsıkı kenetledi ve başındaki, boynundaki damarlar belirginleşti.

Yine de sıktığı dişlerinin arasından konuşmayı başardı. *"Bu sen değilsin."*

"Kim olduğumu sanıyorsun bilmiyorum," dedi Persephone. "Fakat dur da sana açıklayayım: Ben Persephone, Yeraltı'nın Müstakbel Kraliçesi, Kaderinin Hanımı'yım. Varlığımdan korku duymaya başlayacaksın."

Pirithous'un burnundan ve ağzından kan damladı, göğsü hızla şişip indi ama tekrar konuşmadı.

Persephone, Pirithous'un vücudunun acıya karşı kasılıp gerilmesini izlerken, "Ne kadar süre bu şekilde kalacak?" diye sordu. Yarı tanrının gözleri yerinden pörtlemeye başladı ve derisi ter tabakasıyla kaplanarak onu yeşil renge bürünmüş gibi gösterdi.

Hades rahat bir tavırla, "Ölene kadar," diye cevap verirken, aynı kayıtsızlık ifadesiyle izledi.

Persephone irkilmedi, hissetmedi, Pirithous bir kez daha sessiz ve gevşemiş hale gelene kadar oradan ayrılmak istemedi. Hades'e sorduğu soruyu hatırladı: *yardım ediyor mu*? Şimdi baktığında, kendisinin de bir cevabı yoktu, bir parçasının solup gittiği ve eğer bunu yeteri kadar yaparsa kalanının da solup gideceği bilgisi dışında bir cevabı yoktu.

BÖLÜM 2

Kederin Dokunuşu

"Düğün planları nasıl gidiyor?" diye sordu Lexa. Persephone'nin karşısında, üstüne mavi unutma beni çiçekleri işlenmiş, beyaz bir battaniyeyle oturuyordu. Ruhlardan biri olan Alma'dan bir armağandı. Asphodel'i günlük ziyaretlerinden birinde, kucağında bir yığınla Persephone'ye yaklaşmıştı.

"Sizin için bir şeyim var, leydim."

"Alma, gerek yoktu—"

"Vermeniz için bir hediye," diye çabucak araya girmişti ruh, gümüş rengi saçları yuvarlak, pembeleşmiş yüzüne doğru uçuşurken. *"Arkadaşınız için yas tuttuğunuzu biliyorum, o yüzden, bunu ona verin."*

Persephone kadının elindeki yığını aldıktan ve ne olduğunu –minik, mavi çiçekleri sevgiyle işlenmiş bir battaniye– fark ettikten sonra gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Unutma beni çiçeğinin ne anlama geldiğini size anlatmam

gerekir mi bilmiyorum," diye devam etmişti Alma. *"Gerçek sevgi, sadakat, hatıralar. Zamanla, arkadaşınız sizi tekrar tanımaya başlayacak."*

Persephone o akşam kaleye döndükten sonra battaniyeyi göğsüne dayamış ve ağlamıştı. Ertesi gün de Lexa'ya armağan etmişti.

Lexa kumaş yığınına, ufak bir çocuğu tutuyormuş gibi sarılarak, *"Ah, bu çok güzel leydim,"* demişti.

Persephone unvanının kullanılmasıyla kasılırken kaşları çatılmıştı ve konuştuğunda kafasının hiç olmadığı kadar karıştığı sesinden belliydi. *"Leydim mi?"*

Lexa daha önce Persephone'nin unvanını hiç kullanmamıştı. Gözleri buluştu ve Lexa tereddüt etti, kızarıyordu.

"Thanatos unvanınızın bu olduğunu söyledi," diye açıkladı.

Persephone, unvanların bir kullanımı olduğunun farkındaydı ama dostlar arasında değil.

"Bana Persephone de."

Lexa'nın gözleri büyüdü. *"Özür dilerim. Sizi üzmek istemedim."*

"Sen... üzmedin."

Persephone sesinin ikna edici çıkması için ne kadar uğraşsa da sesine yeterince güvence katamadı. İşin aslı, Lexa'nın ona leydim dediğini duyması, karşısındaki kişinin öncekiyle aynı kişi olmadığının başka bir hatırlatıcısıydı ve Persephone her ne kadar kendisine Lexa konusunda sabırlı olmasını söylese de bu zordu. Lexa aynı görünüyordu, sesi aynıydı, hatta kahkahası bile aynıydı ama kişiliği farklıydı.

"Ayrıca, madem unvanları kullanıyoruz, o zaman Thanatos'a da lordum demek zorundasın."

Lexa yine utanmış gibi göründü. Gözlerini kaçırdı ve daha fazla kızararak cevap verdi. *"O... mecbur olmadığımı söyledi."*

Persephone o konuşmadan kendini tuhaf ve nasıl oluyorsa Lexa'dan hiç olmadığı kadar uzaklaşmış hissederek ayrılmıştı.

"Persephone?" dedi Lexa.

"Hımm?" Persephone kapıldığı düşüncelerden sıyrıldı. Başını çevirip Lexa'nın gözleriyle buluştu; parlak mavi, çok güzellerdi. Elysium'un ışığı altında daha da solgun olan yüzü gür, kara bukleleriyle çevreleniyordu. Ayrıca ortasından bağlanan beyaz bir elbise giymişti. Persephone'nin onu Yukarı Dünya'da tanıdığı süreçte, giydiğini hatırlayamadığı bir renkti.

"Düğün planları nasıl gidiyor?" diye sordu Lexa tekrar.

"Ah." Persephone kaşlarını çatıp itiraf etti, "Daha tam olarak başlamadım."

Bu kısmen doğruydu. Planlamaya başlamamıştı; ancak Hekate ve Yuri başlamıştı. Dürüst olması gerekirse Lexa'sız düğün planladığını düşünmek canını yakıyordu. Eğer yaşıyor olsaydı, en yakın dostu renk paletlerine, gelinliklere ve salonlara internetten bakıyor oluyordu. Bir plan yapar, listeler oluşturur ve Persephone'ye annesi tarafından hiç anlatılmamış gelenekleri açıklardı. Bunlar yerine Persephone'nin karşısında sessiz, durgun ve geçmişlerinden habersiz bir şekilde oturuyordu. Persephone onu Yuri ve Hekate'nin planlarına dahil etmek istemiş olsaydı bile yapamazdı; Thanatos Asphodel'e gönderilmeye hazır olduğuna karar verene kadar ruhların Elysium'dan ayrılmalarına izin yoktu.

Persephone, *"Belki planlamayı direkt ona götürebiliriz,"* diye önermişti.

Thanatos başını iki yana sallamıştı. *"Ziyaretleriniz onu zaten bitkin düşürüyor. Şu anda daha fazlasının üstesinden gelemez."*

Tanrı, karşı çıkışının etkisini büyüsüyle dindirmeye de yeltenmişti. Ölüm Tanrısı, huzurunda bulunanları sakinleştirebiliyor, yas tutanlara teselli olabiliyor ve endişeleri giderebiliyor-

du. Ancak bazen, Persephone üzerinde tam tersi bir etki yaratıyordu. Tanrının niyeti iyi olsa bile, bazen onun, duygularının üzerindeki etkisini istilacı buluyordu. Lexa'nın ölümünden sonraki günlerde, Thanatos Persephone'nin ıstırabını hafifletme teşebbüsüyle büyüsünü kullanmıştı ama Persephone ona durmasını söylemişti. Tanrının niyetinin iyi olduğunu biliyor olsa da hissetmek istiyordu, canını acıtsa bile.

Lexa'nın o kadar acı çekmesine sebep olduktan sonra, kendisinin acı hissetmemesi yanlış geliyordu.

Lexa, "Heyecanlı görünmüyorsun," diye belirtti.

Persephone, "Hades'in karısı olacağım için heyecanlıyım," diye düzeltti. "Sadece... evlenmeyi hiç hayal etmemiştim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Demeter onu bunun için –ya da herhangi bir şey için– hiç hazırlamamıştı. Hasat Tanrıçası, Persephone'yi dünyadan ve Hades'ten uzak tutarak Kader Tanrıçaları'nı zekâsıyla alt edebilmeyi ummuştu. Persephone seradan ayrılıp fani kılığında dünyaya girmek için yalvardığında, sadece üniversiteyi bitirmeyi, başarılı bir kariyere başlamayı ve özgürlüğünü mümkün olduğu kadar yaşamayı hayal etmişti.

Evlilik bir yana, aşk hiçbir zaman o hayalin bir parçası olmamıştı.

Lexa, "Hımm," diye mırıldanıp ellerine doğru yaslandı, güneşlenmeyi dilercesine başım soluk göğe doğru kaldırdı. "Seni en çok heyecanlandıran şeyle başlamalısın."

Bu eski Lexa'nın sunacağı bir tavsiyeydi.

Fakat Persephone'yi en çok heyecanlandıran Hades'in karısı olmaktı. Geleceklerini düşündüğünde göğsünün şiştiğini, vücudunun kıpır kıpır olduğunu, ruhunun hayatla dolduğunu hissediyordu.

Persephone, "Bu konuda düşüneceğim," diye söz verirken ayağa kalktı. Düğünden laf açılmışken, planlara başlamak için kısa süre içinde sarayda olmalıydı. "Gerçi Hekate ile Yuri'nin kendi fikirleri olduğuna eminim."

"Olabilir," dedi Lexa. Persephone bir an için başka tarafa bakamadı. Eski Lexa ona baktı, sonraki sözlerini eklerken düşünceli ve samimiydi, "Fakat bu senin düğünün."

Persephone, Elysium'dan ayrıldı.

Asphodel'e ışınlanmalıydı. Zaten geç kalmıştı ama Lexa'yı ardında bırakırken gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Durup yüzünü ellerinin arasına gömdü. Vücudu sızlıyordu, göğsü boşalıyor ve ciğerleri alev alev yanıyordu. Bu duyguyu iyi biliyordu, Lexa'nın ölümünden beri onu felç eden histi. Uykusunda ona dadanan kâbuslar gibi, birdenbire geliveriyordu. Beklediği zaman da geliyordu, beklemediğinde de, kahkahalarla, kokularla ve şarkılarla, sözcüklerle, yerlerle ve fotoğraflarla bağlantılıydı. Persephone'den parçalar koparıp alıyordu.

Ayrıca ona yük olan sadece hüzün de değildi, aynı zamanda öfkeliydi. Lexa'nın zarar görmesine öfkeliydi, tanrılara –kendisinin ilahiliğine– rağmen, Kader Tanrıçaları ile savaşmanın mümkün olmamasına öfkeliydi. Persephone bunu denemiş ve başarısız olmuştu.

Midesi, suçluluğun zehriyle düğüm düğüm oldu. Eğer önünde neyin olduğunu bilseydi Apollo ile asla pazarlık yapmazdı. Lexa yoğun bakımda hareketsizce yatarken, Persephone birini kaybetme korkusunun ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Aslında öyle çok korkmuştu ki, sonunda kaçınılmaz olanı önlemek için gücünün yettiği her şeyi yapmıştı. Persephone'nin

kararları, Lexa'yı sadece zamanın ve Lethe'den su içmenin onarabileceği şekilde yaralamıştı.

Hatıraları yok olmuş olmasına rağmen, Persephone eski Lexa'nın geri geleceğini umut etmeye devam etmişti. Ancak şimdi gerçeği biliyordu; yas, asla geri dönmemek, parçaları asla toplamamak demekti. Lexa'nın ölümünden sonra olduğu bu kişinin, sonraki ölüme kadar olacağı kişi olduğu anlamına geliyordu.

Safra boğazına kadar çıktı.

Keder, acımasız bir tanrıydı.

Persephone saraya yaklaşırken kendisine doğru koşturan Cerberus, Typhon ve Orthrus ile karşılaştı. Üç doberman tam önünde durdu, enerjik ama itaatkârlardı. Persephone diz çöküp köpeklerin kulaklarının arkasını kaşını ve yan taraflarına doğru geçti. Köpeklerin karakterlerini gittikçe daha iyi anlıyordu. Üçünün arasında en ciddi ve en baskın olan Cerberus'tu. Typhon cana yakın ama daima alarmdaydı ve Orthrus, yeraltında devriye gezmediği sürece sersemlik edebiliyordu, bu da neredeyse asla olmuyordu.

"Benim yakışıklı çocuklarım nasılmış?" diye sordu.

Hızla soluklandılar ve Orthrus, Persephone'nin yüzünü yalama isteğini güçlükle zapt edebiliyormuş gibi patilerini yere vurdu.

"Hekate ile Yuri'yi gördünüz mü?" diye sordu.

Köpekler inledi.

"Beni onlara götürün."

Üçü birden itaat ederek saraya doğru yürümeye başladı. Tepede ve kaygı verici görünen saray, diyarın her yerinden görülebiliyordu. Parlak obsidiyen kuleler aydınlık, gri renkli gökyüzünde kaybolurken sonsuzluğa kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu, Hades'in erişiminin, etkisinin, egemenliğinin bir temsiliydi. Kalenin dibinde yeşil sarmaşıkların, kırmızı gülle-

rin, nergislerin ve gardenyaların bahçeleri vardı. Çiçek bahçelerini bölen söğütler, tomurcuklanmış ağaçlar ve patikalar yer alıyordu. Hades'in merhametinin, değişim ve uyum sağlama kabiliyetinin bir sembolüydü; onlar Hades'in kefaretiydi.

Persephone ilk ziyaretinde yeraltını bu kadar bereketli bulduğu için çok öfkelenmişti, hem Ölüler Tanrısı ile yaptığı anlaşma yüzünden hem de hayat yaratmak sözüm ona kendi gücü olduğu içindi. Hades, yarattığı güzelliğin bir illüzyondan ibaret olduğunu hemen göstermişti. O zaman bile, Persephone onun öyle çabasızca büyüsünü kullanabiliyor olmasını kıskanmıştı. Hekate ve Hades'le yaptığı pratiklerle her gün kontrolünü kazanıyor olsa da, onların sahip oldukları kontrole hâlâ gıpta ediyordu.

"Bizler eski tanrılarız, canım," demişti Hekate. *"Kendini bizlerle kıyaslayamazsın."*

Kıskançlığın tanıdık pençelerini ne zaman hissetse bu sözleri tekrarlıyordu. Başarısızlığın tanıdık bezginliğini ne zaman hissetse. Gelişme gösteriyordu ve bir gün, ustalaşacaktı. Belki o zaman, Hades'in yıllardır sürdürdüğü illüzyonlar gerçek olacaktı.

Köpekler onu balo salonuna doğru götürdü, Hekate ve Yuri çiçeklerin, renk paletlerinin ve gelinlik çizimlerinin olduğu bir masanın başında duruyordu.

Hekate, dobermanların tırnaklarının mermer zemine çarpan sesleriyle başını kaldırdı. "İşte buradasın," dedi. Köpekler doğruca Cadılık Tanrıçası'na doğru koştular, tanrıça eğilip onların başını okşadıktan sonra, köpekler nefes nefese kendilerini masanın altına attılar.

"Kusura bakmayın, geciktim," dedi Persephone. "Lexa'yı ziyaret ediyordum."

"Sorun değil canım," dedi Hekate. "Yuri'yle ikimiz de nişan partin hakkında konuşuyorduk."

"Nişan... partim mi?" Persephone böyle bir konuyu ilk defa duyuyordu. "Düğün planları için toplandığımızı sanıyordum."

"Ah, öyle zaten," dedi Yuri. "Fakat nişan partisi yapmak *zorundayız*. Persephone! Sana kraliçem demek için sabırsızlanıyorum!"

"Ona şu anda da kraliçem diyebilirsin," dedi Hekate. "Hades öyle diyor."

"O kadar heyecan verici ki!" Yuri ellerini kavuşturdu. "Bir ilâh düğünü. *Yıllardır* yapmamıştık."

"Sonuncusu kimindi?" diye sordu Persephone.

"Sanırım Aphrodite ve Hephaestus'undu," dedi Hekate.

Persephone kaşlarını çattı. Aphrodite ve Hephaestaus hakkında hep söylentiler dolaşmıştı, en yaygın olanıysa Ateş Tanrısı'nın Aşk Tanrıçası'nı istemediği yönündeydi. Persephone, Aphrodite ile konuştuğu zamanlarda, tanrıçanın evliliğinde mutlu olmadığını fark etmişti ama nedenini bilmiyordu. İlişkisi hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştığında Aphrodite onu engellemişti. Bir yönden, Persephone, tanrıçayı suçlamıyordu. Onun aşk hayatı ve çektikleri kimseyi ilgilendirmezdi. Yine de, Aphrodite'nin çok yalnız olduğuna inandığı izlenimine kapılmıştı.

"Onların düğününe davetli miydin?" diye sordu Hekate'ye.

"Öyleydim," dedi Hekate. "Şartlara rağmen güzeldi."

"Şartlar?"

"Onlarınki anlaşmalı evlilikti," diye açıkladı Yuri. "Aphrodite, Hephaestus'a bir armağandı."

"Bir... *armağan*."

Persephone irkildi. Bir tanrıça *–herhangi bir kadın–* nasıl olur da bir *armağan* olarak sunulabilirdi?

"Zeus öyle demekten hoşlanıyor," dedi Hekate. "Fakat Aphrodite –güzelliğin ve baştan çıkarıcılığın sembolü– doğdu-

ğunda, birkaç tanrı onunla evlenmek için Zeus'a yanaştı. Ares, Poseidon, hatta Hermes bile onun büyüsüne kapıldı, gerçi şimdi inkâr edecektir. Zeus kâhinine danışmadan nadiren karar verir ve o tanrılardan her biriyle ilgili evliliği sorduğunda, kâhin savaş öngördü, o yüzden Zeus onu Hephaestus'la evlendirdi."

Persephone kaşlarını çattı. "Fakat Aphrodite çok... azılı görünüyor. Neden kiminle evlendiğine Zeus'un karar vermesine izin verdi?"

"Aphrodite, Hephaestus'la evlenmek *istedi*," dedi Hekate. "Ve istememiş olsaydı bile hiçbir seçim hakkı olmazdı. Bütün ilâh evliliklerinin Zeus tarafından onaylanması gerekir."

"Ne? Niçin? Evlilik Tanrıçası'nın Hera olduğunu sanıyordum."

"Öyle... ve Zeus bir noktaya kadar onu dahil ediyor ama ona güvenmiyor. Eğer Zeus'un Tanrıların Kralı olarak hükümdarlığını bitirmek anlamına gelecekse bir evliliği onaylardı."

"Hâlâ anlamıyorum. Neden evlenmek için onaya ihtiyacımız var?"

"Tanrılar arasındaki evlilik fanilerinki gibi değildir; tanrılar güç paylaşır ve çocukları olur. Zeus'un onayını vermeden önce düşünmesi gereken çok fazla unsur var."

"Güç... paylaşmak mı?"

"Evet, gerçi Hades'e etkisi olacağından şüpheliyim. Onun zaten toprak üzerinde etkisi var ama sen... Sen gölge ve ölüm üzerinde kontrol sahibi olacaksın."

Persephone titredi. Daha fazla büyüyü kontrol etmeyi ve dizginlemeyi öğrenmek zorunda kalacağını düşünmek biraz fazlaydı. Daha kendi büyüsünde yeni yeni ustalaşıyordu. Tabii, Zeus evliliğini onaylamazsa bu bir sorun olmayacaktı. Niçin Hades ona bundan bahsetmemişti?

"Zeus'un onaylamama ihtimali var mı?" diye sorarken alt dudağını ısırdı. Eğer onaylamazsa Hades ne yapardı?

Sevgilim, senin için bu dünyayı yakardım.

Kelimeleri teni boyunca gezinip omurgasında ilerledi; bu, Hades'in verdiği bir sözdü ve gerekirse gerçekleştirirdi.

"Kesin olarak söyleyemem," dedi Hekate. Kaçamak sözleri, Persephone'nin midesinde bir endişe tutuşturdu, durmadan kalbinde oturan ve damarlarında dolaşan bir elektrik gibiydi. Tanrıça nadiren kaçamak cevap verirdi.

Yuri Hekate'yi dirseğiyle dürttü. "Zeus'un onay vereceğine eminim," dedi. "Seni mutluluktan mahrum etmek için ne gibi sebepleri olabilir ki?"

Persephone'nin aklına bir tane geliyordu, o da gücüydü. Ümitsizlik Ormanı'nda kontrolünü kaybettikten ve Hades'in kendi büyüsünü ona karşı kullandıktan sonra, Hekate Persephone'yle ilk tanışmalarından beri içinde taşıdığı bir korkuyu itiraf etmişti: Persephone'nin diğer tanrılardan çok daha güçlü olacağıyla ilgili korkusunu. O güç, Persephone'ye ya Olymposluların yanında bir yer kazandıracak ya da onu düşmanları yapacaktı. Hangisi olduğunu kendisi de söyleyemiyordu.

Yuri konuşmadan bunalmış gibiydi ve hızla konuyu değiştirdi.

"Hadi renk paletlerinden başlayalım," deyip masadaki kocaman bir kitabı açtı. Sayfaların arasından bir sürü kumaş parçaları sarkıyordu.

"Bu ne?" diye sordu Persephone.

"Bu... şey, düğün fikirlerinin olduğu bir kitap."

"Nereden aldın?"

"Kızlarla yaptık," dedi Yuri.

Persephone tek kaşını kaldırdı.

"Ne zaman başladınız?"

Ruhun yanakları pembeleşti ve kekeledi, "Birkaç ay önce."

"Hımm."

Persephone'nin içinden bir ses, neredeyse Styx Nehri'nde boğulacağı o geceden beri ruhların düğün temalı şeyler topladığını söylüyordu ama Yuri ona çeşitli renk eşleştirmelerini gösterirken hiçbir şey söylemedi.

"Lila ve yeşili düşünüyorum," dedi. "Siyahı vurgulayacaktır, kaldı ki Hades'in giyeceği *tek* rengin siyah olduğunu hepimiz biliyoruz."

Persephone kıkırdadı. "Renk seçimi seni kızdırıyor mu?"

"Renk seçimi olmaması mı demek istiyorsun? Sadece bir kereliğine onu beyazlar içinde görmek isterdim."

Hekate alaycı bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

Yuri seçeneklerin üzerinden geçmeye devam ederken, Persephone Zeus'u düşünmeden edemedi ve Hades ile evliliklerine izin verilip verilmeyeceğini bile bilmeden niçin düğün planına giriştiklerini merak etti. *Belki de evliliğin kutsanmıştır*, diye karşı çıktı. *Belki de Hades teklif etmeden önce sormuştur.* Bu, Persephone'nin bu çağdışı kuralı neden hiç duymadığını açıklardı.

Yine de daha sonra kesinlikle Hades'e soracaktı... ve o zamana kadar da endişeli olacaktı.

Persephone renk paletini onayladı ve bu karar sonrası Yuri gelinliğe geçti.

"Alma'ya bazı tasarımlar çizdirmiştim," dedi.

Persephone sayfaları çevirdi. Her elbise mücevherlerle, incilerle ve kat kat tülle bezenmişti. Persephone düğününü hiç hayal etmemiş olabilirdi ama bunların kendisine göre gelinlikler olmadığından emindi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Güzel çizimler," dedi.

Yuri anında kaşlarını çatarak, "Hoşuna gitmedi," dedi.

Persephone, "Öyle değil..." dedi.

"Öyle," diyerek araya girdi Hekate.

Persephone dik dik baktı. "Sadece... sanırım ben daha... sade bir şey istiyorum."

"Fakat... kraliçe olacaksın," diye karşı çıktı Yuri.

"Ama ben hâlâ Persephone'yim," dedi. "Olabildiğim sürece... Persephone olmak isterim."

Yuri bir kez daha karşı çıkmak için ağzını açtı ama Hekate araya girdi. "Anlıyorum, canım. Neden gelinlikle ben ilgilenmiyorum? Ayrıca, balo elbisesi giymek için başka fırsatın olmayacak değil."

Cadılık Tanrıçası imalı bir şekilde Yuri'ye baktı.

Persephone'nin kaşları bitişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah benim canım, bu sadece *ilk* düğünün. İkincisi, hatta belki üçüncüsü olacak."

Persephone yüzünün renginin attığını hissetti. "*Üçüncü* mü?"

Bu henüz öğrenmediği bir başka şeydi.

Hekate açıkladı. "Bir tane Yeraltı'nda, bir tane Yukarı Dünya'da ve bir tane de Olympos'ta."

"Neden Olympos'ta?"

"Gelenek."

"Gelenek," diye tekrarladı Persephone. Zeus'un evlilikleri onaylaması gibi bir gelenekti ve şimdi merak etmeden duramıyordu. Zeus evliliklerini onaylamazsa, bu ilişkilerini hiçbir şekilde onaylamadığı anlamına mı gelirdi? Persephone'nin annesinin yaptığı gibi, onları ayrılmaya zorlar mıydı? Kaşlarını çattı. "Geleneklere uymak için çok da hevesli değilim."

Hekate gülümsedi. "Şansına bak. Hades de öyle."

Bir süre daha orada kalıp çiçekler ve mekân hakkında tartıştılar. Yuri gardenya ve ortancaları önerirken, Persephone ane-

mon ve nergisleri tercih ediyordu. Yuri tören için balo salonunu söylerken, Persephone bahçelerden birini istiyordu; mesela Hades'in bahçesindeki morsalkımın altında. Sonlara doğru, Hekate gülümsüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Persephone. Büyü Tanrıçası'nın neden o kadar keyifli göründüğünü merak ediyordu.

"Ah, bir şey yok," dedi. "Sadece... aksini söylemiş olmana rağmen, bu düğünde ne istediğini tam olarak biliyor gibisin."

Persephone hafifçe gülümsedi. "Ben sadece... bizi hatırlatan şeyleri seçtim."

Persephone toplantılarından sonra hamama çekilip sıcak, lavantalı suyun içinde yaklaşık bir saat kadar kaldı. Bitkin düşmüştü. Vücudunun endişe ve ezici suçluluk duygusuyla daimi savaşının bir sonucu olarak, kemiklerine işleyen türden bir yorgunluktu. Pirithous'la ilgili kâbuslardan uyanmış olması da yardım etmemişti. Hades'le birlikte Tartarus'tan geri döndükten sonra bile uyuyamamıştı, Ölüler Tanrısı'nın yanında uyanık bir şekilde yatarak yarı tanrıya yaptığı işkenceyi yeniden yaşamış, yaptıklarının kendisini neye dönüştürdüğünü merak etmişti. Birdenbire annesinin sözleri zihninde belirdi.

Kızım, sen bile bizim yozlaşmamızdan sıyrılamazsın. Bu, güçle birlikte geliyor.

Persephone bir canavar mıydı? Yoksa başka bir tanrı mıydı?

Persephone hamamdan Hades'in odasına –yatak odalarına, diye hatırlattı kendine– yöneldi. Hades'le Zeus hakkında yüzleşmeyi beklerken üstünü değiştirip ruhlarla yemek yeme niyetindeydi ama yatağı gördüğünde vücudunun ağırlaştığını hissetti ve tek yapmak istediği dinlenmekti. İpek örtülerin üstüne yığıldı, rahat, kuş gibi hafif güvenliydi.

Gözlerini açtığında gece çökmüştü. Oda ateş ışığıyla kaplıydı ve alevlerin gölgeleri karşısındaki duvarda dans ediyordu.

Kalkıp oturdu ve Hades'i şöminenin yanında otururken buldu. Hades ona bakmak için döndü, çıplaktı, kasları –geniş omuzları, düz karın kasları, güçlü baldırları– alevler tarafından sarmalanıyordu. Persephone'nin bakışları adamın her tarafında gezindi; ışıl ışıl gözlerinden şişmiş erkekliğine kadar. Bu adam, bir silah olduğu kadar bir sanat eseriydi de.

Hades, kadehindeki viskisini yudumladı.

Tanrı, "Uyanmışsın," dedi yumuşak bir sesle. İçkisinin kalanını kafasına dikip bardağı şöminenin yanındaki sehpaya bıraktıktan sonra yatağa geldi. Persephone'nin yanına oturup yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu öptü. Hades geri çekilince başparmağıyla tanrıçanın dudaklarını okşadı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Hades.

Persephone cevap verirken dudağını ısırdı, "Zordu."

Hades kaşlarını çattı.

Persephone, "Seninki?" diye sordu.

"Aynı şekilde," derken elini Persephone'nin yüzünden çekti. "Benimle uzan."

"Sormana bile gerek yok," diye fısıldadı Persephone.

Hades, onun zaten açılmış bornozunu aralayarak göğüslerinden birini aç gözlerinin önüne serdi. İpek kumaş tanrıçanın kollarından aşağı kayıp belinin etrafında toplandı. Hades eğilip meme uçlarını ağzına aldı, diliyle ayartan darbeler atıyor ve sertçe emiyordu. Persephone parmaklarını adamın saçlarının arasına daldırdı, başını geriye atarken onu olduğu yerde tutuyor, adamın ağzını vücudunda hissetmenin keyfine varıyordu. Hades ne kadar uğraşırsa Persephone'yi o kadar ateş bastı ve Hades'in ellerinden birini, bacaklarının arasına, doldurulmayı en çok arzuladığı erimiş merkezine yönlendirdiğini fark etti.

Hades ona itaat ederek kaygan etini ayırdı ve onu parmaklarıyla doldurduğunda Persephone'nin bıraktığı soluğu bir iniltiye

dönüştü. Hades dudaklarını onunkilerin üstüne kapatarak inlitiyi zapt etti. Uzun bir süre boyunca Persephone Hades'in bileğini tutarken, Hades'in parmakları derinlere doğru kıvrılıp onun aşina olduğu kısımlarına dokundu ama sonra Persephone elini onun penisine attı ve parmakları aletinin yumuşaklığıyla buluştuğunda Hades öpüşmeyi bırakıp inledi ve parmaklarını içinden çıkardı.

Persephone hırlayarak adamın eline yeniden uzandı ama Hades sadece sessizce güldü.

"Sana zevk vereceğime güvenmiyor musun?" diye sordu Hades.

"Er ya da geç."

Hades gözlerini kıstı. "Ah, sevgilim. Bana nasıl da meydan okuyorsun."

Hades onun pozisyonunu değiştirdi, böylece artık yan yatıyordu, sırtı da adamın göğsüne dayalıydı. Hades kollarından birini Persephone'nin boynuna sararken, diğeriyle göğüslerini kavradı, elini karnından baldırlarına doğru indirdi. Persephone'nin bacaklarını ayırıp tekini kendi bacaklarının üstüne atarak onu genişçe açtı. Parmaklarıyla klitorisinde daireler çizdi ve parmaklarını kıllarının arasından geçirdikten sonra yeniden sıcaklığına soktu. Persephone hızla nefes alıp ona doğru gerildi, sert penisi kıçına dayanıyordu. Persephone başını adamın omzuna bastırıp bacaklarını genişçe ayırarak daha derine sokması için onu ayartıyordu; Hades'in ağzı onunkine yapışırken sahip olma isteğiyle vahşiydi.

Persephone'nin nefes alıp verişi hızlandı, topukları sabit duramayarak yataktan kayıyordu. Kendini zevk içinde ve hayatta hissetti, ilk titreten orgazmı vücudunu harap ederken bile daha fazlasını istedi.

"Bu verdiğim zevk mi?" diye sordu Hades.

Persephone'nin cevap vermeye vakti olmadı. Hades ona

zaman vermiş olsaydı bile, Hades'in aletinin başı Persephone'nin girişine dayanmışken, aldığı ağır soluklar arasında kelimeleri bulacak kabiliyeti olacağını hiç sanmıyordu. Hades içine girerken Persephone hızla nefes aldı, sırtı yay gibi gerilirken omuzları adamın göğsüne batıyordu. Hades, içine tamamen gömüldüğünde ağzını tanrıçanın omzuna dayadı, dişlerini tenine sürtüyordu, eli onu inletene kadar klitorisini okşamayı sürdürdü. Hades'in, Persephone'nin içinden, derinlerinde bir yerden çekip aldığı bir sesti.

"Bu zevk mi?" diye sordu yine hareket ederken. Persephone'nin her şeyin farkına varacağı yavaş bir ritimle hareket ediyordu. Derinlerine yerleşen aletinin her santiminin, hayalarının kıçına çarpışının, her darbesinin ciğerlerinden havayı çalışının.

"Bu zevk mi?" diye sordu tekrar.

Persephone başını ona doğru çevirdi, ensesini kavradı. "Bu mest olmak."

Dudakları şiddetli bir öpüşmeyle birleşti ve başka konuşma olmadı. Sadece birbirlerini kavramalar, çaresizce inlemeler ve birbirine çarpan bedenler vardı. Aralarındaki ısı arttı, öyle ki Persephone vücutlarındaki terin karıştığını hissedebiliyordu. Hades'in hızı arttı; tek eliyle Persephone'in bacağını kendi bacağının üstünde tutuyordu ve diğer eli de boğazındaydı, tanrıçanın çenesini hafif bir baskıyla parmaklarının arasına almıştı. Boşalana kadar da kadını o şekilde tuttu.

Hades'in başı Persephone'nin boynunun kıvrımına düştü, orada tenine öpücük kondurdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Persephone, "Evet," diye fısıldadı.

İyiden öteydi. Hades'le seks yapmak her zaman beklentilerini aşıyordu ve her seferinde zirveye ulaştıklarını *–hiçbir şey bundan daha iyi olamaz diye–* düşündüğünde yanıldığı kanıt-

lanıyordu. Şu anın da bir farkı yoktu ve kendini Ölüler Tanrısı'nın ne kadar deneyimi olduğunu, niçin her şeyi tamamen göstermediğini merak ederken buldu.

Hades geri çekildi ve Persephone ona doğru dönüp yüzünü inceledi, sevişmelerinden sonra parlıyordu. Hades uykulu ve memnun görünüyordu.

"Zeus evliliğimizi onayladı mı?"

Hades hareketsizleşti, adeta kalbi durmuş ve nefes alıp verişi kesilmiş gibiydi. Persephone, onun neye tepki verdiğinden emin değildi, ya bu konu hakkında onunla konuşmayı unuttuğunu fark etmişti ya da yakalandığını anlamıştı. Bir süre sonra rahatladı ama aralarına tuhaf bir gerilim yerleşti. Öfke değildi ancak genelde seksin ardından bulundukları haz anı da değildi.

"Nişanımızdan haberdar," dedi.

"Ben onu sormadım."

Persephone onu artık iyi tamyordu. Hades asla ihtiyacı olandan fazlasını söylemez veya iletmezdi. Bir müddet ona baktıktan sonra cevap verdi. "Beni geri çevirmeyecek."

"Fakat sana onayını vermedi?"

Persephone, onun söylemesini istiyordu ama cevabı zaten biliyordu.

"Hayır."

Gözlerini dikip bakma sırası Persephone'ydi. Yine de Hades sessiz kaldı.

"Bana söyleyecek miydin?" diye sordu Persephone.

"Bilmiyorum." Hades duraksadı ve sonra Persephone'yi şaşırtarak ekledi, "Başka seçeneğim kalmadığında."

"Orası bariz zaten." Tanrıya dik dik baktı.

"Aslında bundan tamamen kaçınmayı umuyordum," dedi.

"Bana söylemekten mi?"

"Hayır, Zeus'un onayından," dedi Hades. "Gülünç hale getiriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nişan ziyafeti ve kutlamalar için bizi Olympos'a çağıracak ve kararını günlerce uzatacak. Katılmak ve sana bu ıstırabı yaşatmak gibi bir arzum yok."

"Peki bunu ne zaman yapacak?" Persephone'nin sesi soluksuz bir fısıltıydı.

"Birkaç haftaya diye düşünüyorum," dedi.

Persephone tavana baktı, gözlerinin önü yaşlarla bulanıklaşırken renkler birbirine karışıyordu. Bunun kendisini neden bu kadar duygusallaştırdığını bilmiyordu. Belki korktuğu içindi, belki de yorulduğu içindi.

"Niçin bana söylemedin? Eğer birlikte olmama ihtimalimiz varsa bunu bilmeye hakkım var."

"Persephone," diye fısıldadı Hades, dirseğinin üzerinde doğruldu. Persephone'ye tepeden bakarak gözyaşlarını sildi. "Kimse bizi ayırmayacak, ne Kader Tanrıçaları ne annen ne de Zeus."

"Çok eminsin ama sen bile Kader Tanrıçaları'na meydan okumazsın."

"Ah, sevgilim... Sana daha önce söylemiştim, senin için, bu dünyayı yıkarım."

Persephone yutkunup onu izledi. "Belki de en çok bundan korkuyorumdur."

Hades onu bir müddet daha inceledi, başparmağıyla yanağını okşadıktan sonra dudaklarını dudaklarına değdirdi, sonra vücudundan aşağı öpücükler kondurdu, uyluklarının arasından kana kana içti ve tanrı yeniden yukarı çıktığında, Persephone'nin dudaklarında Hades'ten başka bir isim yoktu.

Persephone sonraki uyanışında Hades'i tamamen giyinmiş bir şekilde odalarına geri dönerken buldu.

Persephone kalkıp otururken kaşları hafifçe çatıldı, gözleri hâlâ uykuluydu.

"Sorun ne?"

Tanrı yüzünü buruşturdu, cevap verirken bakışları sert ve biraz da merhametsizdi. "Adonis öldü. Öldürüldü."

Persephone bir şok dalgasıyla sarsılırken gözlerini kırpıştırdı.

Persephone Adonis'ten hoşlanmıyordu. Persephone'nin işini çalmış ve izni olmadan yayınlamıştı, hayır dedikten sonra ona dokunmuştu ve eğer *New Athens Gazetesi*'ne geri alınmasını sağlamazsa Hades'le ilişkisini ifşa etmekle tehdit etmişti. Çok fazla şeyi hak ediyordu ama öldürülmeyi hak etmemişti.

Hades ilerleyip bara giderek kendine içki doldurdu.

"Adonis. Öldürüldü mü? Nasıl?"

"Korkunç şekilde," diye cevap verdi Hades. "La Rose'un dışındaki bir ara sokakta bulundu."

Persephone'nin düşünmesi biraz zamanını aldı, zihni haberlere yetişemiyordu. Adonis'i en son Tanrılar Bahçesi'nde görmüştü. Kollarını gerçek ağaçtan uzuvlara dönüştürmüştü ve normale dönmek için Persephone'nin ayaklarına kapanıp yalvarmıştı. Persephone tek bir şartla onu düzeltmişti, eğer başka bir kadına rızası dışında dokunacak olursa günlerinin kalanını ceset çiçeği olarak geçirecekti.

Persephone onu o zamandan beri görmemişti.

"Buraya geldi mi? Yeraltına?"

Hades, "Geldi," diye cevap verip viskisini içti ve bir tane daha doldurdu.

"Ne olduğunu ona sorabilir misin?"

"Hayır. O... Elysium'da."

Bu da, şifa veren tarlalara yerleştirilmesi için ölümünün travmatik bir şekilde yaşanmış olduğunu Persephone'ye söylüyordu.

Persephone, Hades'in bir kadehi daha bitirmesini izledi. Sadece endişeli olduğunda böyle içerdi ve Persephone'yi en çok endişelendiren şey, bir zamanlar parazit dediği bir adamın ölümü hakkında böyle sıkkın görünmesiydi.

Hades, her ne gördüyse onu rahatsız etmişti.

"Sence Aphrodite'nin lütfuna sahip olduğu için mi öldürüldü?" diye sordu Persephone.

Görülmedik şey değildi. Yıllar içinde, aynı sebepten birçok fani öldürülmüştü ve Adonis, Aşk Tanrıçası ile ilişkisi hakkında böbürlenen biriydi.

"Mümkündür," dedi Hades. "Ya kıskançlıktan ya da tanrılara olan nefretten, bilemiyorum."

Persephone'nin karnına kaygı çöreklendi.

"Aphrodite'ye garezi olan birisi tarafından öldürüldüğünü mü söylüyorsun?"

"Bence birkaç kişi tarafından öldürüldü," dedi Hades. "Ve hepsi de ilâhlardan nefret ediyor."

BÖLÜM 3

Saldırı

Ertesi sabah Coffee House'a giderken Hades'in sözleri hâlâ aklındaydı. Ondan Adonis'in ölümüyle ilgili başka bilgi koparamamıştı. Sadece cinayetin planlı yapıldığına ve kasten işlendiğine inandığını eklemişti, bu da Persephone'yi daha fazla saldırı olacağına dair korkutmuştu.

Adonis'in vahşice öldürülmesine rağmen, hiçbir gazetede bahsi geçmedi. Bunun, Hades'in araştırmaya dahil olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündü ama ayrıca halkın –ve Persephone'nin– öğrenmesini istemediği bir şeyler görmüş olduğunu da düşündürdü.

Kaşlarını çattı. Hades'in onu korumaya çalışacağını biliyordu ancak eğer insanlar tanrı lütfu taşıyan fanilere –veya tanrılarla ilgisi olan kişilere– saldırıyorsa bunu bilmesi gerekiyordu. Dünyanın çoğu onun bir tanrıça olduğunu bilmiyor

olsa da, Hades'le olan yakınlığı Persephone'yi ve arkadaşlarını potansiyel hedef haline getiriyordu.

Persephone yerleşmek için kafenin loş bir köşesini seçtikten sonra Helen ve Leuce'u beklemeye koyuldu. Üç hafta önce kendi çevrimiçi topluluk ve blog sayfası *The Advocate*'ı açtığından beri, üçlü her hafta toplanıyordu ve bir ofisleri olmadığı için de New Athens'teki çeşitli mekânları seçiyorlardı. Coffee House da en çok tercih ettikleri yerlerden biriydi. İkili geç kalmıştı, muhtemelen hava şartları yüzündendi, New Athens soğuk hava dalgasıyla cebelleşiyordu.

Aslında, büyük ihtimalle bu, meseleyi olduğundan hafif göstermek oluyordu.

Hava buz gibiydi ve neredeyse bir haftadır kasvetli gökyüzünden karlar düşüyordu. Başta yere değdiği anda eriyordu ancak bugün yolları ve kaldırımları kaplamaya başlamıştı. Meteorologlar buna asrın fırtınası diyordu. Haberlerde Persephone ve Hades'in nişan haberiyle rekabet eden tek haber buydu. Bugün, her gazetenin manşetini paylaştıklarını gördü. *New Athens Gazetesi*'nden *Delphi Divine*'a kadar manşetleri şöyleydi:

Ölüler Tanrısı Fani Gazeteci ile Evleniyor

ve

Kış Fırtınası, Yaz Güneşini Çalıyor

Üçüncü bir başlık Persephone'nin midesini düğüm düğüm yaptı. *Grecian Times*'tan –ulusal bir gazete ve New Athens Gazetesi'nin rakibi– bir köşe yazısıydı.

Kış Havası İlâhi Bir Ceza

Makalenin yazarının tanrılara hayran olmadığı netti, muhtemelen bir kâfirdi. Şöyle başlıyordu:

> Tanrılar tarafından yönetilen bir dünyada, hiçbir şey şans eseri değildir. Soru aynı: kimin gazabıyla yüz yüzeyiz ve sebebi ne? Her ilâhtan daha güzel olduğunu iddia eden başka bir fani yüzünden mi? Ya da gelişmelerine sitem etmeye cüret eden biri yüzünden mi?

İkisi de değildi. Hades, Persephone ve Persephone'nin annesi, Hasat Tanrıçası Demeter arasındaki gerçek bir savaştı.

Persephone konunun buraya gelmesine şaşırmamıştı. Demeter, Persephone ve Hades'i ayırmak için gücünün yettiği her şeyi yapmıştı ve buna Persephone'nin doğumundan itibaren başlamıştı. Onu cam bir seraya hapseden Demeter, onu tanrılar ile onların yaptıkları şeyler hakkında yalanlarla beslemişti, özellikle de Hades hakkında ve bunu sadece Kader Tanrıçaları'nın, Hades ile Persephone'nin hayat ipliklerini birlikte örmelerinden tiksindiği için yapmıştı. Persephone, eskiden annesinin baskıcı hükmü altında nasıl olduğunu düşündüğünde midesinin bulandığını hissetti; kördü, tepeden bakıyordu, hataliydı. Bir evlat değil mahkûm olmuştu ve en sonunda, hepsi bir hiç için olmuştu çünkü Persephone, Hades ile tanıştığında bütün bahisler bitmişti ve önemli olan tek pazarlık, kalbiyle yapmaya istekli olduğuydu.

Baristalardan biri olan Ariana yaklaşırken, "Latten, Persephone," dedi. Persephone artık Coffee House'taki herkesi tanıyordu, hem ününden hem de sık sık gelmesi yüzündendi.

"Teşekkürler, Ariana."

Barista, Hygieia* Üniversitesi'ne girmişti ve epidemiyoloji** okuyordu. Bazı hastalıkların tanrı elinden olduğu ve sadece eğer onlar isterse tedavi edilebildiği düşünülecek olursa, bu zorlu bir çalışma alanıydı.

"Lord Hades'le nişanını kutlamak istedim. Çok heyecanlı olmalısın."

Persephone gülümsedi. Dışarıda Demeter'in fırtınası kötüleşirken iyi dilekleri kabul etmek onun için biraz zorlaşıyordu. Fanilerin eğer havadaki ani değişimin sebebini bilselerdi onların evlilikleri için bu kadar mutlu olmayacaklarını düşünmeden edemedi. Yine de cevap vermeyi başardı. "Heyecanlıyım, teşekkür ederim."

"Tarih belirlediniz mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Sence burada evlenir misiniz? Yani, Yukarı Dünya'da demek istiyorum."

Persephone derin bir nefes aldı. Kadının sorularıyla bu kadar bunalmak niyetinde değildi. Kadının heyecanından ileri geldiğini biliyordu ama sadece onu germeye yarıyordu.

"Biz bu konuda konuşmadık bile. *Çok meşguldük.*"

"Tabii," dedi barista. "Şey, bırakayım da işine geri dön."

Persephone gitmek için arkasını dönen baristaya isteksizce gülümsedi. Lattesinden bir yudum aldıktan sonra dikkatini tabletine verdi, Helen'in dün gece incelemesi için ona yolladığı makaleyi açtı. Başlığı okurken nasıl hissettiğini tam olarak tanımlayamadı ama korkuya benzer bir şeydi.

Fani Aktivist Grup Triad ile İlgili Gerçekler

* Yunan mitolojisinde sağlık ve temizlik tanrıçası. (ç.n.)

** Epidemiyoloji, toplumdaki hastalık, kaza ve sağlıkla ilgili durumların dağılımını, görülme sıklıklarını ve bunları etkileyen belirteçleri inceleyen bir tıp bilimi dalıdır. (ç.n.)

Büyük İniş'in gerçekleşmesinden bu yana geçen yıllarda, faniler tanrıların Dünya'daki varlığından huzursuz oldu. O zamandan beri, onların etkisine karşı çeşitli gruplar oluştu. Bazıları bir kâfirin ideolojisiyle tanımlanmayı seçti. Bu faniler dua etmiyor veya tanrılara tapmıyor, affedilmek için onlara bakmıyorlar bile, ilâhlardan bütünüyle uzak durmayı tercih ediyorlar. Bazı kâfirler, tanrılara karşı verilen savaşta pasif bir rol üstlenmeyi tercih ediyor.
Kimileriyse daha aktif bir rol alıyor ve Triad'a katılmayı seçiyor.
"Her şey tanrıların tekelinde. Restoran endüstrisinden giyim endüstrisine kadar, hatta madencilik bile buna dahil. Ölümlülerin rekabet etmesi imkânsız," diyor organizasyonun ismini vermek istemeyen bir üyesi. "Bir tanrının parayla ne işi olur? Sonuçta bizim dünyamızda hayatta kalmak zorunda değiller."

Bu, Persephone'nin daha önce duyduğu bir argümandı ve diğer tanrılar adına konuşamayacak olsa da Hades'i savunabilirdi. Ölüler Tanrısı, Olymposluların en zenginiydi ama yaptığı hayır işleri fani dünyada büyük bir etki yaratıyordu.
Helen'in makalesi devam ediyordu:

Triad üç fani hakkı savunuyor; adalet, özgür irade ve özgürlük. Karşı çıktıkları şey basit: gündelik hayattan tanrıların etkisini çıkarın. Tanrılara karşı direnişlerinde, öncekine kıyasla daha barışçıl bir yaklaşım sergilemelerini destekleyen yeni bir liderleri olduğunu iddia ediyorlar. Öncesinde halka açık birkaç alan ve tanrılara ait olan işletmeler bombalanmıştı.

Yakın geçmişteki saldırıların arkasında Triad'ın olduğunu gösteren kanıt yoktu. Aslında son beş yılda onlarla bağlantılı olan tek şey, New Athens sokaklarında Panhelenik Oyunlara* karşı çıkmak için yapılan bir protestoydu. Yunanlılar için önemli bir kültürel etkinlik olarak görülmesine rağmen, Triad, tanrıların kahramanları seçmesini ve onları birbirine kırdırmasını hor görüyordu. Bu, kaçınılmaz olarak ölüme varan bir spordu ve Persephone, ölümüne dövüşmenin ilkel bir şey olduğunu kabul etmek zorunda olsa da bu faninin seçimi diye düşünüyordu.

Tanrılar adına, Hades gibi düşünmeye başlıyorum.

Okumayı sürdürdü:

Bu barış iddiasına rağmen, geçtiğimiz yıl tanrılarla birlik içinde olan insanlara karşı 593 saldırı oldu. Sorumlular, Triad'ın en yeni misyonunu yerine getirerek bir yeniden doğuşu müjdelediklerini iddia ediyorlar. Bu artan ölüm oranları tanrılar ve faniler tarafından fark edilmedi bile, bir evliliğin, bir fırtınanın ve Aphrodite'nin en yeni markasının gölgesinde kaldı.

Belki de tanrılar Triad'ı bir tehdit olarak görmüyordur ancak geçmişlerine bakınca, onlara güvenilebilir mi? Görüldüğü üzere, sözde aktivist grubun eyleme geçmeye karar vermesi halinde zarar görecek olanlar onlar değil. Olan masum sivillere olacak ve fanilerin sayıca tanrılardan fazla oldukları bir dünyada, ilahi varlıkların ne yapması gerektiğini sormalı mıyız?

Son cümle, Persephone'nin ağzında ekşi bir tat bıraktı, özellikle de Adonis'in ölümünün ardından. Yine de Helen'in

* Antik Yunanistan'da yapılan dört ayrı spor festivalinin adı. (ç.n.)

makalesinde vurguladığı gerçeklerle birlikte, Persephone'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Triad'ın liderinden duymak istiyordu; 593 saldırının sorumluluğunu almışlar mıydı? Eğer almadılarsa adi saldırıları kınamayı planlamışlar mıydı? Gelecek için planları neydi?

Notlarını almaya öyle odaklanmıştı ki gelen sesle irkilene kadar birinin yaklaştığını fark etmedi bile.

"Sen Persephone Rosi misin?"

Persephone sıçradı, başını kaldırıp baktığında geniş, kahverengi gözleri ve kalkık kaşları olan bir kadınla karşılaştı. Kadının kalp şeklindeki yüzü gür, koyu renk saçlarla çevrelenmişti. Üzerinde siyah bir palto vardı, kenarları kürklüydü ve ellerinin arasında buharı tüten bir kahve bardağı tutuyordu.

Persephone ona gülümseyip, "Benim," diye cevap verdi.

Kadının fotoğraf çektirmek ya da imza almak istemesini bekliyordu ama kadın bunun yerine kahvesinin kapağını açtı ve kahveyi Persephone'nin kucağına döktü. Persephone ayağa fırlarken teni iyice yandı ve bütün kafe sessizliğe gömüldü.

Persephone bir an için afalladı, acıyla ve savunmaya geçmesi için onu kemiklerine kadar sarsan büyüsüyle sessizliğe gömüldü.

Görevini tamamlayan kadın döndü ama gideceği anda bir Amazon ve Persephone'nin aegis'i olan Zofie'yle yüz yüze geldi.

Uzun ve zeytuni teni olan Zofie güzeldi, kara saçları uzun bir örgü şeklinde sırtından aşağı iniyordu. Persephone onunla ilk tanıştığında, Amazon'un üzerinde altından bir zırh vardı ama Aphrodite'nin butiğini ziyaret ettikten sonra modern giysilerle dışarı çıkmışlardı. Bugün üzerinde siyah bir tulum vardı. Uymayan tek şey, elinde tuttuğu ve saldırganın kafasına doğru savurduğu büyük kılıçtı.

Kafede çığlıklar koptu.

"Zofie!" diye haykırdı Persephone ve Amazon'un kılıcı, kadının boynuna bir milim kala durdu. Zofie'nin gözleri Persephone'ninkilerle buluştu. Yüzünde idamına neden devam edemediğini anlayamıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Evet, leydim?"

"Kaldır kılıcı," diye emretti Persephone.

"Ama—" diye karşı çıkmaya başladı Zofie.

"*Hemen.*"

Emri dişlerinin arasından kayıp çıktı. Persephone'nin ihtiyacı olan şey tam da buydu, Zofie'nin onun için kan dökmesi. Bu zaten manşetlere çıkacaktı; insanlar utanmazca görüntü kaydediyor ve fotoğraflar çekiyorlardı. Bu olayla ilgili Ilias'ı bilgilendirmeyi aklına not etti; belki o medyanın önüne geçebilirdi.

Amazon homurdansa da boyun eğdi ve kılıcı göz önünden yok oldu. Fiziksel zarar görme tehdidi ortadan kalkınca, kadın kendine geldi ve tekrar Persephone'ye döndü.

Gözlerinde Minthe veya Demeter'in bile gösterdiğinden fazla bir nefretle, "*Yaban sıçanı,*" diye tısladı ve Coffee House'tan dışarı fırlarken kapının üstündeki zilin hoş tıngırtısını harekete geçirdi.

O gittiği anda Zofie konuştu.

"Tek kelime, leydim. Sokakta işini bitiririm."

"Hayır, Zofie. İhtiyacımız olan son şey, ellerimizde bir cinayet olması."

"Cinayet değil," diye karşı çıktı. "Karşılık."

"Ben iyiyim Zofie."

Persephone eşyalarını toplamak için döndü, insanların hâlâ izlediğinin farkındaydı. Zeus gibi şimşeği kontrol etmeyi dilediği çünkü kendi işlerine bakmalarını öğretmek için buradaki her elektrikli aleti yakardı.

"Ama... sizi yaraladı!" diye tartıştı Zofie. "Lord Hades benden hoşnut olmayacak."

"Sen işini yaptın Zofie."

"Eğer işimi yapmış olsaydım yaralanmazdınız."

"Yapabildiğin anda geldin," dedi Persephone. "Ve ben yaralanmadım. İyiyim."

Yalan söylüyordu elbette, çoğunlukla Zofie'yi korumak için. Amazon, Persephone'nin ne kadar acı içinde olduğunu bilseydi yine istifa etmeye yeltenirdi.

Kahveyi silah olarak kullanmak kimin aklına gelirdi ki? diye düşündü. Ne ihanet ama.

"Niçin size saldırdı?"

Persephone kaşlarını çattı. Bilmiyordu.

Kadın ona, *yaban sıçanı*, demişti. Körü körüne inananlar için kullanılan bir diğer kelimeydi. Persephone kelimeyi biliyordu ancak daha önce hiç ona karşı kullanılmamıştı.

"Bilmiyorum," deyip iç geçirdi. Zofie'yle göz göze geldi. "Ilias'ı ara ve olanları haber ver. Belki medyanın yayınlayacaklarının önüne geçebilir."

"Tabii, leydim. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Hades'i bulmaya," dedi. Bir de bacaklarındaki hasarın boyutuna bakmaya. Kıyafetlerinin altında derisi zonkluyordu. "Son defasında birisi bana zarar vermeye çalıştığında onlara işkence etti."

Paltosunu giyip Leuce ile Helen'e hızlıca bir mesaj yolladı, sabah toplantılarının iptal olduğunu ve bu akşam onlarla görüşeceğini haber verdi.

"Sybil'in evinde görüşecek miyiz?" diye sordu Amazon'a.

"Evet, yeni ev partisinde*," dedi Zofie ve kaşları hafifçe çatıldı. "Odun mu getirmeliyim?"

* Yeni eve taşınanlar için kullanılan "housewarming" kelimesi, kelime itibariyle "evi ısıtmak" anlamına da geleceğinden bunu anlamayan Zofie evi ısıtmak için "odun getirmekten" bahsetmektedir. (ç.n.)

Persephone kahkaha attı. "Hayır, Zofie. Şarap veya yiyecek getir."

Persephone, Zofie'nin yetiştirilme tarzı hakkında pek fazla şey bilmiyordu ama büyüdüğü adanın modern toplumla birlikte gelişmediği aşikârdı. Hekate'ye bu konu hakkında soru sorduğunda, "*Ares öyle tercih ediyor,*" demişti.

"Neyi... tercih ediyor?"

"Amazonlar onun çocukları, savaş için doğdular, dünya için değil. Onları Terme Adası'nda tecrit altında tutuyor, böylece asla savaştan başka şey bilmeyecekler."

Bunu öğrendikten sonra, Persephone Zofie'nin Hades'le nasıl tanıştığını ve nasıl kendisinin aegis'i olduğunu merak etti.

Tekrar Amazon'a odaklandı. "Eğer fikre ihtiyacın varsa Sybil'e mesaj at ve ne götüreceğini sor. Yardımcı olacaktır."

Persephone dışarı çıkınca soğuk hava ona çarptı ve kıyafetinin ıslak olması işi daha da kötüleştirdi, altta kalan derisini donduruyordu. Suyla kayganlaşan ve kar tutmaya başlayan kaldırımda ilerledi, binanın köşesinden dönüp de yayaların görmeyeceği yere geldiğinde yeraltına ışınlandı.

Yatak odasında belirdi, Hades'in öfkeli bir halde yarasını incelemek için orada olmasını bekliyordu ama henüz gelmemişti. Persephone çantasını kenara bırakıp paltosunu çıkardı, sahte deriden taytını sıyırdı. Sıcak kahvenin derisine değdiği yerdeki sızıyı hâlâ hissedebiliyordu. Neyse ki hasar minimal düzeydeydi; baldırları kızarmış ve biraz şişmişti, bacaklarında hafiften su topluyormuş gibi izler vardı. *Belki soğuk su çarpmanın yardımı dokunur,* diye düşündü.

Banyoya girmek için döndüğü sırada yolunun Hades tarafından kapatıldığını gördü.

İrkilen Persephone, çıplak göğsünün üzerinden elini kalbine koydu. Tanrı orada parlayan gözlerle duruyordu, üstüne

oturan siyah takım elbisesini giymişti. Saçları arkaya doğru taranmış ve ensesinde kusursuz bir topuzla toplanmıştı, bir tel bile dışarıda değildi. Keskin hatlı çenesi güzelce tıraşlanmış ve kısaltılmıştı. Kusursuz ve şehvetli görünüyordu, Persephone'nin nefesini kesen ve içini sızlatan bir görüntüydü.

"Hades! Ödümü kopardın."

Hades'in bakışları göğsüne indi ve Persephone'nin eline uzanırken sırıttı.

"Kıyafetlerini çıkardığın anda seni bulacağımı bilmen gerekirdi. Bu altıncı hissim."

Hades dudaklarını parmaklarına yapıştırmak için eğildi, gözleri daha da aşağı indi ve ağzının kenarında bir kırışıklık belirdi. Persephone'nin elini bırakıp avucunu tanrıçanın bacağına koydu. Persephone, su toplayan sıcaklığın üzerinden onun dokunuşunun serinliğini hissedince titredi.

"Bu ne?" Hades'in sorusu adeta bir tıslamaydı.

Görünüşe göre, haberler daha ona ulaşmamıştı.

"Bir kadın kucağıma kahve döktü," diye açıkladı Persephone.

"*Döktü mü*?"

"Eğer kasten yapıp yapmadığını soruyorsan, cevap evet."

Hades'in gözlerinde karanlık bir şeyler parladı. Dün gece Adonis'in ölüm haberini getirdiğindeki bakışının aynısıydı. Bir saniye sonra Hades önünde diz çöktü. Ellerinden bir büyü dalgası patlayarak tenine yerleşti, Persephone artık yanıkların acısını hissetmeyene ve derisindeki kabarcıkları görmeyene kadar devam etti. İyileşmiş olmasına rağmen Hades dizlerinin üzerinde kaldı, ellerini Persephone'nin bacaklarının arkasına kaydırdı.

"Bu kadının kim olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu Hades, dudakları baldırının iç kısmına sürtünüyordu.

"Hayır," deyip hızla nefes aldı, ellerini adamın omuzlarına koydu.

"Seni... ikna edemez miyim?"

"Belki edersin," diye itiraf etti, kelime ağzından bir solukla birlikte kaçtı. "Fakat kadının adını bilmiyorum, o yüzden... *ikna* çaban boşa olurdu."

"Yaptığım hiçbir şey boşuna değil."

Hades'in tutuşu sıkılaştı ve başını tanrıçanın bacaklarının arasına gömdü, ağzı klitorisinin üstüne kapandı. Persephone hızla nefes alıp parmaklarını onun kaygan saçlarının arasından geçirdi.

"*Hades*—"

"Beni durdurma," derken sesi sertti.

"Yarım saatin var," dedi.

Hades duraksayıp aşağıdan ona baktı.

Tanrılar aşkına, bu adam çok güzel ve acayip şehvetliydi. Karnının altındaki sıcaklık, iç organlarını eritti. Onun için ıslandı. Ağzını ona dayadığı anda boşalacaktı, Hades'in onun orgazm olması için çabalaması bile gerekmeyecekti.

"Sadece yarım saat mi?"

"Fazlasına mı ihtiyacın var?" diye meydan okudu.

Hades ona ahlaksızca gülümsedi. "Sevgilim, seni beş dakika içinde boşaltabileceğimi ikimiz de biliyoruz ama ya ben oyalanmak istiyorsam?"

"Daha sonra," dedi. "Katılacağımız bir parti var ve ben daha kapkek yapacağım."

Hades kaşlarını çattı. "Geç gitmek fani geleneği değil mi?"

Persephone tek kaşını kaldırdı. "Sana bunu Hermes mi söyledi?"

"Yanılıyor mu?"

"Sybil'in partisine geç kalmayacağım, Hades. Eğer dileğin beni memnun etmekse, o zaman beni tam zamanında boşaltacaksın."

Hades pis pis gülümsedi.

"Sen nasıl istersen sevgilim."

BÖLÜM 4

Daha Önce Hiç

Persephone, Hades'le birlikte Sybil'in apartmanının kapısında belirdi.

Omurgası bir ürpertiyle sarsıldı.

Hem soğuktan hem de son bir saati dizlerinin üstünde geçirmiş olan Ölüler Tanrısı'yla ilgili düşünceleri yüzündendi. Hades'in ahlaksızlığına alışmış olmalıydı ama hâlâ onu şaşırtmanın yollarını buluyordu; ayakta dururken tek bacağını omzuna atarak tanrıçaya zevk vermek gibi. Adamın dili tadına bakmış ve onu ayartmış, yalayıp yutarak tadına varmıştı. Persephone kendini ona bastırmıştı, vücudunu adamın ağzına doğru bırakmadan yapamamıştı. Persephone boşaldığında, Hades'in göğsünün derinliklerinden bir hırıltı kopmuştu. Persephone bitirdiğinde, Sybil'in partisi için kapkek yapacak kadar vakti kalmıştı.

Bir titreme daha vücudunu sarstı. Soğuk, derisine giren iğneler gibi deliciydi. Ağustos için hava doğal değildi ve hiçbir

şey –Hades'in aşkının yarattığı mutluluk bile– düşmeye devam eden karla birlikte hissettiği kaygıyı teskin edemedi.

Savaşın başlangıcı.

Bunlar Hades'in sözleriydi, evlenme teklifi ettiği gece söylemişti, bu defa elinde yüzükle tek dizinin üstüne çökmüştü. Hayatının en iyi anıydı ama Demeter'in büyüsünün gölgesinde kalmıştı. Birdenbire Persephone'nin parmaklarının ucu güçle karıncalandı, sırtından yukarı çıkan ani öfke ürpertisine tepki veriyordu.

Hades'in, beline doladığı kolu sıkılaştı.

"İyi misin?" diye sordu, büyüsündeki artışı sezdiğine hiç şüphe yoktu.

Persephone, henüz büyüsünün duygularına tepki vermesini engellemeyi tam olarak başaramıyordu.

"Persephone?"

Hades'in sesi dikkatini çekti ve adamın önceki sorusuna cevap vermemiş olduğunu fark etti. Persephone başını yana eğerek onunla göz göze geldi. Gözleri adamın dudaklarına ve çenesindeki davetkâr kirli sakala indi, teninde nasıl hissettirdiğini, ayartan ve sataşan leziz sürtünmeyi hatırladığında karnında sıcaklık baş gösterdi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Hades şüpheci şekilde tek kaşını kaldırdı.

"İyiyim," dedi. "Sadece annemi düşünüyordum."

"Onu düşünerek akşamını mahvetme, sevgilim."

"Havaya bakarak onu görmezden gelmek biraz zor, Hades."

Hades başını kaldırıp bir an için göğe baktı, yanındaki vücudu kaskatı oldu, Persephone onun da endişeli olduğunu biliyordu ama konuyla ilgili düşüncelerini sormadı. Bu akşam eğlenmek istiyordu çünkü içinden bir ses, bu geceden itibaren hiçbir şeyin eğlenceli olmayacağını söylüyordu.

Kapıyı tıklattığında açan kişi Sybil değil de sarışın bir adamdı. Düşük göz kapakları, mavi gözleri ve kirli sakalı vardı. Yakışıklı olsa da yabancının tekiydi.

Tuhaf, diye düşündü Persephone. Bunun Sybil'in dairesi olduğuna emindi.

"Şey, sanırım yanlış daireye—"

"Persephone?" diye sordu adam.

Persephone tereddüt etti ve Hades'in onu saran kolu gerildi.

"Persephone!" Sybil adamın arkasından çıkıp kolunun altından eğildi ve Persephone'yi çekip sarıldı. "Burada olduğun için o kadar mutluyum ki!"

Sesinde rahatladığını gösteren bir ton vardı. Sybil geri çekildi ve gözleri Hades'e kaydı.

"Senin de gelebilmene çok sevindim, Hades." Sybil'in sesi kısık ve utangaçtı. Persephone onun tanrılara yabancı olmadığını bildiğinden buna biraz şaşırdı. Daha birkaç ay öncesine kadar Apollo'nun kâhini olarak hizmet ediyordu... ta ki Apollo'yla yatmayı reddettiğinde tanrı bütün kehanet güçlerini elinden alana kadar. Apollo bu davranışıyla Persephone'nin yazısının konusu olmuştu ama Persephone'nin Güneş Tanrısı hakkında yazma kararı tam bir felakete dönüşmüştü.

Apollo'nun çok sevildiği ortaya çıkmıştı ve Persephone'nin yazısı karalama olarak görülmüştü. Sadece o kadarla da kalmamıştı, Hades küplere binmişti, öyle kızmıştı ki Apollo intikam peşine düşmesin diye tanrıyla pazarlık yapana kadar Persephone'yi diyarında tutsak etmişti.

O deneyim Persephone'ye fazlasıyla ders olmuştu, esasen dünyanın acı içindeki bir kadına inanmaya hazır olmadığıydı. *The Advocate*'ı açmasının sebeplerinden biri buydu.

"Davet için teşekkürler," diye cevap verdi Hades.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" diye sordu sarışın yabancı.

Persephone, Sybil'in donakaldığını fark etti. Sadece bir saniyelik bir şeydi, sanki adamın orada olduğunu unutmuş gibiydi ve yüzünde ufak, özür diler gibi bir gülümseme şekillendikten sonra ona döndü.

"Persephone, Hades, bu Ben."

"Selam," deyip ellerini sıkmak için elini uzattı. "Ben Sybil'in erkek arka—"

"Arkadaşım. Ben bir arkadaşım," dedi Sybil çabucak.

"Şey, yakında erkek arkadaşı olacağım," diyerek sırıttı ama Sybil'in Persephone'ye attığı bakış çaresizceydi. Persephone'nin bakışları kâhinden faniye kayarken adamın uzattığı terli eli tuttu.

"Seninle tanışmak... *güzel.*"

Ben, Hades'e doğru döndü. Ölüler Tanrısı başını eğip uzatılan ele baktı. "Benim elimi sıkmak istemezsin, fani."

Ben'in gözleri hafifçe genişledi ve peşinden tuhaf bir sessizlik oldu ama sadece bir an sonra Ben'in gülümsemesi geri döndü.

"Ee, içeri girelim mi?" diye sordu Ben.

Kenara çekilip herkesin girmesi için elini uzattı. Persephone sıcak daireye adım atarken Hades'e tek kaşını kaldırdı. Hades'in ruha kadar görme kabiliyeti vardı ve Persephone, onun Ben'e baktığında ne gördüğünü merak etti, gerçi tahmin edebilirdi herhalde.

Seri katil.

"Ne?" diye sordu Hades.

"Uslu olacağına söz verdin," dedi Persephone.

"Fanilerin gerginliğini almak benim doğamda yok," diye cevap verdi Hades.

"Ama benim gerginliğimi almak doğanda var," dedi Persephone.

"Heyhat," dedi alçak sesle. "Sen benim en büyük zaafımsın."

Sybil'in dairesinin girişi kısa bir koridorla bir mutfağa ve ufak bir oturma odasına açılıyordu. Alan çoğunlukla boştu, sadece çift kişilik koltuk ve bir televizyon vardı. Apollo ile yaşadığı müsrif hayata yakın bile değildi ama zarif ve rahattı. Persephone'ye, üç yıl boyunca Lexa ile paylaştığı dairesini hatırlattı.

Sybil, "Şarap?" diye sordu ve Persephone dikkatinin dağılmasına memnun oldu.

"Lütfen," dedi. Ölen dostunun düşüncesiyle göğsünde beliren sızıyı bastırdı.

"Sen ne istersin Hades?"

"Viski... elinde ne varsa fark etmez. Sek... lütfen." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. Persephone yüzünü buruşturdu ama en azından güzelce istemişti.

"Sek mi?" diye sordu Ben. "Gerçek viski içicileri en azından su ekler."

Hades'in gözlerinin Ben'inkilerle buluşmasını izlerken Persephone'nin kalbi deli gibi çarptı. "Ben fanilerin kanını ekliyorum."

Sybil hızla, "Elbette Hades," deyip tezgâhtan bir şişe çekti ve Hades'e uzattı. "Muhtemelen buna ihtiyacın olacak."

Tanrı, "Teşekkürler Sybil," deyip içmek için çabucak kapağı gevşetti.

Sybil, Persephone'ye bir kadeh şarap doldurdu ve tezgâhtan kaydırıp uzattı.

Persephone şarabını alırken, "Ben'le nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Sybil cevap vereceği sırada Ben atladı.

"Çalıştığım Four Olives'te tanıştık," dedi. "Benim için ilk görüşte aşktı."

Persephone içtiği içkiyle boğulacaktı, gırtlağını yakan şa-

rabı geri bardağın içine çıkardı. Sybil'le bakışları buluştu, o da utanmış görünüyordu ama ikisi de bir şey diyemeden kapı tıklatıldı.

Sybil, "Tanrılara şükür," deyip resmen girişe doğru koştu, Persephone ve Hades'i faniyle yalnız bıraktı.

"Henüz ikna olmadığını biliyorum," dedi Ben. "Ama sadece an meselesi."

"Bu kadar emin olmanın sebebi ne?" diye sordu Persephone.

Duyurusunu yaptığı sırada sırtı dimdik oldu, "Ben bir kâhinim."

"Ah, siktir," diye homurdandı Hades.

Persephone ona dirsek attı.

"İzin verirseniz," deyip elinde viski şişesiyle mutfaktan çıktı.

Ben tezgâha yaslandı. "Benden hoşlanmıyor sanırım."

"Sana bunu düşündürten ne?" diye sordu Persephone, burnu hâlâ yanıyordu.

Ben omzunu silkti. "Sadece... his."

Aralarında uzun, tuhaf bir sessizlik oldu ve Persephone tam Hades'i aramak için izin istemek üzereyken sözde kâhin konuştu.

"Kayıp yaşadın," dedi.

"Pardon."

"Evet," diye fısıldadı, gözleri odağını yitirmişti ve parlıyordu. "Kayıp yaşadın ve tekrar kaybedeceksin."

Persephone'nin çenesi kasıldı.

"Tek dostun kaybı seni birçoğunu yitirmeye götürecek... ve sen, gecenin ele geçirdiği kor alev, sen parlamayı bırakacaksın."

Öfkesi yavaşça dağıldı, sözlerini fark edince tiksintiye dönüştü.

"Neden *Leonidas*'tan alıntı yapıyorsun?"

Dizi popülerdi ve Lexa'nın en sevdiklerinden biriydi, bir

Sparta kralı ve onun Perslilerle savaşı hakkındaydı. Aşk, şehvet ve kanla dolu bir diziydi.

Ben gözlerini kırpıştırdı, tekrar odaklanmaya başlıyordu.

"Ne dedin?" diye sordu ve Persephone gözlerini devirdi. Sahte peygamberlerden nefret ederdi. Tehlikelilerdi ve gerçek kehanet sanatını dalga konusu yapıyorlardı. Tam konuşacağı sırada Hermes'in heyecanlı bağırışıyla bölündü.

"Sephy!" Kurnazlık Tanrısı kollarını Persephone'nin boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. Derin bir nefes aldı. "Hades... ve seks gibi kokuyorsun."

Persephone tanrıyı itti. "Sapıklık etmeyi kes, Hermes!"

Tanrı gülerek onu serbest bıraktı, parlayan bakışları Ben'e döndü.

"Aa, bu kim?" Sesinin yükselişi bariz ilgisini gösteriyordu.

"Bu Ben. Sybil'in..." Cümleyi nasıl bitireceğinden emin değildi ama bitirmesine gerek kalmadı çünkü zaten kimse dinlemiyordu. Ben çoktan Kurnazlık Tanrısı'na sırıtmaya koyulmuştu.

"Hermes, değil mi?" diye sordu.

"Yani beni duydun?"

Persephone gözlerini devirdi. İlk tanıştıklarında ona da aynı şeyi sormuştu. Persephone onun bunu neden sorduğunu hiç sormamıştı ama herkesin onu *duyduğu* düşünülürse içinden bir ses, bunun bir çeşit iltifat kapısı aralamak için olduğunu söylüyordu.

Geri sektiğinde Persephone hiç şaşırmadı.

"Elbette," diye cevap verdi Ben. "Hâlâ Tanrıların Habercisi misin, yoksa e-posta mı kullanıyorlar?"

Persephone'nin kaşları havaya kalktı ve kıkırdamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Hermes gözlerini kıstı.

"Sen Lord Hermes diyeceksin," dedi ve arkasını döndü, Sybil'in yanından geçerken de, "Senin olabilir," diye homurdandı.

Hırsızların Tanrısı'nın morali, Hades'in Sybil'in oturma odasında durduğunu fark edince uzun süre bozuk kalmadı. "Vay, vay, vay bakın kimler köşeyi karartmaya karar vermiş, kelimenin tam anlamıyla."

Hades, Sybil'in dairesinde tuhaf görünüyordu, tıpkı kurabiye yapmak için Persephone ve Lexa'nın dairesine geldiği geceki gibiydi. En azından o gece uyum sağlamaya çalışmış, siyah tişört ve eşofman giymişti. Bu akşamsa takım elbise giymekte ısrar etmişti.

Persephone çıkmadan önce, *"Evime gelmek için aldığın şu eşofmana ne oldu?"* diye sormuştu.

"Onları... attım."

Persephone'nin gözleri büyümüştü.

"Neden?"

Hades omzunu silkmişti. *"Onlara bir daha ihtiyaç duyacağım bir anın geleceğini düşünmedim."*

Persephone tek kaşını kaldırmıştı. *"Arkadaşlarımla bir daha takılacağını hiç düşünmediğini mi söylemek istiyorsun?"*

"Hayır." Hades takım elbisesine bakmıştı. *"Beklentilerini karşılamıyor muyum?"*

İşte Persephone o anda kıkırdamıştı. *"Hayır, fazlasıyla aşıyorsun."*

Hades sırıtmıştı ve Persephone kalbinin göğsünden fırlayabileceğini düşünmüştü. Hiçbir şey, gülümseyen Hades kadar güzel değildi.

Çalan kapı gelen daha fazla konuğu haber verdi, bu defa gelen Helen'di. Üzerindeki yakası kürklü, uzun, bej rengi paltosunu çıkarıp kolunda katladı. Paltonun altına uzun kollu beyaz

bir gömlek ve taba rengi etekle birlikte külotlu çorap giymişti. Maşa yaptığı uzun saçları bal rengi dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu. Şarap getirmişti ve Sybil'in yanağına bir öpücük kondurarak şişeyi uzattı.

İkisi birbirini uzun zamandır tanımıyordu ama Persephone'nin çevresindeki herkes gibi çabucak arkadaş olmuşlardı.

"Bu hava," dedi Helen. "Adeta... doğal değil."

"Evet," dedi Persephone sessizce, bir suçluluk dalgası çarpıverdi. "Berbat."

Sybil tekrar çalan kapıya bakmak için gitti ve peşinde Leuce ve Zofie'yle geri döndü. İkisi artık ev arkadaşıydı ve Persephone bunun iyi bir fikir olup olmadığına hâlâ karar vermemişti. Leuce asırlarını bir ağaç olarak geçirdikten sonra fani dünyaya yeni dönmüştü ve kadın savaşçıların arasında büyümüş olan Zofie insanları gerçekten anlamıyordu. Yine de ikisi de karşıdan karşıya nasıl geçileceği ve nasıl yemek siparişi verileceği gibi basit şeylerden, sosyalleşme ve öz kontrol gibi zorlu fani hayat gerekliliklerine kadar her şeyi öğreniyordu.

Leuce bir naiad'dı, bir su nymph'iydi.* Saçları ve kirpikleri beyazdı, mavi gözlerini güneş gibi parlak hale getiren solgun bir teni vardı. Persephone onunla ilk tanıştığında hırçınlaşmıştı, kızın yüz hatları keskin ve açılıydı. Ancak zamanla nymph'i tanımış ve ona karşı tavrı yumuşamıştı, hem de Hades'in eski âşığı olduğu gerçeğine rağmen. Fakat Minthe'nin aksine, Persephone ikisinin arasında hiçbir sevginin kalmadığından emindi; bu da nymph'i kanatlarının altına daha rahat bir kararla almasını sağlamıştı. Bu akşam onu bir buz kraliçesi gibi gösteren sade, açık mavi bir elbise giymişti.

Zofie daireye girdiğinde gülümsüyordu, Hades'in Sybil'in oturma odasında durduğunu fark edince duraksadı.

* Yunan mitolojisinde peri. (ç.n.)

"Lordum!" deyip hızla eğildi.

"Burada bunu yapmak zorunda değilsin, Zofie," dedi Persephone.

"Fakat... o Yeraltı'nın Efendisi."

"Hepimiz farkındayız," dedi Hermes. "Ona baksana, odadaki tek gotik o."

Hades dik dik baktı. "Herkes burada olduğuna göre, hadi bir oyun oynayalım!" dedi Hermes.

"Ne oyunu?" diye sordu Helen. "Poker mi?"

Herkes aynı anda, "Hayır!" dedi, bütün gözler Hades'e kayarken, o da onları yakıp kül etmeyi diliyormuş gibi baktı. Persephone, onun ıstırabını telafi etmek için daha sonra yapacağı şeyleri ancak hayal edebilirdi.

"Hadi *daha önce hiç* oynayalım!" dedi Hermes. Mutfak tezgâhındaki kahvaltı barının üstüne uzanıp çeşitli içkilerden birkaç şişeyi aldı. "Shot* atarak!"

"Tamam ama shot bardağım yok," dedi Sybil.

"O zaman hepiniz birer yudum alacağınız bir şeyler seçmek zorunda kalacaksınız," dedi Hermes.

"Ah tanrılar," diye mırıldandı Persephone.

"Bu oyun ne?" diye sordu Zofie.

"Tam olarak adı gibi," dedi Hermes şişeyi sehpanın üzerine bırakırken. "Daha önce hiç yapmadığın bir şeyi söylüyorsun ve eğer o şeyi yapan birisi varsa içiyor."

Herkes oturma odasına doluştu. Hermes kanepenin bir koluna otururken, Ben de diğer tarafına oturdu; ancak Sybil'in yere, Persephone'nin yanma oturduğunu fark etti. Sonra Sybil'in yanındaki yere sıkışmak için yerinden ayrıldı. İzlemesi tuhaftı, Persephone gözlerini kaçırınca Hades'i bakarken yakaladı. Hades onun tam karşısında duruyordu, oluşturdukları

* Bir ölçek içkiyi alabilen küçük bardaklarda servis edilen, genelde yüksek alkollü, sek içkiler. (ç.n.)

dairenin tam olarak parçası değildi. Bu oyunu oynamamak için bir sebep bulacak mı diye merak etti. Bir parçasının, Hades'in tüm o cümlelere nasıl cevap vereceğini görmek istediğini inkâr edemezdi.

Bir yandan da korkuyordu.

"Önce ben!" dedi Hermes. "Daha önce hiç... Hades'le seks yapmadım."

Persephone ona öldürecek gibi baktı. Böyle baktığını biliyordu çünkü kızgınlığının gözlerinin rengini bastırmak için kullandığı gizlenme büyüsünü yiyip bitirdiğini hissedebiliyordu.

"Hermes," derken tanrının adını dişlerini sıkarak söyledi.

"Ne?" diye sızlandı. "Bu oyun benim yaşımdaki birisi için zor. *Her şeyi* yaptım." Sonra Leuce boğazını temizledi ve Hermes'in gözleri, yaptığı şeyi fark edince büyüdü. "Ah," dedi. "*Aaah.*"

Persephone, Leuce'u seviyordu sevmesine ama bu, Hades'le olan geçmişinin hatırlatılmasmdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Fireball şişesinden içerken Leuce'a bakmamaya dikkat etti.

Sonraki Ben'di. "Daha önce hiç eski sevgilimi takip etmedim."

Sahte peygamberin sözünden sonra tuhaf bir an oldu. Ucubenin teki olmadığını kanıtlamaya mı çalışıyordu? Kimse içmedi.

Sonraki Sybil'di.

"Ben daha önce hiç... ilk görüşte âşık olmadım." Ben'e laf sokuyordu ama adam fark etmişe benzemiyordu. Belki de umurunda değildi, kâhin olarak becerilerine öyle güveniyordu ki içti.

Sonraki Helen'di. "Ben daha önce hiç... üçlü seks yapmadım."

Hermes'in içmesi kimseyi şaşırtmadı ama Hades de içti ve bununla ilgili bir şeyler Persephone'nin yüzünün rengini attırdı. Belki de içiş şekli yüzündendi. Sanki Persephone'nin onu görmemesini diliyormuş gibi yere bakarken kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Yine de Persephone, bunu daha önce tartıştıklarını hatırlayarak mantığa oturtmaya çalıştı. Hades, ondan önce yaşadıkları için özür dilemeyecekti ve Persephone bunu anlıyordu. Ölüler Tanrısı Hades'in bir sürü, çeşit çeşit cinsel deneyimler yaşamasını *bekliyordu*, yine de kıskançlık hissediyordu.

En sonunda Hades gözlerini onunkilere doğru kaldırdı. Gözleri kapkaraydı, bir ateş parıltısı irislerini ayın bir parçası gibi tutuşturuyordu. Persephone'nin çok iyi bildiği bir ifadeydi, uyarıdan ziyade bir yakarıştı: *Seni seviyorum, artık seninleyim. Başka bir şeyin önemi yok.*

Persephone bunu biliyordu –buna bütün kalbiyle inanıyordu– ama oyun devam ettikçe, Persephone'nin içki içebileceği durumlar sınırlıyken hiçbir şey Hades'le rekabet edemiyordu.

"Daha önce hiç... birinin çıplak vücudundan yemek yemedim," dedi Ben ama Sybil'e imayla bakarak ekledi. "Ama isterdim."

Hades içti ve Persephone kusmak istedi.

"Daha önce hiç... mutfakta seks yapmadım," dedi Helen.

Hades içti.

"Daha önce hiç herkese açık alanda seks yapmadım," dedi Sybil.

Hades içti.

"Daha önce hiç orgazm olmuşum gibi davranmadım," dedi Helen.

Persephone kendini ele geçiren neydi emin değildi ama bunu duyunca kadehini kafasına dikti ve şarabını yuttu. Elin-

dekini bırakırken Hades tek kaşını havaya kaldırdı ve gözleri karardı. Persephone, onun talepkâr enerjisini hissedebiliyordu. Onu konuşturmak, yalan söylediğini teninden tatmak ve doğrulamak için hevesliydi.

Hades'in herkesin önünde meydan okumasını beklemiyordu.

"Eğer bu doğruysa durumu mutlulukla düzeltirim."

"Ah," diyerek takıldı Hermes. "Birileri bu akşam sikilecek."

"Kapa çeneni, Hermes."

"Ne? O bardağı kaldırdığın anda seni alıp yeraltına götürmediği için şanslısın."

Hades'in ona bakışına bakılırsa, bu hâlâ ihtimaller dahilindeydi. Tanrının soruları vardı ve cevapları istiyordu.

"Hadi başka bir oyun oynayalım," diye önerdi Persephone.

"Ama ben bunu seviyorum," diye sızlandı Hermes. "Daha yeni yeni *iyi* oluyordu."

Persephone ona yakıcı bir bakış attı.

"Ayrıca, Hades'in sadece liste yaptığını biliyorsun, seni si—"

"Yeter, Hermes!" Persephone ayağa fırlayıp koridorda ilerleyerek banyoya gitti. Kapıyı kapatıp yaslandı. Gözleri titreyerek kapandı ve nefesini verdi; içinde artan tuhaf hissi salmak için başarısız bir teşebbüstü. Tarif edemezdi ama yoğun ve ağır bir duyguydu.

Sonra hava titredi ve Hades'in vücudunun onunkini sardığını hissedince gerildi. Hades'in yanağı onunkine değdi ve konuştuğunda nefesi kulağını gıdıkladı.

"Hareketlerinin beni alevlendireceğini bilmen gerekirdi." Adamın sesi açık ve sertti, Persephone'nin karnının kasılmasına sebep oldu. Tanrının vücudu, zar zor tuttuğu bir güçle kaskatıydı. "Ne zaman seni muhtaç halde bıraktım?"

Persephone zorlanarak yutkundu, onun gerçeği istediğini biliyordu.

"Cevap vermeyecek misin?"

Hades elini onun boğazına doğru kaldırdı ama sıkmadı, sadece kendine bakmaya zorluyordu.

"Cinsel maceralarını arkadaşlarımın önünde oynadığımız bir oyunla öğrenmemeyi tercih ederdim," dedi Persephone.

"Yani sen de seni tatmin etmediğimi aynı şekilde açık etmenin daha iyi olacağını mı düşündün?"

Persephone başını çevirdi. Hades'in eli hâlâ boğazındaydı ve sonra eğilip dilini hafifçe kulağına bastırdı.

"Akıllarında seni boşaltabileceğime dair hiçbir şüphe bırakmasam mı?"

Persephone'nin eteğini kaldırıp dantel külotunu yırttı.

"Hades! Burada misafiriz!"

"Yani?" diye sorarken onu havaya kaldırdı, ağırlığını kapıya verdi. Hades'in hareketleri kontrollü ama hoyrattı; teninin altında uyanan şiddete minik bir bakış gibiydi.

"Birisinin banyosunda seks yapmak kabalıktır."

Hades, Persephone'nin ağzını yaladıktan sonra diliyle dudaklarını araladı ve sert öpüşleriyle karşı çıkışlarını boğdu; tanrıçayı nefes alamayacak hale getirene kadar öptü.

Neden onu kışkırttım ki? Çünkü bunu istedim, diye düşündü. *Buna ihtiyacım vardı.*

Onu öfkelendirmek istemişti, kendisinin onunla birlikte olmadığı bir geçmişi hatırlayamayacak hale gelene kadar Hades'in öfkesini teninden çıkardığını hissetmek istemişti.

Hades'in aletinin başının deliğine sürtündüğünü hissedince bacaklarının arası kasıldı ve bir sonraki saniyede Hades komple içine girdi. Persephone'nin başı geriye doğru yattı ve dudaklarından müstehcen ve utanmaz bir ses kaçarken bir haz dalgası içini doldurdu.

Sonrasında kapı tıklatıldı.

"Orada her ne oluyorsa bölmekten nefret ediyorum," dedi Hermes. "Fakat sanırım bunu görmek isteyeceksiniz."

"Şimdi değil," diye hırladı Hades, başını Persephone'nin boynuna yasladı. Vücudu sert ve kaskatıydı. Persephone bunun ne olduğunu fark etti, kendini kontrol etme teşebbüsüydü.

Persephone, Hades'in bunu yapmayı bırakmasını diliyordu.

Başını onunkine doğru çevirip dilini tanrının kulağında gezdirdi, ardından dişlerini sürttü. Hades hızla nefes aldı; elleri Persephone'nin kıçını sıkıyordu.

"Tamam, birincisi, başka insanların banyosunda seks yapmak kabalıktır," dedi Hermes. "İkincisi, bu havayla ilgili."

Hades inledi ve sonra hırladı. "*Biraz* zaman tanı, Hermes."

"Biraz tam olarak ne kadar?" diye sordu.

"*Hermes*," diye uyardı Hades.

"Tamam, tamam."

Yalnız kaldıkları anda Hades onu bıraktı. Persephone onun yokluğunu anında hissetti; gittikçe artan bir sızıydı.

Hades görüntüsünü düzeltirken, "Siktir," diye fısıldadı.

Persephone, "Üzgünüm," dedi.

Hades'in alnı kırıştı. "Niye özür diliyorsun?"

Persephone açıklamak için ağzını açtı –belki kıskançlığı için ya da durmak zorunda kaldıkları veya fırtına içindi– gerçekten bilmiyordu. Ağzını kapattı ve Hades ona doğru eğildi.

"Sana kızgın değilim," deyip onu öptü Hades. "Fakat annen araya girdiği için pişman olacak."

Persephone onun neyi kastettiğini merak etti ama banyodan çıkarken onu sorgulamadı. Koridordan televizyonun sesini duyabiliyordu.

"Tüm New Greece için ciddi bir buz fırtınası uyarısında bulunuluyor."

"Neler oluyor?"

"Sulu kar yağmaya başladı," dedi Helen. Penceredeydi, perdeleri aralamıştı.

Persephone yaklaştı. Pencereye çarpan buzun hafif tıngırtılarını duyabiliyordu. Yüzünü buruşturdu. Havanın daha da kötüye gideceğini biliyordu ama bu kadar erken olmasını beklememişti.

"Bu tanrı işi," dedi Ben. "Bir tanrı bizi lanetliyor!"

Persephone, Hades'le göz göze geldi. Gergin bir sessizlik odayı doldurdu.

Fani, Hades'e dönerek sordu. "İnkâr mı ediyorsun?"

"Sonuçlara atlamak akıllıca değildir, fani," diye cevap verdi Hades.

"Sonuca atlamıyorum. Bunu öngördüm! Tanrılar üzerimize dehşetlerini yağdıracak. Çaresizlik ve yıkım olacak."

Kâhinin sözleri, Persephone'nin karnına bir taş gibi, soğuk ve ağır şekilde oturdu. Adamın deli olduğunu düşünmesine rağmen, söylediği şeyin tamamen mümkün olabileceğini inkâr edemezdi.

"Ağzından çıkan kelimelere dikkat et, kâhin." Bu defa konuşan Hermes'ti. Onu bu kadar ciddi, bu kadar alınmış görmek huzursuz ediciydi ve sesinin tonu Persephone'nin omurgasından aşağı ürpertiler indirdi.

Ben'in suçlamaları ciddiydi ve öngörüsü tanrıların gazabını üstüne çekebilirdi.

"Ben sadece söylüyorum—"

"Duyduğun şeyleri," diye bitirdi Sybil. "Bunlar bir tanrının sözleri olabilir de olmayabilir de ve kimseye bağlı olmadığın gerçeğine bakarsak, kâfir bir varlığın kehanetleriyle besleniyorsun diye tahmin ediyorum. Eğer eğitimini almış olsaydın bunu bilirdin."

Persephone bakışlarını Sybil'den Ben'e çevirdi. Kâfir varlı-

ğın ne demek olduğunu bilmiyordu ama Sybil neyden bahsettiğini biliyordu. Bunun için eğitim görmüştü.

"Kâfir varlığın nesi o kadar kötü? Bazen gerçeği söyleyenler sadece onlar oluyor."

"Sanırım gitmelisin," dedi Sybil.

Ben, Sybil'in sözlerini kavrıyormuş gibi görünürken gergin bir sessizlik oldu.

"Benim... gitmemi mi istiyorsun?"

"Gayet açıkça söyledi," diye karşılık verdi Hermes.

"Ama—"

"Kapının yerini unutmuş olmalısın," dedi Hermes. "Dur sana çıkışı göstereyim."

"Sybil—" Ben yalvarmayı denedi ama bir saniye sonra ortadan yok oldu. Tüm gözler Hermes'e çevrildi.

"Ben değildim," dedi tanrı.

Bakışlar Hades'e kaydı ama o sessiz kaldı ve kimse sormasa da Persephone onun faniyi nereye bıraktığını merak etti.

"Sanırım hepimiz gitmeliyiz," dedi Persephone. Gerçi aslında, sorularını sormak için Hades'le yalnız başına kalmak istiyordu. "Biz ne kadar uzun kalırsak bu fırtına o kadar kötüleşecek."

Herkes aynı fikirdeydi.

"Hades, Helen, Leuce ve Zofie'nin eve sağ salim gittiklerinden emin olmak istiyorum."

Hades başını salladı. "Antoni'yi ararım."

Kadınlar paltolarını alırken Persephone Sybil'i kenara çekti.

"Sen iyi misin? Ben—"

"Salağın teki," dedi Sybil. "Seni ya da diğerlerini kırdıysa çok özür dilerim."

"Endişelenme... ama gidişatına bakılırsa bir tanrının gazabını üstüne çekeceğine eminim."

Antoni'yi çok fazla beklemeleri gerekmedi. Cyclop* gıcır gıcır limuzini kenara çekti ve içine doluştular: Hades ve Persephone bir tarafta, Leuce, Zofie ve Helen diğer taraftaydı.

"Başkası da şu Ben denilen adamdan nefret etti mi?" diye sordu Leuce.

"Geri gelme ihtimaline karşı Sybil yatağının altında bir bıçak bulundurmalı," dedi Zofie.

Helen, "Ya da sadece kapısını kilitleyebilir," diye önerdi.

"Kilitler açılabilir," dedi Zofie. "Bıçak iyidir."

Pencerelere vuran buzların tıkırtısı haricinde aracın içi sessizdi.

Önce Leuce ve Zofie'yi bıraktılar. Onlar araçtan ayrıldıktan sonra sanki karanlık Helen'i yuttu, minyon vücudu paltosunun kürkünün içinde kaybolmuştu. Gözlerini geceye doğru dikmişken güzel yüzü arada sırada vuran sokak ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Bir süre sonra konuştu. "Sizce Ben haklı mı? Bunun tanrıların işi olduğu konusunda?"

Persephone gerildi, geniş ve masum gözleri Hades'e kayan faniye baktı. Bu sorunun zehir saçar gibi sorulmadığını duymak tuhaftı.

"Çok yakında öğreneceğiz," diye cevap verdi Hades.

Limuzin durdu ve Antoni kapıyı açtığında içeriye soğuk hava doldu. Persephone titreyince Hades'in kolu onu daha sıkıca sardı.

Helen çıkarken, "Bıraktığınız için sağ olun," dedi.

Tekrar yola düştüklerinde Persephone konuştu.

"Gerçekten de bir fırtınanın bizi ayıracağını mı düşünüyor?"

Hades'in çenesindeki kasın seğirme şekli ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu, *evet.*

* Yunan mitolojisinde alınlarının ortasında tek gözü bulunan devler, kiklop. (ç.n.)

"Sen hiç kar gördün mü Persephone?" diye sordu Hades.

Persephone onun ses tonundan hoşlanmadı.

Tereddüt etti. "Uzaktan."

Dağların zirvesindeki karları görmüştü ama New Athens'e taşındığından beri hiç görmemişti.

Hades onunla göz göze geldi, gözleri parlıyordu; tehditkâr ve öfkeli görünüyordu.

Persephone sessizce, "Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Hades aşağı baktığında kirpiklerinin gölgeleri yanaklarına vurdu. "Tanrıların müdahale etmekten başka çareleri kalmaya-na kadar bunu sürdürecek."

"Peki sonra ne olacak?"

Hades cevap vermedi ve Persephone de cevap almak için zorlamadı çünkü işin aslı çok korkuyordu ve cevabı bildiğini düşünüyordu.

Savaş.

BÖLÜM 5

Kadim Büyünün Dokunuşu

Helen'i bırakmalarının üstünden çok geçmeden Hades, "Antoni," dedi. "Lütfen Leydi Persephone'nin güvenli bir şekilde Nevernight'a dönmesini sağla."

"Ne?"

Daha kelime ağzından yeni çıkmıştı ki Hades başını kavrayıp onu öptü. Dilini içeri sokmak için dudaklarını aralayarak ağzıyla resmen sevişti. Persephone'nin karnı beklentiyle gerginleşti, düşünceleri annesinin gazabından, Hades'in Sybil'in banyosundaki vaadine kaydı. Bitmeyen birleşmelerinin boş sızısını hâlâ hissediyordu ve bu akşam kendini onda fütursuzca kaybetmek istiyordu fakat Persephone'yi rahatlatmak yerine geri çekildi. Dudakları Persephone'ye şişmiş ve hassaslaşmış geldi.

Daha fazla Hades. Hemen. Ona haykırmak istiyordu çünkü vücudu öyle kötü sızlıyordu ki.

Ve Hades de bunu biliyordu.

"Somurtma sevgilim. Bu akşam benim için geleceksin."

Antoni öksürdü, daha ziyade kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıktı.

Bir sonraki saniyede Hades'in büyüsü parladı, baharat ve kül kokusuyla gidiverdi.

Persephone uzun bir soluk verdikten sonra dikiz aynasından Antoni ile göz göze geldi.

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum, leydim," diye cevap verdi ama Persephone onun söylemediği şeyi duydu: *bilseydim bile sizi eve götürmem emredildi.* Persephone, birdenbire Hekate'yle bir sonraki eğitimlerinde neyi isteyeceğine karar verdi: ışınlanan birini nasıl takip edeceğini.

Antoni Persephone'yi Nevernight'ın önünde indirdi. Korkunç soğuğa ve gökten düşen karlara rağmen, faniler hâlâ sıradaydı, Hades'in meşhur kulübünün içini görme fırsatı için çaresizce yerlerini tutuyorlardı. Persephone araçtan çıkarken Mekonnen ile karşılaştı, bir dev ve Hades'in fedailerinden biriydi. Persephone'nin üstüne bir şemsiye tuttu ve onu kapıya kadar götürdü.

"İyi akşamlar, Persephone," dedi.

Persephone sırıttı. "Merhaba, Mekonnen. Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap verdi.

Hava hakkında yorumda bulunmadığında Persephone rahatladı. Mekonnen kapıyı açtı ve Persephone kulübe girdi. Basamaklardan fanilerle ve ölümsüzlerle dolu alana indi. Her zaman buradan yürümüyordu; bazen içeri adım attığı anda ışınlanıyordu ama Hades'in nişanlısı olmakla gelen güç konusunda rahat olmaya çalışıyordu.

Bu da bu kulübün ona ait olduğu anlamına geliyordu.

Bazen tıpkı Hades gibi görünmeden aralarından geçebilmeyi diliyordu, onları bölmeden gözlemler ve dinlerdi ancak o gücün, kendi yetenekleri arasında belireceğini düşünmüyordu.

Persephone Nevernight'ta yürürken kalabalık oturma kabinlerinin, arkası aydınlatılmış barın ve kırmızı lazer ışığının altında birbirine değen bedenlerin olduğu dans pistinin yanından geçti. Yürürken diğerlerinin onu izlediğini biliyordu. Persephone'ye bakmasalar bile fısıldıyorlardı ve ne dediklerini bilmiyor olsa da tahmin edebilirdi. Dedikodunun, her hareketini analiz eden beden dili uzmanlarının, yeraltındaki hayatıyla, kederle başa çıkışıyla, düğün planlamanın zorluklarıyla ilgili detayları yayınlayan "yakın arkadaşlarının" ardı arkası kesilmiyordu ve o yazılanlarla ilgili sadece ufak bir kısım doğru olsa da dünya onun hakkındaki fikirlerini buna göre şekillendiriyordu.

Persephone, kelimelerin hem düşman hem müttefik olduğunu biliyordu ama kendisinin hep sansasyonel gazeteciliğin arka planında olacağını düşünmüştü, diğer türlüsünü değil.

Kimsenin, yanma yaklaşmamasına memnun oldu. Çoğu zaman buna aldırdığı yoktu ama bu akşam kimseye güven hissetmiyordu. Belki de bugünkü kahve olayıyla bir ilgisi vardı. Yine de insanların mesafelerini korumalarının sebeplerinden birinin, korunuyor olması olduğunu biliyordu. Hades'in koruma ve fedai olarak işe aldığı devlerden Adrian ve Ezio uzak bir mesafeden onu izliyorlardı. Eğer birisi yaklaşacak olursa araya girerlerdi.

Ancak bazen onlar bile çaresiz fanileri uzaklaştırmakta yeterli olmuyordu.

"Persephone!" diye çınladı bir kadın sesi. Kalabalığın gürültüsünden zar zor duyuluyordu. Persephone insanların ona seslenmesine alışkındı ve adımlarını yavaşlatmasına izin ver-

memekte gittikçe iyiye gidiyordu ama bu kadın kalabalığı aştı ve tam basamaklara varmak üzereyken yolunu kesti.

"Persephone!" Siyah saçlı kadın adını söyledi, kulüpte onu kovalamaktan soluksuz kalmıştı. Kıyafetleri pembeydi ve koluna uzanırken göğsü şişip iniyordu. Persephone kolunu çekti ve anında Adrian ve Ezio, fani kadınla arasına girdi.

"Persephone," dedi kadın tekrar. "Lütfen. Sana yalvarıyorum! Beni bir dinle!"

"Gelin, leydim," dedi Adrian, Ezio da kadınla aralarında bir bariyer oluşturuyordu.

"Bir saniye Adrian," dedi Persephone ve elini Ezio'nun koluna koyup yanına geçti. "Yardımı mı istiyorsun?"

"Evet! Ah, Persephone—"

"O Lord Hades'in müstakbel karısı ve kraliçesi," dedi Adrian. "O şekilde hitap edeceksin."

Kadının gözleri büyüdü. Çok da uzak olmayan bir geçmişte, Persephone Adrian'ın düzeltmesiyle yüzünü buruştururdu ama insanlardan ona ismiyle hitap etmelerini istemesi gittikçe azalıyordu.

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm!"

Persephone sabrını yitirdiğini hissetti.

"Sorunun her neyse, sadede gelmen bu kadar çok zamanını aldığına göre acil bir durum olmamalı."

Tanrılar aşkına, tıpkı Hades gibi konuşmaya başlıyordu.

"Lütfen, leydim, size yalvarıyorum. Lord Hades'le pazarlık yapmak istiyorum. Hemen beni görmesini istemelisiniz."

Persephone dişlerini sıktı. Yani kadın *ondan* yardım istemiyordu, ona yardım etmesi için Hades'e yalvarmasını istiyordu. Persephone başını yana eğerek gözlerini kıstı, öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

"Belki sana ben yardım edebilirim," diye teklif etti.

Kadın, Persephone'nin teklifi saçmalıkmış gibi kahkaha attı. Dürüst olması gerekirse, reddedilmek canını yaktı. Bu faninin onun bir tanrıça olduğunu bilmediğinin farkındaydı ama ilahiliğe atfedilen değerin başka bir hatırlatıcısıydı.

Persephone'nin dudakları dümdüz oldu. "Benim yardımımı reddetmek, Hades'in yardımını reddetmektir."

Merdivenden çıkmaya başladı ve kadın ona doğru atılmaya yeltendi, Ezio kolunu aralarına uzatarak kadının ona dokunmasını önledi.

"Bekle, lütfen." Kadının ses tonu çaresizleşti. "Gücendirmek niyetinde değildim. Sadece... sen bana nasıl yardım edebilirsin ki? Ölümlüsün."

Persephone duraksayıp kadına baktı. "Eğer istediğin şey bir tanrının yardımını gerektiriyorsa, zaten en başından istememen gerekiyor demektir."

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi kadın öfkeyle. "Her şeyi âşığından, bir tanrıdan isteyebilecek bir kadın için."

Persephone ona dik dik baktı. Bu kadının, Persephone hakkında haberler çıkaran ya da onunla ilgili fısıldaşanlardan bir farkı yoktu. Persephone'nin hayatıyla ilgili kendi bakış açısını yaratmıştı. Hades'in yardımı için nasıl yalvardığını, onu nasıl reddettiğini, müdahale etmeyi bırakması gerekirken nasıl Apollo ile pazarlık yaparak sıçıp batırdığını bilmiyordu.

Persephone, Ezio'ya baktı.

"Onu dışarı çıkar," dedi ve Adrian'la birlikte yukarı çıkmak için döndü.

"Bekle! Hayır! Lütfen!"

Kadının yakarışları, kulübün içinde havai fişek sesleri gibi patladı ve gürültüsü azalarak sessizleşen kalabalık, Ezio'nun kadını kulüpten dışarı sürüklemesini izledi. Persephone ilgiyi

görmezden gelip üst kata çıkarak Hades'in ofisine girdi. Yaldızlı kapıların arkasına vardığında damarlarında hüsran gezindi. Büyüsü fiziksel olarak belirince kolunda tanıdığı bir acı hissetti, genelde derisinden bir sarmaşık, yaprak ya da çiçekler çıkıyordu.

Fani onu tetiklemişti.

Acı hissi dağılana kadar öfkesini dindirmek için derin bir nefes aldı.

Dünyanın görüşü tam olarak neydi ki zaten? Neden bu kadar öfkelendiğini fark ettiğinde, hassas düşünceleri çabucak çok daha acı veren bir şeye dönüştü. Kadın ona resmen, Hades ile bağlantısı dışında sunacağı değerli bir şey olmadığını söylemişti.

Persephone daha öncesinde bir obje –Hades'in sahip olduğu bir şey– gibi hissetmekle cebelleşmişti, ilişkilerinin dikkat çektiği dönemde haberlerde genelde ismi yoktu. Ona *Hades'in âşığı* ya da *ölümlü* diyorlardı.

Yukarı Dünya'nın da onu Yeraltı Dünyası'ndaki gibi görmesi için ne gerekiyordu? Hades'in dengi olarak.

Persephone içini çekip Hekate'nin korusuna ışınlandı ancak tanrıçayı, kırmızı elbisesinin eteğini dişlerinin arasına alan ufak, pofuduk, siyah bir yavru köpekle bir savaş içinde buldu.

"Nefeli! Hemen beni bırak!" diye bağırdı Hekate.

Köpek hırlayıp daha sertçe çekiştirdi.

Persephone kıkırdadı, hissettiği yılgınlık aniden gidivermişti ve yerini Cadılık Tanrıçası'nı kendini o kadar ufak, narin bir canlıdan kurtarmak için eteğini çekiştirirken görmenin verdiği eğlence almıştı.

"Persephone, orada öylece durmasana! Beni şu... canavardan kurtar!"

"Ah, Hekate." Persephone tüy yumağını kucağına almak için eğildi. "O canavar değil."

Nefeli'yi havaya kaldırdı. Ufacık kulakları, minik bir burnu ve anlamlı bakan –adeta insani– gözleri vardı.

"O kötülüğün kendisi!" Tanrıça, ufak deliklerle dolu elbisesini inceledi. Sonra ellerini beline koyup gözlerini kıstı. "Yaptığım onca şeyden sonra."

Persephone, "Onu nereden buldun?" diye sordu.

"Ben—" Hekate tereddüt etti ve elleri yanlarına düştü. "Ben... şey... onu ben yarattım."

Persephone'nin kaşları birleşti ve köpeği koluna yatırmak için oynattı. "Sen... onu *yarattın* mı?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," dedi Hekate.

Başka bir şey söylemediğinde, Persephone konuştu. "Hekate, lütfen bana bunun bir insan olduğunu söyleme."

Bu ilk olmazdı. Hekate, Gale adında bir cadıyı bir kokarcaya dönüştürmüştü ve yeraltında evcil hayvanı olarak tutuyordu.

"Tamam o zaman, söylemeyeceğim," diye cevap verdi.

"Hekate," diye çıkıştı. "Yapmadın... neden? Seni kızdırdığı için mi?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi. "Gerçi... o tartışılır. Kederi yüzünden onu bir köpeğe dönüştürdüm."

"Niye?"

"Çünkü deliriyordu ve kafayı yemiş bir fani olmak yerine, bir köpek olmayı tercih edeceğini düşündüm."

Persephone ağzını açıp kapattı. "Hekate, izni olmadan onu köpeğe dönüştüremezsin. Eteğine saldırmasına şaşmamalı."

Tanrıça kollarını kavuşturdu. "Bana izin verdi. Aşağıdan bana baktı ve acısını almam için yalvardı."

"Onu bir köpeğe dönüştürmeni kastetmediğinden eminim."

Hekate omzunu silkti. "Bütün faniler için bir ders olur, eğer bir tanrıdan yardım isteyeceksen açık olacaksın."

Persephone imalı bir bakış attı.

"Ayrıca, yeni bir ecele ihtiyacım vardı. Hecuba yoruldu."

"Ecel mi?"

"Ah evet," dedi Hekate kötü kötü gülümseyerek. "Asırlar önce başlattığım eski bir gelenek. Bir faninin hayatını almadan evvel, zamanları gelmeden haftalar önce onlara işkence etmesi için bir ecel yollarım."

"Ama... sen nasıl hayat alabiliyorsun Hekate?"

"Onların Kader Tanrıçası olarak atanıyorum," diye açıkladı.

Persephone ürperdi. Persephone, tanrıçanın intikamına hiç şahit olmamıştı ama Hekate'nin eşsiz cezalandırma yaklaşımı sebebiyle Tartarus'un Hanımı diye anıldığını biliyordu, bu cezalar genelde zehir içeriyordu. Ölüm sebebini Hekate'nin belirlediği bir faninin yaşaması gereken felaketi sadece hayal edebilirdi.

"Fakat bu kırma ve benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter. Beni görmeye mi geldin?"

Hekate'nin sorusu Persephone'nin yüzündeki gülümsemeyi sildi, tanrıçayı arayışa geçme sebebini hatırlamıştı. Hissettiği o yılgınlığa rağmen artık öfke de hayal kırıklığı da hissetmiyordu.

"Ben sadece... pratik yapabilir miyiz diye merak ettim."

Hekate gözlerini kıstı. "Hades olmayabilirim ama gerçeği söylemediğini anlıyorum. Dökül bakalım."

Persephone iç geçirdi ve Hekate'ye kulüpteki kadını anlattı. Tanrıça dinledi ve bir süre sonra, "Kadına ne sunabileceğini düşündün?" diye sordu.

Persephone konuşmak için ağzını açtı ama tereddüt etti.

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti. Kadının ne istediğini bile bilmiyordu, gerçi tahmin edebilirdi. Persephone'nin, fanilerin zaman, sağlık, servet veya aşk dışında nadiren bir şey istediklerini fark etmesi çok sürmemişti. Hiçbiri Persephone'nin

sunabileceği şeyler değildi, ne Bahar Tanrıçası olarak ne de güçlerini yeni öğrenen bir tanrıça olarak.

"Aklının nerelere gittiğini görüyorum," dedi Hekate. "Sana kendini daha önemsiz hissettirmek istemedim ama her türlü sorumu yanıtladın."

Persephone'nin gözleri hafifçe genişledi. "Nasıl?"

"Bir fani gibi düşünüyorsun," dedi Hekate. "Ben ne sunabilirdim ki diye?"

"Peki ben ne sunabilirdim Hekate? Solmuş bir gül mü? Soğuk günde güneş mi?"

"Kendinle alay ediyorsun ancak annen Yukarı Dünya'da soğuk ve buzla terör estiriyor. Güneş, tam da fani dünyanın ihtiyaç duyduğu şey."

Persephone kaşlarını çattı. Annesinin büyüsüne karşı koymaya kalkışma fikri baskındı. Yine Hekate onu durdurdu.

"Bu, Hades'in büyüsünü ona karşı kullanan kadından geliyor."

Persephone gözlerini kıstı. "Hekate, zihnimi okuyabildiğini benden gizliyor muydun?"

"Gizlemek, seni bilerek yanlış yönlendirdiğimi ima ediyor," diye cevap verdi Hekate.

Persephone tek kaşını havaya kaldırdı.

"Fakat evet, elbette zihinleri okuyabiliyorum," diye cevap verdi Hekate ve sonra da bu her şeyi açıklarmış gibi ekledi, "Ben bir tanrıça ve bir cadıyım."

"*Harika.*" Persephone gözlerini devirdi.

"Endişelenme," dedi Hekate. "Dışarıda tutmaya alışkınım, özellikle de Hades'le ilgili düşündüğünde."

Tanrıça burnunu buruşturdu ve Persephone inledi.

"Demem o ki, Persephone, artık bir fani rolü yapamayacağın bir zaman gelecek."

Persephone'nin dudaklarının kenarı sarktı ama kendisi bile bu oyunu daha ne kadar götürebileceğini merak etmeye başlıyordu, özellikle de annesinin büyüsü Yukarı Dünya'da kudurmuyorken.

"İşinle bilinmek istemen asil bir tavır ama sen gazeteci Persephone'den çok daha fazlasısın. Sen Bahar Tanrıçası, Yeraltı'nın Müstakbel Kraliçesi Persephone'sin. Senin sunabileceğin şeyler kelimelerden çok daha fazla."

Lexa'nın ona tanrıça olmanın ne anlama geldiğiyle ilgili söylediği şeyi düşündü. *Sen nazik ve merhametlisin ve inandığın şeyler için mücadele ediyorsun ama en çok da insanlar için mücadele ediyorsun.*

Persephone derin bir nefes aldı.

"Ne yapmam lazım? Dünyaya ilahiliğimi mi duyurayım?"

"Ah canım, dünyanın seni nasıl tanıyacağıyla ilgili endişelenme."

Persephone titredi ve bir parçası, Hekate'nin ne demek istediğini bilmek istese de bir parçası istemedi.

"Gel. Pratik yapmak istedin."

Tanrıça çimenlere oturdu ve yanındaki yere vurdu. Persephone iç geçirdi, Hekate'nin ona meditasyon yaptırmak niyetinde olduğunu biliyordu. Meditasyonu sevmiyordu ama büyüsünü kullanma üzerinde çalışıyordu ve bunda gittikçe iyiye gidiyor olsa da genelde Hades'in talimatıyla başarılı oluyordu.

Hekate'nin yanında yerini aldı, etraftaki çayırda dolansın diye Nefeli'yi bıraktı. Hekate başladı, Persephone'ye gözlerini kapatmasını söyleyip büyüsünü her zaman çekebileceği bir kuyu veya bir havuz olarak düşünmesini salık verdi.

"Havuzu düşün... parıl parıl, serin."

Sorun şuydu ki, Persephone büyüsünü bir havuz olarak düşünmüyordu; karanlıktı, gölgeydi. Serin değildi; yanıyordu.

Sakin değildi; hiddetliydi. O kadar uzun süre kapalı kalmıştı ki, özgürlük onu yabanileştirmişti. Persephone yaklaştığında büyüsü dişlerini gıcırdattı, tomurcuklandı, kan akıttı. Huzurun tam tersiydi, meditasyonun tam zıttıydı.

Gözleri kapalı otururken büyünün etrafında kıpırdadığını hissetti—Hekate'nindi—yıllanmış ve keskin bir şarap gibi kokan yoğun ve kadim bir güçtü ve korku hissi veriyordu. Persephone'nin gözleri hızla açılınca az önce gördüğü ufak, pofuduk köpeğin devasa bir tazıya dönüşmüş olduğunu gördü. Artık sevimli değil, azılıydı. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu, dişleri uzun ve keskindi, çenesinden açlıkla salyası akıyordu.

Nefeli hırladı ve Persephone'nin gözleri Hekate'ye çevrildi, yeni ecelin tepesinde dikilmeye gitmişti.

"Hekate—" Persephone'nin sesi bir uyarı tonu aldı.

"Evet, leydim?"

"Bana *leydim* deme," diye patladı. "Ne yapıyorsun?"

"Pratik yapıyoruz."

"Bu pratik değil!"

"Öyle. Beklenmeyene hazır olmalısın. Her şey göründüğü gibi değildir, Persephone."

"Sanırım anlıyorum. Köpek sevimli değil."

Nefeli'nin gırtlağından ölümcül bir hırlama geldi. Avını köşeye sıkıştıran bir yırtıcı gibi Persephone'ye doğru yaklaşarak onu yerde olduğu yere sabitliyordu.

"Sana hakaret mi etti, tatlım?" diye sordu Hekate, sesi tatlı olsa da azarlayıcıydı.

Persephone, tanrıçanın az önce yerdiği tazıyı cesaretlendirmesini dik bakışlarla izledi.

"Eğer sana boyun eğmesini istiyorsan büyünü kullan," dedi Hekate.

Persephone'nin gözleri büyüdü. Bir tazıyı önlemek için tam olarak hangi büyüyü kullanması gerekiyordu? "*Hekate—*"

Tanrı iç geçirdi. "Nefeli!"

Hekate tazının adını söylediği anda hayvanın kulakları geriye yattı ve kısa bir için, Persephone tanrıçanın köpeği geri çekeceğini sandı.

Hekate bunun yerine, "*Saldır*," dedi.

Persephone'nin gözleri genişledi ve sonraki saniyede ışınlanıp Aleyonia Okyanusu'nun yanındaki çimenlikte belirdi. Daha önce buraya sadece bir defa gelmişti, Hades'in sarayından çıkıp kaybolduğu bir geceydi. Elleri ve dizlerinin üzerine kalktığında uçurumun kenarından birkaç santim ötede olduğunu fark etti. Çimene yerleşirken uzuvları titredi, dizlerini göğsüne doğru çekti. Uzun bir süre orada oturup tuzlu rüzgârın, yüzünden akan yaşları kurutmasına izin verirken çayırda olanları aklından geçirdi.

Hekate emrini verdiği anda tek seçeneği ışınlanmak gibi gelmişti ve artık güvende olduğu için ayrıca başarısız olduğunu hissediyordu. Hekate'yi suçlamadı. Tanrıçanın ona öğretmeye çalıştığını biliyordu. Daha hızlı düşünmesi gerekiyordu. Hekate'nin büyüsünün onu sarmaladığını hissettiği anda tetikte olmalıydı. Onun yerine fazla rahat davranmıştı, öyle rahattı ki onun talimatlarını ciddiye almamıştı.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı; çünkü sonuçta, ikinci şanslara yer olmayacaktı.

BÖLÜM 6

Bir Sürpriz

Persephone yatak odasında dolandı.

Hades onu limuzinde bıraktığından beri geri dönmemişti ve Persephone onun yokluğuyla ilgili kaygı duymasa da onsuz uyumaya çalışma konusunda endişe duyuyordu. Yataklarına her bakışında korku hissediyordu. En azından Hades buradayken uykusunda onu koruyacağını ve Pirithous görünmeye karar verirse kâbuslarından onu uyandıracağını biliyordu.

Şöminenin önünde durdu, gözleri Hades'in viski sürahisine kaydı. Meraklanarak alıp kehribar rengi sıvıyı inceledi. Kristalin içinde sahte yakutlar gibi ışıltılar saçıyordu. Bir keresinde Hades'e neden içki tercihinin viski olduğunu sormuştu.

"Sağlıklı," demişti tanrı.

Persephone alayla gülmüştü.

"Öyle," diye karşı çıkmıştı Hades. *"Rahatlamama yardım ediyor."*

"Ama sürekli içiyorsun," diye belirtmişti.

Hades omzunu silkmişti. *"Sürekli rahatlamış hissetmek hoşuma gidiyor."*

Eğer Hades'in rahatlamasına yardım ediyorsa belki ona da yardım ederdi.

Kapağını açıp kendine bir içki aldı. Şaşırtıcı şekilde... tatlıydı. Ona vanilya ve karameli anımsattı, çok fazla tecrübe kazandığı iki malzemeydi. Bir yudum daha aldı, Hades'in kokusuna benzer bir baharat fark etti. Hoşuna gitti. Şişeyi göğüslerine dayayıp yatak odasından çıktı ve mutfağa girip ışıkları açtı, sarayın gölgeli koridorlarından geçtikten sonra fazla parlak geldi.

Milan'ın mutfağına gittikçe daha aşina oluyordu ve şaşırtıcı şekilde, aşçı alanını onunla paylaşmaktan mutluydu, büyük ihtimalle Persephone ona daha modern tarifler öğretebildiği içindi. Özellikle de pasta yapmayı öğrenme konusunda hevesliydi.

"Biliyor musun?" demişti Persephone, bir öğleden sonra ona kurabiyeleri nasıl süsleyeceğini öğretirken. *"Eminim Asphodel'de bir sürü ödüllü şef vardır. Hiç onları mutfağına almayı düşündün mü?"*

"Bunun için hiç sebebim olmadı," demişti Milan. *"Efendim alışkanlıkları olan biri. Ebediyetten beri aynı şeyi yer, çeşitlilik veya... tat istekleri olmaz."*

Bu, kulağa Hades gibi geliyordu.

"Birkaç yeni yemek denemeye açık olacağına eminim."

"Eğer öneri sizin dudaklarınızdan dökülecek olursa isteğinize boyun eğeceğine hiç şüphem yok."

Milan yanılmıyordu. Persephone, Hades üzerinde sahip olduğu gücü anlıyordu. Hades onun için her şeyi yapardı.

Onun için dünyayı yakardı.

Bu kelimeler Persephone'yi titretti, gerçeklikleri derinle-

rinde çınladı ve yukarıdaki dünya kar ve buzla kaplanırken, Hades sözüne sadık kalacak mı diye merak etti.

İç geçirip elindeki görevine odaklandı. Viskinin yanında brownie'ye ihtiyacı olduğuna karar vermişti. İşe koyulup malzemeleri, kâseleri ve ölçü kaplarını buldu. Yağı eriterek başladı, sonra şekerle karıştırdı. Yumurtaları çırpmaktan keyif aldı, bu iyi bir şeydi çünkü öfkesini hamurdan çıkarmak istemiyordu. Hamuru örselemek, istediği dokuyu vermezdi. Yumurtadan sonra vanilya, un ve kakao ekledi. Hamuru iyice karıştırınca bir tepsiye döktü, kaşığın arkasıyla düzelttikten sonra tadına baktı.

Dilindeki tatla, "Hımm," diye içini çekti, sıcak ve tatlıydı.

"Tadı nasıl?"

Arkasında bir anda önce Hades'in sesi, ardından varlığı belirdi. Persephone başını ona doğru çevirdi, cevap verirken adamın nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"İlahi."

Persephone ona döndü ve parmağını kaşığın üzerinde gezdirip yetecek kadar hamur topladı.

"Tadına baksana," diye fısıldarken parmaklarıyla onun dudaklarını araladı.

İkna etmesine gerek kalmadı. Hades dilini onun parmağında kaydırdı, hamurun kalanını emerken ağzının baskısı arttı. Persephone'yi serbest bırakırken boğazının gerisinden yoğun bir ses çıkardı ve konuştuğunda sesi boğuktu.

"Nefis," dedi. "Ama ben ilahiliği tattım ve ondan daha tatlı bir şey yok."

Adamın sözleri Persephone'nin göğsünü sıkıştırdı ve paylaştıkları alanı daha da ufaltmış gibi hissettirdi. Bir an için ikisi de birbirine baktı, paylaştıkları sıcaklıkla kaynadıktan sonra Persephone arkasını döndü ve kaşığı kâsenin içine geri bıraktı.

"Neredeydin?" diye sordu. Brownie tepsisini alıp fırına kaydırdı. Fırını açtığında boğucu bir ısı dalgası yüzüne çarptı.

"İşlerim vardı," diye cevap verdi Hades. Her zamanki gibi kaçamak cevap veriyordu.

Persephone fırının kapağını kapattı ve ona döndü. "İş mi? Bu saatte?"

Saatin kaç olduğundan bile emin değildi ama sabaha doğru olduğunu biliyordu.

Hades tehditkâr bir biçimde gülümseyip başını eğdi. "Canavarlarla pazarlıklar yapıyorum, Persephone." Tezgâhtaki kâseye baktı. "Ve görünüşe göre sen de kek yapıyorsun."

Persephone kaşlarını çattı.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu tanrı.

"Denemedim."

Kaşlarını çatma sırası Hades'teydi. Sonra gözleri yana kaydı. "O benim viskim mi?"

Persephone onun bakışlarını takip edip kristal sürahiyi bıraktığı yere baktı.

"Öyleydi," diye cevap verdi.

Sonra Hades'in elini çenesinde hissetti, yüzünü kendisine doğru çevirip dudaklarını tanrıçanınkilere bastırdı, başta hafifçeydi ve sonrasında daha sertçe oldu, gittikçe yaklaşıyor, aralarındaki boşluğu kapatıyordu.

Tanrı, "Seni arzuluyorum," dedi ağzına doğru. Ellerini kadının vücudundan aşağı doğru kaydırdı, tek eliyle poposunu sıktı ve diğer elini ipek geceliğine bastırarak kumaşın üstünden nemli merkezini sıvazladı. Persephone inledi, karnının orta yerinde baş gösteren sıcaklık bacaklarının arasına doğru erirken parmakları adamın gömleğine saplanıyordu. Her parçası hassas ve şişmiş gibiydi.

Hades öpüşmelerini böldü ve ereksiyonunu kadının vücu-

dunun sıcaklığına dayamak için hareket edince Persephone tısladı.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Hades.

Persephone soluk soluğa, "Sanırım bu gecelik oyun kotamı doldurdum," dedi.

"Sadece bir tane," diyerek çenesini öptü ve sonra Persephone'nin az önce karıştırma kabına attığı hamur kaplı kaşığa uzandı.

Persephone onu merakla izlerken Hades'in alnı kırıştı.

"Ben daha önce hiç," diyerek kaşığı kadının göğsünde gezdirdi. Hamur soğuktu ve Persephone titredi.

"Hades—"

"Şşş," dedi pis pis gülümseyerek ve kaşığı tanrıçanın dudaklarına sürdü. Persephone hamuru yalamaya başladı. "Dur."

Persephone donakaldı, Hades'in gözleri yandı.

"O benim için."

Persephone zorlukla yutkundu.

"Ben daha önce senin dışında hiç kimseyi istemedim."

"Hiç mi? Benim var olduğumu bilmeden önce bile mi?" diye meydan okudu.

"Evet," deyip kadının dudaklarını yaladıktan sonra ağzını araladı. Adam çikolata ve viski tadındaydı, kokusu baharat gibiydi; karanfil, ıtır ve ahşabın karışımıydı. Dudakları Persephone'nin çenesine kaydı ve dudakları adamın öpüşü yüzünden şişmiş gibi geldi. Persephone'nin tenine doğru konuştu, kelimeleri tanrıçanın karnında titriyordu. "Senden önce tek bildiğim yalnızlıktı, insanlarla dolu bir odadayken bile keskin, soğuk ve daimi bir sızıydı. Ben de çaresizce onu doldurmak istiyordum."

"Peki şimdi?" diye nefes aldı.

Hades güldü. "Şimdi seni doldurmak için sızlıyorum."

Dilini göğsünde gezdirip hamuru teninden yaladı, ellerini göğüslerine koyup geceliğinin üstünden meme uçlarıyla oynadı. Persephone hızla nefes aldı, parmakları adamın gömleğinin düğmelerini kurcalıyordu ama Hades'in başka fikirleri vardı. Persephone'yi kaldırıp tezgâhın üzerine oturtarak bacaklarının arasına yerleşti. Öyle yakındı ki Persephone onu soymaya devam edemiyordu.

"Bana bu akşamı anlat," dedi. Ellerini hafifçe baldırlarında gezdirdi, girişinde oynaştı. Persephone kendini rahatsız edecek düzeyde boş hissetti.

"Bu akşam hakkında konuşmak istemiyorum," deyip adamın bileğine uzandı, onu içine çekmek niyetindeydi.

"Ben istiyorum," diyerek parmağıyla daireler çizmeyi sürdürdü, Persephone'nin omurgasından yukarı şimşek gibi bir haz dalgası yolladı. "Üzgündün."

"Ben kendimi... aptal gibi hissediyorum," dedi.

Hades, "Asla," diyerek parmağını içinde kıvırdı. Hades koluyla, onun başının geriye doğru düşmesini engelledi, yakardığında göz gözelerdi. "Anlat bana."

Persephone dişlerinin arasından, "Kıskandım," dedi. Onu deşen çirkin his, Hades'in şu anda ona verdiği haz kadar güçlüydü. "Benden önce o kadar fazla kişiyle, o kadar çok şey paylaşmış olmanı ve elinde olmadığını, çok uzun süredir yaşadığını biliyorum... ama ben..."

Sözleri kahredici bir hisle yutuldu, beynini sarsan ve kelimelerini çalan bir haz dalgasıydı. Zorlukla nefes alabiliyordu ve Hades parmaklarını daha derinde çevirerek, başparmağını hafifçe klitorisine sürterek hissi devam ettirdi.

"Sana başından beri sahiptim," dedi Hades. Ses tonu alçak, hırıltılı, şehvetliydi. "Fakat Kader Tanrıçaları acımasızdır."

"Ben sadece ceza için verildim," dedi Persephone.

"Hayır, sen hazsın. Benim hazzım."

Parmakları işine devam ederken Persephone'yi tekrar öptü ve nefesleri birbirine karıştı, Hades avucunu göğsüne koyup onu geriye doğru yatırırken daha da hızlı nefes aldı. Hades konuşurken ona tepeden baktı.

"Artık sen varsın, sonsuza kadar sensin."

Hades eğilirken bacaklarını daha genişçe ayırmasını sağladı, şişmiş merkezine dilini bastırdığında Persephone onun ziyafet çektiği granit tezgâhtan yükseldi. Tanrının parmakları ve dili daha hızlı hareket etti, her soluk soluğa iniltisiyle orgazmının peşinden gidiyordu ama Persephone boşalamadan Hades durdu, doğruldu ve onu tezgâhtan indirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ayakları yere değince. Hades'in bakışlarında karanlık bir şeyler vardı, erotik ve vahşiydi, Persephone meydan okuyup onu canlandırmak istedi.

"Bitirdiğimde, bir daha o kahrolası oyunu oynadığımızda öyle sarhoş olacaksın ki seni eve taşımak zorunda kalacağım."

"Yani ne yapacaksın? Bu akşam beni daha önce hiç sikilmediğim şekillerde sikme niyetinde misin?"

Hades kahkaha attı. "Teknik olarak, sabah oldu."

"Kısa süre sonra işe gitmem gerekiyor."

"Ne yazık," deyip onu çevirdi ve elini ensesine koyduktan sonra onu yüzü granit tezgâhın üzerine dayanana kadar itti. Ayağıyla kadının bacaklarını ayırdı ve arkasından içine girip derinlerine daldı. Ensesini kavrayan eli ağzına doğru gidip dudaklarını araladı. Persephone parmaklarını emdi, zevkten akan sularının metalik tadını parmaklarından aldı.

Hades içine girerken Persephone tezgâhın kenarını kavradı ama hareket etmeye başladığı anda Persephone'yi tezgâhtan kaldırdı. Hades hâlâ içindeyken hareket edince ağzından bo-

ğuk bir ses kaçtı, sırtı adamın göğsüne dayalıyken tanrının aleti çok daha farklı, daha hassas bir noktasına değiyordu.

"Öncekı iddiamı unutmadım." Kulağındaki sesi tarazlıydı. Sybil'in evinde oynadıkları oyundan, orgazm olmuş gibi yaptığını iddia etmesinden bahsediyordu.

"Yalan söyledim," diye inledi. Ona yaslanarak hareket etmeye çalıştı ama Hades kıpırdamadı.

"Biliyorum," diyerek dişlerini omzuna sürttü. "Ve o türden yalanların önüne geçmek niyetindeyim. Seni boşalmak için çaresizleşeceğin bir noktaya kadar sikeceğim... tekrar tekrar, öyle ki en sonunda boşaldığında adını bile hatırlamayacaksın."

Sesindeki vaat Persephone'yi heyecanlandırdı.

"Durabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Kendini orgazmımın vereceği hazdan mahrum edebileceğini?"

Hades pis pis gülümsedi. "Eğer benim için yalvaracağın anlamına geliyorsa sevgilim, evet."

Persephone'nin başını geriye yatırıp ağzını esir aldı. Dili onunkine dolandı, sürtüp kaydırıyordu, ağzını o kadar genişçe açtırdı ki çenesi acıdı. Persephone onun öpüşüne karşılık bile veremedi. Bu tamamen Hades'e aitti ve Persephone yalnızca ona tutunabiliyordu. Hades onu serbest bırakıp çevirdi, tek bacağını kaldırdı ve tekrar içine girdi. Açı, yakın kalmalarını sağladı ve Hades ağzını ele geçirip onu öyle sertçe öptü ki Persephone nefes alamadı. Hades'in dudakları onunkilerden ayrılıp boynuna öpücükler kondurdu ve ısırdı, hassas tenini dokunuşunun altında morarana kadar emmek için durdu. Persephone artık kendi başına ayakta duramayacak hale gelince Hades onu duvara dayadı ve daha sertçe, daha hızlı girip çıkmaya başladı.

Persephone onun yüzünü izledi –gözleri vahşi ve odağını yitirmişti, yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı– ta ki onun

verdiği his ve kendisinden zorla aldığı haz dışındaki bir şeye odaklanamayacak hale gelene kadar.

"Seni seviyorum," dedi Hades. "Sadece seni sevdim."

"Biliyorum," diye fısıldadı Persephone.

Hades dişlerinin arasından, "Biliyor musun?" diye sorguladı onu ama öfkeden değildi. Kendini tutuyordu, boynundaki damarlar kabardı ve yüzü kızardı.

"Biliyorum," diye tekrarladı. "Seni seviyorum. Sadece her şeyi istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyini istiyorum."

"Sahipsin zaten," diye söz verip onu tekrar öptü, bedenleri kaygan ve yapış yapıştı. Hades ellerinden birini duvara dayadı, diğeri ise kıçını öyle bir sıkıyordu ki Persephone moraracağını biliyordu. Veremediği nefesle gerilen göğsünün sıkıştığını hissetti.

Sonra aniden, Hades küfrederek ondan ayrıldı, dudaklarını ısırdı. Persephone'nin boğuk haykırışı hüsrandandı. Hades gerçekten de ona işkence etmek niyetindeydi; ama içinden tamamen çıkıp onu yere bıraktı. Kıyafetlerini düzelttiği sırada Hermes mutfakta belirdi.

Persephone birden Hades'in acelesini anladı.

Bu, Hermes'in onları ikinci defa bölüşü oluyordu. Hades'in yüzü birini öldürecek gibiydi ama Hermes'e tek bir bakış atmak hüsranlarını dindirdi. Altın tanrı afallamış, solgun görünüyordu.

"Hades, Persephone... Aphrodite sizinle görüşmek istedi. Hemen."

Persephone'nin aklına gelen ilk şey, bunun Adonis'le ilgili olması gerektiğiydi. Fakat niye Hermes bu kadar endişeli görünecekti ki? Bir şeyler yerine uymuyordu.

"Bu saatte mi?" Hades'in Persephone'yi tutan kolu gerildi.

"Hades," dedi Hermes, yüzü kül gibiydi. "Durum... iyi değil."

"Nerede?" diye sordu Hades.

"Evinde."

Başka soru sorulmadı, keskin bir kış havası ve kül kokusuyla birlikte ışınlandılar.

BÖLÜM 7

Dehşetin Dokunuşu

Persephone'nin çalışma odası olduğunu düşündüğü geniş bir odada belirdiler. Loş ışık, duvarları koyu deniz mavisi renginde gösteriyordu. Deri ciltli kitaplarla dolu kestane rengi kitaplık ve aynı renkte bir masa vardı. Duvardaki altın rengi, antika, kalın çerçeveler çıplak nymph'leri, kanatlı melek çocukları ve ağaçların altındaki âşıkları tasvir eden tabloları barındırıyordu. Karşı duvar ise tamamen pencerelerden oluşuyordu, boştu, onları doğruca dondurucu geceye açık ediyordu.

Dekor Aphrodite'yle alakasızdı –yumuşak halılar, kristaller veya inciler yoktu– ve bir an için, Persephone yanlış yere geldiklerini düşündü ama gözleri kısa süre içinde odanın ortasındaki koltukta oturan Aşk Tanrıçasını buldu. Açık mavi, ipek bir gecelik ile şeffaf bir sabahlık giymişti. Vücudu, yanında kumaşların altında uzanan bir kadına dönüktü.

Persephone kadını tanımadı ama Aphrodite'nin yüz hatla-

nyla benzerlikleri olduğunu düşündü; dudaklarının kıvrımı, kaşlarının açısı, burnunun kalkıklığı... Kadın solgun, hırpalanmış ve dövülmüştü. Şişip inen karnının üstüne konulmuş elleri kanlıydı, tırnakları kırılmış ve yamuktu.

Fakat Persephone'nin midesinin bulanmasına sebep olan şey tanrıçanın boynuzlarıydı. Pis ve düğüm düğüm olmuş bal rengi saçlarının arasından iki parça kesilmiş kemik çıkıntı yapıyordu. Beyaz tüyleri pislenmiş, ufak bir köpek tanrıçanın yanına kıvrılmış, titriyordu.

Bu, Persephone'nin hiç beklemediği bir şeydi. Bu hayatı pahasına savaşmış bir tanrıçaydı ve eğer Persephone yaşamı hissedemiyor olsaydı, tanrıçanın ölü olduğunu düşünürdü çünkü nefes alıp verişi çok yüzeyseldi.

"Tanrılar aşkına." Persephone ellerini ağzına koydu ve boğazının gerisinde yoğun ve ekşi bir şeyler toplandı. Onlara doğru koşup dizlerinin üstüne çökerek Aphrodite'nin ellerini tuttu.

Aşk tanrıçası, Persephone'ye baktı, gözleri kızarmıştı ve yüzü alacalıydı. Onu bu kadar duygusal görmek zordu. Aphrodite genelde duygularını bastırma konusunda elinden geleni yapardı. En çok gösterdiği şey öfkeydi ve eğer bu, soğuk diş çeperini eritmeye başlarsa duvarlarını indiriyordu ama bu... bu tüm savunmalarını mahvetmişti. Bu yaralı tanrıça her kimse, onun için önemliydi.

"Ne oldu?" diye sordu Hades, odayı Persephone'nin ciğerlerini dolduran ve nefesini çalan karanlık bir gerginlikle doldurdu. Hades'in sesinde bir gerginlik, bir şiddete meyil vardı ve bu, Persephone'nin omurgasından aşağı indi.

"Kesin olarak bilmiyoruz," diye cevap verdi bir ses, Persephone'yi afallattı. Hades'in Aphrodite'yle veya Hermes'le değil de başka biriyle konuştuğunu fark etti. Kapılara yakın

bir köşede duran bir adam vardı. Hemen çıkıp gitmeye hazırlanıyormuş gibiydi ancak kalın kollarını göğsünde bağlayarak duvara yaslanırken de rahat görünüyordu. Cüssesi neredeyse Hades'e yakındı ama giyim kuşamı Persephone'nin daha önce gördüğü hiçbir tanrınınkine benzemiyordu. Üzerinde bej rengi, yıpranmış bir tunik ve alt baldırlarına kadar gelen pantolon vardı. Kıyafetlerinin sadeliğine rağmen sarı sakalı ve saçı güzelce kısaltılmıştı ve adeta ipeksi görünüyordu.

Bakışları adamın ayaklarına inerken, bunun kim olduğunu tahmin edebileceğini düşündü, pantolonunun paçasından altın bir protez bacak görünüyordu. Bu Hephaestus'tu, Ateş Tanrısı ve Aphrodite'nin kayıp kocası. Dedikodular öyle söylüyordu.

Ancak tanrı kayıpsa, şimdi burada ne yapıyordu?

Hephaestus konuşmaya devam etti, sesi, sessizlikle çakılan bir kibrit gibiydi.

"Saldırıya uğradığında köpeği Opal'i yürüyüşe çıkardığını ve buraya ışınlanacak kadar güç toplandığını düşünüyoruz. Buraya geldiğinde bilinci kapalıydı ve onu uyandıramadık."

"Bunu her kim yaptıysa cezasını çekecek," dedi Hermes.

Normalde neşeli olan tanrıyı bu kadar ciddi görmek tuhaftı.

Persephone bakışlarını Hermes'ten Hades'e, sonra Hephaestus'a çevirerek azılı bakışlarını inceledi. Koltukta uzanan kadına dönüp, "Bu kim?" diye sordu.

Bu defa konuşan Aphrodite'ydi, sesi boğuktu.

"Kız kardeşim, Harmonia."

Harmonia, Uyum Tanrıçası, tanrılar arasında en az kavgacı olandı, hatta Olymposlu bile değildi. Persephone ne onunla daha önce tanışmıştı ne de Aphrodite ile bağını biliyordu.

Hades'e döndü. "Onu iyileştirebilir misin?"

Hades onu birkaç defa iyileştirmişti ama kendi yaraları asla bunun gibi olmamıştı. Yine de o Ölüler Tanrısıydı ve onları

hayata geri döndürme yeteneğine sahipti. Elbette bu onun yeteneklerinin ötesinde değildi?

Yine de Hades yüzünde gaddar bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Hayır, bunun için Apollo'ya ihtiyacımız olacak."

"Bu kelimelerin senin ağzından çıkacağını hiç düşünmezdim," dedi Apollo aniden belirerek. Kadim dönemden kıyafetleri giymişti, üzerinde altından bir göğüslük, deri bir zırh ve güçlü baldırlarına bağlanmış sandaletler vardı. Tek omzundan altın rengi bir pelerin sarkıyordu ve kara buklelerinin bir kısmı terli alnına yapışmıştı. Persephone onun antrenman yapıyor olabileceğini düşündü, belki de Panhelenik Oyunları içindi.

Tanrı pis pis gülümserken gamzeleri komple gözler önündeydi, ta ki bakışları Harmonia'ya çevrilene kadar, sonrasında yüzündeki ifade hiddetli bir şeye dönüştü. Saniyeler içinde bu kadar ciddi olabilmesi bir bakıma korkutucuydu, tıpkı kardeşi Hermes'e benziyordu.

"Ne oldu?" diye sorarken gelip koltuğun yanına eğildi ve Persephone elinde olmadan tanrının... farklı koktuğunu saptadı. Normalde sahip olduğu defne kokusu –tatlı ve toprağımsı– daha baharatlı bir şeyle bastırılmıştı, karanfil gibiydi. Bu kadarını da fark etmeyebilirdi ama Harmonia'ya uzanmak için Aphrodite ile Persephone'nin arasına sıkışmıştı.

"Bilmiyoruz," dedi Hermes.

"O yüzden seni çağırdık," diye cevap verdi Hades. Küçümsemesi sesinden belliydi.

"Ben... anlamıyorum," dedi Persephone. "Apollo, Harmonia'ya ne olduğunu nasıl bilecek?"

Tanrı tekrar sırıttı, böbürlenirken dehşetini bir anlığına unuttu, "Ben şifa verirken hatıraları görebilirim. Yaralarına do-

kunduğumda onları nasıl aldığını... ve kimin sebep olduğunu keşfedebilirim."

Persephone ayağa kalkıp Apollo'yu iş üstünde izleyerek geriye doğru bir adım attı ve onun tanrıçaya karşı ne kadar nazik davrandığını görünce şaşırdı.

"Tatlı Harmonia," dedi sessizce ve avucunu tanrıçanın alnına koyup karışmış saçlarını okşadı. "Bunu sana kim yaptı?"

Konuşurken Apollo'nun vücudu parlamaya başladı ve çok geçmeden o parıltı Harmonia'ya geçti. Apollo'nun gözleri titreyerek kapandı ve Persephone tanrının yüzünün buruşmasını -kaşlarının çatılmasını, vücudunun kasılmasını– izlerken onun tanrıçanın acısını çektiğini fark etti. Apollo ne kadar uzun süre çalışırsa nefes alıp verişi o kadar hırıltılı hale geldi. Burnu kanamaya başlayana kadar Persephone endişe etmedi.

"Apollo, dur!"

Persephone onu itip uzaklaştırdı. Apollo geriye doğru düştü, elini burnuna doğru kaldırırken kan dudaklarına doğru damladı. Parmaklarını geri çektiğinde şifasının etkileriyle kafası karışmış gibi göründü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Persephone.

Apollo başını kaldırıp ona baktı, menekşe rengi gözleri bitkindi. Ona rağmen gülümsedi.

"Yaa Seph," dedi. "Gerçekten umursuyorsun."

Persephone kaşlarını çattı.

Aphrodite, "Neden uyanmıyor?" diye sorarak dikkatlerini yeniden Harmonia'ya çekti, tanrıça kıpırdamamıştı bile.

Apollo, "Bilmiyorum," diyerek itirafta bulundu. "Onu yapabildiğim kadarıyla iyileştirdim. Gerisi... ona kalıyor."

Persephone yüzünün renginin attığını hissetti. Arafta kalan, geri dönmek ile yeraltında kalmak arasında seçim yapan Lexa'yı düşündü.

Scanned with CamScanner

Persephone, "Hades?" dedi.

"Yaşam çizgisinin son erdiğini görmüyorum," diye cevap verdi. Persephone'nin içinden bir ses, Hades'in Aphrodite'nin sorusuna değil de sadece onun sorusuna cevap verdiğini söylüyordu. "Asıl önemli soru, onu iyileştirirken ne gördüğün, Apollo."

Apollo başı ağrıyormuş gibi irkildi. "Hiçbir şey," dedi. "En azından bize yardım edecek bir şey görmedim."

"Yani onun hatıralarını göremedin mi?" diye sordu Hermes.

"Pek değil. Hatıraları karanlık ve bulanıktı, travmanın tetiklemesi yüzünden sanırım. Muhtemelen onları bastırmaya çalışıyor, yani uyandığında daha net bir şeyler öğrenemeyebileceğimiz anlamına geliyor. Saldırganları maske takıyordu; kocaman ağız boşlukları olan beyaz maskeler."

"Fakat daha en başından ona zarar vermeyi nasıl başardılar?" diye sordu Aphrodite. "Harmonia, Uyum Tanrıçası. Bu... *sokak serserilerini* etkileyip sakinleştirebilmeliydi."

Bu doğruydu. Saldırgan sürpriz bir darbe indirmeyi başarmış olsa bile, Harmonia daha fazla saldırıyı durdurabilmeliydi.

"Gücünü bastırmanın bir yolunu bulmuş olmalılar," dedi Hermes.

Tanrılar birbiriyle bakıştı. Hatta Hephaestus bile endişeli görünüyordu, kollarını çözüp gölgelerden bir santim dışarı çıktı.

"Fakat nasıl?" diye sordu Persephone.

"Her şey mümkündür," dedi Apollo. "Kutsal emanetler sürekli sorunlara sebep olur."

Persephone üniversitedeyken kutsal emanetlerle ilgili dersler almıştı. Tanrıların gücüyle dolu olan herhangi bir alet olabilirdi –kılıçlar, kalkanlar, mızraklar, kumaşlar, mücevherler– bir zamanlar tanrının sahip olduğu veya birine lütfettiği eşyalardı.

Bu alet edevatlar genelde savaş alanlarından veya mezarlıklardan alınırdı. Bazıları müzelerdeydi, bazıları da kendi uğursuz kazançları için kullanmaya niyetli insanların elindeydi.

"Hades?" Onun adını söyledi çünkü tanrının aklının çalıştığını, onlar konuşurken olasılıkları değerlendirdiğini söyleyebiliyordu.

Bir süre sonra Hades cevap verdi, "Kutsal emanet de olabilir, güç kazanmak isteyen bir tanrı da olabilir."

Persephone, onun bakışlarının Hephaestus'ta olduğunu fark etti. Demirci asırlar boyunca bir sürü şey yaratmıştı; kalkanlardan savaş arabalarına, kılıçlardan tahtlara, animatroniklerden insanlara kadar. "Bir fikrin var mı Hephaestus?"

Tanrı başını iki yana salladı, gri gözlerini karısına ve karısının kız kardeşine çevirirken yüzünde zalim bir ifade vardı.

"Daha fazlasını öğrenmem lazım."

Persephone bunun tam olarak doğru olmadığı hissine kapıldı. Yine de Apollo'nun sunduğundan daha fazla bilgi sahibi olmak istemesini anlıyordu.

"Bırakalım da dinlensin, uyandığında ona ambrosia* ve bal verin," diyerek ayağa kalktı Apollo. Persephone de onunla birlikte ayağa kalktı ve tanrı elini başına koyarak sendelediğinde, Persephone onu destekledi.

"İyi olduğuna emin misin?"

Apollo, "Evet," diyerek nefesini verdikten sonra kahkaha attı. "Tetikte ol Seph. Yakında seni çağıracağım."

Sonra ortadan kayboldu. Persephone, Hades'in karanlık bakışlarıyla buluştu ve tanrı bir an için ona odaklanmış gibi görünse de çabucak Aphrodite'ye döndü.

"Neden bizi çağırdın?"

* Yunan mitolojisinde Tanrıların içeceği olarak tasvir edilen, "sonsuz hayat" veren balımsı bir madde olarak anlatılır. (ç.n.)

Persephone, Hades'in ses tonuyla irkildi. Duygudan yoksundu ama Persephone bunun sebebini bildiğini düşünüyordu. Bu, Persephone'yi rahatsız ettiği kadar onu da rahatsız ediyordu ve eğer tahmin etmesi gerekseydi, Hades'in o koltukta dövülmüş ve yaralı yatanı muhtemelen Harmonia olarak değil, Persephone olarak hayal ettiği olurdu.

Aphrodite'nin sırtı dimdik oldu ve Hades'e baktı.

"Persephone'yi çağırdım, seni değil," diye cevap verirken Hermes'e dik dik baktı.

"Ne?" diye karşılık verdi Hermes. "Hades'in onun yalnız gelmesine izin vermeyeceğini biliyorsun!"

Persephone, "Beni mi?" diye sorarken gözleri şaşkınlıkla genişledi. "Niye?"

"Adonis'e ve Harmonia'ya yapılan saldırıları araştırmanı isteyecektim," dedi Aphrodite.

Hades düz bir sesle, "Hayır," dedi.

Aphrodite ona dik dik baktı.

"Nişanlımdan, kız kardeşine zarar veren bu fanilerin önüne çıkmasını istiyorsun. Niçin evet diyeyim?"

"Bana sordu, sana değil," diye belirtti Persephone. Gerçi Hades haklıydı. Eğer Adonis ve Harmonia ilâhlarla olan bağlantıları yüzünden saldırıya uğradıysa, Persephone'ye sadece Ölüler Tanrısı ile evlenecek olmasına bile dayanarak zarar vermekten çekinmezlerdi. "Yine de niye ben? Neden Helios'tan yardım istemiyorsun?"

"Helios pisliğin teki," dedi Aphrodite. "Titanomakhia* sırasında bizimle savaştığı için bize hiçbir borcu olmadığını düşünüyor. Ondan yardım almak yerine boğalarını becermeyi tercih ederim. Hayır, o bana istediğim şeyi veremez."

* Zeus'un liderlik ettiği Olympusluların Titan atalarını tahtlarından etmesiyle ve Olympos Dağı'nda yeni pantheonlarını kurmalarıyla sonuçlanan, on yıl boyunca süren bir dizi savaş; diğer bir adıyla Tanrıların Savaşı. (ç.n.)

"Peki ne istiyorsun?" diye sordu Persephone.

"İsim istiyorum, Persephone," diye cevap verdi. "Kız kardeşime elini süren herkesin ismini istiyorum."

Persephone, Aphrodite'nin Adonis'ten bahsetmediğine dikkat etti. Yine de tanrıçanın neyin peşinde olduğunu fark ettiğinde soğuk bir dehşetle sarsıldı: intikam.

"Sana isim vereceğime söz veremem, Aphrodite. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapabilirsin," dedi Aphrodite. "Ama onun yüzünden yapmayacaksın."

Tanrıça, Hades'e gözlerini kısarak baktı.

"Sen İntikam Tanrıçası değilsin, Aphrodite," diye cevap verdi Hades.

"O zaman intikamımı alması için Nemesis'i göndereceğine söz ver."

"Öyle bir söz vermeyeceğim," dedi Hades.

Hiçbir yere varamıyorlardı... sonra Hephaestus konuştu.

"Faniye ve Harmonia'ya zarar veren her kimse bir planları var," dedi. "Onlara saldıran kişilere zarar vermek bizi amacımıza götürmeyecek. Ayrıca istemeden amaçlarına hizmet edebilirsin."

Aphrodite dik bakışlarını ona çevirdi, gözlerinde öfkeden ziyade kırgınlığa benzer bir şeyler parladı.

"Eğer durum öyleyse, Persephone'nin Harmonia'nın saldırısını araştırmasının değerini görebiliyorum. Bir fani ve bir gazeteci olarak uyum sağlar. Tanrıları karalama geçmişi de göz önünde alınırsa ona güvenebileceklerini ya da onu kendi yanlarına çekebileceklerini bile düşünebilirler. İki türlü de düşmanımızı tanıyıp bir plan yapmamız ve ona göre davranmamız daha iyi bir yol olurdu."

Hephaestus'a kötü kötü bakma sırası Hades'teydi ama tan-

rının sözleri Persephone'yi umutlandırdı ve Hades'e döndü.

"Senin bilgin dışında hiçbir şey yapmayacağım," diyerek Hades'e güvence verdi. "Ve Zofie benimle olacak."

Hades uzun bir süre gözlerini ona dikip baktı. Kaskatıydı, tanrının her parçası bundan nefret ediyordu ama sonra, "Şartları tartışacağız," diye cevap verdi.

Persephone gururlandı, bu hayır değildi.

Hades devam etti, "Fakat şimdilik, senin dinlenmen lazım."

Persephone ışınlanmak için onun büyüsünün arttığını hissedince ortadan yok olmadan önce ekledi, "Harmonia uyanınca bizi çağırın."

Yeraltında belirdiklerinde birbirlerine döndüler. İkisinin de tek kelime etmediği uzun bir sessizlik oldu. Persephone, ikisinin de söyleyecek bir şeyi olmadığı için sessiz kaldıklarını sanmıyordu, yorgun olmaları ve Harmonia'yı –kendilerinden birini– neredeyse öldürülene kadar dövülmüş halde görmek zorunda kalmanın ağırlığı yüzündendi. Persephone çığlık mı atsa, hıçkırıklara mı boğulsa, yoksa yere mi yığılsa bilmiyordu.

"Attığın her adımda, bu konuyla ilgili topladığın her bilgi zerresi konusunda bana haber vereceksin. İşe ışınlanacaksın. Eğer herhangi bir sebepten ayrılman gerekirse bilmem lazım. Zofie'yi *her yere* götüreceksin." Konuşurken aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ve Persephone, eğer hayır dersem..."

Cümlesini bitirmedi çünkü bitirmesine gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordu.

Eğer hayır derse, lafında ciddi demekti ve eğer itaatsizlik ederse geri dönüşünün olmayacağını biliyordu, o yüzden başıyla onayladı.

"Tamam."

Hades nefesini verdi ve Persephone'nin ensesini kavrayarak alınlarını birbirine dayadı.

"Eğer sana bir şey olsaydı—"

"Hades," diye fısıldayıp ellerini adamın bileklerine sardı. Onunla göz göze bakmak istedi ama Hades, ensesini bırakmadı. Persephone yine de konuştu. "Buradayım. Güvendeyim. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

"Ama verdim," diye cevap verdi.

Persephone, açıklamaya gerek olmadan onun Pirithous'tan bahsettiğini biliyordu.

"Hades—"

"O konuda konuşmak istemiyorum," deyip onu bıraktı, geriye çekildi. Belli ki Persephone'ye dokunmak da istemiyordu. "Dinlenmen lazım."

Persephone bir an için onu izledi, aralarında aynı tuhaf sessizlik uzadı. Persephone'nin hoşuna gitmedi ve bunu ona da söylemek istedi ama üstüne gitmek de istemiyordu. Zaten konuşmak istemediğini söylemişti ve haklıydı; Persephone yorgundu.

Banyoya gidip duş aldı. Mahremiyete, sıcaklığa, suyun karolara çarpan sesine ihtiyacı vardı. Yapabildiği kadar bu şeylere odaklandı, Adonis'i, Harmonia'yı ve Aphrodite'yi düşünmekten uzak durdu.

Mutfakta birlikte vakit geçirmelerinin üzerinden sadece saatler mi geçmişti? Her yüzeyde sevişmenin zirvesindeydiler. Hades'in içinde açtığı boşluğu hâlâ hissedebiliyordu. Bugün onu iki defa sahiplenmiş ve ikisinde de durmuştu, kendi seçimiyle değildi. Persephone gergin ve muhtaç haldeydi ancak bu akşamki olaylardan sonra seks istemek bencilce geliyordu.

Hem zaten Hades az önce onu reddetmişti, hem sözlerini hem de bedenini.

Sanki bu akşam ona dair hiçbir parçayı istemiyordu.

Bunun doğru olmadığını biliyor olsa da bu düşünceyle göğsünde bir sızı şekillendi ve duşta dizlerini göğsüne çekerek su soğuyana kadar oturdu.

Ayağa kalkıp üstüne bol bir tişört giydi ve yatak odasına geri döndüğünde Hades'i ateşin başında dururken buldu, hâlâ giyinikti.

Persephone kaşlarını çattı.

"Yatağa geliyor musun?"

Hades ona doğru döndü ve içkisini kenara bırakıp yaklaştı. Yüzünü ellerinin arasına alarak konuştu.

"Çok sürmeden sana katılacağım."

Hades bir süre için ona gözlerini dikip baktı ve öne doğru eğildiğinde Persephone öpeceğinin beklentisiyle dudaklarını araladı; ancak tanrı dudaklarını alnına dayadı.

Persephone karmaşık duygularla doldu, hayal kırıklığı ve utancı kapışıyordu. Hades'in aklında neler dönüyordu? Her ne ise, Persephone'yi cezalandırıyormuş gibi hissettiriyordu. Persephone ona bakıp söylemek istediği şeyleri –bulunmak istediği suçlamaları– yuttu ve iyi geceler diledikten sonra serin örtülerin altına kıvrıldı. Hades'in kaçamak öpücüğünü düşünmek için fazla yorgundu ve derin bir uykuya daldı.

Daha sonra uyandığında Hades'i yatakta otururken buldu, çıplak sırtı ona dönüktü, ayakları yerdeydi.

Tamam, diye düşündü, *en azından yatağa gelecek kadar gelişme gösterdi.*

Persephone ona uzandı; elini adamın sert sırt kaslarında gezdirdi.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Hades dönüp ona baktı, sonra tamamen döndü, ağzı onunkiyle aynı hizaya gelene kadar çıplak vücudunu eğdi ama onu öpmek yerine başparmağını nazikçe yanağında gezdirdi.

"Ben iyiyim," deyip doğruldu. "Uyu. Uyandığında burada olacağım."

Fakat bu kelimeler onu rahatlatmadı ve Persephone onu dinlemek yerine kalkıp oturdu, dizlerinin üzerinde durdu.

"Ya uyumak istemiyorsam?"

Adamın kucağına çıkıp kollarını boynuna doladı, Hades ellerini onun beline yerleştirdi.

"Sorun ne?" diye sordu Persephone. "Öncesinde beni öpmedin ve şimdi de bana elini sürmüyorsun."

Persephone, yanlarına koyduğu elleri kastığını hissetti.

"Uyuyamıyorum," dedi Hades. "Çünkü zihnimi durduramıyorum."

"Sana yardım edebilirim," diye fısıldadı.

Hades hafifçe gülümsedi ama hüzünlü bir gülümsemeydi ve adam hiçbir şey demeyince Persephone konuştu.

"Peki... beni öpmeme sebebin?"

"Çünkü bedenimde hiddet var ve kendimi sende kaybedersem... şey, nasıl bir rahatlama bulacağımdan emin değilim."

"Bana mı kızgınsın?" diye sordu parmaklarını adamın saçlarından geçirerek.

"Hayır ama sana zarar verecek bir şeyi kabul ettiğimden korkuyorum ve şimdiden kendimi bağışlayamıyorum."

"Hades," diye fısıldadı, korkuları Persephone'nin kalbini sızlatıyordu. Ona bu kararın sadece ona ait olmadığını, kendisine de ait olduğunu söylemek istedi ama onu teselli edemeyeceğini biliyordu. O asırlardır yaşayan bir tanrıydı, dünyayı

ondan farklı şekilde tanıyan, inandığı şeye inanması için sebepleri olan bir tanrıydı ve Persephone bununla tartışamazdı.

Tanrıça öne doğru eğildi; nefesi adamın dudaklarını okşadı. Vücutlarının arasındaki gerilim ürkütücüydü.

"Kendini bende kaybet," diye fısıldadı. "Seninle başa çıkabilirim."

Hades onu kendine yapıştırıp dilini ağzına soktu, Persephone nefes alamayacak hale gelene kadar, gözleri sulanana ve göğsü yanana kadar onu öptü ve tam daha fazlasını kaldıramayacağını düşündüğü sırada onu bıraktı.

Persephone hırıltılı soluklar alırken Hades ellerini geceliğinin altına kaydırıp kumaşı başından çıkardı. Persephone çıplak kalınca Hades ellerini onun her noktasına sürdü –sırtına, göğüslerine ve kalçasına– ve onu öptükten sonra boynunu ve meme uçlarını emdi. Tatlı hisler ve ısıran hazla tırnaklarını adamın sırtından aşağı indirdi ve sonra Hades içine girdi. Önce bir parmağını içine kaydırdı, ardından diğerini, içinde öyle hızlı ve öyle sert biçimde hareket ettiriyordu ki Persephone kendi ağzından çıkan sesleri tanımadı.

"Lütfen," diye şakıdı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordu Hades.

Persephone'nin cevabı boşalırken boğuk bir sesle haykırışıydı. Daha toparlanamadan Hades onu yatağın üstünde attı, Persephone'nin bacakları öyle uyuşmuş haldeydi ki onun için hazır halde açık kaldılar. Hades önünde topuklarının üstüne oturup aletini sıvazladı.

"Benimle başa çıkabilir misin?" diye sordu.

Persephone nefes nefese, "Evet," dedi. Bir saniye geçmeden Hades onun kıçını kavrayıp kalçalarını hizaladı ve içine daldı, boşalmak için hissettiği çaresizliği anlatırcasına hareket ediyordu. Bir kez daha elleri her yerdeydi; Persephone'nin bal-

dırlarını kavrıyor, göğüslerini yoğuruyordu. Arada sırada dilinin tadına bakmak veya teninden akan teri yalamak için eğiliyordu. Boşaldıklarında, Persephone bütün Yeraltı Dünyası'nın onların coşkuyla haykırışlarını duyduğundan emindi.

Hades üstüne yığıldı, darmaduman, ıslak ve ağırdı.

Persephone bacaklarını ona doladı ve ellerini saçlarının arasından geçirerek yüzünden geriye çekti. Nefes alabildiğinde de konuştu, Hades'in koparıp aldığı haykırışlar yüzünden boğazı acıyordu.

"Sen benimsin. Elbette seninle başa çıkabilirim."

Hades'in ilk soruşunda Persephone'nin söylemek istediği şey buydu ama yapacak kadar oksijeni kalmamıştı. Hades ona bakmak için geri çekildi, bakışları onu delip geçiyor, doğruca ruhuna işliyordu.

Persephone, birbirlerine karşı en savunmasız oldukları anın bu olduğunu düşündü.

"Kader Tanrıçalarına bana verdikleri şeyler için teşekkür edeceğimi hiç sanmıyordum ama sen—sen hepsine değdin."

"Neye?"

"Tüm ıstıraba."

BÖLÜM 8

Bir Taviz

Persephone panik içinde uyandı.

Bir rüya yüzünden değil de, uyuyakaldığı hissiyle kalkmıştı. Yataktan fırladı, bakışları şöminenin önünde duran Hades'i buldu. Dün gece onunla sevişmesinin yoğunluğundan sonra onu yanında uyurken bulmayı beklemişti. Tanrıyı uyanmış ve tamamen giyinik bir halde bulmak, göğsünde minik bir boşluk varmış gibi hissettirdi.

Yine de Hades güzeldi ve yüz ifadesinde farklı bir şey vardı, dün gece söyledikleriyle açık ettiği bir savunmasızlıktı bu.

Hades korkuyordu.

Korkmak için de her hakka sahipti çünkü dışarıda bir yerlerde, birisi bir tanrıyı kudretsiz hale getirmişti.

Hades'in kendisi için korkusu olmadığını biliyordu gerçi. Persephone için korkuyordu ve Persephone biraz daha güçlü

olsaydı, Hades gibi gücünü çağırabilseydi, onun bu kadar endişelenmesine gerek kalmayacağını düşünmeden edemiyordu.

"Hiç uyudun mu?" diye sordu Persephone.

"Hayır."

Persephone kaşlarını çattı. Onun hareket ettiğini duymamıştı. Persephone uykuya daldıktan kısa süre sonra mı kalkmıştı?

"Kâbus mu?" diye sordu Hades.

"Hayır. Ben... uyuyakaldığımı sandım."

"Hımm."

Hades içkisini kafasına dikti ve kenara bıraktıktan sonra ona yaklaştı. Persephone başını geriye doğru atıp onunla göz göze kaldı, Hades parmaklarını onun yanağına sürttü.

"Neden uyumadın?" diye sordu.

"Canım uyumak istemedi," dedi Hades.

Persephone tek kaşını havaya kaldırdı. "Yorulursun sanmıştım."

Hades sessizce güldükten sonra nazikçe konuştu. "Yorgun olmadığımı söylemedim."

Başparmağı ağzında oyalandı ve Persephone o parmağı dudaklarının arasına alıp sertçe emdi. Hades hızla nefes aldı, burun delikleri genişledi ve diğer elini tanrıçanın ensesinden saçlarının arasına soktu.

Dün gece geçiştirmeye çalıştığı karanlığı tamamen serbest bırakamadığma dair bir işaretti –bir izdi– ya da Persephone uyurken kendini tekrar doldurmuştu. İki türlü de Persephone dün geceki şiddetin izini, aynı bariz tutku ihtiyacını gördü.

Adamın gözleri dudaklarındaydı ve aralarındaki gerilim, bacaklarının arasını nemlendirdi.

"Neden kendini tutuyorsun?" diye fısıldadı Persephone.

"Ah sevgilim, bir bilseydin."

"Bilmek isterdim." Persephone göğüslerinin etrafındaki ör. tüyü bıraktı.

Aralarında bir saniyelik sessizlik oldu, Hades'in taş gibi hareketsiz durduğu bir andı ama yemi yutmadı. Aksine zorlukla yutkunup konuştu, "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi giyinmeni istiyorum. Senin için bir sürprizim var."

"Aklımda dönüp duran şeylerden daha büyük bir sürpriz ne olabilir ki?"

Hades kahkaha atıp burnunu öptü. "Giyin. Seni bekleyeceğim."

Persephone kapıya doğru giden Hades'i gözleriyle takip etti, adam kapıya uzanırken ona seslendi.

"Dışarıda beklemek zorunda değilsin."

"Hayır, zorundayım."

Persephone onu sorgulamadı, yataktan çıkarken onun gitmesine izin verdi ve üstünü giyindi. Tipik bir Ağustos gününde iş için yazlık bir elbise giyerdi, şöyle parlak ve desenli bir şeyler ancak annesinin fırtınası kalın kıyafetler giymesini gerektiriyordu. Uzun kollu, siyah bir gömlek, gri bir etek ve külotlu çorap seçti. Topuklu ayakkabılarla birlikte en sıcak tutan yün ceketini giydi. Koridora çıktığında Hades kaşlarını çatmış bekliyordu.

"Ne?" diye sorup kıyafetine baktı.

"Seni soymamın ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyorum."

"Odadan o yüzden çıkmadın mı?" diye sordu.

Hades'in ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Sadece ilerisini planlıyorum."

Persephone'nin içi ısındı... önceki düşüncelerini gerçekleştireceğine dair vaatte mi bulunuyordu? Persephone'nin tutması için elini uzattı ve büyüsü etraflarını sararken onu çekip kendine yapıştırdı.

Bir bekleme odasında belirdiler. Zümrüt rengi bir kanepenin üst kısmında iki modern tablo asılıydı, altın rengi ve camdan bir sehpa bulunuyordu. Zemin beyaz mermerdendi ve cam bir duvar tanıdık bir caddeye bakıyordu. Konstantine Caddesi'ni tanıdı, Alexandria Tower'ı ilk ziyaretinde Lexa ile birlikte yürüdüğü yoldu.

En iyi dostunu düşündüğünde artan duygularla gözleri yandı. Boğazını temizleyip, "Neden Alexandria Tower'dayız?" diye sordu.

Bina, Hades'in sahip olduğu başka bir bina ve hayır işi olan Cypress Vakfı'nın yönetildiği yerdi. Persephone, Hades'in bir sürü hayır kurumunun olduğunu Lexa'dan öğrenmişti: hayvanları, kadınları ve yitirilenleri destekleyen kurumlardı. Hades'in çeşitli girişimlerini bilmediği için utandığını hatırlıyordu ve bu konuda tanrıyla yüzleştiğinde, Hades ona çok uzun zamandır varlığını yalnız sürdürdüğü için Yukarı Dünya'da yaptığı işler hakkında konuşmanın hiç aklına gelmediğini söylemişti.

Sonrasında Hades'in dünyasının Yukarı Dünya ve hayır işlerinden öteye, New Greece'in tekin olmayan yerlerine kadar uzandığını keşfetmişti. Hades'in kontrolünde bulunan şeylerin derinliğini anlamadığını fazlasıyla farkındaydı ve bu düşünce onu ürpertiyordu.

"Ofisinin burada olmasını istiyorum," dedi Hades.

Persephone kocaman olan gözlerle ona bakmak için döndü.

"Dün olanlar yüzünden mi?"

"Sebeplerden biri o," diye cevap verip devam etti. "Ayrıca uygun da olur. Halcyon Projesi konusunda senin tavsiyelerini öğrenmek isterim ve *Advocate*'taki çalışmalarının başka fikirlere yol açacağını da tahmin ediyorum."

Persephone tek kaşını kaldırdı. "Katerina'yla çalışmamı mı istiyorsun?"

Katerina, Cypress Vakfı'nın yöneticisiydi ve Sybil ile birlikte Halcyon Projesi üstünde çalışıyordu, fanilere ücretsiz tedavi verecek son teknoloji ürünü bir rehabilitasyon merkeziydi. Kısa süre öncesinde, Lexa'ya adayacakları bir terapi bahçesinin olacağını duyurmuşlardı, ölümünden önce o plan üstünde çalışıyordu.

"Evet," dedi Hades. "Sen benim diyarımın ve imparatorluğumun kraliçesi olacaksın. Bu vakfın senin de arzularına yönelik çalışmaya başlaması uygun olur."

Persephone hiçbir şey söylemeden etrafında döndü, mekânı yeni bir bakış açısıyla değerlendiriyordu. Dört kapı vardı, bekleme bölümünün iki yanında bulunuyorlardı. Birisi bir konferans odasına açılıyordu, diğer üçüyse daha ufak olan ofislerdi. Sade masalar dışında boşlardı ama Persephone inceledikçe bu yeri kullanabileceği şekilde hayal etmeye başladı.

"Karşı mısın?" diye sordu Hades.

"Hayır," dedi. Düşünceleri karmakarışıktı.

Hades'in söylediği bir şeyi düşündü: *Bana garezi olan birinin sana zarar vermeye çalışması sadece an meselesi.* Bunlar, Persephone'nin o sırada zorlukla inandığı sözlerdi ve çoğunlukla inanmak istemediği içindi. Fakat o zamandan beri, Kal'den Pirithous'a, kafede üstüne kahve döken öfkeli kadına kadar tekrar tekrar bu gerçeği görmüştü.

Şimdi başka bir tehdit potansiyeli vardı: Adonis ve Harmonia'nın bilinmeyen saldırganları.

Hades'in teklifini kabul etmemesi için delirmiş olması gerekirdi.

"Teşekkür ederim. Helen ve Leuce'a söylemek için sabırsızlanıyorum."

Hades'in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ve uzanıp Persephone'nin yanağını okşadı.

"Bencilce olsa da yakında olmandan memnun olacağım."

"Nadiren burada çalışıyorsun," diye belirtti Persephone.

"Bugünden itibaren, bu benim favori ofisim."

Persephone gülümsememeye çalıştı, gelecekteki kocası olan tanrıya gözlerini kısarak baktı. "Lord Hades, çalışmak için burada olduğumun bilgisini vermeliyim."

"Elbette," dedi. "Fakat molaların ve öğle aran olacak, o zamanı doldurmayı dört gözle bekliyorum."

"Mola vermenin amacı hiçbir şey yapmamak değil mi?"

"Seni çalıştıracağımı söylemedim ki."

Hades belini sıktı. Aşina olduğu bir baskıydı, genelde peşinden bir öpücük gelirdi ama tam Persephone'yi öne doğru çekmeye başladığında birisi boğazını temizledi ve Persephone döndüğünde Katerina'yı buldu.

"Leydi Persephone!" Kadın sırıtıp sevimli bir reverans yaptı. Sarı ipek gömlek ve bej rengi pantolon giymişti. Kıvırcık saçları başının tepesinde bir hale etkisi yaratıyordu.

"Katerina," Persephone gülümsedi. "Seni görmek zevk."

"Böldüğün için özür diliyorum," dedi Katerina. "Hades'in geldiğini duyduğum anda, ortadan kaybolmadan önce onu yakalamam gerektiğini biliyordum."

Persephone bakışlarını Hades'e çevirdi, tanrı şu anda Katerina'ya bakıyordu. Hades'in yüzündeki bakış onu meraklandırdı. Dışarıdan bakınca sakin görünüyordu ama dudaklarında, Persephone'nin Katerina'nın Ölüler Tanrısı ile paylaşması gereken şeyi merak etmesine sebep olan hafif bir gerginlik vardı.

"Birazdan geleceğim, Katerina."

"Elbette." Faninin bakışları Persephone'ye kaydı. "Burada olmanız bizim için onurdur, leydim."

Bunu söyledikten sonra gitti ve Persephone Hades'e baktı.

"Bu da neydi?"

"Sana sonra anlatacağım," dedi.

Persephone meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. "Önceki gece nerede olduğunu anlatacağın gibi mi?"

"Sana canavarlarla pazarlık yaptığımı söyledim."

"Gelmiş geçmiş en cevap olmayan cevap," yorumunda bulundu.

Hades kaşlarını çattı. "Senden bir şeyleri saklamak istemiyorum. Sadece kederinin arasında sana neleri yük edeceğimi bilmiyorum."

Persephone ağzını açtı, sonra kapattı. "Sana kızgın değilim. Şaka yapıyorum, çoğunlukla."

Hades kahkaha attı. "Çoğunlukla."

Hades yine yanağını okşadı, bakışları şefkatliydi.

"Bu akşam konuşacağız," diye söz verdi.

Persephone, onu öpeceğini sandı ama elini geri çekip oradan ayrıldı. Persephone arzusunun pusu içinde kaybolmuş bir vaziyette, bir saniye daha orada durdu ve birdenbire onun peşinden gitmek, onu cam ofisine götürüp daha önce söz verdiği şekillerde ona sahip olması için meydan okumak istedi. Hades tereddüt etmezdi –tıpkı Persephone gibi doyumsuzdu– ve eğer düşünceleri ile hareketlerine dikkat etmezse, bu akşam söz verdiği konuşma olmazdı.

İç geçirdi ve telefonunu çıkarıp Leuce ve Helen'e mesaj atarak her zamanki yerleri yerine, onunla Alexandria Tower'da buluşmalarını haber verdi. İtiraf etmesi gerekiyordu ki insanlar onun her hareketini izlemeden çalışabilecek olmasıyla rahatlamıştı.

Yine odada gezinip işleri için yeni bir alana sahip oldukları gerçeğini sindirdi, yeni mekânı ve yeni ofisini nasıl düzenleyeceğine kendini hazırlıyordu.

Pencerelerin önüne gitti. Üçüncü katta olması demek, New

Athens'in nefes kesici bir manzarasına sahip demekti, şehir yoğun bulutlarla, sisle ve karla örtülüydü. Küreme ve tuzlama kamyonetleri yolları temizlemek için çalışıyorlardı; bu sırada daha fazla kar ve buz yağıyordu. Pencerede bile buzlar vardı. Hekate'nin sözlerini düşündü. *Annen Yukarı Dünya'da soğuk ve buzla terör estiriyor. Güneş, tam da fani dünyanın ihtiyaç duyduğu şey.*

Elini cama koydu.

Bir parçası, annesiyle mücadele edebileceğini biliyordu çünkü daha önce yapmıştı. Hades'in sarayında Demeter'i dizlerinin üzerine devirmişti, kadim ve güçlü olan Hasat Tanrıçası onun gücüyle başa çıkamamıştı. Yine de bir parçası, bunun Demeter'in Hades'in diyarında daha az güçlü olmasının bir sonucu olmasından korkuyordu.

Sen *Hades'in gücünü ona karşı kullandın,* diye hatırlattı kendine ve bu dehşet vericiydi. Sonrasında tüm organları titremişti ve ardından gelen haftalarda kendini bitkin hissetmiş, çalışmadığı zamanlarda uyumuştu. Henüz o türden bir gücü taşıyacak kadar güçlü olmadığının bir işareti olduğunu biliyordu. Biraz dayanıklılık kazanması gerekecekti ve bunu yapmanın tek yolu da daha fazla pratik yapmaktı.

Bakışları pencereden kayan bir damla suya kaydı. Elini çekti, elinin altında kalan yerde buz erimeye başlamıştı. Parmaklarını birbirine bastırdı, camı ısıtanın gücü mü, yoksa dokunuşu mu olduğuna karar vermeye çalıştı. Teni her zamankinden sıcak değildi ama büyüsü hazır ve tetikteydi. Hissedebiliyordu, hüsranına yanıt veren son derece hassas sinirleri gibiydi.

Fakat sorun buydu.

Gücünü istemsizce kullanmaya başlamıştı.

Elini bir kez daha pencereye koyup avucundaki sıcak ve elektriğimsi enerjiye odaklandı. Kısa süre sonra buz yine eri-

meye başladı. Su damlalarının camdan aşağı kayışını izledi ve tek düşünebildiği bunun bir çeşit ucuz numara olduğuydu. Demeter'in ebedi kışını dize getirmesi için gerekecek büyüyle kıyaslandığında bir hiçti.

Elini indirdi ve indirmesiyle birlikte su damlaları oldukları yerde dondu.

"Persephone?"

Arkasını döndüğünde Sybil'i ofisinin kapısında dururken buldu.

"Sybil," dedi gülümseyerek. Sarıldılar.

"Doğru mu? Burada mı çalışacaksın?" diye sordu Sybil.

"Hades bu alanı ofisim olarak kullanmamı istedi ve itiraf etmeliyim ki ben de kabul etmekten mutluluk duydum."

Burada güvende olacaktı ama daha önemlisi, Leuce ve Helen güvende olacaktı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Persephone. "Ben canını sıktı mı?"

Sybil ona üzgün bir bakış atıp ofladı. "Onun için çok üzgünüm, Persephone. Hiç bilmiyordum onun o kadar..."

"Tuhaf olduğunu mu?"

"Sanırım numaramı değiştirmem gerekecek."

"Onu tehdit etmeyi –veya Hades'in yapmasını– teklif ederdim ama tanrılardan korkuyor gibi görünmüyordu."

"Bence tanrılardan korkmayacak kadar kendine odaklı," dedi.

"Üzgünüm, Sybil."

Arkadaşı omzunu silkti. "İlişki sonrası bir şey denediğim için başıma gelenler," diye şaka yaptı. Yine de Persephone kaşlarını çattı. Sybil, Aro'yla yaşadığı kısa süreli ilişkilerinden bahsediyordu. Fani, Sybil'in uzun zamandır arkadaşıydı ve iyi bir çift gibi görünmüşlerdi ancak her nedense Aro sadece arkadaş olarak kalmak istemişti.

"Sanırım bir daha Four Olives'e gidemeyecek olmama daha çok üzgünüm. Öğle yemeği için en sevdiğim yerlerden biriydi."

"Siparişle getirirler herhalde," dedi Persephone.

"Evet ama siparişimle birlikte onun da gelmesi muhtemel ve çalıştığım yeri bilmesini gerçekten istemem."

"Tuhaflık skalasına bakılırsa, çalıştığın yeri zaten biliyor derdim."

Sybil, Persephone'ye cansız bir bakış attı. "Sağ ol, arkadaşım."

Persephone sırıttı. "Endişe etme. Ivy'yi geçebileceğini sanmam."

Ivy, Alexandria Tower için çalışan resepsiyonistti. O bir dryad'dı, bir orman perisiydi. Düzenli ve disiplinliydi. Davetli olmayan kimse onun masasından öteye geçemezdi.

"Daha sonra öğle yemeğine çıkalım," dedi Sybil. Ona bir kez daha sarıldıktan sonra işine geri döndü.

Persephone çok fazla yalnız kalmadan Leuce ve Helen geldi. Helen yeni ofislerinin haberini alınca sevinçle bağırdı ve ikili heyecan içinde etrafta koşuşturup ofisleri kontrol etti, kimin hangi masayı alacağı konusunda didişti ve dekor konusunda tartıştılar. Persephone soldaki ilk ofise girdi, ceketini çıkardı ve dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Oturduğu sırada kapı tıklatıldı. Başını kaldırınca kapıda duran Helen'i gördü.

"Hey, makalemi okuma fırsatın oldu mu?"

"Evet. Otursana," dedi Persephone.

Helen anında, "Beğenmedin," diyerek ofise girdi.

"Öyle değil, Helen. Sağlam noktalara değinmişsin ama... bu tehlikeli bir makale."

Helen'in kaşları birleşti. "Nasıl tehlikeli?"

"Tanrılar hakkındaki yorumun," dedi Persephone ve alıntı yaptı, "*Fanilerin sayıca tanrılardan fazla oldukları bir dünyada, ilahi varlıkların ne yapması gerektiğini sormalı mıyız?*"

"Senin Hades hakkında yazdığın zamankinden fazlasını istemiyorum," diye karşı çıktı Helen.

"Helen—"

"Tamam. Cümleyi çıkaracağım," dedi Helen. Ses tonu tersti, kızgınlığı açıktı. Bu, Persephone'yi duraksattı, daha önce onda hiç böyle bir davranışa şahit olmamıştı. *New Athens Gazetesi*'nde çalıştığı sürede ve *Advocate*'e başladığından beri, Helen hep neşeli ve coşkulu biri olmuştu. Öte yandan, Persephone daha önce hiç onun işini eleştirmemişti.

Tepkisine rağmen, tanrılar hakkındaki yorumu silmeyi kabul etmiş olmasıyla rahatladığını hissetti.

"Ayrıca röportaj için Triad'ın liderlerinden birini bulmanı istiyorum."

Helen'in dudakları dümdüz oldu. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Kimse e-postalarıma geri dönmedi. Bu insanlar tanınmak istemiyor."

"Bir kaynağı takip etmenin tek yolu e-posta değildir Helen. Eğer o kadar çok istiyorsan ayak işi yapacaksın."

Helen'in mavi gözleri parladı. "Peki bu gizli terörist organizasyonunun gizli liderliğini nasıl araştırmamı önerirsin?"

Persephone omzunu silkti. "Onlardan biriymişim gibi davranırdım."

"Triad'ın bir üyesiymişim gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Hikâyeyi patlatmak istiyor musun? New Greece'in en tehlikeli terörist grubunun üst kademelerini açığa çıkaran ilk kişi olmak istiyor musun? Bedeli bu. Sonuçta, bu tamamen sana bağlı. Sen ne istiyorsun?"

Helen sessizdi, Persephone'ye baktı. Uzun bir andan sonra, "Ya ne yaptığımı öğrenirlerse?" diye sordu.

Persephone kasıldı ama cevap verdi. "Seni koruyabilirim."

"Yani Hades koruyabilir demek istiyorsun."

"Hayır," dedi. "Ben seni koruyacağım demek istiyorum."

Helen gidince Persephone'nin omuzları çöktü. Neden Helen'le yaptığı konuşma bir açmaz gibi hissettirmişti? Helen'in eleştiriye karşı biraz daha anlayışlı olmasını beklerdi ve öyle olmaması gerçekten şaşırtıcıydı. Helen'in olduğunu düşündüğü kişiyle çatışıyordu; ama belki de kızı hiç tanımıyordu.

Birdenbire etrafında büyü toplandı, omurgasından çıktı ve tanıdığı defne kokusu havayı doldurdu.

Persephone ortadan kaybolmadan hemen önce, "Siktir," dedi.

BÖLÜM 9
Delphi Palaestra*'sı

Hades dışında, başka bir tanrının büyüsü tarafından kaçırılmaya asla alışamayacaktı. Verdiği histen hoşlanmıyordu, sanki onu kucaklıyor, tenini okşuyor, duyularını istila ediyordu ama en azından büyünün kokusundan kim olduğunu anlıyordu.

"Apollo," diye hırladı.

Çatılı bir verandanın çevrelediği, uzun, dikdörtgen bir avlunun ortasında belirdiği anda soğuk ona çarptı. Gökyüzünden düşen kar azdı –birkaç tanesi havada süzülüyordu– ama ayaklarının altındaki toprak ıslak ve çamurluydu. Tam olarak nerede olduğunu çözmeye çalışarak etrafına bakındı ama kaslı, çıplak bir adam, sanki itilmişçesine geriye doğru sendelediğinde donakaldı.

Gözleri büyüdü, kalbi hızla çarpıyordu. *Hareket et,* dedi kendine ama nedendir bilinmez, ayakları oynamadı. Sonra kolundan çekilip sert, deriyle kaplı bir göğse çarptı. Persephone

* Eski Yunanistan'da güreş okulu, çoğunlukla her türlü sporun öğrenildiği okul anlamındadır. (ç.n.)

ellerini dayayıp itekledi ancak onu tutan her kimse çabucak bıraktı. Persephone geriye doğru tökezledi ve gözleri yavaşça bir adamın dev gibi cüssesine baktı. Güçlü baldırlarını saran deri bağcıklı sandaletlerinden, deri zırhına ve yuvarlak, beyaz irisli gözlerine kadar. Muhtemelen adamla ilgili en çarpıcı –ve en huzursuz edici– kısmı gözleriydi. Çenesi güçlüydü, yüzü yakışıklıydı ve mürekkep gibi buklelerle çevriliydi. Kıyafetine göre değerlendirmesi gerekirse bu adam bir savaşçı, bir piyadeydi.

Persephone adama yardımı için teşekkür etmek üzereyken arkasından gürültülü bir ses geldi. Arkasını döndüğünde çıplak adamın karnının üstüne döndüğünü, başka bir çıplak adamın çenesini ellerinin arasına alarak başını geriye çektiğini gördü.

"Teslim oluyor musun?" diye bağırdı adam.

Diğer adam hırladı, göğsünün derinlerinden öfkeli bir ses geldi.

Persephone'nin yanındaki onu kurtaran adam güldü.

Persephone ona baktı.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Adam onu duymuşa benzemiyordu, o yüzden tekrar sordu.

"Nerede olduğumu biliyor musun?"

Adam yine duymuş gibi değildi. Bu defa adamın önüne geçti. Adamın bakışları inip onunkilerle buluştu.

"Bana nerede olduğumu söyleyebilir misin?"

Adamın kaşları bitişti ve etrafına bakındı. Belki de sorusuyla kafası karışmıştı. Bir süre sonra elini uzatıp onun elini istedi. Persephone tereddütle dediğini yaptı, adam elini çevirip avucuna harfleri yazmaya başladı.

D-E-L-P-H-I yazdı ve sonra P-A-L-A-E-S-T-R-A.

Palaestra, antrenman yapılan bir yerdi, esasen güreşmek için kullanılıyordu.

Delphi Palaestra'sı.

Delphi'deydi.

Dişlerini sıkarak, "Apollo," dedi. Hiç haber vermeden onu buraya getirdiği için Güneş Tanrısı'na kızgındı. Dün gece Aphrodite'nin evinde onu uyarmış olmasına rağmen, Persephone en azından onu bilinmeyen bir yere götürmeden önce ziyarette bulunacağını düşünüyordu.

Sonra başını kaldırıp adamın akıldan çıkmayan, beyaz gözlerine baktı.

"Sağır mısın?" diye sordu.

Adam başıyla onayladı.

"Ama dudak okuyorsun," dedi.

Adam yine onayladı.

"Az önce beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Adam avucunu dudaklarına doğru kaldırdıktan sonra öne doğru hareket ettirirken, "Rica ederim," dedi.

Konuşması hafiften bozuk, neredeyse gırtlaktan gelen tondaydı.

Persephone gülümserken irkilmesine sebep olan bir ses çınladı.

"İşte buradasın şekerli çöreğim!"

Persephone dönüp kendisine doğru uzun adımlarla gelen Güneş Tanrısı'na baktı. Günün kasvetine rağmen ışık saçıyordu. Persephone'nin arkasındaki devasa adamın kıyafetine benzer bir kıyafet giyiyordu ama Apollo'nun göğüs zırhı altındandı ve kara saçlarının arasına defne yaprakları takılmıştı. Tanrı, hayat dolu ses tonuna rağmen neredeyse kızgın görünüyordu, çenesi gergindi ve gözleri morun doğal olmayan bir tonundaydı.

Tanrı kolunu tutunca Persephone, "Apollo," dedi dişlerinin arasından.

"O da hoşuna gitmedi demek, hı?" diye sordu.

"Lakaplar konusunda konuşmuştuk."

"Biliyorum ama ısınabileceğimi düşündüm." Persephone ona dik dik bakınca Apollo iç geçirdi. "Peki. Hadi gidelim Seph!"

"Apollo," diye uyardı ayaklarını hareket ettirmeyerek. "Kolumu bırak."

Tanrı dönüp ona baktı, gözleri parlıyordu. Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi.

"Pazarlık," diye patladı. Sanki o kelime onu itip kakması için ikna edecekmiş gibi.

"Aradığın kelime *lütfen* olacak."

Birbirlerine dik dik baktılar ve ardından birdenbire arkasında birinin varlığını hissetti. Başını geriye doğru yatırdığında ona yardım eden dev adamı gördü. Adam başında duruyordu, kalın kollarını göğsünde bağlamış Apollo'ya dik bakışlar atıyordu.

"Bana meydan mı okuyorsun fani?" Apollo gözlerini kıstı. Persephone onun büyüsünün toplandığını hissedebiliyordu.

Persephone, "Onunla dövüşmeyeceksin," derken imalı bir şekilde ona baktı.

Apollo güldü. "Dövüşmek mi? Dövüş falan olmazdı. Bu, beni savaşa sokamaz."

"Ben sizin için dövüşürüm, lordum." Başka bir ses araya karıştı ve hep birlikte döndüklerinde az önce güreşen çıplak adamı gördüler. Güreşmeyi bırakmışlardı, şimdi çıplak ve çamurlu bir şekilde, soğuktan tamamen etkilenmeden –ya da tamamen uyuşmuş bir halde– duruyorlardı. Konuşan adam, az önce avantajı elinde bulunduran kişiydi. Kocaman kahverengi gözleri, kısa, dalgalı saçları ve sakalıyla yakışıklıydı.

"Gerek yok," dedi Persephone.

"Ben sana cevap vermem, kadın."

Persephone kısacık bir saniye için Apollo'nun gözlerinin hiddetle parladığını gördü.

"Bu kadın Hades'in nişanlısı, Yeraltı Dünyası'nın müstakbel Kraliçesi. Önünde eğilin, yoksa gazabımla yüzleşirsiniz."

Gözleri büyüyen adam tek dizinin üzerine indi, peşinden rakibi ve yeni arkadaşı sağır adam da diz çöktü. Güneş Tanrısı'na baktığında, tanrı gülümsüyordu.

"Unvanın adamlara ne yapıyor görüyor musun, Persephone?"

Persephone içini çekti. "Fırsatım varken bu pazarlıktan çekilmeliydim."

Apollo'nun yanından geçip korunaklı verandaya doğru yöneldi. Nereye gittiğini bilmiyordu ama hava soğuktu ve kendisi öfkeliydi.

Apollo onu yakalamak için peşinden koşturup, "Nereye gittiğini bile bilmiyorsun Seph," dedi.

"Senin penis yarıştıran yarışmandan olabildiğince uzağa gidiyorum," diye yanıt verdi.

"Bu benim hatammış gibi davranıyorsun," dedi Apollo. "İstediğimde gelmeyen sendin."

"Sormadın ki. *Emrettin*. Bu konuda konuşmuştuk."

Apollo onun yanında yürürken sessizleşti. Bir süre sonra tıslar gibi sesler çıkarmaya başladı. "Ben... üzz-üzz—"

Persephone, yanındaki Apollo sıkıntı çekince yavaşladı. Apollo tekrar denedi.

"Ben üz—"

Tanrının dudakları seğirdi, sanki o kelimeler kusmak istemesine sebep oluyordu.

En sonunda titreyerek, "Ben *üzgünüm*," demeyi başardı.

"Beyin kanaması mı geçiriyorsun?" diye sordu Persephone.

Apollo dik dik bakarak, "Bu seni şaşırtabilir ama özür dilemek pek bana göre değil," dedi.

"Hayretler içindeyim. Hiç aklıma gelmezdi."

"Biliyor musun, bunun benim için ne kadar zor olduğunu kabul edebilirdin. Arkadaşlar bugünler için değil mi?"

"Ah, şimdi arkadaş mıyız? Çünkü az önce arkadaşmışız gibi gelmedi."

Apollo kaşlarını çattı.

"Seni... üzmek niyetinde değildim," dedi Apollo. "Sadece... sinirlerim bozuldu."

"Fark ettim. Niye?"

"Seni buraya getirirken dikkatim dağıldı," diye itiraf etti. "Seni kaybettim... sandım."

Persephone'nin kaşları çatıldı. "Niye dikkatin dağıldı?"

Apollo ağzını açtı, sonra kapattı. "Yine kar yağmaya başladı."

Kardan bahsetmesiyle, Persephone onun baktığı tarafa döndü. Kar dönerek yağıyordu, artık daha büyük tanelerdi, midesi düğümlendi.

"Beni bir daha iznim olmadan ışınlamayacağın konusunda anlaşabilir miyiz, lütfen?"

"Hades'in izne ihtiyacı oluyor mu?"

Persephone yine kötü bakışlar attı.

"Seni başka nasıl çağırmam gerekiyor?"

"Normal insanların yaptığı gibi."

"Ben insan değilim."

"Apollo—"

Daha saniyelerdir birliktelerdi ve Persephone şimdiden onu iki defa uyarmıştı.

"İyi," diye iç geçirdi tanrı, dudaklarını büzerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Beni niye buraya getirdin?" diye sordu.

"Seni kahramanımla tanıştırmak istedim," dedi Apollo. "Fakat onunla zaten tanıştın."

"İri olan mı?" diye sordu sağır adamı düşünerek, Apollo'nun yüz hatları sertleşince şaşırdı.

"Hayır, o benim kahramanımın rakibi, Ajax. *Benim* kahramanım Hector, Her Şeyi Bir Arada Tutan."

Persephone, onun bu sebeple biraz daha gururlu görünmesini beklerdi ama Apollo konuşmaya devam ettiğinde, tanrının hüsranını anladı.

"Sana hakaret eden."

"Hımm, onu nereden buldun?"

"Delos'tan," dedi. "Gösterişli bir kahraman ama küstah. Bu, ölümüne sebep olacak."

"Ve sen yine de ona lütfunu veriyorsun?"

"Delos, annemin beni ve Artemis'i doğurmak için sığındığı yer," dedi. "Onlar benim insanlarım ve Hector onları korudu. Ona iyilik borcum var."

İkisi de bakışlarını birkaç adamın anadan doğma dolaştığı alana çevirdi. Persephone, Hector'un gözlerini kıstığını ve yüzünde de alaylı bir ifade olduğunu fark etti. Adamın bakışlarını takip ettiğinde onun kıyafetlerini çıkarmakta olan Ajax'a baktığını gördü. Persephone gözlerini kaçırdı. Yunanlıların çoğu spor müsabakasına çıplak katılmasının –savaş arabası yarışı dışında– gelenek olduğunu biliyordu ama gerçekten o şekilde de antrenman yapmalarına gerek var mıydı?

"Hades günümü nasıl geçirdiğimi öğrendiğinde mutlu olmayacak," dedi yüksek sesle.

Apollo'nun alaylı bir yorum yapmasını bekliyordu ama tek söylediği, "Hımm," oldu.

Persephone ona baktığında, tanrının alev alev yanan gözleri Ajax'a kilitlenmişti. Persephone başka birisinin gözlerinde görse bile o bakışı biliyordu çünkü Hades'in ona bakış şekliydi. Apollo'ya dirsek attı.

"Kahramanın Hector sanıyordum," dedi Persephone.

"Öyle."

"O zaman niye gözlerini Ajax'a dikiyorsun?"

Apollo'nun çenesinde bir kas seğirdi.

"Kahramanımın rakibini izlememem aptallık olurdu."

"Soyunurken mi?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı.

Apollo alayla gülümsedi. "Senden hoşlanmıyorum."

Persephone güldü ama ruhunu karartan bir şey duyunca keyfi kısa ömürlü oldu.

"Şuna baksana, savaşçı gibi giyinmiş ama tek bir haltı duyamıyor," dedi alandaki adamlardan biri. Başka birinin yanında duruyordu, kollarını göğsünde bağlayıp başıyla Ajax'ı gösterdi. "Ne şaka ama..."

Persephone yumruklarını sıktı ve Apolla'ya baktı ama tanrının yüzü ifadesiz kaldı.

"Ona güvenmiyorum," dedi bir başkası. "Ya hepimizi kandırıyorsa? Belki de gardımızı indirelim veya ona karşı ağırdan alalım diye bilerek sağır gibi davranıyordur?"

"Sikişip de lütuf alanlardan," diye ekledi bir kadın. "Doğru duyduysam Poseidon'ın."

Hepsi kahkaha attı ama Persephone dehşete düştü. Apollo'ya baktı.

"Bu şekilde konuşmaya devam etmelerine izin mi vereceksin?"

"Onlar benim kahramanlarım değil," dedi.

"Kahramanın olmayabilirler ama sen oyunların elçisisin. Davranışları için bir standart belirlemeyecek misin?" Duraksadı. "Yoksa standart bu mu?"

Apollo'nun bakışları ölümcüldü ama dikkatini tahta bir sopayı almak için eğilen Hector'a çevirdi.

"Apollo." Persephone'nin sesi bir oktav yükseldi.

Hector geri çekildi, kaslarının boğumlarından gücü belliydi

ve sonra sopayı havaya atıp doğruca Ajax'ın kafasına doğru fırlattı ama sonra fani tam zamanında dönüp sopayı tek eliyle yakaladı. Bir saniyeliğine baktıktan sonra soğuk bakışlarını Hector'a ve saldırı sırasında onun yanında duranlara çevirdi. Pis gülümsemeleri yok olurken yerini açık ağızları aldı, tıpkı şu anda Persephone'nin açık kalan ağzı gibi.

Ajax sopayı dizinde kırdıktan sonra parçaları attı. Hector gülümsedi.

"Demek reflekslerin iyi; ama arenada nasılsın?"

Sonraki saniyede Ajax'a doğru atıldı. Birlikte çamura devrildiler, her yana sıçrattıkları su en yakında duranların suratlarına geldi. İkisi güreşirken Apollo alanın kenarına doğru yaklaştı; ancak yaptıkları şey güreşmek değildi, kavga ediyorlardı. Bir an için üstünlük Hector'da gibiydi, sırtüstü devrilen Ajax'ın yüzünü yumrukluyordu ama Ajax çabucak kontrolü ele aldı, Hector'un yumruğunu ellerinin arasına alıp adamı sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına fırlattı. İkili ayağa kalkıp birbirinin etrafında döndü, suratları öfkeyle doluydu.

Hector, Ajax'a doğru koşunca Ajax eğilip onu karnından yumrukladı. Sonra Hector'u kaldırıp ayaklarını yerden kesti ve sırtının üstüne devirdi.

"Birbirlerinden nefret ediyorlar," dedi Persephone.

"Onlar rakip," diye cevap verdi Apollo ama Persephone o kadar emin değildi. Hector diğer kahramanlarla kahkahalar atıp şakalaşıyordu; farklı davrandığı kişi Ajax'tı. Bunun sebebi onun farklı –sağır– olması mı, yoksa Hector kıskandığı için mi diye merak etti. Ajax işitme problemine rağmen güçlü ve becerikliydi. Yine de Persephone bu hiddeti biliyormuş gibi hissetti, Ümitsizlik Ormanı'ndayken bunu hissetmişti.

Bakışlarını donmuş yerde inleyen Hector'a çevirdi.

Dövüşleri başladığı kadar hızlı bitmişti. Ajax böbürlenmek

için Hector'un başında durmadı ama döndü ve Apollo'ya gözlerini dikip baktıktan sonra kıyafetlerini toplayıp avludan ayrıldı.

Persephone, bakışlarını giden faniden, Güneş Tanrısı'na çevirirken kaşları çatıldı.

"Gidip kahramanını kontrol etmeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Bu, Hector'un kibri için cezası," dedi Apollo. "Belki de Panhelenik Oyunları'nda Ajax'la yüzleşmesinden önce bu kibrini kırar."

"Bu havada yine de oyunları yapacak mısın?"

"Eğer erkekler ve kadınlar birazcık karda savaşamıyorsa oyunlara ait değillerdir."

"Bu sadece katılanlarla ilgili değil, Apollo. Peki ya izleyiciler? Bu havada yolculuğa çıkmak tehlikeli."

"O kadar endişeliysen, o zaman belki de annenle konuşmalısın."

Persephone kaşlarını çatarak yere baktı. "Yani biliyor musun?"

"Hepimiz biliyoruz," dedi Apollo "Demeter'in daha önce yapmadığı şey değil. Zeus'un araya girmesi sadece an meselesi."

Persephone'nin midesi ekşidi.

"Zeus'u dinler mi? Eğer ona durmasını söylerse?"

"Dinleyecek," diye cevap verdi Apollo. "Yoksa savaş çıkar."

Sahadan ayrıldılar ve Apollo Persephone'ye Delphi Palaestra'sını gezdirdi. Sahayı çevreleyen kemeraltından ayrılan, banyoları, spor salonları ve ekipmanları için birkaç odası olan güzel bir tesisti. İçeride birkaç tane antrenman sahası ve atlı savaş arabaları antrenmanları için geniş bir açık stadyum vardı. Persephone bir barın, duvarlara yerleştirilmiş televizyonların ve pencerelere bakan deri koltukların olduğu özel bir locadan sahaya baktı. Sıcak bir yerde olmaktan mutluydu.

"Burası harika," dedi.

At arabası yarışları ve stadyumlarda daha etkileyici bir şeyler vardı. Persephone onları sadece televizyondan görmüştü ama şahsen burada bulunmak ona ne kadar muazzam olduklarını düşündürdü.

"Beğenmene sevindim," dedi Apollo. "Bununla çok... gurur duyuyorum."

Persephone, Apollo'nun böyle bir şey söylediğini hiç duymuş duğunu sanmıyordu. Pistin merkezindeki, dikdörtgen pist boyunca uzanan, spina denilen alçak duvara bakarken sessizlik oldu. Üzerinde birkaç tane heykel vardı, içlerinde Apollo'nun altından heykeli vardı ama Artemis ve Persephone'nin tanımadığı bir kadın da bulunuyordu.

"Üçüncü heykel kimin?" diye sordu.

"Annem Leto," dedi Apollo. "Kız kardeşimle beni doğurmak için hayatını riske attı, o yüzden onu koruduk."

Persephone, Hera'nın Leto'yu ilahi ikizlere doğum yapmasından önce ve sonra durmadan izlediğini biliyordu, Zeus'un sadakatsizliğini kıskanıyordu. Ayrıca Apollo'nun *korumakla* neyi kastettiğini biliyordu. O ve kız kardeşi fanileri, canlıları öldürmüşlerdi. Bu düşünceyle Persephone'nin dudakları dümdüz oldu.

"İlk oyunlara benimle birlikte katılmanı istiyorum," dedi Apollo. "Savaş arabası yarışı."

"Soruyor musun, söylüyor musun?" dedi Persephone.

"Soruyorum," diye cevap verdi Apollo. "Hayır demiyorsan tabii."

"Ben de değiştiğini düşünüyordum," diye cevap verdi.

"Emekleyerek, şeker memeli."

"Eğer Hades seni öldürmek için ortaya çıkarsa araya girmeyeceğim."

"Ne? Sonuçta tadını deneyimlerimden biliyor değilim ya!"

"Şu sohbeti ediyor olmamız bile Hades'i küplere bindirmek için yeterli."

"Belki de toksik erkeksiliğinin çekici olmadığını ona söylemelisin."

Gözlerini devirip, "Sana güvenmiyor," diye karşılık verdi.

"Fakat sana güvenmeli."

"Güveniyor. Ayrıca bana lakap takmamanı defalarca kez söylediğimi de biliyor." Ona meydan okurcasına baktı.

Apollo somurtup kollarını göğsünde bağladı. "Sadece biraz eğleniyorum."

"Beraber eğlendiğimizi sanıyordum!"

Güneş Tanrısı ışık saçtı. "Eğleniyor muydun?"

Persephone yüksek sesle iç geçirdi. "Bu pazarlıkta payıma düşeni yaparken beni pişman ediyorsun."

Apollo sırıttı. "İki numaralı ders, Sephy. Bir tanrı sana bir çıkış sunduğunda, onu kabul et."

"Peki bir numaralı ders ne?"

"Asla bir tanrıyla pazarlığa girme."

"Eğer dersler bunlarsa kimsenin dinlediği yok."

"Elbette yok. Tanrılar ve faniler her zaman sahip olamadıklarını isterler."

"Sen de dahil misin?" diye sordu ona göz atarak.

Apollo o anda ayıldı, kusursuz yüzünü buruşturdu.

Apollo, "Ben herkesten daha fazla," diye cevap verdi.

BÖLÜM 10

Parkta Yürüyüş

Apollo herhangi bir uyarıda bulunmadan Persephone'yi Alexandria Tower'a geri gönderdi. Persephone için, onun harekete geçeceğine dair tek uyarısı, büyüsünün kokusu oldu.

"Apollo!" diye hırladı ama zemin ayaklarının altından kaybolurken hüsranı da boşa çıktı. Midesi buruldu, dünya parladı ve sonra netleştiğinde kendini yeni ofisinde, Hades'i masasının arkasında otururken buldu.

"Selam," dedi tanrıça.

"Selam," diye homurdandı Hades –alçak sesli bir hırlamaydı– ve Persephone'nin alnı kırıştı.

Hades'in sesi hoşnutsuz geliyor olsa da Persephone'nin sandalyesinde arkasına yaslanırken rahat görünüyordu. Tek parmağını ağzına dayamıştı, bacakları genişçe ayrıktı ve Persephone, onun baldırlarının arasındaki boşluğa sokulabileceğini düşündü.

"İyi misin?" diye sordu Persephone.

"Harmonia uyandı," dedi Hades.

Persephone'nin kalbi boğazına fırladı.

"O nasıl?" Kelimeler ağzından aceleyle çıktı.

"Öğrenmek üzereyiz," deyip ayağa kalkarak masanın etrafından dolandı. "Apollo'yla geçirdiğin vakitten hoşlandın mı?"

Persephone, Hades'in onun nereye gittiğini bilmesine şaşırmadı; muhtemelen Apollo'nun büyüsünün kokusunu alabilirdi. Ancak Hades'in mutlu olmadığını –ve yine de bu konuda bir şey yapamadığını– bilerek kaşlarını çattı. Persephone ve Apollo bir pazarlıkla birbirlerine bağlılardı, Apollo onu anlaşmadan azat etmek istediğinde Persephone pazarlığı tamamlamak için ısrar etmişti. Bu, öğrendiğinde Hades'in pek de heyecan duymadığı bir konuydu.

Persephone yine de kararının arkasında durdu. Apollo'nun ihtiyaç duyduğu son şey, yarı yolda bırakıldığını hissetmekti.

"Sayısal ölçekte mi?" diye sordu. "Sanırım altı verirdim."

Hades tek kaşını havaya kaldırdı. Keyiflenmek istiyormuş da rahatsızlığı galip geliyormuş gibiydi.

"Memnun olmadığın için üzgünüm."

"Sana karşı bir memnuniyetsizliğim yok," diye cevap verdi Hades. "Sadece annenin sinir krizi sırasında ve Adonis ile Harmonia'ya saldıranlar hâlâ dışarıdayken Apollo'nun seni Delphi'ye götürmemesini tercih ederdim."

"Sen... beni takip mi ettin?"

Bu düşünce onu rahatsız etmedi, hatta Hades'in onun yerini daha sıklıkla tespit edebilmesini diledi. Hades'in onu bulamadığı zamanlar oluyordu. Nasılsa –ve tam olarak nasıl olduğundan emin değildi– Hades'in onu sezebilme ve büyüsünü takip edebilme kabiliyetini engellemişti. Birkaç defa olmuştu: bir keresinde yeraltında kaybolduğunda, sonra yine Apollo onu

saçma bir müzik yarışması için kaçırdığında ve son olarak da Pirithous onu kaçırdığında. Her durum bir öncekinden daha tehlikeliydi.

Hades aşağı baktı ve Persephone'nin elini kaldırıp yüzüğünü gözler önüne serdi, merkezinden zarifçe işlenmiş birkaç çiçeğe dönüşen mücevherler ışığın altında parlıyordu.

"Bu taşlar –turmalin ve dioptaz– eşsiz bir enerji yayıyor, senin enerjini. Bunu taktığın sürece seni her yerde bulabilirim."

Persephone onun bu kabiliyetine şaşırmadı; Hades, Değerli Metallerin Tanrısıydı.

"Bu... kasten yapılmadı," diye ekledi Hades. "Sana bir takip cihazı yerleştirmek için yapmadım."

"Sana inanıyorum," dedi Persephone. "Bu içimi rahatlattı."

Hades ona baktı ve sonra dudaklarını onun parmaklarına değdirdi. Tanrıçanın serin tenine değen nefesi sıcaktı.

"Gel. Aphrodite bekliyor," dedi ve ortadan kayboldular.

Beyaz alçı ve camdan oluşan bir malikânenin dışında belirdiler. Ön kapı ahşaptı ve uzun, zarif bir kulpu vardı. Kapının yanında Persephone'nin içeri bakarak merdiveni görmesini sağlayan bir pencere vardı. Dün gece gördüğü çalışma odasının bu eve ait olduğu hiç aklına gelmezdi. O oda geleneksel ve sıcaktı, bu evse modern ve şıktı.

Persephone titredi, etraflarında esen rüzgâra karşı kendine sarıldı, rüzgâr tuz kokuyordu ve iğneler batıracak kadar soğuktu. Görünüşe göre Demeter'in kışı New Greece'in etrafındaki adaları da eksik bırakmamıştı.

Dişleri takırdayarak, "Geçen seferki gibi içeriye ışınlamaz mıyız?" diye sordu.

"Yapabilirdik," diye cevap verdi Hades. "Eğer davet edilseydik."

"Ne demek istiyorsun? Harmonia'nın uyandığını sana haber veren Aphrodite değil miydi?"

Hades hemen cevap vermedi.

"Hades," diye uyardı.

"Sana haber vermesi için Hermes'i yolladı," diye cevap verdi Hades. "Hermes senin yerine beni buldu."

Birbirlerine baktılar. Persephone ne diyeceğinden emin değildi. Aphrodite, Hades'in arkasından iş çevirmeye çalışıyordu ve Persephone, Aşk Tanrıçası'nın Hades olmadan neyi başarmayı umduğunu merak etse de, bir yandan da Hades'in, Persephone'nin o olmadan gelmeyeceğini bilip bilmediğini düşündü.

"Bunu bensiz yapmayacaksın," dedi Hades.

Persephone cevabını almıştı. Bu darbe yemek gibiydi, beklemediği bir acıydı. Hades ona güvenmiyordu, en azından bu konuda ve itaat etme konusundaki sabıka kaydının pek iyi olmadığını bilse de bu mesele faklıydı. *Persephone* farklıydı. Gözleri yandı ve boğazındaki yumruyu yutarak başını adeta mekanik şekilde girişe doğru çevirdi.

"Persephone—"

Fakat kapı açılınca Hades her ne söyleyecekse kaldı. Kapıyı bir kadın açtı; ancak Persephone onun tam olarak kadın olduğunu düşünmüyordu. Yeterince canlı görünüyordu –pembe yanakları ve parlak gözleri vardı– ama Persephone herhangi bir yaşam fonksiyonu sezemiyordu. Ne bir kalp atışı ne de sıcaklık vardı.

Persephone onun, Hephaestus'un yarattığı bir animatronik olduğunu düşündü.

"Hoş geldiniz." Ses tonu yumuşak, boğuktu. Persephone'ye

Aphrodite'nin sesini anımsattı, sadece biraz daha yapmacıktı. "Lordum ve leydim konuk beklemiyor. İsimlerinizi verin lütfen."

Persephone ağzını açmaya koyuldu ama Hades kadının –robotun ya da her neyse onun– yanından rüzgâr gibi geçip evin içine girdi.

"Affedersiniz!" diye seslendi Hades'in arkasından. "Lord ve Leydi Hephaestus'un özel mülküne giriyorsunuz!"

"Ben Leydi Persephone," dedi. "O da Lord Hades."

Ölüler Tanrısı ona döndü. "Gel, Persephone."

Persephone kollarını göğsünde bağlayıp ona dik bakışlar attı. "Biraz nezaket gösterebilirdin. Sen davetli *değildin*, unuttun mu?"

Hades'in dudakları gerildi.

Robot sessizdi, Persephone bir an için onu bozup bozmadığını merak etti ama sonra yüzü değişti, sanki heyecanlı veya memnun olmuş gibi bir ifadeyle yüzü aydınlandı. "Leydi Persephone, sefalar getirdiniz. Lütfen, beni takip edin."

Kadın döndü ve açık bir oturma bölümüne doğru yürüdü. Hades'in yanından geçerken ekledi, "Lord Hades, hiç hoş gelmediniz."

Hades gözlerini devirdi ama Persephone'nin yanında yürümeye koyuldu. Hades elini tutunca Persephone'nin göğsüne sıcaklık yayıldı. Persephone elini çekmeye çalıştı ama Hades sımsıkı tutunca o da kabullendi. Hades'e ne kadar kızgın olursa olsun, ona dokunmak istemesinin yardımı oluyordu.

Aphrodite'nin evi tam Persephone'nin beklediği gibiydi – lüks, açık planlı, romantik– ve bir de hiç de hayal etmediği gibi olan unsurlar vardı: modern çizgiler, metal sanat eserleri, cilalı parkeler. Aşk Tanrıçası ile Ateş Tanrısı'nın birleşimiydi, öte yandan ikiliyle ilgili duyduğu ve gördüğü şeylere bakınca, belirgin farklılıklarının evlerinde bu kadar iyi –ve bu kadar ba-

riz şekilde– uyması onu şaşırttı. Persephone ikisinin ayrı yaşamasını ve bunun bariz olmasını beklemişti.

Bir koridordan yönlendirildiler. Bir tarafta pencereler, diğer tarafta koyu pembe ve altın rengiyle resmedilmiş tablolar vardı. Persephone bakışlarını tablolardan ayırmadı, bahçeye doğru bakıp da Aphrodite'nin tropik bitkilerinin kar yığını altında kaldığını görmeye isteksizdi.

Hizmetçi bir kapıyı açmak için duraksadı ve onlar içeri girerken duyurdu. "Leydim Aphrodite, Leydi Harmonia... Leydi Persephone ve Lord Hades sizi görmek için burada."

Bir kütüphaneye girdiler, karşısındaki duvarda aynı şekilde yerden tavana kadar pencereler olsa da burası bir şekilde daha sıcak görünüyordu. Belki deri ciltli ve altın işlemeli kitapların dizildiği maun kitaplıklar veya duvarlara kehribar rengi ışıklar yansıtan lambalar sayesinde öyleydi. Aphrodite ve Harmonia, dışarıdaki okyanusun renginde, yüksek arkalıklı kadife koltukta yan yana oturuyorlardı. Önlerinde dumanı tüten bir demlik çayın, fincanların ve ufak sandviçlerin bulunduğu bir tepsi vardı.

Persephone bakışlarını Harmonia'dan ayıramadı. Sarışın tanrıça tıpkı kız kardeşi gibi güzeldi. Daha genç görünüyordu, yüz hatları onunki kadar belirgin açılara sahip değildi ve yüz ifadesi daha yumuşaktı. Apollo'nun büyüsü, dün gece tanrıçanın tenini lekeleyen kesikleri ve bereleri iyileştirmekte iyi bir iş çıkarmıştı ama kadının travma yaşadığı belliydi. Gözlerinde ve etrafındaki havada bu belirgindi. Sanki dağılabileceğinden korkuyormuş gibi oturuyordu, belki de güvende olsa da kimseye güvenmiyordu. Kucağında güzelce yıkanmış, tüyleri yine kar gibi beyaz olan Opal kıvrılmış yatıyordu.

Persephone, Harmonia'nın boynuzlarına –ya da onlardan geriye kalanlara– bakmamaya çalıştı. İpeksi saçlarının arasından çıkıntı yapan beyaz kemikler çok yanlış görünüyordu.

Geri büyüyüp büyümeyeceklerini merak etti. Onlar büyüyle düzeltilebilir miydi? Bunu bilmiyordu çünkü bir tanrıya ya da tanrıçaya onları boynuzlarından edecek kadar yaklaşan birini hiç duymamıştı. Daha sonra Hades'e sorması gerekecekti.

"Teşekkürler Lucy," dedi Aphrodite ve robot selam verdikten sonra çıktı. Aphrodite'nin gözleri önce Persephone'ye, sonra Hades'e çevrildi. "Hermes'in talimatlara uymakta başarısız olduğunu görüyorum," diye yorumda bulundu.

"Onun için Apollo'ya teşekkür edebilirsin," dedi Persephone.

"Persephone ile ben bu işte beraberiz, Aphrodite," dedi Hades.

Sessizlik oldu.

"Persephone," dedi Aphrodite. "Lütfen, otursana."

Persephone iki tanrıçanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Aphrodite, sanki Hades odayı karartmıyormuşçasına devam ederken, Hades gelip Persephone'nin arkasında durdu.

"Çay?" dedi tanrıça.

"Olur." Persephone'nin sesi yumuşaktı. Kemiklerindeki üşümeyi söküp alacak sıcak bir şeyler istiyordu.

Aphrodite çayı doldurup fincanı ve tabağı ona doğru kaydırdı.

"Şeker?"

"Hayır, teşekkürler," deyip acı çayından bir yudum aldı.

"Salatalıklı sandviç?"

Aphrodite'nin ev sahibesini oynamasını izlemek garipti ve Persephone, onun Harmonia'nın saldırganlarını bulması için girmesini istediği rol yüzünden bu kadar cömert davrandığını düşündü.

"Hayır, teşekkürler," dedi Persephone.

Sessizlik oldu ve boğazını hafifçe temizleyerek sessizliği bölen Harmonia oldu.

"Sanırım benimle konuşmak için buradasınız," dedi. Sesi kısık ve yatıştırıcıydı, dikkatli ama şiir gibi konuşuyordu.

Persephone tereddüt etti, gözleri bir saniyeliğine Aphrodite'ye kaydı. "Eğer konuşacak kadar iyi hissediyorsan. Dün gece neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Persephone, Harmonia'nın, saldırganlarıyla karşılaşmasının travmasını onlara anlatma konusunda nasıl hissettiğini bilemiyordu. Harmonia irkilmedi ya da gözünü kırpmadı. Sanki onlarla iletişim kurma çabası içinde bütün duygularını kilit altına almıştı.

"Nereden başlamalıyım?" diye sordu ve Hades'e baktı.

"Saldırıya uğradığında neredeydin?" diye sordu Hades.

"Concorida Park'taydım," dedi.

Concorida Park, New Athens'teydi. Geniş bir yerdi ve orman içinde bir sürü patikaları vardı.

"Karda mı?" diye sordu Persephone.

Harmonia'nın yüzünde minik bir gülümseme belirdi. "Her öğlen Opal'le birlikte orada yürüyüşe giderim," dedi. Kucağındaki tüylü, beyaz köpek sızlandı. "Her zamanki rotamızdan gittik. Farklı hiçbir şey sezmedim, saldırmalarından önce hiçbir şiddet veya düşmanlık hissetmedim."

Harmonia'nın sıklıkla parkta yürümesi ve aynı rotadan gitmesi, birisinin onun rutinini bildiği ve saldırıyı planladığı anlamına geliyordu. Ayrıca kar da daha az şahit olmasını sağlardı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Hades. "Hatırladığın ilk şey ne?"

"Ağır bir şey beni ele geçirdi," diye cevap verdi. "O şey her neyse beni yere yığdı. Kıpırdayamadım ve gücümü çağıramadım."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Harmonia tekrar başladı.

"Ondan sonrası onlar için kolaydı, ormanın içinden maskelerle çıktılar. En çok hatırladığım şey sırtımdaki acıydı. Biri

dizini omurgama dayarken bir diğeri de boynuzlarımı tuttu ve kesti."

"Kimse yardımına gelmedi mi?" diye sordu Persephone.

"Kimse yoktu," dedi Harmonia ve başını iki yana salladı. "Elimde olmadan olduğum bir şey için benden nefret eden bu insanlar dışında."

"Boynuzlarını kestikten sonra ne yaptılar?" diye sordu Hades. Sorusu dikkatle sorulmuş olsa da neredeyse Persephone'yi irkiltecekti.

"Beni tekmeleyip yumrukladılar ve üstüme tükürdüler," diye cevap verdi Harmonia.

"Sana saldırırken herhangi bir şey... söylediler mi?"

"Bir sürü şey söylediler," dedi Harmonia. "Hoş olmayan şeyler." Bir an duraksadı, kirpiklerinde gözyaşları toplanıyordu. "Orospu, sürtük ve sapkınlık gibi kelimeler kullandılar ve bazen hepsini güçlerin şimdi nerede gibi bir soruyla birlikte söylediler. Sanki benim savaşın tanrıçası olduğumu düşünüyor gibiydiler, sanki onlara karşı bir yanlış yapmışım gibi. Benim tek düşündüğüm onlara barışı getirebilmekti ve onun yerine onlar bana ıstırap getirdi."

Persephone ne diyeceğini bilmiyordu; belki de söylenecek hiçbir şey olmadığı içindi. Harmonia'ya zarar veren insanları veya amaçlarım anlama kabiliyeti yoktu. Bu saf ve katıksız nefretti. Olduğu şey yüzünden duyulan nefretti ve ötesi yoktu.

"Hatırladığın başka bir şey var mı? Bu insanları bulma konusunda bize yardım etmesi için hatırlayabildiğin herhangi bir şey?" diye devam etti Hades. Sonra nazikçe ekledi, "İstediğin kadar düşün."

Harmonia düşündü ve bir süre sonra başını iki yana sallamaya başladı. "*Yaban sıçanı* kelimesini kullandılar," dedi.

"Yeniden doğuş başladığında sen ve yaban sıçanların yok olacaksınız dediler."

"*Yaban sıçanı*," diye tekrarladı Persephone ve Hades'e baktı. "Coffee House'taki kadının bana söylediği şey buydu."

Ayrıca yeniden doğuşu da daha önceden duymuştu, Helen'in Triad hakkında yazmış olduğu yazıda. Bu maskeli saldırganlar üyeler miydi? Yoksa sadece destekçileri miydi?

Harmonia sessizdi ve ince, titrek ellerinden birini başının önündeki kırık boynuzlarına dokunmak için kaldırdı.

"Bunu neden yaptıklarını düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Hades, "Bir şeyi kanıtlamak için," diye cevap verdi.

"Neyi kanıtlamak için Hades?" diye sordu Aphrodite, öfkesi sesinden belliydi.

"Tanrıların gözden çıkarılabilir olduğunu."

Gözden çıkarılabilir.

Harcanabilir.

İşe yaramaz.

"Kanıt istediler," diye ekledi. "İstesek de istemesek de çok geçmeden saldırıların haberleri yayılacak."

"Sen tehditlerin ve şiddetin tanrısı değil misin?" diye sordu Aphrodite. "Bunun önüne geçmek için pejmürde alt tabakanı kullan."

"Önce onların kim olduğunu öğrenmemiz gerektiğini unutuyor olmalısın, Aphrodite. O süre içinde haber çoktan yayılmış olur, kitleler arasında olmasa bile bizim devrildiğimizi görmeyi dileyenler arasında."

Persephone kendini Sybil'i düşünürken buldu. Böyle bir anda bir kâhin ne yapardı? Bu tam bir PR kâbusuydu ama daha da kötüsü, tanrıların hataya düşebilir –onların da yenilebilir– olduğunu gösteriyordu ve fanilerin tanrılara karşı savaştığı son seferde, dünya ölümlülerin kanına bulanmıştı.

"Fakat şimdilik peşini bırakmalıyız," dedi Hades.

"Niye? Bunun bir daha olmasını mı istiyorsun?" dedi Aphrodite. "Zaten iki defa oldu!"

Kelimeler, yardım etmekten başka amacı olmayan Hades'e ve Persephone'ye bir hakaretti.

Persephone uyaran bir ses tonuyla, "Aphrodite," dedi.

"Lord Hades'in ne dediğini anlıyorum," diyerek araya girdi Harmonia. "Birisi benim çektiklerimle ilgili bildiklerini açıklayacak ve bunu yaptıklarında hazır olacaksınız... değil mi Hades?"

Persephone, bakışlarını Harmonia'dan başıyla onu onaylayan Ölüler Tanrısı'na çevirdi.

"Evet," dedi Hades. "Hazır olacağız."

BÖLÜM 11

Kâbusun Dokunuşu

Persephone ve Hades, Lemnos Adası'ndan ayrılıp yeraltına geri döndüler. Yatak odasında belirdikleri anda Hades onu omuzlarından kavradı ve kendine yapıştırarak ağzını ele geçirdi, sanki ruhunu sahipleniyormuşçasına öpüyordu onu. Bir an için Persephone afalladı. Geri döndüklerinde tartışacaklarını düşünmüştü. Hades onun öfkeli olduğunu biliyordu ve bu öfkenin içten içe kaynamasından hoşlanmıyordu. Persephone onun dudaklarının hissine, dilini sokuşuna, tenindeki kül ve çam kokusuna yenik düştü. Hades kolunu kaldırıp Persephone'nin başını dirseğiyle desteklerken diğer elini de yüzüne doğru kaldırdı. Dilini son bir kez dudaklarının üstünden geçirdikten sonra geri çekildi.

Persephone'nin gözleri çırpınarak açılınca Hades'i ona şefkatle bakarken buldu, sanki Persephone'ye duyduğu aşkı yeni baştan fark ediyormuş gibiydi.

Persephone nefes nefese, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Beni Aphrodite'ye karşı savundun," dedi.

Persephone konuşmak için ağzını açtı ama hiç kelime çıkmadı. Aşk Tanrıçası'na sözleri acımasızca olduğu ve Hades onun suçlamasını hak etmediği için bağırmıştı. Bir zamanlar kendisinin de aynı şeyi yaptığını düşünmek canını yakıyordu.

"Müteşekkirim," dedi Hades.

Persephone ona gülümsedi ve bakışları adamın dudaklarına indi, ardından sertleşen, kara gözlerine bakarken alnı kırıştı.

Hades kaşlarını çatarak, "Hislerini incittim," dedi.

Adamın sözleri göğsüne giren bir ok gibiydi, Aphrodite'nin evinin dışındayken içini sızlatan şeyi hatırlayınca gülümsemesi yok oldu. Bir an için bakışlarını kaçırdı, düşünceleri biraz kaotikti ama net olmanın en iyisi olacağını düşündü.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Persephone.

Hades'in gözleri büyüdü.

"Persephone—"

"İkiniz her ne yapmak üzereyseniz durun," diyerek odada belirdi Hekate, eliyle gözlerini kapatıyordu.

İkisi ona bakmak için döndü. Tanrıçanın, giydiği gece yarısı gülleri rengindeki tunik her zamankinden daha resmiydi ve saçları örülüydü.

Hades, "O gözlerini açmadan soyunsak mı?" diye sorarak Persephone'yi süzdü.

Hekate elini indirip kötü kötü baktı. "Ruhlar bekliyor. Geç kalıyorsunuz!"

"Neye geç kalıyoruz?" diye sordu Persephone.

"Nişan partinize!" İkisi birbirine bakarken Hekate Persephone'nin eline uzanıp onu kapıya doğru sürükledi. "Gel. Seni hazırlamak için fazla vaktimiz yok."

"Peki ben?" dedi Hades. "Ben bu partiye ne giymeliyim?"

Hekate ona omzunun üstünden baktı.

"Sadece iki kıyafetin var Hades. Seç birini."

Kapıdan çıktıktan sonra mermer koridordan, Persephone'nin genelde etkinlikler için hazırlandığı kraliçe süitine doğru gittiler. İçeri girdikleri anda Hekate büyüsünü çağırdı. Kokusu Persephone'nin kasılmasına sebep oldu, belki de büyüsünü Persephone'nin önünde kullandığı son seferde ecele ona saldırmasını emrettiği içindi. Onu tetikleyen kokusu –böğürtlen ve tütsü– ve hissi –yaşlı, kadim ve karanlık– oldu ama ona dokunduğunda bir okşayış gibiydi, teninin üzerine yayılan bir ipek hissinde hafif bir okşayıştı. Persephone bunun altında rahatladı, gözlerini kapatıp onun ele geçirmesine izin verdi, büyü vücuduna ve saçlarına dolanıyordu. Çok geçmeden Hekate konuştu.

"Harika," dedi ve Persephone gözlerini açtığında Büyü Tanrıçasını gülümserken buldu.

"Bu defa lampadlar* yok mu?"

"Ne yazık ki bu defa oyalanacak zamanımız yok," dedi Hekate. "Gel de çıkardığım işe bak."

Tanrıça, Persephone'yi aynaya doğru çevirdi ve nefesini verdi. Üzerine oturan korsesi ve tülden yapılmış eteğiyle toz-pembe bir gece elbisesi giyiyordu. Sade ve güzeldi. Hekate büyüsünü kullanırken Persephone'nin gizlenme büyüsünü kaldırmıştı ve ilah formundaydı; başından ince, beyaz boynuzları kıvrılarak yükseliyordu ve diplerinde beyaz kamelya çiçekleri vardı. Saçları altının çeşitli tonlarında dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Yemyeşil ve parlayan gözleri onu vahşi, yabani, tehditkâr gösteriyordu.

* Zeus tarafından Hekate'ye hediye edilen, yeraltında tanrıçaya yardım eden, gece ışık sağlayan perçinler. (ç.n.)

İçinde karanlık olduğunu hep biliyordu. Persephone bunu sadece hissedebilirken Hekate ve Hades görmüştü.

Şimdi o da görüyordu.

İçinde karanlık var. Öfke, korku, içerleme. Eğer önce sen kendini özgür bırakmazsan başka kimse bırakamaz.

Aynadan Hekate ile göz göze geldi, cadının yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Persephone'nin düşüncelerini duymuştu.

"Bu karanlık aynı değil. Bu karanlık zahmet ve travma, keder ve kaybetme. Seni Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi yapacak olan karanlık."

Ardından Hekate önc doğru eğilip Persephone'nin ince omuzlarını tuttu, çenesini omzuna dayadı.

"Kendine uzun uzun bak, canım ama değişimden korkma."

Persephone biraz daha baktı ve karşısında ona bakan kişiden korkmadığını fark etti. Hatta acısına ve kederine rağmen ondan hoşlandı. Hasar almıştı ve nasıl oluyorsa daha iyiydi.

"Gel." Hekate parmaklarını Persephone'nin parmaklarının arasından geçirdi ve ışınlandı.

Asphodel'in ortasında, ışıklardan zarif bir örtünün ve parlayan beyaz kumaşların altında belirdiler. Yolun iki yanına fenerler ile beyaz ve kırmızı güllerden, hezaren çiçeklerinden, çiçek saplarıyla ortancalardan buketler konulmuştu. Her pencerede mumlar vardı ve her evin dışında, içinde yaşayan ruhların ustası olduğu yemek çeşitleriyle dolu masalar bulunuyordu. Kokular farklı farklı ve ağız sulandırıcıydı. Ruhlar da güzelce giyinmiş ve neşeyle dışarıdaydılar.

"Leydi Persephone geldi!" diye duyurdu Hekate ve hepsi selam verip neşeyle bağırdıktan sonra elini veya elbisesini tutmak için yaklaştılar.

"Çok heyecanlıyız, Leydi Persephone!"

"Tebrikler, Leydi Persephone!"

"Size kraliçe demek için sabırsızlanıyoruz!"

Persephone onlara gülümseyip kahkahalar attı, Yuri yaklaşıp kollarını Persephone'ye doladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Öyle genişçe gülümsüyordu ki, Persephone ruhla tanıştığından beri onu bu kadar mutlu görmediğine emindi.

"Gerçekten çok güzel, Yuri," dedi Persephone. "Kendini aştın."

"Eğer bunun güzel olduğunu düşünüyorsan çayırı görmen lazım!"

Yuri Persephone'nin elini tuttu ve onu uzun yoldan aşağı ilerletti, evleri, çiçekleri ve fenerleri geçip Asphodel çayırının zümrüdi yeşilliğine vardılar. Kasabanın meydanından uzaktaki ışık kürelerini görmüştü ama şimdi yaklaşınca onların gerçekte ne olduğunu gördü. Lampadlar yerden birkaç metre yukarıda durarak beyaz örtülerin serildiği, nergislerle kaplı çayırı uhrevi ışıklarıyla aydınlatıyorlardı. Her örtüde, kasabada gördüğü buketlerdeki beyaz, hezaren çiçekleriyle süslenmiş bir piknik sepeti vardı.

"Ah, Yuri, bu harika," dedi Persephone.

"Piknikleri sevdiğin için böyle düşündüm," dedi Yuri ve yanındaki Hekate alayla güldü.

Persephone tanrıçaya tek kaşını kaldırdı. "Ne? Piknikleri severim."

"Yalnız piknikleri seviyorsun. Hades'le. Hades'i seviyorsun," dedi Hekate.

"Yani? Bu benim nişan partim."

Hekate başını geriye atarak kahkaha attı.

"Beğendin mi?" diye sordu Yuri. Hekate'nin, Persephone'nin dekoru beğenmeyebileceğiyle ilgili sözlerini ciddiye almışa benziyordu.

"Bayıldım Yuri. Çok teşekkür ederim."

Ruh resmen ışık saçtı. "Gelsene. Bir sürü şey planladık: danslar, oyunlar ve ziyafetler!"

Kalabalık kasaba meydanına geri döndüler ve Persephone kendisini ruhların çeşitliliğine hayret ederken buldu. Hayatın her alanından insanlar buradaydı ve hepsi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Hepsi farklı farklı giyinmişti, kimisinin tenlerinin tonu ve aksanları farklıydı, farklı yemekler ve çaylar yapmışlardı, farklı gelenekleri ve inanışları vardı. Hepsi farklı hayatlar yaşamıştı, kimisi ilerleme göstermemiş kimisi göstermişti, kimisi sadece birkaç yıl yaşamıştı kimisi uzun ömürler sürmüştü. Yine de buradaydılar, her şeyin bittiği bu yerde hiçbir öfke veya düşmanlık belirtisi göstermeden ebediyeti paylaşıyorlardı.

Hekate, "Bakın kim geldi, hem de yeni tuniğiyle," diyerek Persephone'yi düşüncelerinden sıyırdı. Persephone dönüp yolun sonunda –Asphodel'in girişinde– ortaya çıkan Hades'le göz göze geldi. Varlığıyla Persephone'nin adımları durdu ve kalbi göğsünü acı verircesine dövdü.

Gölgelerle sarmalanan Karanlığın Kralı nefes kesiciydi. Tuniği gece karasıydı, kenarları gümüş rengiydi ve sadece tek omzunun üzerindeydi, kaslı göğsünün bir kısmını ve kolunu açıkta bırakıyordu. Persephone onun bronz tenini, çizgilerini ve kolundan yukarı doğru çıkıp uzun, ipeksi saçlarının altında kaybolan damarlarını gözleriyle takip etti. Bu defa saçının yarısını açık bırakarak toplamıştı ve siyah boynuzlarının tepesinde demirden dikenler vardı.

Yolun karşı ucunda dururken Persephone benzerlikleriyle afalladı; görünüşte değildi, daha derin, kalplerinin, kemiklerinin ve ruhlarının arasından geçen bir şeydi bu benzerlik. İki çok farklı dünyada başlamışlardı ama sonunda aynı şeyi istemişlerdi –kabul edilme, sevgi ve teselli– ve bunu birbirlerinin

gözlerinde, kollarında, ağızlarında bulmuşlardı.

Bu güç, diye düşündüğü sırada vücudunu ateş bastı ve kaotik bir duygu karmaşası yaşadı. Birini ciğerlerindeki havadan ve gece göğünde parıldayan yıldızlardan daha çok sevmenin verdiği tutku ve acıydı bu.

"Lord Hades!" Birkaç çocuk hep bir ağızdan bağırarak ona doğru koşturduktan sonra bacaklarına sarıldılar. Diğerleri geride kaldı, yaklaşamayacak kadar utanıyorlardı. "Bizimle oynasanıza!"

Hades sırıttı ve bu, Persephone'nin göğsüne sertçe çarptı, adamın bunun peşinden gelen kahkahası tanrıçanın ciğerlerini sarstı. Hades eğilip Lily adındaki ufak bir kızı kollarına aldı.

"Ne oynasak?" diye sordu tanrı.

Çocuklar aynı anda bağırdı.

"Saklambaç!"

"Körebe!"

"Ostrakinda*!"

Çocukların isteklerini duymak tuhaf, neredeyse yürek burkucuydu çünkü oyun seçimlerinden Persephone onların ne kadar zamandır Yeraltı Dünyası'nda olduklarını söyleyebiliyordu.

"Pekâlâ, sanırım önce hangisini oynayacağımıza karar vermeliyiz," diye cevap verdi Hades.

Sonra başını kaldırdı ve Persephone'yle göz göze geldi. O gülümseme –çok nadir ama çok samimi olduğu için kalbini titreten şu gülümsemesi– yerinde kaldı.

Hades'in bakışıyla daha fazla çocuk geldi. Hades'e yaklaşamayacak kadar utangaç olan çocuklardan bazıları Persephone'nin yanına gelip onun ellerini tuttular.

"Leydi Persephone, lütfen oynayalım!"

"Tabii," diye kahkaha attı. "Hekate? Yuri?"

* Antik Yunanistan'da istiridye kabukları veya kırık seramik parçalarıyla oynanan bir tür çocuk oyunu. (ç.n.)

"Hayır," dedi Hekate. "Ama kenardan izleyip şarap içeceğim."

Yuri ile ruhların ayarlamış olduğu piknik alanının yakınlarında, açık alana geçtiler ve çocukların önerdiği oyunların çoğunu oynadılar. Saklambaç Hades için fazla kolaydı çünkü tam bulunmak üzereyken görünmez olmaktan hoşlanıyordu, körebeye geçtiklerinde Persephone Hades'in ebe olamayacağını çünkü onları bulmak için gücünü kullanacağını beyan etti. Son oyunları antik bir Yunan oyunu olan ostrakinda'ydı, biri geceyi ve biri gündüzü temsil eden iki takıma ayrılıyorlardı, havaya atılan bir istiridye kabuğunun beyaz ve siyah renkleriyle belirleniyordu. Hangi taraf yukarıda kalırsa, bir takım ötekini kovalıyordu.

Persephone oyunu daha önce hiç oynamamıştı ama gayet basitti. En büyük mücadele Hades'ten kaçmak olacaktı çünkü o gece takımında tam karşısında dururken, Persephone onun kendisini gözüne kestirdiğini biliyordu.

Aralarında Elias adında bir oğlan, elinde kocaman bir istiridye kabuğu tuttu. Dizlerini kırıp zıpladıktan sonra kabuğu havaya fırlattı. Bir pat sesiyle çimene düştüğünde beyaz yüzü yukarı bakıyordu ve çocuklar ortalığa dağılırken kaos oluştu. Bir saniyeliğine Persephone ve Hades göz göze yerlerinde kaldı. Sonrasında tanrının yüzüne yırtıcı bir gülümseme yayıldı ve Bahar Tanrıçası arkasını döndü. Dönerken Hades'in parmağının hafifçe koluna sürttüğünü hissetti, şimdiden onu yakalamaya çok yakındı.

Persephone koştu. Ayaklarının altındaki çimenler serindi ve saçları arkasından uçuşuyordu. Kendini özgür ve pervasız hissederek omzunun üzerinden Hades'e bir bakış atmak için döndü, arayı kapatıyordu ve Persephone birdenbire, Lexa'nın kazasından beri böyle hissetmediğini fark etti. Düşüncesiyle

birlikte adımları tekledi ve tamamen durunverdi. hissettiği heyecan, suçluluğunun ağırlığı altında ezildi.

Nasıl unutabilmişti? Yüzünü ateş bastı ve gözlerine yaşlar dolarken boğazı tıkandı.

Hades yanına geldi. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark edince, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Cevap vermesi biraz zamanını aldı; gözlerinin arkasında toplanan yaşları yutmak ve boğazındaki titremeyi bastırmak için uğraştığı içindi.

"Az önce Lexa'nın burada olmadığını hatırladım." Hades'e baktı. "Nasıl unutabildim?"

Hades'in yüzündeki ifade merhametsiz, gözleri acı doluydu.

"Ah, sevgilim," diyerek dudaklarını alnına dayadı. Bu yeterliydi çünkü teselli ediyordu. Hades elini tutup onu ruhların ziyafet için toplandığı piknik alanına götürdü. Yuri onlara nereye oturacaklarını gösterdi; çayırın hemen kenarındaki örtünün üstü yolu süsleyen fenerlerin ve çiçek buketlerinin aynısıyla doluydu. Sepetten yiyecekler ve şarap tulumları taşıyor, Asphodel'in kültürüne bir örnek sunuyordu.

Ziyafet çektiler ve çayır mutlu mutlu konuşanlarla, kahkahalarla ve çocukların keyifli çığlıklarıyla doldu. Persephone kalbi dolu dolu olarak onları izledi. Bunlar onun insanlarıydı ama daha önemlisi, dostlarıydı. Onları koruma ve onlar için bir şeyler sağlama dürtüsü adeta ilkel düzeydeydi. Onu şaşırtan bu dürtüsüydü ama Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi olmak istediğini de bu şekilde biliyordu; çünkü o unvan sadece kraliyet isminden fazlası demekti. Sorumluluktu. Kıymet vermekti. Bu diyarı daha da iyi, daha rahatlatıcı bir alan haline getirmekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hades.

Persephone önce ona, sonra ellerine baktı. Elinde bir buğ-

dav ekmeği tutuyordu ve onu parçalara ayırmıştı; kucağı kırıntılarla doluydu. Kenara bırakıp kırıntıları silkeledi.

"Sadece kraliçe olmakla ilgili düşünüyordum," dedi.

Hades'in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Mutlu musun?"

"Evet," dedi. "Elbette. Sadece nasıl olacağını düşünüyordum. Birlikte neler yapacağımızı. Tabii Zeus onaylarsa."

Hades'in dudakları inceldi. "Planlarını yapmaya devam et, sevgilim."

Persephone ona Zeus'la ilgili başka sorular sormadı çünkü ne diyeceğini biliyordu *–Zeus'a rağmen evleneceğiz–* ve Persephone ona inanıyordu.

"Öncesi hakkında konuşmak istiyordum," dedi Hades. "Konuşmamız bölünmeden önce sana güvenip güvenmediğimi sordun."

Persephone, sorusunun onun duygularını incittiğini yüzünden görebiliyordu. Persephone kendini açıklamak için kelimeleri ararken konuşmaya tereddüt etti.

"Hermes beni Lemnos'a çağırdığında seni çağıracağımı düşünmedin," dedi. "Doğru söyle."

Cevap vermeden önce Hades'in çenesi kasıldı, "Düşünmedim."

Persephone kaşlarını çattı.

"Fakat Aphrodite konusunda daha fazla endişeliydim. Senden istediği şeyi biliyorum. Adonis ve Harmonia'nın saldırganlarını kendi başına araştırmaya ve tespit etmeye çalışacağından endişeliyim. Sana güvenmediğimden değil, seni tanıdığım için. Dünyayı tekrar güvenli bir yer yapmak, bozuk olanı düzeltmek istiyorsun."

"Senin haberin olmadan hiçbir şey yapmayacağımı söyledim," dedi Persephone. "Dediğimde ciddiydim."

Persephone, Adonis ve Harmonia'ya saldıranları bulmayı Hades ve Aphrodite kadar çok istiyordu ama bu, işleri aceleye getireceği anlamına gelmiyordu. Hatalarından çok ders çıkarmıştı. Harmonia'yı ve onun nasıl ıstırap çektiğini görmenin onu duraksattığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu tehdidin farklı olduğu belliydi. Güçlerinin kontrolünü ellerinde tutan tanrılar bile onlarla mücadele edemiyordu, yani Persephone için çok daha zorlu bir şey demekti.

"Üzgünüm," dedi Hades.

"Bir keresinde kelimelerin anlamı olmadığını söyledin," diye cevap verdi. "Bir sonraki sefer hareketlerimizle konuşalım."

Hades'e ne demek istediğini gösterecekti ve Hades'in de aynısını yapacağını sadece umabiliyordu.

Sonrasında ruhlar geceyi geçirmek için evlerine çekilince, onlar çayırda kaldı. Hades sırtüstü yatıp başını Persephone'nin kucağına koydu. Persephone onun saçıyla oynadı, parmaklarını aralarından geçirip düzeltirken saçları baldırına ve çimene doğru döküldü. Hades gözlerini kapattı, gür kirpikleri elmacık kemiklerine sürtüyordu. Gözlerinin kenarında, gülümsediğinde derinleşen ince çizgiler vardı. Eğer ağzının kenarında varsa da yüzündeki sakal yüzünden göremiyordu.

Tanrılar, hayatlarında bir noktadan öteye yaşlanmıyorlardı. Herkes için farklıydı, o yüzden hiçbiri aynı görünmüyordu ve muhtemelen bu Kader Tanrıçaları tarafından verilen bir karardı. Hades otuzlarının sonlarına kadar olgunlaşmış gibi görünüyordu.

"Hades." Adını söyledi ve sonra tereddüt ederek sessizleşti.

"Hımm?" Hades ona aşağıdan baktı ve gözlerini ayırmadı. "Çocuk sahibi olma becerini neyle takas ettin?"

Hades kasılıp gözlerini göğe çevirdi. Çayırda oynamaya başladıklarından beri üstünde düşündüğü bir şeydi. Bir gün, yeraltının kapısında ruhları karşılamalarından sonra, Hades ona çocuk veremeyeceğini çünkü bu becerisini bir pazarlıkta kullandığını itiraf etmişti. Persephone detayları bilmiyordu ve o anda, onun endişesini dindirme konusunda daha endişeliydi. Hades, bu itirafının ilişkilerinin sonunu getireceğini düşünüyor gibiydi.

Fakat Persephone çocuk istediğinden emin değildi ve şimdi istese bile o kararı verecek durumda değildi.

"Fani bir kadına ilahilik verdim," diye cevap verdi.

Sözleri, Persephone'nin boğazını sıkıştırdı ve adamın saçlarıyla oynayan parmakları duraksadı. Bir süre sonra, "Onu sevdin mi?" diye sordu.

Hades keyifsiz bir kahkaha attı. "Hayır. Keşke sevgiden veya hatta şefkatten olduğunu iddia edebilseydim," diye cevap verdi. "Fakat... bir tanrıdan bir iyilik almak istedim ve o yüzden Kader Tanrıçaları ile pazarlık yaptım."

"Ve onlar da senden senin... *bizim*... çocuklarımızı mı istediler?"

Bu defa Hades dönüp oturdu, Persephone'yle yüzleşmek için döndü ve gözleri yüzünde gezindi.

"Ne düşünüyorsun?"

Persephone başını iki yana salladı. "Hiç. Sadece... Kader Tanrıçalarını anlamaya *çalışıyorum*."

Hades acı acı gülümsedi. "Kader Tanrıçaları bir mantığa sığmaz. O yüzden onları suçlamak o kadar kolay."

Persephone'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama sadece

bir saniyeliğine bakışlarını kaçırdı. Hades'in pazarlığının ona kendisini nasıl hissettirdiğini çözmeye çalışırken düşünceleri karışmıştı.

Hades yanağını okşamak için uzandı.

"Eğer bilseydim –eğer biraz olsun bilgim olsaydı– ben asla—"

"Sorun değil, Hades," diyerek araya girdi. "Sana keder vermek için sormadım."

"Bana keder vermedin," dedi. "O anı sıklıkla düşünüyorum, sonrasında istediğim bir şeyden vazgeçişimle barışmak için çok düşünüp taşındım ama Kader Tanrıçaları ile pazarlık yapmanın sonucu budur. Kaçınılmaz olarak, senden aldıkları şeyi her zaman arzu edersin. Bence bir gün, yaptıklarım için bana içerleyeceksin."

"İçerlemem, içerlemeyeceğim," dedi Persephone ve göğsündeki tuhaf düğüme rağmen buna inandı. "Kendini, beni bağışladığın gibi kolayca bağışlayamaz mısın? Hepimiz hatalar yaparız, Hades."

Hades bir an öylece baktı ve sonra onu öptü, yumuşak zemine doğru yatırdı. Persephone onun ağırlığı altında rahatladı ve onun yavaş, ateşli darbelerle ağzına yumulmasına izin verdi. Dizlerini yukarı doğru çekip onu baldırlarının arasına kıstırırken tuniğinin altındaki sert uzunluğunu aradı. Eline aldığında, Hades geri çekilip kendini onun sıcaklığına hizaladı. Persephone, içine girişinin hissiyle yay gibi gerildi. Hades bir saniyeliğine oraya yerleşti, derinlerine gömülmüş ve içini dolduruyordu, onu bir kez daha öptükten sonra ağır bir ritim tutturdu. Nefesleri gittikçe hızlandı, iniltileri yumuşaktı, sözleri fısıltılıydı ve yıldızlı Yeraltı göğünün altında, birbirlerinin kollarında rahatlamayı ve sığınağı buldular.

"Persephone." Ses melodikti, tenine değen yumuşak bir fı. sıltı gibiydi.

Eller bacaklarından yukarı çıkarken nefesi boğazında tıkan. dı. İpek örtüleri sıktı ve yerinde duramayınca sırtı gerildi, vü. cudu hâlâ yarı uykudaydı.

"Hoşuna gidecek," diye fısıldadı, dudakları karnının altı. na değiyordu. Persephone tüy gibi dokunuşun altında kıvrılıp kıvrandı.

"Aç benim için," dedi tatlı dille. Kelimeler bir ricaydı ancak dizlerini açılmaya zorlayan eller bir emirdi.

Persephone gözlerini açtı, ona bakan çökmüş yüzü ve kan oturmuş gözleri hatırlıyordu.

"Pirithous," dedi. İsimden ve ağzımda bıraktığı histen nef. ret etti; söylemek için harcanacak nefese değmeyen korkunç bir lanetti. Persephone çığlık attı ve adam kemikli elini onun ağzına kapattı. Üstüne oturmak için hareketlendi, baldırlarıyla Persephone'nin vücuduna sımsıkı bastırdı.

"Şşt, şşt, şşt, şşt, şşt!" diyordu. Yüzünü onunkine yaklaş- tırdığında siyah saçları Persephone'nin yanağını okşadı. "Seni incitmeyeceğim. Her şeyi daha iyi yapacağım. Göreceksin."

Persephone onu tırnakladı ve adam hissediyor gibi görün- medi.

Elini çektiğinde Persephone artık ses çıkaramıyordu; adam onun sesini çalmıştı. Gözleri büyüdü ve yaşlar yüzünün yanla- rından aktı. Bu, yarı tanrının diğer güçlerinden biriydi.

Yüzünü ikiye ayırıyormuş gibi görünen korkunç bir gülüm- semeyle sırıttı.

"İşte," dedi. "Seni böyle daha çok beğeniyorum. Hem böyle inlemeni de duyabilirim."

Persephone'nin boğazının gerisinde ekşi bir tat vardı ve Pirithous, bacaklarının arasına yerleşmek için aşağı doğru kayarken Persephone tekmelemeye ve kendini savurmaya başladı. Dizini kaldırıp Pirithous'un yüzüne geçirdi ve adam geriye düşünce Persephone kalkıp oturdu.

Yatak başına yaslanana kadar döşeği tekmeleyerek geriye doğru kaydı. Vücudu aynı anda hem sıcak hem soğuktu, kıyafetleri terden sırılsıklamdı. Bir an için, karanlığa doğru kör gibi baktı, nefesi hırıltılıydı. Sonra bir gölgenin ona doğru geldiğini fark edip çığlık attı.

"Hayır!" Geriye doğru kaçınca başını yatak başına acı verecek şekilde vurdu, teninde patlak veren sarmaşıklar bütün vücuduna kemiklerine sarsacak türden bir acı yaydı. Çığlık attı, ses kendi kulaklarını bile çınlattı.

"Persephone." Hades'in sesi karanlığı bıçak gibi kesti, sonra şömine canlanıp tutuşarak odayı ışıkla doldurdu, vücudunda ve yatakta yarattığı karmaşayı aydınlattı. Her yerde kan vardı ve kollarından, omuzlarından, bacaklarından fırlayan kalın sarmaşıklar derisini yüzüyordu. Persephone onları görünce hıçkırmaya başladı.

"Bana bak," diye bağırdı Hades, sesi Persephone'yi irkiltti. Tanrıyla göz göze geldiğinde tanrıçanın yüzünde tuzlu gözyaşlarından izler vardı.

Hades'in gözlerinde bir şey vardı, Persephone'nin daha önce hiç görmediği panik dolu bir parıltı. Sanki bir an için, Hades ne yapacağını bilmiyordu. Hades dikenleri kavrayınca toza ve küle dönüştüler, sonra ellerini Persephone'nin tenine koyup sıcaklığını ve şifasını vücuduna yolladı. Büyüsüyle bozduğu derisi, birleşip pembe bir ize dönüştükten sonra tamamen pürüzsüzleşti. Hades işini bitirince ayağa kalktı.

"Seni hamama götüreceğim," dedi. "Seni... kaldırabilir miyim?"

Persephone boğazındaki yumruyu yutup başını salladı. Hades onu dikkatle kucağına alıp kanlı yataktan kaldırdı.

Hades koridorda ilerlerken konuşmadılar. Lavanta ve deniz tuzunun kokusu rahatlatıcıydı. Onu ana havuza götürmek yerine ayrı bir yoldan ilerledi ve parlayan duvarları olan bir koridordan aşağı gitti. Onu yere bıraktığında, Persephone kendini yuvarlak bir havuzun bulunduğu daha ufak bir odada buldu. Burada hava daha sıcaktı ve ışık yorgun gözlerini daha az sızlatıyordu.

"Seni soyabilir miyim?" diye sordu Hades.

Persephone başıyla onaylasa da Hades'in kıpırdaması, parmaklarını onun kanlı elbisesinin kopçalarının altına sokup kollarından aşağı kaydırması biraz zamanını aldı. Sonra kendi tuniğini çıkardı. Bir an Persephone'ye baktıktan sonra bir tutam saçını omzundan geriye atmak için uzandı, Persephone titredi.

"Farkı biliyor musun?" diye sordu. "Benim dokunuşumla onunkinin arasındaki farkı?"

Persephone yutkunup dürüstçe cevap verdi. "Uyanık olduğumda."

Hades uzun bir müddet duraksadıktan sonra, "Şimdi sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

"Sormana gerek yok," diye cevap verdi ve Hades'in çenesi kasıldı.

"Sormak istiyorum," dedi. "Hazır olmama ihtimaline karşı."

Persephone başını salladı, Hades onu kaldırıp havuza girerken onu kendine dayayarak tuttu. Derisini kaplayan kan, sicim şeklinde uzaklaşırken suyu kırmızıya boyadı. Hades ona kâbusunu sormadı ve Persephone de Hades'in vücudundaki gerginlik azalana kadar konuşmadı.

"Niçin onunla ilgili rüya gördüğümü anlamıyorum," diye fısıldadı. Hades kaşlarını çatarak ona baktı. "Bazen o günü düşünüyorum ve ne kadar korktuğumu hatırlıyorum, bazı zamanlarsa o kadar etkilenmemem gerektiğini düşünüyorum. Diğerleri—"

"Travmaları kıyaslamamalısın, Persephone." Hades'in ses tonu nazik ama kendinden emindi.

"Sanki bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi. "Ben hiç—"

"Persephone," dedi Hades. Sesi kibar olsa da altında belirgin bir gerginlik, Persephone'nin gözlerinin yanmasına sebep olan bir hüsran vardı. "Nasıl bilebilirdin? Pirithous kendisini bir arkadaş gibi gösterdi. Senin nezaketin ve şefkatine oynadı. Burada hatalı olan tek kişi o."

Persephone'nin dudağı titremeye başladı ve elleriyle gözlerini kapattı. Vücudu şiddetle titredi, Hades kıpırdanıp onu çıplak bedenine yaslayınca başı tanrının çenesinin altında kaldı. Persephone ne kadar süre ağladığından emin değildi ama ağlaması bitene kadar havuzda kaldılar. Giyinip odaya geri döndüklerinde Hades iki kadehe viski doldurdu. Birini Persephone'ye verdi.

"İç," dedi.

Persephone kabul edip alkolü içti.

"Uyumak ister misin?" diye sordu Hades.

Persephone başını iki yana salladı.

"Gel benimle otur," deyip ateşin yanına oturdu. Hades onu kucağına oturttu ve Persephone başını onun göğsüne dayadı, sırtına vuran sıcaklıkla ve Hades'in teninin kokusuyla rahatladı.

Bir süre sonra, Persephone Hades'in büyüsünün havada kıpırdadığını hissetti. Gözlerini açtığında uyuyakaldığını ve yatakta uzandığını fark etti. Dönüp kalkarak oturdu, Hades'i

görünce afalladı. Hades'te tamamıyla vahşi bir şeyler vardı; adeta insanlığını karanlığının derinliklerinde boğmuştu ve geriye kalan tek şey bir canavardı.

Bu bir savaş tanrısı, diye düşündü.

"Tartarus'a gittin," derken sesi kısıktı.

Hades konuşmadı.

Persephone'nin, onun orada ne yaptığını sormasına gerek yoktu. Pirithous'a işkence yapmaya gitmişti ve kanıtı yüzünün her yanındaydı: teni kanla kaplıydı.

Hades yine sessiz kaldı.

Bir süre sonra Persephone ayağa kalkıp ona yaklaştı, elini adamın yüzüne koydu. Gözlerindeki vahşi bakışa rağmen, Persephone'nin dokunuşuna doğru eğildi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Persephone.

"Hayır," diye cevap verdi.

Persephone elini indirip onun beline doladı. Hades'in biraz zamanım aldı ama en sonunda kıpırdayarak kollarını ona doladı ve kendine sımsıkı yapıştırdı. Bir müddet sonra konuştu ve sesi biraz daha normal, biraz daha sıcak çıktı.

"Ilias ve Zofie sana saldıran kadını buldu," dedi.

Persephone geri çekilerek, "Zofie mi?" diye sordu.

"Ilias'a yardım ediyordu," diye cevap verdi Hades.

Persephone, Hades'in neyi kastettiğini merak etti ama o başka zamanın konusuydu.

"Kadın nerede?"

"Iniquity'de tutuluyor."

"Beni ona götürecek misin?"

"Uyumanı tercih ederdim."

"Uyumak istemiyorum."

Hades kaşlarını çattı. "Yanında kalsam bile mi?"

"Dışarıda tanrıçalara saldıran insanlar var," dedi Persephone. "Kadının söyleyeceği şeyi duymayı tercih ederim."

Hades onun çenesini kavradı ve yüzünü buruşturarak parmaklarını tanrıçanın saçlarının arasından geçirdi. Persephone onun endişe ettiğini biliyordu, kâbusunun yaşattığı dehşetten hemen sonra bu yüzleşmeyle baş edip edemeyeceğini merak ediyordu.

"Ben iyiyim, Hades," diye fısıldadı. "Sen benimle olacaksın."

Bu sadece tanrının kaşlarının daha çok çatılmasına sebep olmuşa benziyordu. Yine de en sonunda cevap verdi.

"Öyleyse senin dilediğin gibi yapacağız."

BÖLÜM 12

Aydınlanmanın Dokunuşu

Persephone, ilk ziyaretinden bu yana Iniquity'ye dönmemişti. Lexa'yı kurtarma umuduyla gelmiş ve Hades ya da onun imparatorluğuyla ilgili pek bilgisinin olmadığını öğrenmekten başka hiçbir şey elde etmeden ayrılmıştı.

Kulüp, üyelerin bir parolayla alındığı gizli tarzda bir yerdi. Bu yer tarafsız bölgeydi ve bu duvarların ardında anlaşmalar dengeyle yapılıyordu. Hades'in, kötülüğün dünyada var olmasına izin verdiğini öğrendikten sonra, Persephone kendini sıklıkla aynı şeyi merak ederken buluyordu: Eğer sonuçları barışı getirecekse, mesela savaşı önleyecekse kendisi hangi kötülüğe izin verirdi?

Persephone'nin, Epik İletişim'in sahibi, bir Magi ve Hades ile Persephone'nin hikâyesi karşılığında Lexa'yı kurtarmayı teklif eden fani Kal Stavros ile görüştüğüne benzer bir odada belirdiler. Persephone onu reddetme fırsatını bulamadan Hades

gelmiş ve pazarlığı sona erdirerek Kal'in suratında kalıcı bir yara izi bırakmıştı.

Suçlu, daire şeklinde düşen ışığın altında oturuyordu. Uzun, siyah saçları ipeksi ve düzdü. Başını sandalyenin arkasına atmıştı. Siyah bir yılan yavaşça boynuna doğru kıvrılırken diğer ikisi kollarına dolanıyordu; diğer altı tanesi ayaklarının etrafında bir daire oluşturmuştu. Onlara dik dik bakan kadının nefreti elle tutulur cinstendi, ağzı sert bir çizgi gibiydi.

Persephone ışığın kenarına varana kadar yaklaştı.

"Neden burada olduğunu sana söylememe gerek yok," dedi Persephone.

Kadın düşmanca baktı, konuştuğunda sesi netti, korku veya hatta hiddetten bile eser yoktu. Kadının sakinliği Persephone'yi çileden çıkardı. "Beni öldürecek misiniz?"

"Ben İntikam Tanrıçası değilim," dedi Persephone.

"Sorumu cevaplamadın."

"Sorgulanan ben değilim."

Kadın gözlerini dikip baktı.

"Adın ne?" diye sordu Persephone.

Kadın çenesini kaldırıp cevap verdi. "Lara."

"Lara, niye Coffee House'ta bana saldırdın?"

"Çünkü oradaydın," dedi lakayt bir tavırla. "Ve senin acı çekmeni istedim."

Sözleri onu şaşırtmadı ama yine de canını yaktı.

"Niye?"

Lara hemen cevap vermedi, Persephone kadının boynundaki yılanın sürünmeyi bırakıp tıslamak için başını kaldırmasını izledi, zehirli dişlerini gösteriyordu. Lara irkildi, gözlerini sımsıkı kapatıp ısırılmaya hazırlandı.

"Henüz değil," dedi Persephone ve yılan duraksadı. Lara, tanrıçaya baktı. "Sana bir soru sordum."

Bu defa, kadın cevap verirken yüzünden yaşlar aktı.

"Çünkü sen bu dünyayla ilgili yanlış olan her şeyi temsil ediyorsun," diye köpürdü. "Sırf bir gazetede öfkeli sözler yazdın diye adalet sağladığını sanıyorsun ama sözlerinin hiçbir anlamı yok! Yaptıklarının anlattıkları çok daha fazla; sen de birçoğunun düştüğü tuzağa düştün. Sen bir koyunsun, Olympos cazibesine kapıldın."

Persephone kadına öylece baktı, öfkesinin bir şeyden –içine yerleştirilen ve nefretle beslenen bir tohumdan– geldiğini biliyordu, o yüzden, "Sana ne oldu?" diye sordu.

Lara'nın gözlerine musallat olan bir şeyler yerleşti. Bu açıklaması zor bir ifadeydi ama Persephone gördüğünde ne olduğunu anladı: travma.

"Tecavüze uğradım," diye tısladı kadın zorlukla duyulabilen bir sesle. "Zeus tarafından."

Zeus bu davranışıyla –aslında olmaması gereken bir gerçekle– biliniyor olsa da kadının beyanı şok yarattı. Zeus'a ve onun gibi birçoğuna güç verilmişti, erkek ve otorite figürü olmalarının dışında hiçbir sebepleri olmadan diğerlerini istismar etmeleri için bir biletti.

Bu yanlıştı ve bu davranış, toplumlarının merkeziydi. Onlara denk veya bazı durumlarda daha güçlü olan tanrıçalar arasında bile, kontrolü ele geçirmek ve baskılamak için bu türden saldırılar kullanılıyordu. Hera bunun ilk örneğiydi: Zeus tarafından kandırılmış ve tecavüze uğramıştı, öyle utanmıştı ki onunla evlenmeyi kabul etmişti. Kraliçesiyken, Evliliğin Tanrıçası olarak rolü bile Zeus'a geçmişti.

Persephone'nin yanındaki Hades kasıldı. Persephone, çenesi seğiren Ölüler Tanrısı'na bir bakış attı. Hades'in kadınlara ve çocuklara karşı ciddi suçlar işleyen kişileri cezalandırdığını

biliyordu. Acaba kardeşinin yaptıkları yüzünden mi harekete geçmişti? Zeus'u hiç cezalandırmış mıydı?

"Başına geldiği için üzgünüm," dedi Persephone.

Lara'ya doğru yaklaştı ve onu yerinde sımsıkı tutan yılanlar dumana dönüşerek yok oldu.

"*Olma*," diye bağırdı Lara. "Senin acımanı istemiyorum."

Persephone duraksadı. "Sana acımamı sunmuyorum," diye cevap verdi. "Fakat sana yardım etmek isterdim."

"Sen bana nasıl yardım edebilirsin?" diye köpürdü Lara.

Sorusu canını yaktı, Nevernight'ta yanına yaklaşan ve onu azarlayan kadının hissettirdiği şekilde hissetti. Yine de bir şey yapmak zorundaydı. Lara'nın yaşadığı kâbusun hepsini yaşamamıştı ama yine de Pirithous asla tahmin etmediği şekillerde ona musallat oluyordu.

"Başına gelenleri hak edecek hiçbir şey yapmadığını biliyorum," dedi Persephone.

Lara acı dolu bir fısıltıyla, "Tanrılar dışarıda hâlâ canları yakmaya devam ederken sözlerinin hiçbir anlamı yok," dedi.

Persephone konuşamadı çünkü söylenecek bir şey yoktu. Tüm tanrıların aynı olmadığını söyleyebilirdi ama o kelimeler bu an için doğru değildi... ve Lara haklıydı. Zarar veren tanrılar cezalandırılmadığı sürece bütün tanrıların aynı olmamasının ne önemi vardı?

Tam o anda Persephone, annesinin söylediği bir şeyi hatırladı.

Tanrılar için sonuçları mı? Hayır, kızım, hiç yok.

Sözleri midesini bulandırdı ve yumruklarını sıkıp bir gün her şeyin farklı olacağına yemin etti.

"Zeus'u nasıl cezalandırırdın?" diye sordu Hades.

Persephone ve Lara şaşkınlık içinde ona baktı. Bu konuda

bir şey yapmayı planladığı için mi soruyordu? Persephone'nin gözleri konuşan Lara'ya doğru kaydı.

"Onu parça parça ederdim ve bedenini ateşe verirdim. Ruhunu milyonlarca küçük parçaya ayırırdım ki çığlıklarının fısıltısının yankısından başka bir şey kalmasın."

"Peki *sen* bu adaleti getirebileceğini mi düşünüyorsun?" Hades'in sesi kısıktı, ölümcül bir meydan okumayla dolmuştu. Persephone, kendisi kadının duygularını paylaşmak için buradayken Hades'in başka bir şey için burada olduğunu fark etti: kadının sadakati için.

Lara ona dik dik baktı. "Ben değil. Tanrılar," dedi. "Yenileri."

Yeni tanrılarla bir dünyanın nasıl olacağını hayal ediyormuşçasına gözlerine parlak, neredeyse umutlu bir bakış yerleşti.

"Yeniden doğuş olacak," diye fısıldadı Lara.

Yeniden doğuş. Yaban sıçanı. Bunlar Persephone'nin daha önce duymuş olduğu kelimelerdi ve Lara'nın, Harmonia ve belki Adonis'e saldıran kişilerle bağlantısı olduğunu düşündürdü, ayrıca her ne olursa olsun yeni tanrılar dönemine girmek için çaresizlermiş gibi geliyordu.

"Hayır," dedi Hades. Sesi adeta Persephone'yi sarmalıyor, sanki içinde bulunduğu tuhaf etkiden çıkarıyordu. "Bir *kıyım* olacak... ve ölenler biz olmayacağız. *Siz* olacaksınız."

Persephone Hades'e baktı ve elini tuttu.

"Başına gelenler korkunç," dedi Persephone. "Ve Zeus'un cezalandırılması gerektiği konusunda haklısın. Sana yardım etmemize izin vermeyecek misin?"

"Benim için hiç umut yok."

"Daima umut vardır," dedi Persephone. "Sahip olduğumuz tek şey o."

Bir anlık sessizliğin ardından Hades konuştu, "Ilias, Bayan

Sotir'i Hemlock Grove'a götür. Orada güvende olacaktır."

Kadın kasıldı. "Yani beni hapsedeceksiniz?"

"Hayır," dedi Hades. "Hemlock Grove bir güvenli evdir. Tanrıça Hekate'nin tecavüze uğrayan kadınlar ve çocuklar için işlettiği bir kurum. Eğer ona anlatmak isterseniz hikâyenizi dinlemek isteyecektir. Sonrasında istediğinizi yapabilirsiniz."

Persephone bitkindi ve gözlerinin ardında şekillenen bir ağrı şakaklarına doğru yayılıyordu. Son üç haftadır uyuyarak geçirdiği geceyi tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi. Kahvesini ellerinin arasında tutup bir yudum aldı, düşünceleri Hades'e kayıyordu. Hades'in onu dağılmış ve kan kaybeder bir şekilde yataklarında buluşunu düşündüğünde kalbi sıkışıyordu, tanrının gözleri panik ve acıyla doluydu. Persephone onu teselli etmek istemişti ama bulabildiği kelimeler kendi akıl sağlığını ve gerçeklik algısını sorgulamak için olanlardı.

Bu da adamı sadece rahatsız etmiş gibiydi.

Persephone titredi, birden büyüsü kükreyerek can bulurken derisinden yırtılmasını, Hades'in onun dokunuşu ile Pirithous'unki arasındaki farkı bilip bilmediğini sorarken ona bakış şeklini, uyuyakalana kadar kollarında nasıl ağladığını, daha sonra Hades yüzü kan içinde odalarına geri döndüğünde uyanışını hatırladı. Kim olduğunu bilmeden Ölüler Tanrısı'nı iskambil oynamaya davet eden Persephone korkardı, tiksinirdi ancak kendisi artık o tanrıça değildi. Kandırılmış, ihanete uğramış ve darmadağın olmuştu, Pirithous'un sonunu doğru bir karar ve adalet olarak görüyordu; hatta Lara'nın hikâyesini duyduktan sonra bu düşüncesi daha da sağlamlaştı.

Saldırdığı için Lara'yı doğru düzgün suçlayamadı bile. Ya-

şadığı acıyı kendine mantıklı gelen tek şekle aktarmıştı. Zeus yaptığı şeylerin Triad gibi teşkilatları daha da güçlendireceğini biliyor olmalıydı.

Persephone'nin ofis telefonu çalarak onu irkiltti, normalden daha yüksek sesli çalıyordu. Belki de uykusuzluk çektiği içindi ama çoğunlukla sesi kesmek için telefonu hızla yerinden kaldırdı ve sonra cevap vermesi gerektiğini hatırladı.

"Efendim?" Telefonu açışı daha ziyade bir tıslama gibi çıktı ve sonrasında biraz daha profesyonel bir şekilde devam etti. "Yardım edebilir miyim?"

"Leydi Persephone, rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Ivy öbür uçtan. "Leydi Harmonia burada. Sizinle randevusu olmadığını söylüyor. Onu yukarı göndermeli miyim?"

Harmonia buraya ziyarete mi gelmişti? Bu onu şaşırttı. Yaşadığı şeyden bu kadar kısa süre sonra onu görmeyi beklememişti. Daha da önemlisi, Aphrodite'nin, onu gözünün önünden ayırmasını beklememişti.

"Evet, elbette. Lütfen onu yukarı gönder."

Persephone kalkıp jilesini ve saçlarını düzeltti. Bugün özgüvensiz hissediyordu, Hades ile birlikte Iniquity'den eve döndüklerinde hazırlanacak zamanı olmamıştı. Sahip olduğu en rahat iş kıyafetini üstüne geçirmişti ve saçını örmüş olsa da hiç de örgüye benzer hali kalmamıştı.

Persephone'nin tarzına uyacak şekilde yeniden dekore edilen bekleme bölümüne geçti. Modern çizgileri olan bir kanepe duvarın dibinde duruyordu. Üzerinde rengârenk çiçekli tablolar vardı, koltuğun karşısında da iki tane geniş, safir rengi tekli koltuklar yer alıyordu. İkisinin arasında cam bir sehpa vardı ve ortasındaki vazoya beyaz nergisler yerleştirilmişti.

Dekore ediliş biçimiyle ilgili komik olan şey, Persephone'ye sorulmamış ya da ondan herhangi bir yönlendirme alınmamış

olmasıydı. Hades'in ona burayı hediye etmesinden sonraki gün işe geri döndüğünde her şeyi ayarlanmış bulmuştu. Hades'e bu meseleyi sorduğunda, tanrı suçu Ivy'ye attı.

"Boş alanlara dayanamaz o," dedi Hades. "Ona dekore etmesi için bir bahane verdin. Sonsuza kadar sana borçlu kalacak."

"Burada ofisim olmasına izin veren sensin," diye cevap verdi Persephone. "Sana borçlu olmalı."

"Zaten öyle."

Persephone bunu açıklamasını istememişti. Ivy ile aralarındaki anlaşma her neyse, ikisinin de işine geliyordu.

Dikkatini, bulunduğu kata gelince çınlayan asansöre çevirdi. Kapıları açılırken Ivy'nin Harmonia'yla konuşmasını duyabiliyordu.

"Lord Hades bizi meşgul tutuyor. Kısa süre önce, kurtarılan atları rehabilite çiftliği planlarını başlatmak için birkaç hektarlık arsa aldı..."

Persephone tek kaşını kaldırdı. İşte bu yeni haberdi. Daha sonra bunu ona sormayı aklının bir ucuna not etti ama şimdilik asansörden çıkan Ivy ve Harmonia'ya gülümsemeye odaklandı.

Uyum Tanrıçası, Persephone'nin onu son gördüğünden çok farklı görünüyordu, bunun için rahatladı. Artık bereli ve yaralı değildi, iyileşmiş görünüyordu, en azından dışarıdan bakınca. Kolları aşağı doğru açılan bir bluz, dar kot pantolon ve çizme giymişti. Uzun sarı saçları maşalanmıştı ve dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Omzundan büyük bir çanta sarkıyordu, Persephone, Opal'in çantanın içinden çıkan ufak yüzünü fark etti.

Harmonia Persephone'yi görünce gülümsedi.

Ivy başını eğip, "Günaydın, Leydi Persephone," dedi.

"Günaydın, Ivy," diye cevapladı. "Günaydın, Harmonia. Seni beklemiyordum."

Tanrıça kızardı. "Ben çok üzgünüm. Eğer kötü bir zamanda geldiysem geri gelebilirim."

"Elbette hayır. Burada olduğun için memnunum," dedi Persephone.

"Size herhangi bir şey getirebilir miyim? Kahve? Belki çay?" diye sordu Ivy, hep ev sahibeliği yapmaya hazırdı.

"Ben kahve istiyorum," dedi Persephone. "Sen, Harmonia?"

"Aynısından."

"Tabii ki! Hemen döneceğim."

İkisi Ivy'nin koridordan aşağı gitmesini izledi, ardından Harmonia yumuşak bir gülümsemeyle Persephone'ye döndü.

"Çok nazik," dedi Harmonia.

"Evet, ona bayılıyorum," dedi Persephone ve eliyle onu gösterdi. "İyi görünüyorsun."

"Daha iyiyim," diye cevap verdi Harmonia, Gerçi Persephone onun gözlerinde bir huzursuzluk parıltısı görüyordu. Kendinde nasıl fark ediyorsa onda da fark etti, yüzeyin altında bekleyen bir canavar vardı. Aylarca, yıllarca –hatta belki sonsuza kadar– omzunun üzerinden bakarak yaşamak zorunda kalmasına sebep olacaktı.

"Gelsene. Ofisimde oturalım," dedi Persephone. Onu içeri yönlendirip kapıyı kapattı.

Kanepeye oturdular ve Harmonia Opal'i çantasından çıkarıp kucağına aldı.

"Bu kadar çabuk dışarı çıkmanı beklemiyordum," dedi Persephone.

"Başka ne yapacağım ki?" diye sordu Harmonia. "Hepsi bulunana kadar saklanacak mıyım? Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Aphrodite'nin hemfikir olmayacağına eminim."

Hele de Adonis cinayete kurban gittiği için.

Harmonia hafifçe gülümsedi. "Karşı çıkacağına eminim. Aslında seninle Aphrodite hakkında konuşmaya geldim."

Persephone'nin kaşları havaya kalktı. "Ya?"

Harmonia'nın ellerine baktı, gergince Opal'in tüylerinin arasından geçiriyordu.

"Saldırganlarımın asıl hedefinin kız kardeşim olduğuna inanıyorum," dedi Harmonia.

"Bu kadar emin olmanı sağlayan ne?"

"Öyle dediler," diye cevap verdi.

Persephone, yer ayaklarının altından kaymış gibi hissetti.

"Aphrodite'nin zarar görmesinden mi endişe ediyorsun?"

"Hayır," dedi Harmonia. "Bu insanların niyetinin Olympos'luların ne kadar intikamcı olabildiğini kanıtlamak olduğundan endişeleniyorum ve kız kardeşimi hedef almalarından korkuyorum."

"Niye onunla başlıyorlar? Tepesi çok daha kolay atan tanrılar var."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Fakat başka bir tanrının –bir Olympos'lunun– onların bana saldırmasına yardım ettiklerini düşünmeden edemiyorum."

"Niye öyle söylüyorsun?"

"Beni kısıtlamak için kullandıkları silahı tanıdım, en azından hissini. Bir ağdı, Hephaestus'un yaptıklarına benzer bir şey ama büyü onun değildi."

"Kimin büyüsüydü?"

Harmonia konuşmaya başladığı sırada kapı tıklatıldı ve Ivy içeri girdi.

"Kahvenizi getirdim," diyerek tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı.

Persephone, "Teşekkürler Ivy," diye cevap verdi.

"Sizin için her şeyi yaparım, canım. İhtiyacınız olursa beni arayın!"

Tekrar yalnız kaldıklarında Persephone iki fincana da kahve doldurdu ve Harmonia'ya fincanıyla tabağını verirken, "Kimin büyüsü?" diye sordu.

"Annenin."

"Benim... *annem mi*?" Persephone, bir saniyeliğine bu bilginin yerine oturmasını bekledi. Harmonia'nın, onun kim olduğunu nasıl bildiğini sorgulamadı; Aphrodite'nin o bilgiyi sağladığından emindi. "Kokusu nasıldı? Büyünün?"

"Kendine has," diye cevap verdi Harmonia. "Bir bahar öğleden sonrasındaki güneşin sıcaklığı gibiydi. Altın başaklar ve olgun meyvelerin tatlılığı gibi kokuyordu."

Persephone cevap vermedi.

"Kız kardeşimin önünde söylemek istemedim," diye açıkladı Harmonia. "Yanılıyor olabilme ihtimalim var... özellikle de sahip oldukları silah kutsal emanetten yaratıldıysa."

O da bir ihtimaldi.

"Fakat başka bir büyü sezmedin?"

Harmonia kaşlarını çatıp sessizce, "Hayır," dedi.

"Fakat... neden?" Persephone yüksek sesle sordu. "Tanrılara zarar vermeye bu kadar istekli insanlara niçin yardım etsin ki?"

"Belki de tanrılar ona zarar verdiği içindir," diye önerdi Harmonia ve sonra açıkladı. "Belki de Hades ile ikinizin tanışma sebeplerinden biri de Aphrodite olduğu için onu hedef aldı."

Persephone'nin omuzlarına şoka benzer bir şey gelip yerleşti. Annesinin onun Hades'le olan ilişkisini destekleyenlere zarar vereceğini hiç düşünmemişti; üstelik tanrılardan nefret eden bir grup fani aracılığıyla. Eğer gözden kaçırdıkları bir şey yoksa bu mantıklı değildi.

"Eğer bu faniler tanrılardan nefret ediyorlarsa, neden onlardan birinin yardımını kabul etsinler?"

"Faniler hâlâ güçsüz," dedi Harmonia. "Böyle bir şeyin ilk oluşu da olmazdı. Her ilâh savaşında düşmanlarının tarafında yer alan tanrılar olur. Örneği Hekate; Olympos'luların yanında savaşan bir Titan."

Bu doğruydu, Olympos'luları seçen tek tanrı Hekate değildi. Helios bir diğeriydi ve Persephone'ye sıklıkla hatırlatıldığı üzere, müttefikliğini tanrılara her türden yardımdan kaçma sebebi olarak kullanıyordu.

"Çok üzgünüm."

Harmonia'nın gözlerine bakarken Persephone'nin alnı kırıştı. "Niye üzgünsün? Acı çeken sendin."

"Çünkü acına acı katmak benim doğamda yok," dedi.

"Bu senin hatan değil."

"Senin de değil," dedi Harmonia aklını okuyormuş gibi ve sonra bir açıklamada bulundu, "Auranın utançla kırmızıya ve suçlulukla yeşile döndüğünü görebiliyorum. Annenin yaptığı şeyler için kendini suçlama. Ondan intikam peşine düşmesini sen istemedin."

"O kadar basit değil," dedi Persephone. "Hades'le evlenme kararımın bir sonucu olarak çok fazla kişi acı çekiyor."

"Hades'le evlenmeyi seçtiğin için mi, yoksa çok daha derinlerdeki bir şey için mi?"

Persephone ona sorgularcasına baktı.

"Demeter'in öfkesinin kökeninde korkuları var. Yalnız olmaktan korkuyor ve kendisine ihtiyaç duyulmasından hoşlanıyor."

Bu doğruydu.

Demeter kurtarıcı olmaktan hoşlanıyordu, onun lütuflarının gizemlerinin açığa çıkması o yüzden o kadar uzun sürmüştü,

Persephone bakışlarını Hermes'ten ayırıp kucağındaki ellerine çevirdi.

"Bu senin hatan değil, Persephone," dedi Sybil.

"Öyle hissettiriyor."

"Hayatının aşkıyla evlenmek istiyorsun," dedi. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Herkesin onaylamıyor gibi görünmesi dışında. Annem olmasa, dünya veya Zeus öyle." Persephone duraksadı. "Belki de nişanlanıp beklemeliydik. Sonuçta ebediyen birlikte olmayacak değiliz ya."

"O zaman başkalarının senin yaşam şeklini belirlemesine izin vermiş olursun," dedi Sybil. "Bu hiç adil değil."

Adil değildi ancak Persephone, Hades'le tanıştığından bu yana adaletle ilgili epey şey öğrenmişti. Aslında, ders bizzat Sybil'in kendisinden gelmişti.

Doğru, yanlış, adil, adaletsiz; yaşadığımız dünya öyle bir yer değil Persephone. Tanrılar cezalandırır.

Kâfirlerin sayılarının neden giderek arttığını, neden örgütlenip Triad'ı kurduklarını, neden tanrıların onların hayatları üstünde daha az etkisi olmasını dilediklerini anlamaya başlıyordu.

"Bu iyi değil," dedi Sybil. Başıyla köşedeki televizyonda yayınlanmaya başlayan haberleri gösterdi.

Kâfirler, Kış Mevsimini Protesto Etmek İçin Toplanıyor

Persephone kendi içine gömülmek istedi.

Sunucunun söylediklerinin bir kısmını yakaladı.

"Doğal olmayan hava durumu sebebiyle birçok kişi bir tanrı veya tanrıçanın intikam peşinde olabileceğine inanıyor. Hem kâfirler hem de inananlar iki farklı şekilde bunun sona ermesi için çağrıda bulunuyor."

Harmonia elini uzattı. "Memnun oldum, Sybil." Duraksadı. "Sen kâhinsin."

"Öyleydim," dedi Sybil adeta nefesi kesilerek.

"Bir ilâh için çalışmasan da daima bir kâhin olacaksın," dedi Harmonia. "Bu senin armağanın."

Üçünün arasında tuhaf bir gerilim oldu. Belki de Sybil'in kâhin olarak işinin nasıl bittiğiyle ilgiliydi. Büyük çabalarla çalıştığı bir şeyin saniyeler için tuzla buz olduğunu görmek, onun için yürek burkucu olmuştu.

"Öğle yemeğine çıkmaya hazır mısın diye sormaya geliyordum," dedi Sybil.

"Harika zamanlama," dedi Harmonia. "Ben de tam gidiyordum. Persephone, bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana ulaş. Sybil, tanıştığımıza sevindim."

Harmonia gitti ve Sybil onun gidişini izlemek için döndü.

Tanrıça gözden kaybolunca Persephone, "Bu da neydi?" diye sordu.

"Ne?" dedi kâhin, kaşları hafifçe çatılıydı.

"Bir şeyler yolunda değil. Harmonia'ya baktığında ne gördün? Yüzünün değiştiğini gördüm."

"Hiç," dedi Sybil çabucak. "Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

BÖLÜM 13

Kusursuz Fırtına

Persephone, Sybil ve Zofie öğle yemeği için sokağın sonundaki Ambrosia & Nectar'a gittiler, içeri girdikleri anda sıcaklığa minnettar oldular. Alexandria Tower'dan uzak olmamasına rağmen, yüksek kar birikintilerinin arasında, bir yandan da tipinin ve buzun içinde yürümeyi başarırken restoran kilometrelerce uzaktaymış gibi geldi. Kar küreme araçları yetişemiyor olsalar da hâlâ uğraşıyorlardı.

Yerlerine geçip oturdular ve Persephone Zofie'nin menüyü anlamasına yardım edip kendisinin en sevdiği yemekleri söyledi.

"Her şeyi denemek istiyorum," dedi Zofie. Başka birisi bunu deseydi Persephone onun şaka yaptığını düşünürdü ama eğer Amazon'u durdurmazsa tam olarak bunu yapmayı deneyeceğini biliyordu.

"Eninde sonunda her şeyi denemek için zamanın olacak," diye söz verdi Persephone.

Siparişlerini verdiler ve yemeklerinin gelmesini beklerken, Zofie Sybil'e eve izinsiz giren birini nasıl silahsızlandıracağını anlattı, özellikle Ben'in onun dairesine geri döndüğü bir olay resmederek.

"Eğer kılıçla saldırırsa savuştur ve dön." Bileğini kıvırarak hareketi gösterdi ve Persephone, Zofie gerçek kılıcını ortaya çıkarmadığı için memnun oldu. "Eğer sana doğru hamle yaparsa kaçma manevrası yap."

"Zofie," dedi Sybil. "İnsanların artık kılıç dövüşleri yapmadıklarını sana hiç söyleyen oldu mu?"

Amazon hakarete uğramış gibi göründü. "Kız kardeşlerim ve ben her zaman kılıçla dövüşürüz!"

Persephone kahkaha atmamaya çalıştı. "Tamam, peki ya kılıç dahil olmazsa? Birebir dövüşte?"

Zofie gözlerinde hain bir parıltıyla, "Direkt burna dal," dedi.

Yemekleri geldikten sonra bile sohbetleri bu şekilde devam etti. Persephone onlara kıyasla sessizlik içinde oturdu, kendi düşüncelerinde kaybolup parçaları birleştirmeye çalıştı.

Yeterince bilgi sahibi olmadığı tek konu Adonis'in ölümüydü ama belki de onun cinayetiyle Aphrodite'nin üstüne gitmeyi hedeflemişlerdi. Fakat huzursuzluk yaratmak dışında, niye bir Olympos'luyu hiddetlendirmeye çalışırdın ki? Demeter'in kar fırtınası yeterince şey yapmıyor muydu? Yine de eğer Harmonia'nın varsayımı doğruysa Demeter şimdi kimin peşine gidecekti? Onu destekleyen birkaç tanrı ve tanrıça vardı: Hekate, kısmen isteksiz olabileceği söylense de Apollo, sonra bir de...

"Hermes," dedi Sybil. "Burada ne yapıyorsun?"

Persephone gözlerini kırpıştırdı ve tanrının altından bakışlarıyla buluştu. Beyaz pantolonu ve açık mavi polo tişörtüyle tenis antrenmanından çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Persep-

honc'nin yanına oturup çok az bir çabayla onu vinil kaplama koltukta kaydırdı.

"Dostlarımla öğle yemeği yiyorum," diye cevap verdi Hermes. "Neyc benziyor?"

"Öğle yemeğimize baskın yapıyormuşsun gibi görünüyor," dedi Persephone.

"Şey, *sen* pek de çene çalıyormuş gibi görünmüyorsun," deyip Persephone'nin çatalına uzandı ve dokunulmamış yemeğine daldırıp ağzına attı. Bir yandan çiğnerken bir yandan da Persephone'ye bakarak konuştu.

"Ne düşündüğünü tahmin edebileceğime bahse girerim," dedi Hermes. "Hades'le yaptığınız akıl uçuran seksle dolu bir geceyi aklında yeniden canlandırıyorsun."

"İğrenç," dedi Zofie.

Sybil kıkırdadı.

Fakat Persephone konunun *o* olmasını diledi. Annesiyle ilgili düşünüp durmak veya Hades'le gecesinin gerçekte kanla ve gözyaşıyla dolu geçtiğini düşünmek yerine, onu düşünmeyi tercih ederdi.

Gözlerini devirip yalan söylemeyi başardı. "Aslına bakılırsa düğünü düşünüyordum."

Hermes ışık saçtı. "Tarih belirlediğini söyle!"

"Şey, hayır," diyerek dudaklarını büzdü. "Aslında ben... gizlice evlenmeyi düşünüyordum."

Hades teklif ettiğinden beri aklından defalarca geçen bir fikirdi ve nişanlarının yarattığı olaylara bakınca, en iyi seçenek gibi görünüyordu. Zaten evlendiklerini gerçekten bilmesi gereken biri var mıydı ki?

Hermes, "Gizlice evlenmek mi?" diye tekrarladı kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi. "Niçin gizlice evlenesin ki?"

"Şu anda faniler ile tanrılar arasında bir sürü huzursuzluk

var ve halka açık bir düğün sadece annemi daha fazla öfkelendirirdi."

Artık annesinin Harmonia'nın saldırısında parmağı olup olmadığını düşündüğü için düğünle işler iyice sarpa sarabilirdi.

Hermes kaşlarını havaya kaldırıp, "Ve özel bir düğün öfkelendirmez mi?" diye meydan okudu.

"Bu düğün işini anlamıyorum," dedi Zofie. "Neden evlenmeniz gerekiyor? Hades'i seviyorsun, değil mi? Bu yeterli değil mi?"

Hades'i sevmek yeterliydi ancak evlilik teklifi çok daha fazlasının vaadiydi. Birlikte paylaşacakları ve geliştirecekleri bir hayata adanmışlıktı. Persephone bunu istiyordu.

Hermes, "Eğer Hades'le evleniyor olsaydım," derken Persephone'nin yemeğinden bir lokma daha aldı. "Düğünü televizyonda yayınlatırdım, böylece o feci herifin benim olduğunu herkes bilirdi."

Sybil, "Hades'le evlenme konusunda epey düşünmüş gibisin," diyerek gözlemde bulundu.

Persephone, Hermes'e dik dik bakarak, "Zaten belli ki Zeus evliliğimizi onaylayana kadar plan yapmaya gerek yokmuş," dedi.

Hermes savunmacı bir edayla, "Niçin bana sanki sana söylemem gerekiyormuş gibi bakıyorsun?" diye sordu. "Bunu herkes bilir."

"Unuttuysan diye söylüyorum, ben narsist annemle birlikte camdan bir evde büyüdüm," diye karşılık verdi.

"Nasıl unutabilirim?" diye sordu Hermes. "Dışarıda bana hatırlatacak bir buz fırtınası varken?"

Sybil, tanrıya dirsek attı.

"Of!" Hermes ona ters bir bakış attı. "Dikkat et, kâhin."

bir şeyler yetiştirmek de buna dahildi. Dünya yemek ve su için ona yakarınca bundan bir tür güç ve ihtiyaç hissi alıyordu.

"Aphrodite'ye şüphelerini anlatacak mısın? Saldırının hedefinin o olduğunu?"

"Hayır," dedi Harmonia. "Çünkü sadece suçluluk hissedecek. Ayrıca, Hephaestus öğrendiğinde bu durumla sessizce başka çıkma şansın da kalmaz. Kız kardeşim için dünyayı ateşe verir."

Persephone bu sözlere gülümsedi. Aynı şeyi Hades'ten defalarca duymuştu ve birdenbire, Ateş Tanrısı'nın Aşk Tanrıçası için beslediği aşkı anladığını hissetti.

"Ona gerçekten değer veriyor."

"Evet," diye cevap verdi Harmonia. "Her gün renklerinde bunu görüyorum ama onların birbiri için hissettiği şey karanlık bir aşk, paylaşılan acı ve yanlış anlaşılmalarla engellendi. Bir gün, birbirlerini kabul edeceklerini düşünüyorum." Harmonia saatine baktı. "Aphrodite beni aramaya başlamadan Lemnos'a dönmem lazım."

Opal'i kucağına alıp çantasına geri koyarken köpek sızlandı.

"Tabii," dedi Persephone ve tanrıçayla birlikte kalktı.

Kapıyı açtığında Sybil'i diğer tarafta kapıyı tıklatmaya hazırken buldu. Kâhin elini indirdi ve gülümsedi ama gözleri Harmonia'ya kayınca gülümsemesi çabucak soldu, yüz ifadesi sıkıntılıydı.

Tuhaf, diye düşündü Persephone.

"Sybil, bu Harmonia," dedi Persephone. Belki de tanrıçayı tanımamıştı, gerçi bu onun bir kâhin olarak geçmişiyle örtüşmüyordu.

"Sizinle tanışmak... çok hoş," dedi Sybil, dikkati dağılmış gibiydi.

Persephone bakışlarını kaçırsa da haberden kaçamadı, sözler hâlâ ona ulaşıyor ve kulaklarında çınlıyordu.

"Neden bir tanrı duygusal sıkıntı yaşasa hep faniler acı çekiyor? Niçin böyle tanrılara tapmalıyız?"

"Kâfirleri gittikçe daha az anlıyorum," dedi Hermes.

Persephone ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Başladıklarında uzak ve umursamaz olduğumuz için öfkelilerdi, sanki kendimizi göstermemizi istiyorlardı. Şimdiyse bizsiz yapabilirlermiş gibi düşünüyorlar."

"Yapabilirler mi?" diye sordu Persephone çünkü gerçekten bilmiyordu.

"Sanırım bu değişir. Helios güneşi getirmeye devam eder mi? Ya da Selene ayı? Fanilerin dünyayı görüş şekline rağmen, dünyanın varlığının sebebi biziz. Var edebilir ve yok edebiliriz."

"Evet ama... eğer güneşi, ayı ve dünyaya gereken tüm gücü verselerdi. Eğer tanrılar... fani toplumdan uzaklaşsaydı... ne olurdu?"

Hermes gözlerini kırpıştırdı. "Ben... bilmiyorum."

Bunu daha önce hiç düşünmediği açıktı.

İşin aslı, tanrılar dünya üzerindeki kontrollerini asla tamamen bırakamazdı çünkü dünya sona ererdi ama bir denge sağlayamazlar mıydı? Ve bu tam olarak nasıl görünürdü?

"Pardon—" Bir adam elinde cep telefonuyla masalarına yaklaştı. Orta yaşlıydı, üstünde gri, kumaş pantolon ve beyaz gömlek vardı.

Hermes hızla başını çevirdi.

"Hayır," dedi ve faninin ağzı kapandı. "Git."

Adam arkasını dönüp bir pus içinde kayboldu.

"Bu kabacaydı," dedi Persephone.

"Şey, bugün hiç de mutlu gelin gibi görünmüyorsun," diye karşı çıktı. "Ucubenin tekiyle poz vermek istediğinden de şüp-

heliyim." Sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Ayrıca üzgün görünüyorsun."

Persephone kaşlarını çattı, bu da durumuna pek yardımcı olmadı. "Benim sadece... dikkatim dağıldı," diye mırıldandı.

Hermes uzanıp elini onunkinin üstüne yerleştirerek Persephone'yi şaşırttı. "Üzgün olmakta sorun yok, Sephy."

Nasıl hissettiğini gerçekten hiç düşünmemişti. Kendini meşgul tutmaya, ona artık burada olmayan Lexa'yı hatırlatacak eski alışkanlıkları yerine yenilerini yaratmaya odaklanmıştı.

Bir kez daha duyguları yerine eyleme geçmeyi seçerek, "Geri dönsek iyi olur," dedi.

Hermes onları Ambrosia & Nectar'ın dışında bırakıp gitmeden önce her birinin yanağına bir öpücük kondurdu, hatta Zofie'ye bile. Amazon başta tepki veremeyecek kadar şoka girdi, sonra da onu bıçaklamaya çalıştı. Persephone Amazon'un bileğini yakaladı ama Zofie'ye kızmak yerine Hermes'e kötü kötü baktı.

"Bir daha birini öpmeye karar verdiğinde izin iste," dedi.

Bir an için Hermes'in gözleri büyüdü ve samimiyetle pişman göründü. "Üzgünüm, Zofie."

Amazon somurtup kollarını göğsünde bağladı.

"Tamamdır, ben gittim," dedi Hermes. "Bir keçi adamla randevum var. Bir ara dışarı çıkalım."

Ortadan yok olduğunda Persephone, Sybil ve Zofie birbirine baktı.

Hepsi bir ağızdan, "Keçi adam mı?" diye sordular.

Persephone ve Sybil çalışmaya geri dönerken Zofie'yi devriye gezmesi için bıraktılar. Persephone ne zaman dışarı-

dan dönse Amazon, Alexandria Tower'ın etrafında ve içinde dolaşıyordu. Persephone onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Gerçi, itiraf etmesi gerekirse Hades'in Zofie'yi Ilias'la çalıştırmasına memnundu. Zofie'nin daha fazla görev temelli iş yapmasına ve sosyalleşmesine fırsat sağlıyordu.

Tanrılar biliyordu ya Amazon'un buna ihtiyacı vardı.

Binaya girdiklerinde Ivy onları selamladı, ardından asansöre yöneldiler.

"Hermes haklı," dedi Sybil. "Dışarı çıkmalıyız."

Persephone Sybil'in ne düşündüğünü biliyordu: Lexa öldüğünden beri hiçbir şey yapmamışlardı. Bu düşünceyle kaşlarını çattı.

"Evet," dedi dikkatini vermeyerek. "Çıkmalıyız."

"Hayır diyebilirsin," dedi Sybil ve Persephone onunla göz göze geldi. "Eğer henüz hazır değilsen. Hepimiz anlarız, biliyorsun."

Persephone zorlukla yutkundu.

"Teşekkürler Sybil," diye fısıldadı.

Kucaklaştılar ve Persephone, kendi katına çıkana kadar başını Sybil'in omzuna yasladı ama asansörden çıktıklarında Leuce ve Helen'i yan yana durmuş, pencerelerden uzaklardaki yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklara doğru bakarken buldular. Yoğun sise ve kar yağışma rağmen, Persephone o tarafta otobanın olduğunu biliyordu ve korkunç bir şeyin gerçekleştiğini anladı.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldayıp Leuce ve Helen'in yanında durdu.

Birden televizyonun sesi geldi ve üçü dönünce Sybil'in haberleri açmış olduğunu gördüler. Ekranın altından bir yazı kayıyor, uzaktan görebildikleri dehşeti bildiriyordu:

A2 Otoyolunda Çoklu Kaza Olduğu Bildirildi

"...kazalara kaygan yolların ve yoğun kar yağışının sebep olduğuna inanılıyor Hayatını kaybedenlerin sayısı konusunda yorum yok ama çok sayıda yaralının olduğu bildirildi."

Arka planda kazanın görüntüleri ve videosu dönüyordu. Persephone arabaların peş peşe çarpışını şok içinde izledi, yoğun sis yüzünden kazadan bihaberlerdi ve kaygan yol yüzünden vaktinde fren yapacak veya kontrol sağlayacak güçleri de olmadığından birbiri ardına çarpıyorlardı.

"Ne korkunç," dedi Helen tam da geniş bir traktörün kayarak bir arabanın arkasına çarpışım, arabayı havaya fırlatmasını izlerken. "Bir insan bundan nasıl kurtulabilir?"

Kurtulamazlardı... ve o yıkımdan kaçmanın güvenli bir yolu da yoktu. Arabadan çıkmak demek buzda kayması veya gelen araçlardan birinin çarpası demekti; arabanın içinde kalmasıysa sonraki kişinin çok sert çarpmayacağım ummak demekti.

Persephone boğazında şekillenen yumruyla gözlerini dikip baktı. İşte korktuğu şey buydu: Demeter'in öfkesini insanlıktan çıkarması. Hem de sadece istediği olmadı diye değildi, Persephone'ye ulaşmanın en iyi yolunun bu olduğunu bildiği içindi.

"Niçin fani kalığına giriyorsun? Sen bir tanrıçasın."

"Ben senden çok onlar gibiyim."

"Değilsin ve gerçekte kim olduğunu öğrendiklerinde, onlardan biri gibi davrandığın için senden kaçacaklar."

"Annen çıldırmış," diye fısıldadı Leuce.

Persephone'ye bunun söylenmesine gerek yoktu, gayet farkındaydı.

Televizyona arkasını dönüp kör gibi ofisine doğru yürüdü. İçeri girince telefonu açıp Ilias'ı aradı.

"Leydi Persephone," diye cevap verdi.

"Hades nerede?" diye sordu.

Sesindeki rahatsızlığı sezmiş olmalıydı çünkü tereddüt etmeden ona söyledi.

"Iniquity'de, leydim."

"Teşekkürler."

Elleri fena halde titriyordu, ortadan kaybolmadan önce telefonu güçbela kapatabildi ve Hades'in ofisinde belirdi. Buradan, aşağıdaki barda oturup kulübünü kullanarak içenleri, tüttürenleri ve kart oynayanları gözetliyordu. Ancak bugün yalnız değildi. Persephone'nin tanımadığı, Hades'in masasının karşısındaki iki koltuk boş olsa da ayakta duran lacivert takım elbiseli bir adam vardı. Persephone, adamın oturmasının teklif edilmediğini tahmin etti.

Persephone belirdiği anda sesleri durdu ve Hades'in kavuran bakışları ona döndü.

"Sevgilim," dedi başıyla selam vererek. Sesinde şaşkınlıktan eser yoktu ama yine de yüzüne bakınca onun ani gelişiyle endişelendiğini biliyordu.

Ardından adam ona bakmak için döndü. Yakışıklıydı ve kesinlikle bir yarı tanrıydı; o parlak deniz mavisi gözler kimin soyundan geldiğini ele veriyordu, Poseidon'ın oğullarından biriydi. Bronz tenli, kısa, siyah saçlıydı ve çenesini kaplayan sakalı vardı. Persephone onu daha önce hiç görmemişti.

"Demek güzel Leydi Persephone sizsiniz," dedi. Gözlerini değer biçer gibi üstünde gezdirdi ve Persephone anında tiksindi.

"Theseus, sanırım gitmelisin," dedi Hades ve yarı tanrının gözleri neredeyse isteksizce tanrıçadan ayrıldı. Persephone fark edilir şekilde titredi, adamın varlığı onu rahatsız etmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

"Elbette," dedi. "Zaten bir toplantıya geciktim."

Başıyla Hades'e selam verdikten sonra çıkışa yöneldi, Persephone'nin önünde duraksadı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, leydim," dedi ve elini uzattı. Persephone adamın eline baktıktan sonra onunla göz göze geldi. İşin aslı, adamın elini tutmak istemiyordu, o yüzden hiçbir şey söylemedi ama adam alınmak yerine sırıttı ve elini indirdi.

"Muhtemelen elimi sıkmamakta haklısınız. İyi günler, leydim."

Yanından geçip gitti ve Persephone, adam ofisten çıkana kadar onu izledi, ona sırtını dönecek kadar güvenmiyordu. Adam gider gitmez Hades konuştu.

"İyi misin?"

Persephone ona döndüğünde, Hades'i sessizce ona doğru gelirken buldu.

"O adamı tanıyor musun?" diye sordu Persephone.

"Her düşmanım kadar," diye cevap verdi Hades.

"Düşman mı?"

Hades başıyla yarı tanrının yok olduğu kapalı kapıyı gösterdi.

"O adam Triad'ın lideri," dedi.

Persephone'nin soruları vardı, hem de bir sürü ama Hades'in eli çenesine değdiği anda gözlerine yaşlar doldu.

"Anlat bana," dedi tanrı.

"Haberler," diye fısıldadı Persephone. "Korkunç bir kaza oldu."

Hades şaşırmışa benzemiyordu ve Persephone, onun ölümü çoktan sezip sezmediğini merak etti.

"Gel," dedi Hades. "Onları kapıda karşılayacağız."

BÖLÜM 14

Sangri Tapınağı

Persephone, Charon'un kayığıyla Styx Nehri'ni geçen yeni ruhları karşılamak için sıklıkla iskeleye giderdi ama bu defa, Hades kıyının tam karşısına, yeraltının kapılarına ışınlandı. Burası soğuktu, sanki Yukarı Dünya'dan hava buraya sızıyordu ama Persephone doğru düzgün fark etmedi bile, kapıları şahsen görmek soluğunu kesti.

Kapılar inşa edildikleri dağlar kadar uzunlardı ve siyah demirden yapılmışlardı. Diplerinde nergislerden bir sıra vardı ve onların arasından çıkan sarmaşıklar, çiçekler ve narlarla süslüydü. Kapıların yüksek kenarları soluk göğün altında altın gibi parlıyor, kapıların tepesine doğru uzanıyordu ancak etraflarındaki tuhaf ve korkutucu karanlığın içinde kayboluyordu. Kapıların ötesinde yüce bir karaağaç vardı. Persephone onun yaşını hissedebiliyordu, hem de bu mesafeden bile. Hades ka-

dar yaşlıydı ve kökleri derinlere kadar uzanıyordu, dalları parlak, mavimsi ışık saçan kürelerle ağırdı.

"O ağaçtakiler ne?" diye sordu Hades'e.

"Hayaller," diye cevap verdi ona bakarak. "Yeraltına girenler onları ardında bırakmak zorunda."

Bunu düşününce kati bir hüzün onu ele geçirdi ama anlıyordu da... Yeraltında hayallere yer yoktu çünkü burada hayat, yük hissetmeden, meydan okuma hissetmeden var olmak anlamına geliyordu. Burada yaşamak, dinlenmek demekti.

"Bütün ruhlar bu kapılardan geçmek zorunda mı?" Bir sebepten kısık sesle konuşuyordu, bu yer ona kutsal gibi gelmişti.

"Evet," diye cevap verdi Hades. "Ölümlerini kabul etmek için çıkmak zorunda oldukları bir yolculuk. İster inan ister inanma, bir zamanlar bundan daha korkutucuydu."

Persephone onunla göz göze geldi. "Korkutucu olduğunu söylemek istemedim."

Hades ona ufak bir gülümseme yolladı ve parmağıyla Persephone'nin dudaklarına dokundu. "Yine de titriyorsun."

"Titriyorum çünkü soğuk," dedi. "Korkudan değil. Burası çok güzel ama ayrıca... çok yoğun. Burada gücü, yeraltındaki her yerden daha güçlü şekilde hissedebiliyorum."

"Muhtemelen burası diyarın en eski kısmı olduğu içindir," dedi.

Hades'in elinde bir pelerin belirdi ve Persephone'nin omuzlarına sardı.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı Persephone.

Sonraki saniyede Hermes ve Thanatos belirdi. Kanatları pelerin gibi etraflarına sarılmıştı, sonra kanatları açıldı, genişliyor ve geriniyor, bir avuç ruhun durduğu yeri açığa çıkarırken neredeyse alanı dolduruyordu. Hemen hemen yirmi kişi vardı,

farklı yaş aralıklarındaydılar, Persephone'nin tahminine göre yaşları beşten altmışa kadar değişiyordu. Beş yaşındaki babasıyla geldi, altmış yaşındaki karısıyla.

Thanatos eğilerek selam verdi.

"Lord Hades, Leydi Persephone," dedi. "Biz... geri döneceğiz."

Persephone kocaman olmuş gözlerle Ölüm Tanrısı'na bakarak, "Dahası mı var?" diye sordu.

Tanrı kasvetli bir şekilde onayladı.

"Sorun yok, Sephy," dedi Hermes. "Onlara hoş karşılandıklarını hissettirmeye odaklan."

İki tanrı ortadan kayboldu ve onların kaybolmasıyla birlikte beş yaşındaki çocuğun babası dizlerinin üzerine yığıldı.

"Lütfen," diye yakardı. "Beni alın ama kızımı almayın! O çok ufak!"

"Yeraltının kapılarına geldiniz," diye cevap verdi Hades. "Korkarım kaderinizi değiştiremem."

Persephone eskiden Hades'in sözlerini hissiz bulabilirdi ama gerçek olduklarını biliyordu.

Persephone, adamın renginin daha da atabilmesinin mümkün olduğunu sanmıyordu ama adam bunu başardı ve haykırdı, "Yalancısın! Sen Ölüler Tanrısısın! Onun kaderini değiştirebilirsin!"

Persephone öne çıktı. Bu adamın hiddetine karşı Hades'e kalkan oluyormuş gibi hissetti.

"Lord Hades Ölüler Tanrısı olabilir ama hayat ipliğinizi o dokumuyor," dedi. "Korkma, fani baba ve kızın için cesur ol. Buradaki varlığınız huzurlu olacak."

Persephone sonra küçük kıza dönüp önünde eğildi. İkili toplanmış sarı, kıvırcık saçlarıyla ve gamzeleriyle sevimli bir ufaklıktı.

"Merhaba," dedi sessizce. "Benim adım Persephone. Senin adın ne?"

"Lola," diye cevap verdi kız.

Persephone gülümseyerek, "Lola," dedi. "Burada olmana memnun oldum ve tabii babanla birlikte olmana da. Bu şans."

Yeraltına ebeveynleri olmadan gelen, diğer ruhlar tarafından evlat edinilip yıllar sonra sevdikleriyle kavuşan çok fazla çocuk vardı. Eğer bu ikisinin çekeceği çilenin şartları böyleyse, birlikte olmalarına memnundu.

"Büyü görmek ister misin?" diye sordu.

Kız başını salladı.

Persephone bunun işe yaramasını umarak ayaklarının dibindeki topraktan bir avuç aldı. Gözünde beyaz bir dağ lalesi canlandırdı ve avucunda zahmetsizce belirmesini izledi. Şükrederek soluğunu bıraktı ve çiçeği kızın saçına taktığında Lola'nın yüzü aydınlandı.

"Çok cesursun," dedi. "Baban için de cesur olacak mısın?"

Kız başını salladı ve Persephone doğrulup geriye doğru bir adım çekildi. Kısa süre sonra onlara daha fazla ruh katıldı, yeraltına Hermes tarafından yönlendiriliyor ve Thanatos tarafından bedenlerinden ayrılıyorlardı. Tanrıların işi bittiğinde ufak alan yüz otuz insan ve bir köpekle dolup taştı, köpeğin sahibi de sonraki hayatta ona katılmıştı. Persephone birçoğunu selamladı ve Hades de aynı şeyi yaptı. Çocuklar ve ergenler, gençler ve yaşlılar vardı. Kimileri korkulu, kimileri öfkeliydi. Sadece birkaçı korkusuzdu.

Bir ara Hades parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve kapıları gösterdi, kapılar sessizce açılarak ötesindeki karaağacı tüm bereketiyle gözler önüne serdi: güzeldi, kadimdi ve parlıyordu.

"Yeraltına hoş geldiniz," dedi Hades.

Birlikte ruhları kapılardan ve karaağacın uçsuz bucaksız dallarının altından yönlendirdiler. Ruhlar yürürken binlerce minik ışık küresi belirdi ve parladı, başlarının üzerine doğru yükselip ağacın yapraklarının üzerine kondular. Ruhlar korkuyla değil, hayretle izlediler, o ufak ışık toplarının bir ömür oluşturdukları kendi umutları ve hayalleri olduğunun farkında değillerdi. Persephone olup biteni izlerken muazzam bir üzüntü hissetti ama Hades elini sıktı.

"Bunu bir kurtuluş olarak düşün," dedi Hades. "Artık pişmanlığın yükünü taşımayacaklar."

Persephone bununla biraz teselli buldu, ruhlar ağacın korunağından çıkıp bereketli çimenlere ve Styx'in kara sularında uzanan iskeleye doğru ilerlediler. Keder Nehri'nin kıyısı beyaz nergislerle kaplıydı. Charon diğer taraftan geliyordu, Yeraltı Dünyası'nın soluk kasvetinde bir meşale gibi parlayan beyaz bir cüppe giyiyordu. Güçlü kolları tekneyi iskeleye yanaştırdı ve sırıttı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" dedi. "Gelin. Sizi eve götürelim."

Persephone bu süreci daha önce hiç görmemişti ama Charon'un, teknesine binmeye izni olanları seçmesini izledi. Aldıklarının yeterli olduğuna karar verdiğinde tekne dolu bile değildi.

"Daha fazla yok," dedi. "Geri döneceğim."

O küreğini çekerek giderken Persephone Hades'e baktı. "Neden daha fazla almadı?"

"Ruhların bu yolculuğu ölümü kabul etmek için yaptıklarını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Persephone başını salladı.

"Onlar kabullenene kadar Charon onları götürmeyecek."

Persephone'nin gözleri büyüdü. "Ya kabullenmezlerse?"

"Çoğu kabullenir," dedi Hades.

"Ve?" diye üsteledi Persephone. "Geri kalanı?"

"Bu, kişiden kişiye değişen bir durum," diye cevap verdi Hades. "Bazılarının Asphodel'de yaşayan ruhları görmelerine izin veriliyor. Eğer bu onları uyum sağlamaları için cesaretlendirmezse Elysium'a gönderilirler. Bazılarının Lethe'den içmesi gerekir."

"Peki bu ne sıklıkla olur?"

"Nadiren," dedi. "Fakat kaçınılmaz olarak, bu tür durumlarda her zaman zorlanan birileri çıkar."

Tahmin edebiliyordu. Bu insanların hiçbiri bugün uyandıklarında ölmeyi beklemiyordu.

Charon birkaç defa daha gidip geldi ve sonuna doğru kalan iki kişi beş yaşında kızı olan adamdı. Charon kızı almaya çalıştı ancak baba hararetli bir şekilde karşı çıktı ve Persephone onu suçlamadı.

"Ya birlikte gideriz ya da hiç!"

Persephone bakışlarını Charon'dan Hades'e çevirdi ve sonra kızım kollarında tutan adama baktı. Kız da ona tutunuyordu. Kız her ne kadar sonunu kabullenmiş olsa da o da babasını bırakmak istemiyordu.

Persephone Hades'in yanından ayrılıp adama yaklaştı.

"Neyden korkuyorsun?" diye sordu.

"Karımı ve oğlumu arkada bıraktım," dedi adam.

Persephone bu haberi değerlendirdi ama Styx'i çoktan geçmiş olan ruhların da arkalarında sevdiklerini bıraktıklarını biliyordu. Ayrıca bu adam gibi daha çok kişinin olacağını biliyordu. Herkes için gerçekleştiremeyecekse bu adama söz veremezdi.

O yüzden ona, "Peki burada gördüğün onca şeyden sonra, onları tekrar göreceğine güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Ama—"

"Eşin teselli bulacak," dedi. "Çünkü Lola'yla birlikte buradasın, o da yeraltında ikinizle kavuşacağı günü bekleyecek. Asphodel'de. Onlar için bir yer yapmak istemez misin? Geldiklerinde onları karşılamak için?"

Adam Lola'ya baktı ve onu kendine çekip sarıldıktan sonra uzun uzun ağladı. Ağlamasına izin verdiler ve Persephone tüm bu süre boyunca bu görevin yükünü hissetti. Thanatos, Charon ve yargıçların bunu her gün nasıl başardıklarını hayal bile edemedi.

Bir müddet sonra adam kendini topladı ve bir nefes aldı.

"Tamam. Hazırım."

Persephone gülümseyen Charon'a döndü. "Öyleyse Yeraltı Dünyası'na hoş geldiniz," dedi kayıkçı ve ikisinin tekneye binmesine yardım etti.

Hades ve Persephone de onlara katıldı.

Yolculuk sessizdi; ruhlar suya bakıyordu, yüzleri hüzünlüydü. Hades'in Persephone'yi tutan eli sıkılaştı ve taşıdığı yükü –hüzün, keder ve çaresizlik– fark ettiği için bunu yaptığını anladı ancak nehrin karşı kıyısında Asphodel'den onları karşılamak için gelen bir grup ruhu görünce morali düzeldi.

"Bak!" diye bağırdı Lola, minik parmağıyla gösteriyordu.

Charon kıyıya varınca Yuri ve Ian onları kalabalık iskeleye çıkardı.

"Hoş geldiniz," dediler.

Kalabalığın arasına girerken bir kıpırtı yaşandı. Ruhlar karşılamalarında artık kusursuzlaşmışlardı ve yanlarında müzikler, yiyecek sepetleri getirerek bunu bir tür kutlamaya dönüştürmeyi başarmışlardı. Başta Hades'in onaylamayacağından endişe etti, bu ruhlar henüz yargılanmamıştı sonuçta ancak tanrı bunun diyarına girmek için daha da iyi bir yol olduğu-

nu hissetmişti, böylece sonu Tartarus olanların akıllarında hep böyle kalacaktı.

"Bu anı hatırlayacak ve daha iyi bir hayat yaşamadıkları için pişman olacaklar."

Hades ve Persephone, Charon ile birlikte kalıp ruhların taş patikadan ilerleyerek Matem Tarlaları'ndan geçişlerini izlediler. Giderken dans edip şarkılar söylediler ve neşeyle bağırdılar. Kederli bir güne mutlu bir son gibi hissettirmişti.

Yanlarındaki Charon güldü. "Yeraltına girişlerini kesinlikle unutmayacaklar."

Persephone ona baktı. "Sence ölümlerinin aniliğinin etkisini azaltır mı?"

Daimon* ona nazikçe gülümsedi. "Bence Yeraltı Dünyanız bunu fazlasıyla telafi edecektir leydim."

Bunu da söyledikten sonra iskeleden ayrıldı ve yine nehrin karşısına geçmeye başladı.

Persephone Hades'e döndü.

"Eğer başka bir tanrı sebep olduysa, kader yine Kader Tanrıçaları tarafından dokunuş mu oluyor?"

Persephone gerçekten bilmiyordu.

"Tüm kaderler onlara tarafından dokunur," diye cevap verdi Hades. "Lachesis muhtemelen bugün hayatını kaybeden herkese yetecek kadar ömür bölüştürdü ve Atropos da ölüm sebepleri olan kazayı seçti. Annenin fırtınası sadece bir katalizördü."

Persephone kaşlarını çatınca Hades tekrar elini sıktı. "Hadi buradan ayrılalım. Sana göstereceğim bir şey var."

Hades'in onları ışınlamasına izin verdi ama onu götürdüğü yerle şaşkınlığa uğradı. Sangri Tapınağı'na gelmişlerdi. Mermer ve beyaz taşlardan yapılan geniş bir binaydı. Bir dizi dik

* Yunan mitolojisinde doğaüstü, doğası insan ile tanrısallık arasında olan bir varlık. Tanrıdan düşük, insandan üstündür. Türkçe'ye cin olarak geçmiştir. (ç.n.)

merdivenle kapalı ve yaldızlı kapılara doğru çıkılıyordu, kapılar, altın rengi helezonik kıvrımları olan bir dizi antik iyonik sütunun arkasında bulunuyordu. Her ne kadar dekoratif amaçlarla olsa da kullanışlılardı, Demeter'in sembollerini –bereket boynuzu ve buğday demeti– detaylı bir şekilde taşıyorlardı, onlar da altındandı.

"Hades... niçin annemin tapınağındayız?" diye sordu.

"Ziyaret ediyoruz."

Ölüler Tanrısı gözlerini ondan ayırmayıp elini öptü, sonra elini koluna taktıktan sonra basamaklardan çıkmaya başladı.

"Ziyaret etmek istemiyorum," dedi.

"Annen bizimle uğraşmak istiyor," dedi. "Öyleyse biz de onunla uğraşmalıyız."

"Tapınağını yakıp kül etmek niyetinde misin?" diye sordu.

"Ah sevgilim," dedi Hades. "Ahlakım ondan çok daha bozuk."

Basamakları çıktılar ve Hades'in büyüsünün dalgasını hissettiği sırada kapılar ardına kadar açıldı. Beyazlar giymiş birkaç rahip ve rahibe, Ölüler Tanrısı'nın içeri girdiğini görünce gözleri korkuyla büyürken oldukları yerde kaldı.

"L-lord Hades—" Rahiplerden biri onun adını söylerken titredi.

"Gidin," diye emretti Hades.

"Demeter'in tapınağına giremezsiniz," demeye cüret etti rahibelerden biri. "Burası *kutsal* bir yer."

Hades kadını görmezden geldi.

"Gidin," dedi tekrar. "Ya da bu tapmağa yapılacak saygısızlığa şahit –ve ortak– olun."

Demeter'in rahip ve rahibeleri koşturarak kaçıp onları ateşle aydınlanan odada yalnız bıraktılar. Çarpılan kapılar duvarlardaki gölgelerin oynaşmasına sebep oldu.

Hades sessizlik içinde ona döndü.

"Seninle sevişmeme izin ver."

"Annemin tapınağında mı? Hades—"

Hades, onu inleten bir öpücükle lafını kesti. Öpücüğü lezizdi ve derindi, arzu karnını tıpkı bir pençe gibi kavradı.

"Annem küplere binecek," dediğinde Hades çekildi.

"*Ben küplere bindim zaten,*" diye tıslarken elini Persephone'nin ensesine geçirdi ve dudakları onunkilere geri döndü. Diğer eli aşağı doğru kayıp poposunun üstünden ve baldırının altından geçtikten sonra, bacağını kaldırıp kalçasına doladı. Ereksiyonu, sızlayan noktasına yerleşince Persephone inledi. Hades'in dudakları çenesine ve sonra da kulağına kaydıktan sonra, "Hayır demedin," diye soludu.

Persephone hayır demek istemedi. Bugün olanlar onu gergin, huzursuz, stresli hale getirmişti. Rahatlamak istiyordu, onu istiyordu.

Hades geri çekildi ve bir müddet birbirlerine baktılar, sonrasında Persephone ellerini Hades'in göğsüne yerleştirip omuzlarına kaydırdı ve ceketini çıkarmasına yardım etti. Ceket yere düşünce peşinden kıyafetleri gitti. Birbirlerini soydular, ikisi de çırılçıplak kalana kadar bir sürü öpmenin, yalamanın ve emmenin dahil olduğu yavaş ve uyuşuk bir süreç oldu, ardından Hades onu kollarının arasına aldı ve sütunların dizildiği koridordan geçirip annesinin sunağına doğru taşıdı. Sunağın içi meyve ve buğday demetlerinin yer aldığı bereket boynuzlarıyla dolup taşıyordu. İki yanındaki altından kâselerde gürül gürül ateş yanıyordu ve sıcak hava terle kaplanmasına sebep oluyordu.

Hades diz çöktü ve onu karo zemine yatırdıktan sonra bacaklarının arasına yerleşti. Ona bakarken gözleri alev alevdi, bakışları Persephone'nin her santiminde dolaştı ve sonra eği-

lip onu yaladı, kadınlığına değen dili sıcaktı. Geri çekildiğinde dudakları onun arzusuyla parlıyordu ve ahlaksızca gülümsedi.

"Benim için ıslanmışsın."

"Her zaman," diye fısıldadı Persephone.

"Her zaman," diye tekrarladı Hades. "Beni sadece gördüğünde bile mi?"

Persephone başıyla onaylarken Hades dudaklarını yaladı.

"Benim seni görünce nasıl hissettiğimi öğrenmek ister misin?" diye sordu. Eğilip dizinin iç kısmına bir öpücük kondurdu.

Persephone başını salladı. "Seni gördüğümde elimde olmadan seni bu halde düşünüyorum," dedi. Dudakları baldırından yukarı doğru çıkarken tenine çarpan sesi şehvetli bir fısıltıdan ibaretti. "Çıplak. Güzel. Sırılsıklam."

Her kelimesini dilini kıvırarak vurguladı ve Hades onun yanan merkezine yaklaştıkça Persephone'nin nefes alıp verişi hızlandı.

"Sikim senin için taş gibi oldu," dedi Hades. "Seni doldurmak için bitiyorum."

Hades aşağıdan ona baktı, başı uyluklarının birleşim yerindeydi ve Persephone, onun nefesini yanan etinde hissediyordu. Parmakları avuçlarına doğru kıvrılırken tırnakları tenine battı.

"Öyleyse niye bu kadar boşum?"

Hades'in dudakları yukarı kıvrıldı ve sonra eğilip ağzım klitorisinin üstüne ağzını kapattı. Persephone ona doğru kalkarken ellerini kendi göğüslerine doğru kaldırdı, meme uçlarını parmaklarının arasında çekiştirdi. İnleyip adamın için için yanan bakışlarıyla buluştu. Bunu yaptığı anda Hades kalçalarını kavradı, elleri kıçına saplanıyordu ve sonra içine soktuğu parmaklarını derinlere doğru kıvırdı, nefesinin boğazında tıkanmasına sebep olan bir noktasını uyarıyordu. Persephone ne kadar inlerse Hades'in dili o kadar hızlı hareket etti, parmakla-

n o kadar hızlı girip çıktı ki vücudundan ayrıldığında dudakları ve parmakları parlıyordu.

Persephone'nin karo zeminde rahatlamasına izin verdi ve vücudunda yukarı doğru çıkıp ağzını dudaklarına bıraktı. Tadı onun gibiydi –keskin ve tuzluydu– ve dilini dilinde kaydırdığında Persephone aralarına uzanıp elini onun sert aletine sardı, başparmağını başında gezdirdi, ihtiyaçla şişmişti. Hades inledi.

"Beni ağzına almak ister misin?" diye sordu.

"Her zaman," diyerek kalkıp oturdu.

Hades titredi ve gözlerini yumdu. "Şu kelime."

"O kelimenin nesi varmış?"

"Hiçbir şeyi yok," deyip yerde onun yerini aldı, tek elini başının altına koydu. "Sadece... mükemmel."

Persephone elini Hades'in sikine sarıp onu bir defa yaladı ve sonra ağzına aldı. Hades, Persephone'nin saçını daha sıkı tuttu ve tıslad, baldırlarını Persephone'nin kıvrılmış dizlerinin etrafında kastı. Persephone uzun bir süre boyunca dikkatini aletinin yumuşak ucuna verdi, yüzeye çıkan her damlanın tadını çıkardı ve sonra onu dibine kadar ağzına aldı. Hades uzun bir soluk verdikten sonra alelacele oturma pozisyonuna gelip onu aletinden çekti ve sıcak ağzını onunkine yapıştırdı. Persephone'yi sırtüstü yatırdıktan sonra sikini kavrayıp onun kaygan katları arasına bastırdı, deliğine ve klitorisine iyice sürttü.

Persephone inleyip topuklarını adamın kıçına dayadı.

"Hemen, Hades," diye emretti. "*Söz verdin.*"

Hades boğuk bir kahkaha attı. "Ne söz verdim, sevgilim?"

Hades boynunu öpmek için eğildi ve dişlerini kulağına sürttü. Persephone kızgınca ona doğru döndü, dudaklarını yakalamayı umuyordu ama Hades çekildi.

"Beni doldurmak için," diye nefesini verdi. "Beni sikmek için."

"O söz falan değildi," dedi Hades. "Yemindi."

Sonra kendini tamamen içine gömüp derinlerine yerleşti ve bir an için üstünde kaldı, kaygan vücutları birbirine karışıyordu. Persephone'nin, altında rahatlamasını beklerken dudakları çenesine, sonra ağzına değdi.

"Seninle sevişmeme izin ver," dedi Hades bir kez daha ve hareket ederken bakışlarını ayırmadı, ellerine dayanıp üstünde yükseldi. Hareket etmeye başladı, Persephone'nin, aletinin her parçasını hissettiğinden emin olacak bir ritim tutturdu. Persephone onun altında kıvrıldı, sırtı yerden yükseliyordu. Öyle olunca Hades geriye doğru oturdu, ellerini baldırlarına geçirip tanrıçanın kalçasını hizaladı, sağlam ve kahredici şekilde içine tekrar tekrar girip çıktı.

Persephone bunun ebediyen sürmesini istedi. Boşalmak istedi. Her şeyi aynı anda istedi.

Ardından Hades geri çekildi ve başını baldırlarının arasına sokup ağzını bir kez daha ona yapıştırdıktan sonra tekrar içine girdi, üzerinde dururken güçlü kolları onu sarmalıyordu. O hareket ederken Persephone onun yüzünü izledi, göz kapakları ağırlaşmış, çenesi gerilmiş, dudakları aralanmıştı. Persephone'yi öpmek için eğildi –bir kez, iki kez, üç kez– sonrasında ikisi de gözlerini açık tutamadı, ta ki başlarını geriye doğru atıp boşalana kadar.

Sonrasında karo zeminde, uzuvları birbirine karışmış bir halde uzandılar.

"Kurtarılmış atlarla ilgili duyduğum şey neyin nesi?" diye sordu kısık sesle. Yorgundu ve vücudu rahatlamasının etkisiyle hâlâ titriyordu.

Hades tepki vermedi, parmaklarını saçlarının arasından geçirmeyi sürdürdü. "Sana göstererek anlatacaktım," dedi. "Sana kim anlattı?"

"Kimse anlatmadı," dedi. "Kulak misafiri oldum."

"Hımm." Sesi uykulu bir şekilde çıktı.

Bir süre sonra Persephone kıpırdandı, böylece kollarını adamın göğsüne koyabildi ve çenesini de ellerinin üstüne dayadı.

"Bugün Harmonia ziyarete geldi," dedi.

"Aa?" Kara kaşlarının birini havaya kaldırdı, gözleri yarı kapalıydı.

"Onu yakalamak için kullanılan silahın bir ağ olduğunu düşünüyor," dedi. "Ve o ağın annemin büyüsüyle yapıldığını."

Hades konuşmadı, yüzündeki tek bir kas bile oynamadı.

"Neden annem kendinden olanlara saldırılmasına yardım etsin ki?"

"Ne zaman yeni tanrılar güç kazanacak olsa böyle şeyler olur," diye cevap verdi Hades. Hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

"Yeni tanrılar mı, yeni güç mü?" diye sordu.

"Belki ikisi de," dedi. "Sanırım çok geçmeden öğreneceğiz."

Persephone, Hades'in sözlerini düşünerek sessizleşti.

"Bugün Theseus ofisinde ne yapıyordu?" diye sordu birden meraklanarak. Persephone oraya gittiğinde, odadaki gerilime bakılırsa konuşmaları pek iyi gidiyor gibi görünmüyordu.

"Sana yapılan saldırıyla ve Adonis veya Harmonia'ya yapılanlarla ilgili hiçbir alakası olmadığına beni ikna etmeye çalışıyordu."

"Peki ikna etti mi?"

"Yalan saptayamadım," diye itiraf etti Hades.

"Fakat yine de sorumlu olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hades'in dudaklarında bir gülümsemenin izi dolaştı, sanki Persephone onu bu kadar iyi okuyabildiği için gurur duyuyor gibiydi.

"Eylemsizliğinin onu sorumlu tuttuğunu düşünüyorum,"

dedi Hades. "Şimdiye kadar saldırganlarının adlarını öğrenmiş olmalı ve yine de onları vermeyi reddetti."

"Bilgi almak için yöntemlerin yok mu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Hades güldü. "Kana mı susadın, sevgilim?"

Persephone kaşlarını çattı. "Sadece öyle bir bilgiyi elinde tutmak için nasıl bir gücü olduğunu anlamıyorum."

"Takipçisi olan herhangi bir adamın sahip olduğu türden bir güç," diye cevap veriyor Hades. "Kibir."

"Bu bir tanrının gözünde cezalandırılacak bir suç değil mi?"

"Güven bana, sevgilim. Theseus yeraltına geldiğinde, onu doğruca Tartarus'a götürecek kişi ben olacağım."

BÖLÜM 15

Gücün Kendisi Olmak

Haftanın kalanı, Persephone'nin Triad'la ilgili kendi araştırmasını yapmasıyla çabucak geçip gitti. Örgütün hatalı bir başlangıç yaptığını, liderliklerinin bağımsız yönetime geçtiğini iddia ettiklerini öğrendi. Bu da birkaç şahsın kendi protestolarını yapmasına olanak sağlamıştı; kimileri barışçıldı kimileri daha şiddet yanlısıydı. Zeus onları bir terör örgütü ilân ettiğinde, birkaç inançlı faninin grupla alakası olanları bulup saldırmasının cesaretlendirilmesinin sonucu geçici olarak dağılmalarından bir yıl sonra yeni bir liderlik çatısı altında tekrar oluşmuşlardı.

Bu, beş yıl önceydi.

O zamandan beri birkaç protesto ve daha fazla şiddet içeren saldırılar yaşanmıştı ancak Triad onların hiçbiri için asla sorumluluk almamıştı ve onların serbest kâfirler olduklarını iddia etmişlerdi. Persephone, Hades'in Theseus ile ilgili söy-

lediği şeyi düşündü: Triad'ın liderinin Adonis'in cinayeti ve Harmonia'nın saldırısıyla hiçbir alakalarının olmadığını iddia etmesini. Bu durum, Demeter'in yardımıyla kendi kafasına göre saldıran kâfir durumu olabilir miydi?

Persephone bunu söyleyemezdi. Sadece öğrenmek için başka bir saldırının daha gerçekleşmemesini umuyordu.

Persephone'nin Hekate'nin kulübesine pratik yapmaya gitmesi ta Cumartesi gününü buldu ve bunu Hades'ten habersizce yaptı. Çoğu gece uykusuz kaldığı için Hades dinlenmesi için ısrar etmişti ama Yukarı Dünya'da bir sürü hayatı alan korkunç bir kazaya şahit olduktan sonra, pratik yapmanın öncelik halini aldığını biliyordu. Ayrıca, kadim tanrıçaya bazı soruları vardı.

Oraya vardığında, Hekate kulübesinin içinde iş başındaydı, kekik, biberiye, adaçayı ve tarhun otu gibi kuru otları sicimlerle bağlıyordu. Birkaç demet vardı ve bütün ev hem tatlı hem de buruk kokularla dolmuştu.

Persephone yardım etmek için oturdu, her yığından seçtikten sonra dikkatli bir şekilde bağlayıp fiyonk yaptı.

"Tüm bunlarla nasıl büyüler yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Hekate'nin dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Hiç. Bu bitkiler yemekler için."

"Ne zamandan beri?" diye sordu Persephone ama sorusu biraz suçlama gibi çıktı. Tanrıçanın zehir dışında bir şey yaptığına hiç şahit olmamıştı.

"Ben her türden bitki yetiştiririm," dedi Hekate. "Kimileri büyülerim için, birazı Milan için ve birazı da yeniden yaratmak için."

Persephone tek kaşını kaldırdı.

"Milan'ın neden bu kadar çok ota ihtiyacı var?"

"Bu otlar en az üç yıl dayanır," dedi Hekate. "Fakat düğün ziyafetine hazırlandığını düşünüyorum."

Persephone donakaldı. Yemeği düşünmemişti bile. Hele pasta? Geçen haftaki olaylar düşünüldüğünde bu şeyleri düşünmeli miydi ki? Kaşlarını çattı ve gerginliği kaşlarının arasında toplandı.

"Seni strese sokmak niyetinde değildim," dedi Hekate.

"Sokmadın," deyip duraksadı. "Hekate, Titanomakhia sırasında Olympos'luların yanında yer aldın, değil mi?"

"Neden soruyorsun?"

Persephone onun ses tonuyla irkildi; soğuk, neredeyse hiddetliydi. Bu, tanrıçanın konuşmamayı tercih edeceği bir meseleydi?

Hekate otları demetlemeyi sürdürdü, gözlerini işinden hiç ayırmıyordu.

"Sadece... neden Titanlar ile aynı safta olmadığını merak ettim," dedi Persephone. "Hani onlardan biri olduğun için."

"Onlardan birisi olmam, onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor," dedi Hekate. Çalışmaya devam ederken elleri hızla hareket ediyordu. "Titanların hükmü altında dünya gelişmezdi ve Olympos'lulara inandım, kendileri tanrı olsalar da içlerinde Titanlara göre daha fazla insanlık vardı."

Persephone yüzünü buruşturdu. "Annemin sebeplerinin bu kadar soylu olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Persephone, Harmonia'nın söylediği şeyi –saldırıya uğradığında parkta Demeter'in büyüsünü sezdiğini– ve Triad ya da serbest kâfirlerle çalışıyor olabileceğine dair şüphelerini ona açıkladı.

Harmonia'nın sözlerini aklından çıkaramıyordu.

Bir bahar öğleden sonrasındaki güneşin sıcaklığı gibiydi. Altın başaklar ve olgun meyvelerin tatlılığı gibi kokuyordu.

Harmonia'yı etkisizleştiren silahın –ağın– her yanında Demeter'in büyüsü vardı. Harmonia'nın, saldırganları sakinleştirmek için büyüsünü çağıramaması mantıklıydı. Harmonia daha etkisiz bir tanrıçaydı. Demeter'le kıyaslandığında, kadim bir Olympos'lunun gücünü bastırma fırsatı daha düşüktü.

Persephone açıklamasını bitirdiğinde, Hekate şaşırmışa benzemiyordu.

"Kendi türünü tahtından etmeye yeltenen ilk tanrı o değil, son da olmayacaktır," diye cevap verdi Hekate.

Hades'in söylediğinin aynısıydı.

Persephone gözlemde bulunarak, "Endişelenmiş gibi görünmüyorsun," dedi.

"Ben sadece kontrol edebileceğim şeyler konusunda endişe duyarım," dedi Hekate. "Annenin eylemleri kendisini ilgilendirir. Bu yolu seçmesini engelleyemezsin ama yol üzerinde ona karşı koyabilirsin."

Persephone onunla göz göze geldi.

"Nasıl?"

Tanrıça gözlerini dikti ve bir müddet sonra, az önce bitkileri kesmek için kullandığı ilkel makası aldı. Masada Persephone'nin önüne yerleştirdi.

"Kendini iyileştirmeyi öğren."

"Neden? Savaşmam gerektiğini söyledin. Büyü pratiği yapmam gerekmiyor mu?"

"Kendini iyileştirmek, herhangi bir ilâha karşı koymadan önce ustalaşman gereken bir güç. Bütün tanrılarda bir noktaya kadar kendilerini iyileştirme becerisi vardır. Bugün, seninkini keşfedeceğiz."

Bütün tanrılar mı? Persephone hiç bilmiyordu. Şu ana ka-

dar, sadece birkaçının sahip olduğu bir güç olduğunu düşün müştü.

Persephone gözlerini Hekate'ye dikti ve sonra makasa baktı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Kendini keseceksin ya da ben senin yerine yapacağım."

Hekate'nin şaka yaptığını düşündüğü bir an oldu ama Büyü Tanrıçası'nın Nefeli'ye ona saldırmasını emrettiğini hatırla yınca bu düşüncesi çabucak yok oldu. O gece, ona basit büyü numaraları öğretmenin ötesine geçmişti. Bu ciddiydi ve Hekate, Persephone'nin gücünün ortaya çıktığından emin olmak için her şeyi yapacağını kanıtlamıştı.

Persephone makası eline aldı. "Kendimi kestikten sonra ne yapmam gerekiyor?"

"Yap, sana söyleyeceğim," diye cevap verdi Hekate.

Persephone yine de tereddüt etti. Daha önce hiç kendine kasten zarar vermemişti ve bunu yapma fikri irkilmesine sebep oluyordu.

Büyünmüş gibi davran, diye düşündü. Önceki gece rüyasında Pirithous'un odasında olduğunu gördüğünde kollarını ve bacaklarını parçalayarak çıkan kalın dalları düşündü. *Bu onunla kıyaslandığında bir hiç.*

Makası avucunda tuttu. Hekate'nin eli hızla uzanıp aşağı doğru bastırdı. Makasın uçları Persephone'nin elini deldi geçti ve altındaki masaya girdi.

Başta Persephone tepki veremeyecek kadar şoka girdi. Sonra Hekate makası elinden çıkardığında, kanla birlikte acı da geldi. Persephone haykırıp yaralı elini bileğinden kavrarken büyüsü yüzeyde birikti, damarlarından taşıyordu. Bu, derisinden dışarı fışkıran türden bir büyüydü; rüyasında Pirithous'u gördüğü gece patlayan türdendi.

Hekate sakince, "Kendini iyileştirmen bir tür savunma şeklidir," dedi, sanki az önce onu bıçaklamamıştı.

"Ne sikim oluyor Hekate?" dedi Persephone, sesi yaralı ve hiddetliydi. Gözleri büyüsüyle yanıyordu; hissedebiliyordu, ısının kalanı gözlerini sulandırıyordu.

"Büyün bir çiziği iyileştirmek için uyanmaz," dedi tanrıça.

"Yani beni bıçaklamak zorunda mıydın?" diye üsteledi Persephone.

Tanrıçanın suratına korkunç bir gülümseme yerleşti. "Gücünü acı, korku veya öfke olmadan çağırmayı öğrenmek zorundasın. Senin için alışkanlığa dönüşmeli, o yüzden de eğitmek için acıyı, korkuyu ve öfkeyi kullanacağız."

Persephone dişlerini sıktı, büyüsü derisini yakıyordu.

"Büyüne odaklan, Persephone. Hades'in seni iyileştirmesi nasıl hissettiriyor?".

Persephone zihniyle bir savaşa girdi, Hekate'yi dinlemek ile öfkesi arasında kaldı ama elindeki acı da dikkatini oraya çekiyordu. Çok geçmeden ona ve Hades'in şifa veren ellerinin hatıralarına odaklandı. Hades için çok zahmetsiz oluyordu, tenini ısıtan bir güç dalgasıydı, tıpkı sıcak bir su kaynağına girivermek gibiydi.

Hekate'nin, "Güzel," dediğini duydu ve Persephone gözlerini açtığında elinin iyileştiğini gördü. Yaralanmış olduğuna dair tek kanıt masadaki kandı.

"Tekrar," diyerek makası aldı tanrıça.

Persephone irkilip ayağa kalktı. "Hayır."

Hekate gözlerini ona dikip baktı, elinde hâlâ kanlı bahçe makasını tutuyordu. "Ne istiyorsun Persephone?"

"Kendimi bıçaklamamın bununla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var. Büyün muhtemelen travmaya bağlı olarak reaktif ve bu senin hatan olmasa da zamanımız tükeniyor. Sa-

vaş alanında kendini iyileştirmek için dört dakika bekleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu savaş değil, Hekate."

"Yakında olacak. Nerede öğrenmeyi tercih ederdin? O yüzden tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?"

O... Hades'i istiyordu. Yeraltı Dünyası'nı, Yukarı Dünya'yı istiyordu. O...

"Her şeyi," dedi soluk soluğa.

"O zaman onun için mücadele et," dedi Hekate.

Persephone avucunu uzattı.

Yaklaşık bir saat pratik yaptılar. Yirminciden sonra, Persephone makas elini deldiğinde irkilmeyi bıraktı. Ondan çok geçmeden, yarayı daha makasın bıçakları vücudundan bile ayrılmadan iyileştirmeye başladı. Hekate tarafından yönlendirilerek, büyüsünün ani girişe verdiği tepkiye aşina oldu, darbenin en güçlü olduğu anda teni ısınıyor ve ensesindeki tüyler diken diken oluyordu.

"Kullanman için seni teşvik ediyor," dedi Hekate. "Seni korumak istiyor."

Persephone bu sözleri daha önce duymuştu ama şimdi onları ve büyüsünü anlamaya başlıyordu. Bu, vücudunu işgal eden yabancı bir madde değildi. Tıpkı kanı ve kemikleri gibi doğaldı.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Hekate.

Persephone kaç defa bıçaklandığını sayamamıştı bile. Yorgun ama tuhaf şekilde bilinçli hissetti. Sanki vücudu bir engerekti, kıvrılmıştı ve saldırmaya hazırdı. Güçleri uyandığından beri ilk defa, o kadar da uzaktaymış gibi hissetmiyordu.

"Evet, canım," diye tısladı Hekate ve Persephone onun kara gözleriyle buluştu. "Artık anlıyorsun çünkü hissedebiliyorsun. Bu, gücü çağırmakla ilgili değil. Gücün kendisi olmakla ilgili."

Gücün kendisi olmak.

"Ne sıklıkla böyle çalışabiliriz?" diye sordu Persephone.

"Sen ne sıklıkla istersen," dedi Hekate.

"Lütfen, Hekate."

Tanrıça elini uzatıp onu çenesinden yakaladı. Bugün pratik yapmaya başladıklarından beri ilk defa gözleri nazik baktı.

"Seni sevdiğimi hatırladığın sürece," diye cevap verdi Hekate.

Sözleriyle birlikte Persephone'nin karnı düğümlendi; bunlar kaygıyla, vaatle ve korkuyla dolu sözlerdi. Fakat bunlar bu kulübenin dışında da var olan hislerdi; annesinin büyüsünün kudurduğu ve Harmonia'nın saldırıya uğradığı Yukarı Dünya'da da vardı. En azından burada Hekate'yle... güvende olduğunu biliyordu.

"Elbette. Nasıl unutabilirim?"

Hekate hüzünle gülümsedi. "Ah benim canım. Seni arkadaş olduğumuza bile pişman edebilirim."

Persephone, Lexa'yı ziyaret etmek için Elysium'a gitmeyi düşündü ancak Hekate'yle yaptığı pratikten sonra kendini bomboş kalmış gibi hissetti. O yüzden saraya geri döndü. Cerberus, Typhon ve Orthrus görev duygusuyla yanında yürüdü ve içinden bir ses, Persephone'nin kafasına göre bir yerlere gidip bela bulma eğilimi olduğu için, köpeklere yeraltında ona eşlik etmelerinin emredildiğini söylüyordu. Hades'in sarayına adım atar atmaz üç Doberman da ortadan kaybolunca şüpheleri doğrulandı.

Onların varlıkları veya eşlik etmeleri canını sıkmadı ama buna daha az ihtiyaç duyacağı zamanı dört gözle beklemesine sebep oldu. Bir kez daha Hekate'nin sözlerini düşündü ve

tanrıçadan onu bugünkü gibi eğitmesini isteyerek kendini tam olarak nasıl bir şeyin içine soktuğunu merak etti.

Tam kulübesinden ayrılmak üzereyken, Hekate, "Ah, bu arada Persephone," demişti. "Hades'e bugünden bahsetme. Sana onun onaylamayacağını söylemem gerektiğini sanmıyorum."

Yatak odalarına doğru giderken bu sözler omuzlarına ağır bir şekilde çöktü. Hades'e karşı tamamen şeffaf olmaya çalışıyordu, özellikle de Lexa'yı kaybettikten sonra. Eskiden hiç iletişim kurmadığı dikkate alınacak olursa bu çok uğraş gerektiriyordu. Annesinin kontrolü altında büyümek ona birisinin fikrini veya hislerini açmasının, dikkatleri ve eleştirileri üstüne çektiğini öğretmişti. Cezalandırılmamak için sessiz kalmak, mümkün olduğunca gizli şekilde varlığını sürdürmek en iyisiydi.

Yıllar boyunca o şekilde yaşamıştı ancak Lexa'nın ölümünün ardından, artık bunu yapmak istemediğini fark etmişti. Daha da önemlisi, buna gerek yoktu. Hades onu dinlemek, bakış açısını anlamak istiyordu. Persephone da onunla aynı şeyleri istiyordu.

Hekate'nin eğitim yöntemleriyle ilgili onunla nasıl konuşacağını düşünmeye devam ederek yatak odasına girdiğinde, Hades'i ateşin önündeki her zamanki yerinde dururken buldu ve yanında Persephone'nin tanımadığı bir tanrı vardı. Adam yakışıklı ve zarifti; teni siyahtı, kıvırcık saçları beyaz ve kısaydı. Geniş, ceylan gözleri ve dolgun dudakları vardı. Üzerinde altın rengi detayları olan beyaz bir kıyafet vardı, beline bir kemer ve boynuna da üst üste kolyeler takmıştı. Ayakları çıplaktı ama muhtemelen ayakkabılara ihtiyacı yoktu; arkasından kocaman, beyaz kanatlar çıkıntı yapıyordu.

"Merhaba," dedi kapıyı arkasından kapatırken. "Ben... bir şeyi mi bölüyorum?"

Bunun tuhaf bir soru olduğunu fark etti fakat... yatak odası Hades'in iş görüşmesi yapması için tuhaf bir yerdi.

Tanımadığı tanrı alayla güldü.

Hades, "Persephone," derken tek elini cebinden çıkarıp tanrıyı gösterdi. "Bu Hypnos, Uyku Tanrısı. Thanatos'un kardeşidir. Birbirlerine hiç benzemezler."

Hypnos dik dik baktı. "Bunu kendi başına çözebilirdi. Ona söylemenize gerek yoktu."

"Senin nazik olabileceğin yanılgısına düşmesini istemedim."

Persephone gözlerini dikip baktı, ikilinin arasındaki tonun ve odadaki atmosferin bu kadar hızlı değişmesiyle biraz şaşırdı.

"Ben kaba değilim," diye karşı çıktı Hypnos. "Fakat sersemlerle pek anlaşamam. Siz bir sersem değilsiniz, değil mi Leydi Persephone?"

Kesinlikle Thanatos'la alakası yoktu. Bu tanrı çok daha öngörülemez bir hava yayıyordu. Belki de uykunun doğası gereği öyleydi.

"H-hayır," derken tereddütlü bir cevap verdi.

Hades çabucak, "Uyumana yardım edebileceği için Hypnos'tan buraya gelmesini istedim," dedi.

Hypnos, "O kadarını anladığından eminim," diye patladı.

"Peki sen? Kendinin de uyumadığını ona söyledin mi?"

Hypnos kahkaha attı, gırtlaktan gelen derin bir sesti. "Ölüler Tanrısı yardıma ihtiyacı olduğunu mu itiraf edecek? O dediğiniz boş umut."

Şu ana kadar Hades, somurtkan tanrıdan etkilenmemiş gibi görünüyordu ancak aniden gözleri karardı.

"Bu seninle ilgili," diye karşılık verdi, dişlerini sıkmasına rağmen sesinin nazik ve sakin çıkması için uğraşıyordu. "Uyuyamıyor ve uyuduğunda kâbuslar görerek uyanıyor. Bazen ter içinde, bazen çığlıklar atarak."

"Önemli bir şey değil," diyerek karşı çıkmaya çalıştı. Bu yoldan gitmeye, Pirithous onu kaçırdığından beri yaşadıklarını yeniden yaşamaya hevesli değildi. "Sadece kâbuslar."

"Ve siz de sadece abartılan bir bahçıvansınız o zaman," diye cevap verdi Hypnos.

Hades, "*Hypnos*," dedi uyaran bir hırıltıyla.

"Yeraltının kapılarının dışında yaşamana şaşmamalı," diye homurdandı Persephone.

Hypnos ilk defa eğleniyormuş gibi göründü. "Bilginiz olsun diye söylüyorum, kapıların dışında yaşıyorum çünkü burada çektiğim cezama rağmen ben hâlâ Yukarı Dünya'nın tanrısıyım."

"Ceza mı?"

"Zeus'u uyuttuğum için dünyanın altında yaşamakla cezalandırıldım," dedi.

Hades, "İki kez," diye vurguladı.

Hypnos, tanrıya yan yan baktı; öfkeli kaşlarından biri havaya kalktı.

"İki mi? İlkinden ders çıkarmadın mı?" diye sordu Persephone.

Hades pis gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Ben dersimi aldım ama Tanrıların Kraliçesi'nden gelen bir isteği görmezden gelmek zor. Hera'yı reddetmek korkunç bir hayat yaşamak demek ve kimse bunu istemez, *değil mi*, Hades?"

Hypnos'un imalı sorusu Hades'in yüzündeki keyfi sildi. Soktuğu lafla memnun olan tanrı, dikkatini Persephone'ye çevirdi.

"Bana şu kâbuslardan bahsedin," dedi Hypnos. "Detaylara ihtiyacım var."

"Neden onları duyman gerekiyor?" diye sordu Hades. "Sana uyumakta sorun yaşadığını söyledim. Bir uyku ilacı yaratman için bu yeterli değil mi?"

"Muhtemelen yeter ama ilaç, meseleyi çözmez." Hypnos, Hades'e dik dik baktı. "Sizden daha yaşlıyım, lordum. Başlangıçtan beri var olan ilahlardanım, unuttunuz mu? Bırakın da işimi yapayım."

Hypnos bakışlarını Persephone'ye çevirdi. "Ee?" Sesi aksi, talepkardı ama Persephone, onun yardım etmek istemese çoktan gideceğini düşünüyordu. "Onları ne sıklıkla görüyorsun?"

"Her gece değil," dedi.

"Belirli bir düzeni var mı? Yoksa özellikle stresli bir günün ardından mı geliyorlar?"

"Sanmıyorum. Uykuya dalmak istemememin sebebi kısmen o. Diğer tarafta ne bulacağımı bilmiyorum."

"Bu rüyalar... travmatik bir şeyin devamı şeklinde mi?"

Persephone başını salladı.

"Neyin?"

"Kaçırıldım," dedi. "Bir yarı tanrı tarafından. Bana takıntılıydı ve... tecavüz etmek istedi."

"Başarılı oldu mu?"

Hypnos'un doğrudan sorusuyla Persephone irkildi ve Hades hırladı.

"*Hypnos*."

"Lord Hades," diye patladı tanrı. "Bir kez daha araya girecek olursanız bırakıp gideceğim."

Persephone'nin gözleri, elinden ölümcül siyah dikenler çıkan Hades'e çevrildi.

"Sorun yok, Hades. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum."

Tanrı acı acı gülümsedi. "Kadını dinle. Rüya tabiri sanatını takdir ediyor."

"Hayır," dedi Persephone. "Başarılı olmadı ama rüya gördüğümde... başarılı olmaya gittikçe yaklaşıyor."

Kendine engel olamadı, konuşurken Hades'e bir bakış attı

ve renginin attığını gördü. Göğsü sıkıştı. Bunun ona ne yapabileceğini düşünmemişti, belki de ondan gitmesini istemeliydi. Gerçi onu dinleyeceğinden şüpheliydi.

"Rüyalar –kâbuslar– bizi hayatta kalmaya hazırlar," dedi Hypnos. "Endişelerimize hayat verir ki onlarla mücadele edebilelim. Senin de bir farkın yok, tanrıça."

"Fakat ben kurtuldum," diye karşı çıktı Persephone.

"Eğer tekrar olursa kurtulacağına inanıyor musun?"

Konuşmaya yeltendi.

"Aynı durumdan değil, farklı bir durumdan. Belki de çok daha güçlü bir tanrının seni kaçırdığı bir durumdan."

Ağzını sımsıkı kapattı.

"Senin uyku ilacına ihtiyacın yok," dedi. "Sonraki rüyanla nasıl savaşacağını düşünmeye ihtiyacın var. Sonunu değiştir ve kâbusların bitecek."

Tanrı ayağa kalktı. "Ayrıca bütün tanrı ve tanrıçaların aşkına, siktiğimin uykusuna dal."

Bununla birlikte, Hypnos yok oldu.

Persephone Hades'e baktı. "Pekâlâ, hoş biriymiş."

Hades'in yüzündeki ifade ona, Uyku Tanrısı ile ne düşündüğünü öğrenmesi için gereken her şeyi söyledi. Sonra gözlerini aşağı çevirip kıstı.

"Niçin gömleğinde kan var?" diye sordu.

Persephone'nin gözleri büyüdü ve aşağı baktığında kırmızı lekeyi gördü. Hekate'nin kulübesinden çıkmadan önce fark etmemişti. Bunun, Hades'e öğleden sonra yaptığı pratiği anlatması için bir yol olduğunu düşündü.

"Ah... Hekate ile pratik yapıyordum," dedi.

"Neyin pratiğini?"

"Şifa büyüsünün," dedi.

Hades'in kaşları çatıldı. "Çok fazla kan var."

"Şey... yaralanmazsam iyileştiremem ki," diye açıkladı ama Hades'in yüzündeki bakıştan, yanlış şeyi söylediğini fark etti. Hades başını yana eğdi, ağzının çizgileri sertleşiyordu.

"Sana önce kendi üstünde mi denetti?"

Persephone konuşmak için ağzını açtı ama ağzından, "Evet... bunun nesi yanlış?" dışında bir şey çıkmadı.

"Siktiğimin... *çiçekleri* üstünde deneme yapmalıydın. Kendi üstünde değil. Sana ne yaptırdı?"

"Önemi var mı? Kendimi iyileştirdim. Yaptım." Persephone gururluydu. "Ayrıca, çok fazla vaktim yok. Adonis'e ne olduğunu biliyorsun ve Harmonia'ya olanları gördün."

"Onlara olan şeylerin sana olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benim söylediğim o değil." Persephone dikkatle konuştu, sözlerinin burada önemli olduğunu biliyordu. Hades zaten Pirithous'la olanlar için kendini suçluyordu. "Kendimi koruyabilmek istiyorum."

Hades öylece baktı, gözlerini kana çevirdi ve kan izlerini gizlemek için Persephone'nin kollarını göğsünde kavuşturmasına sebep oldu.

"Yemin ederim iyiyim," dedi. "Yalan söylediğimi düşünüyorsan öp beni."

Hades'in gözleri onunkilere çevrildi ve santim santim yaklaşıp çenesini kavradı. "Sana inanıyorum ama seni yine de öpeceğim."

Dudaklarını onunkilere tatlılıkla bastırdı, fazla kısa ve fazla uysaldı. Geri çekildiğinde Persephone ona bakıp, "Niye bana kendimi iyileştirme kabiliyetim olduğunu söylemedin?" diye sordu.

"Bir noktada Hekate'nin sana öğreteceğini düşündüm," dedi. "O zamana kadar da sana şifa olmak benim için zevkti."

Persephone kızardı, herhangi bir hatıradan falan değil, Hades'in sesi yüzünden. Bir âşığın sesiydi, sıcacık ve hipnotize edici. Persephone gözlerini onun şehvetli, baştan çıkaran dudaklarına indirdi.

"Bu akşam ne yapsak sevgilim?" diye sordu Hades.

Persephone, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken cevap verdi. "İçimden kart oynamak geçiyor."

BÖLÜM 16

Saklambaç

"Benim kurallarımla oynayacağız," dedi Persephone.

Yatak odalarındaki şöminenin önünde karşılıklı oturdular, aralarında bir masa ve bir deste kart vardı.

Hades tek kaşını kaldırdı. "Senin kuralların mı? Hâlihazırdaki kurallardan ne farkı var?"

"Hâlihazırdaki kurallar yok," dedi. "Bu oyunu eğlenceli yapan da bu."

Hades kaşlarını çattı ve bunun tam da onun nefret ettiği türden bir oyun olduğunu anladı. Hades'in düzene, kılavuzlara, *kontrole* ihtiyacı vardı.

"Sadece dinle. Amacımız destedeki her kartı toplamak," dedi Persephone. "İkimiz aynı anda bir kart açacağız. Eğer kartların toplamı on ederse ya da sen onluk atarsan, desteyi tokatlayacaksın."

"Desteyi... *tokatlayacak* mısın?" diye sordu Hades.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü kartları öyle alıyorsun."

Hades boğazını temizledi. "Devam et."

"Onluk kuralı dışında, resimli iskambil kartları için bir kural var," diye açıkladı.

Hades'e hakkını vermesi gerekiyordu, oyunun kurallarına ilgi gösteriyormuş gibi davrandı, muhtemelen bahisle ilgilendiği içindi. "Çektiğin resimli karta bağlı olarak, başka bir resimli kart seçme şansın var ya da ilk resimli kartı seren oyuncu tüm kartları alır."

"Tamam," dedi fazlasıyla temkinli şekilde.

Persephone devam etti. "Son olarak, eğer yanlış zamanda tokatlarsan, o zaman iki kartını destenin en altına koymak zorunda kalırsın."

"Tamam," dedi. "Elbette. Bu arada bu oyunun adı neydi?"

"*Egyptian Ratscrew**," dedi Persephone.

"Neden?"

Kaşlarını çattı. "B-ben bilmiyorum. Öyle işte."

Hades tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ, bu eğlenceli olmalı. Hadi önemli kısma gelelim. Bahisler. Tüm desteyi ilk sen... alacak olursan ne istiyorsun?"

Persephone konuşmadan önce bunu düşündü, "Bir hafta sonu istiyorum," dedi. "Yalnız. Seninle."

Hades'in dudakları seğirdi. "Memnuniyetle ve defalarca vereceğim bir şey için pazarlık yapıyorsun."

"Yatak odanda kapalı kalacağımız bir hafta sonu değil," dedi gözlerini devirerek. "Bir adada, dağlarda veya bir kulübede geçirilecek bir hafta sonu. Bir... *tatil*."

* Bir tür iskambil oyunu. (e. n.)

"Hımm. Bana kazanmam için iyi bir sebep vermiyorsun," dedi.

Persephone gülümsedi. "Peki sen? Sen ne istiyorsun?"

"Bir fantezi," dedi. "Gerçekleşmesini."

"Bir... fantezi mi?"

"Cinsel fantezi."

Kekelememek için her şeyini verdi.

"Elbette," demeyi başarıp zorla bir nefes aldı. *Şimdi kim kazanmak istemeyi zorlaştırıyordu?* Dudağını ısırdı. "Bu cinsel fantezinin detaylarını sorabilir miyim?"

"Hayır." Hades'in gözleri keyifle parladı. "Kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum," dedi Persephone ve konuşurken baldırlarını birbirine bastırdığında karnının alt kısmında bir sıcaklık hissetti. Gerçekten kazanma teşebbüsünde bulunacak kadar odaklanabilmeyi umdu.

Desteyi böldü ve yirmi altışar kâğıt dağıttı. Persephone'nin attığı ilk kart maça ikilisiydi. Hades maça kızı koydu.

"Şimdi benim başka bir resimli kart şansım üç oluyor," diye açıkladı.

Persephone'nin sonraki kartı bir papazdı.

"Şimdi senin dört resimli kart şansın var."

"Pekâlâ."

Hades'in ilk kartı karo beşliydi, sonraki karo üçlüsü, üçüncüsü de kupa valesiydi. Sonra Persephone'nin sırası geldi, neyse ki bir resimli kart daha attı.

"Şimdi resimli kart çekmek için tek şansın var," dedi Persephone.

Hades'in çektiği maça onlusu oldu.

Elini şimşek hızıyla destenin üstüne büyük bir gürültüyle yapıştırdı.

Persephone irkilip ona şaşkınlıkla baktı. Onun bu kadar hızlı hareket etmesini ya da kuralları bu kadar iyi hatırlamasını beklememişti.

"Ne?" diye sordu Persephone'nin yüzündeki ifadeyi fark edince. "Tokatla dedin."

"O bir tokat değildi. Daha ziyade bir çarpışmaydı."

Hades pis pis gülümsedi. "Gerçekten kazanmak istiyorum da ondan."

Persephone tek kaşını kaldırdı. "*Benim* pazarlığım ilgini çekti sanıyordum."

"Evet ama senin istediğin şeyi her zaman gerçekleştirebilirim."

"Ve benim senin fantezini her an gerçekleştirebileceğimi düşünmüyor musun?"

Hades'in dudakları seğirdi. "Gerçekleştirebilir misin?"

Bir an için birbirlerine baktılar. Aralarındaki gerilim ufuktaki bir fırtına gibi hızla artıyordu. Bir parçası oyunu komple dağıtıp adamın bedenini kendine gömmek istedi.

Sonra Hades kısık ve boğuk bir sesle konuştu. "Devam edelim mi?"

Oyunları devam etti, neredeyse bitmek bilmeyen bir kart değişimiydi. Bir ara Hades'in elinde sadece bir kart kalmıştı, Persephone'nin galibiyeti yakındı. Öyle heyecanlıydı ki tadını alabiliyordu.

"O kadar kendini beğenmiş görünme sevgilim. Bu kartla oyuna geri döneceğim," diye söz verdi.

Bıraktığı kart bir onluktu.

Desteyi tokatladı ve kartlara el koydu. Galipti.

Persephone ona dik dik baktı.

"Hile yaptın!" diye suçladı.

Hades güldü. "Bir kaybedenin iddiası."

"Dikkatli olun, lordum. Kazanmış olabilirsiniz ama deneyimizden sorumlu olan benim. İyi olmasını istersiniz, değil mi?"

Tanrının ne isteyeceğinden emin bile değildi, bir tür fantaziydi. Ne istiyordu? Cam ofisinde ona sahip olmakla tehdit ettiği zamanı hatırladı. Belki daha karanlık istekleri vardı: itaat, bağlama ya da rol yapma. Onun konuşmasını, talimat vermesini beklerken zorlukla nefes alabiliyordu.

Sonra Hades ayağa kalkıp kravatını gevşetti ve kol düğmelerini çıkardı. Persephone başını geriye yatırıp bakışlarını onun kaslı fiziğinde gezdirdi.

"On saniye," dedi Hades.

Persephone'nin alnı kırıştı. Ağzından... soyun ya da diz çök gibi şeylerin çıkmasını bekliyordu.

"Ne?" Belki de onu yanlış duymuştu. Bu odadaki gerilimi yanlış değerlendiriyor olmasına imkân yoktu. Bakışları, adamın kumaş pantolonunu zorlayan ereksiyona indi.

Yanılmıyordu.

"Saklanmak için on saniyen var. Sonra seni arayacağım."

"Fantezin saklambaç oynamak mı?" diye sordu.

"Hayır. Fantezim peşine düşmek. Seni avlayacağım ve bulduğumda kendimi içine öyle bir gömeceğim ki ağzından çıkan tek şey adım olacak."

Bu adil görünüyordu.

Persephone bu teklifi değerlendiriyormuş gibi davranıp, "Büyünü kullanacak mısın?" dedi.

Hades'in gülümsemesi genişledi. "Ah, büyüyle çok daha eğlenceli olacak, sevgilim."

Persephone gözlerini kıstı. "Ama burası senin âlemin. Nereye gittiğimi bileceksin."

"Bana yakalanmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Gülümseme sırası Persephone'deydi. Tek kelime etmeden

ışınlandı ve Hades'in bahçesinde ortaya çıktı. Açıklığa, rengârenk çiçeklerin ve karanlık ağaçların arasından dolanan siyah taş patikaya inmişti. Yeşilliklerin arasından geçti, morsalkım perdelerinin altından eğildi ve söğüdün dallarını araladı.

Hades'in geldiğini hissetti. Hades, tenini ısıtan bir alevdi, ısı kaynağıydı ve Persephone bir pervane gibi ona çekiliyordu. Kendini söğüdün gövdesine yapıştırdı, narin dalların arasından Hades'i izledi.

Tanrı ona doğru dönüp kendinden emin ama dikkatli adımlar attı.

"Bütün gün seni düşündüm," dedi Hades ve Persephone'nin vücudundan bir heyecan geçti. Kendini ağaçtan ayırıp bahçenin kenarı boyunca ilerledi. Hades onu takip etmeye ve konuşmaya devam etti.

"Tadını, içine kayan sikimin hissini, seni sikerken inleyişini."

Persephone bahçe duvarına vardı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Tuzağa düşmüştü. Döndüğünde Hades'i onun yolunu tıkarken buldu, bakışları açtı. Hades tek kolunu uzattı, sonra diğerini de uzatıp onu aralarında hapsetti. Konuştuğunda soluğu dudaklarını okşadı.

"Seni öyle sertçe sikmek istiyorum ki, çığlıkların ta yaşayanların kulaklarına ulaşsın."

Persephone'nin dudakları kıvrıldı ve yaklaştı, dilini çıkarıp adamın dudaklarının tadına baktıktan sonra nefes nefese, "Öyleyse neden yapmıyorsun?" diye sordu.

Ardından ortadan kayboldu.

Asphodel'de, kalabalık sokaklarının tam ortasında belirdi. Bugün pazar vardı, yani ruhların hepsi kalabalık şekilde dışarıdaydı ve rahat evlerinde yaptıkları malları takas ediyorlardı. Ekmeğin mayalı kokusu, acı çaylar ve tatlı tarçın kokusu havada süzüldü.

"Leydi Persephone!"

"Leydim!"

"Persephone!"

Ruhlar seslenip etrafına toplanmaya başladı. Çocuklar onu gördükleri için özellikle mutluydu ve ona ulaşıp bacaklarına sarılmak, ellerini tutmak için yaşlı ruhların arasına sıkışmaya çalışıyorlardı.

"Gel bizimle oyna Persephone!"

"Çok ama çok üzgünüm millet. Korkarım ben... Lord Hades ile bir oyunun ortasmdayım."

"Ne tür bir oyun?" diye sordu çocuklardan biri.

"Biz de oynayabilir miyiz?" diye sordu diğeri.

Persephone gerçekten de çenesini kapalı tutmalıydı ama Hades geldiğinde, Asphodel'deki ruhlar dikkatlerini ona çevirdiler.

Çocuklar, "Hades!" diye haykırıp ona doğru atıldı. Yeraltı'nın Lordu birini –en ufakları olan Theo'yu– yakalayıp havaya kaldırdı. Çocuk kıkırdayınca Hades gülümsedi. Nefes kesen bir gülümsemeydi ve Persephone'ye bir ok gibi saplandı. Bir kez daha, kendini Hades'i bir baba olarak düşünürken buldu.

Yutkundu.

"Hades, gel bizimle oyna!" diye bağırdılar.

"Korkarım Leydi Persephone'ye tutmam gereken bir söz verdim," dedi. "Fakat şimdi de size bir söz vereceğim: Leydi Persephone ile birlikte mümkün olan en kısa sürede geri döneceğiz."

Hades bakışlarını ona dikti, hâlâ amacını gerçekleştirmek niyetinde olduğu açıktı.

"Yakında ziyarete geleceğiz!" diye söz verdi Persephone ve ortadan kayboldu. Hades peşinden geldi; Persephone onun büyüsünün kendisininkine karıştığını hissedebiliyordu. Ortaya çıktıklarında Asphodel çayırlarındaydılar.

Hades onu öptü ve bir an için Persephone saklambaç oyununun ortasında olduklarını unuttu. Öpücüğü sertti ve adamın dili onunkine çarptı. Hades, onun ruhunu çekip almayı ister gibi derinden öptü. Persephone parmaklarını onun kaslı kollarına saplayarak tutunurken adamın gücünde boğuluyordu.

Aklını başına toplayıp geri çekilmeyi başardı. Hades şaşırmış gibiydi, gözleri karardı. Persephone'nin elbisenin önünü kavrayıp onu kendine doğru çekerken kumaşı ikiye ayırdı, böylece göğüsleri ortaya çıktı. Hades memelerini avuçlayıp onları ağzıyla kapladı, sıcak dilini meme uçlarına dayayıp sertleşene kadar sürttü. Sonra boynunu öperek yukarı çıktı, dilinin yerini elleri alarak sıkılaşan uçları çimdikledi.

Persephone, başı geriye doğru düşerken hızla nefes aldı ve Hades kısık sesle hırladı. "Teslim ol."

Persephone onun kokusuyla sarmalanarak başını çevirdi. Hades yeterince geri çekildiği için onun yüzünü görebiliyordu ve Persephone onunla göz göze gelip cevap verdi. "Hayır."

Bu, hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi.

Sonra ortadan kayboldu.

Bu defa Hades'in devasa taht odasında ortaya çıktı. Bir sürü penceresi olmasına rağmen odanın çoğunluğu karanlıkta kalıyordu. Tahta çıktı ve yerine oturdu. Kollarıyla sırtına değen obsidiyen kaygan ve soğuktu, elbisesi parçalanmış olmasına rağmen sırtı dimdik, göğüsleri açık halde oturdu.

Eğer Hades bunun bir galibiyet olacağını sanıyorsa yanılıyordu.

Hades belirip de onu tahtında otururken görünce gözleri kararır gibi oldu ve dudakları baştan çıkaran bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kurt gibi açtı ve arzusu havaya sızıyordu. Baharat ve duman gibi kokuyordu, Persephone tatmak isteyerek ona doğru eğildi.

"Kraliçem," deyip ona doğru gelmeye başladı.

"Dur!" diye emretti Persephone. Hades onu şaşırtarak anında durdu, gerçi bunu yapmak istemediği açıktı. Ellerini yumruk yaptı ve çenesi kasıldı, omuzları gergindi. Ancak o karşı çıkamadan başka bir emir daha verdi. "Soyun."

Hades bir an için onu izledi ve dudakları kıvrıldı. "Unvanlardan hoşlanmayan birine göre çok buyurgansın."

Persephone ona dik dik baktı. "Tekrarlamam mı lazım?"

Şimdi Hades gülümsüyordu. Elini kaldırdı ve Persephone onu durdurdu.

"Büyüyle değil. Fani gibi. Yavaşça."

"Nasıl dilersen," dedi.

Hades gömleğinin ve pantolonunun önünü aheste aheste açtı. Önce gömleğini çıkarıp parlak tenini, kolları ve karnındaki kasları gözler önüne serdi. Sonra pantolonunu sıyırıp kalın ve ağır ereksiyonunu gözler önüne çıkardı.

Soyunmayı bitirdiğinde önünde çırılçıplak durdu, Persephone onun tahtının kollarını kavrayarak tam ucunda oturuyordu. Ona uzanmayı, parlaklarını aletine sarmayı düşündü ama kendini frenledi.

"Saçını da," dedi. "Sal."

Hades yukarı uzanırken kocaman kasları gerildi, genelde geriye doğru bağladığı saçlarını açtı. Uzun, kara tutamlar dalgalar halinde omuzlarına dökülüp onu vahşi ve ehlileşmemiş gösterdi. Bu, Persephone'yi heyecanlandırdı.

Fakat istediği başka bir şey daha vardı.

"Gizlenme büyünü kaldır," dedi.

Hades'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Sen bırakırsan ben de bırakırım."

Persephone bir an için ona baktıktan sonra büyüsünü bıraktı. Ağır bir pelerinin düşmesine izin vermek veya gergin,

kısmen rahatsız edici olmaya başlayan bir deriyi dökmek gibi hissettiriyordu. Hades'in gözleri onun tüm bedeninde gezindi; altın rengi saçlarının arasından kıvrılarak yükselen ince, beyaz boynuzlardan, bahçelerde ve Asphodel'de koşturmaktan kirlenmiş çıplak ayaklarına kadar. Bu kadar mahrem hissettirmemeliydi çünkü Hades'in ona bakış şekline aşinaydı, ancak karanlık gözleri onunkilerle buluştuğunda Persephone hissettiği yoğunlukla patlayabileceğini hissetti.

Sonra Hades büyüsünü bıraktı. Persephone, Hades'in dönüşümünü izlemeye bayılıyordu. Büyüsü tıpkı duman gibi bedeninden uzaklaşırken altındaki kadim tanrıyı açığa çıkarıyordu. Hades sıklıkla ilâh formunda gezmiyordu, Persephone'yi bunu yapması için cesaretlendirdiği düşünüldüğünde tuhaf bir durumdu. Hades'in boynuzları siyah, ölümcül ve yine de zarifti, tıpkı bir ceylanın boynuzları gibi ince kıvrımları vardı. Gözlerindeki siyahlık yanarak kaybolduğunda elektrik mavisi irisleri gözler önüne seriyordu.

O anda Persephone ayağa kalktı, tıpkı onun gibi dikkatli bir şekilde onu inceleyerek yaklaştı.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Persephone.

Persephone onun inlediğini duyduğunu sandı ama emin olamadı.

Avucunu adamın göğsüne yerleştirdi. Hades'in bedeni elinin altında Phlegethon Nehri* gibi sıcaktı. Teni pürüzsüzdü, kasları sertti. Persephone onu keşfe çıktı; karın kaslarından ve yanlarından geçirdikten sonra, elini gittikçe aşağı indirip erekSiyonuna denk geldi. Parmaklarını sertliğinin etrafına sardığında Hades hızla bir soluk aldı, yumruklarını öyle bir sıkıyordu ki Persephone onun elini deldiğinden emindi.

* Yunan mitolojisinde Yeraltı Dünyası'nda bulunan beş nehirden biridir. Mitolojide bu nehir lavlarla, alevlerle kaynayan bir nehir olarak tasvir edilir. Bazı versiyonlarda nehirin kanla dolu olduğu da söylenir. (ç.n.)

Persephone başını kaldırıp ona baktı, aletinin başında parlak, yoğun bir damla belirene kadar onu sıvazladı. Zevk suyunu parmağıyla silip ağzına aldı. Hades yırtıcı bir hayvan gibi onu izledi. Persephone adamın sınırlarını zorluyordu ama istediği şey de buydu.

Persephone onun tahtına geri döndü, dudaklarında tadı varken gözlerini ondan hiç ayırmadı, "Gel."

Hades artık sırıtıyordu. "Sadece senin için."

Persephone tekrar ortadan kaybolmayı düşündü ama Hades saniyesinde onun tepesindeydi. Persephone'nin kıyafetlerinin kalanını da parçaladı ve onu belinden kavrayarak tahtından kaldırdı. Persephone'nin ona direnmek gibi bir arzusu yoktu. Ona doğru sokuldu; göğsü göğsündeydi, bacakları belindeydi, yumuşak tenine karşılık demir gibi sert kaslar vardı.

Hades içine girdiğinde ikisinin de derinlerinden boğuk bir inilti sesi çıktı.

"Sadece bakışmak istediğini düşünmeye başlıyordum," dedi adam tenine doğru.

Hades onun ağırlığını ayarladıktan sonra içine girip çıkmaya başlayınca Persephone bir iniltiyle yanıt verdi. Adamın her kaygan santimi onu patlatırcasına dolduruyordu.

"Seni istedim," demeyi başardı tanrıça. "Yalnız kaldığımız andan itibaren seni becermek istedim."

Sesi artık bir fısıltıdan ibaretti, boğuktu ve zevkle kalınlaşmıştı. Hades'in her darbesiyle konuşmayı bırakıyordu ve vücudunu sarsan hazzın tadını çıkarıyordu.

"Ve sikişmek yerine oyun oynamak istedin. Niye?"

"Ön sevişmeyi seviyorum," diyerek adamın kulağını dişledi.

Hades'in gülüşü hırlamaya dönüştü ve Persephone'yi sertçe öptükten sonra birkaç kontrolsüz an boyunca içine daldırdı.

Persephone'nin çığlıkları taht odasını doldurdu ama adamın ivmesi yavaşlayınca çıkardığı sesler yumuşadı. Bu tatlı bir işkenceydi; Persephone'yi uçurumun kenarına kadar sürüklüyor, sonra da onu pamuk ipliğine bağlı tutuyordu.

Hades katıksız bir bağımlılıktı. Zevkten delirten bir zirveydi, sürekli istediği sarhoş edici bir saadetti.

"Seni beklemekten nefret ediyorum," dedi Persephone.

Hades boynundan aşağı öpücükler kondururken, "O zaman bul beni," dedi.

"Meşgulsün."

"Senin içinde olmanın hayallerini kurmakla," dedi.

Persephone gırtlaktan gelen bir sesle gülmeyi başardı.

"O kahkahayı seviyorum," deyip onu öptü Hades.

"Seni seviyorum," dedi Persephone.

O sözleri söylediği anda bir şey değişti. Hades onunla göz göze geldi ve gözlerini ondan ayırmadan tahtının kenarına oturdu. Persephone bacaklarını onun belinden ayırmadı.

"Bir daha söyle," dedi Hades.

Persephone bir saniyeliğine onu inceledi ve adamın saçlarını parmaklarının arasında kıvırdı. Bunun can kurtaran halatı olduğunu biliyordu çünkü Hades'in sesinden ve ona bakış şeklinden, tüketilmek üzere olduğunu söyleyebiliyordu.

"Seni seviyorum Hades," dedi yumuşak bir sesle.

Hades'in gülümsemesi nefes kesiciydi ve onu öperken aletinin üstünde yukarı aşağı hareket etmesine yardım etti.

"Seni seviyorum. Sen mükemmelsin," deyip onu hâlâ tuttuğu yerden kalçasını sıktı. "Sen benim âşığımsın. Sen benim kraliçemsin."

Hades arkasına yaslanıp elini aralarına soktu. Onu bacaklarının arasından okşadığında Persephone yeni bir hisle doldu.

Persephone inleyip kontrolü eline aldı, üstünde daha sert, daha hızlı hareket ederek onu daha önce hiç hissetmediği kadar derininde hissetti.

Hades onun hareketleriyle buluşarak karşılık verdi. Vücutlarının birbirine çarpışı şiddetliydi ve vahşice boşaldılar. Persephone onun üstüne yığıldı, soluklarını toplamaya çalışırken vücutları kaygan ve sıcaktı.

Birkaç saniye sonra, Hades'in saçlarını öptüğünü hissetti.

"Niçin fantezilerini ilk defa duyuyorum?" diye sordu Persephone.

Tanrı hemen cevap vermediğinde, Persephone ona baktı.

"Böyle bir şeyi nasıl dile getireyim?" diye sordu Hades.

Persephone omzunu silkti. "Sanırım sadece... ne istediğini bana söyleyeceksin," dedi. "Benden isteyeceğin şey bu olmaz mıydı?"

Hades'in dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet," diye cevap verdi. "O zaman söyle bana, senin fantezin ne?"

Persephone bu soruyu beklemiyordu ve âşığının kollarında çırılçıplak ve sevişmekten terlemiş halde uzanırken bile kızardı.

"Ben... hiç olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sana inanmıyorsam beni bağışla," dedi Hades.

"Hayır," dedi. "Yok. Yalanları saptamak senin doğanda var."

Hades ufak bir kahkaha attıktan sonra konuştu. "Fakat ne gerekecek? Fantezilerini öğrenmek için?"

Persephone parmağını onun kaslarla dolu göğsünde gezdirirken hemen cevap vermedi.

"Bir gün... senden istediğim şey... beni bağlaman," dedi.

Hades'in zorlukla yutkunduğunu fark etti ama gülmedi ve bunun için minnettardı.

"Her zaman senin istediğin şeyi yapacağım," dedi Hades.

Uzun bir müddet sessiz kaldılar, sonra Persephone konuştu.
"Peki sen?" Sesi kısıktı. "Aklında başka nasıl fanteziler dö-
nüyor?"
Hades gülüp kollarını onun kaygan vücuduna daha sıkı sardı.
"Sevgilim, seni her sikişim zaten bir fantezi."

BÖLÜM 17

Gölgenin Dokunuşu

Persephone, pazartesi sabahı işe gitti. Dün gece geç saatlerde, Helen'den sabah ilk iş görüşmeyi talep eden bir e-posta almıştı. Triad ve liderlikleriyle ilgili bir güncellemesi vardı ve Persephone onun öğrendiği şeyi duymak için hevesliydi. Yolda giderken haberlere bakmak için tabletini açtı. Dikkatini çeken ilk manşet en büyüğüydü ve altından geçen bantta son dakika haberi olduğu söyleniyordu.

Kâfir fani tarikatı Yeniden Doğuş Hareketi adlı bir grubun üyesi olduğunu söyleyen bir birey, bir tanrıçanın boynuzlarını başarıyla kestiklerini iddia ediyor.

Persephone'nin karnında dehşet ile birlikte umut toplandı. Hades bu haberlerin eninde sonunda çıkacağından şüphelen-

mişti. Bu, Harmonia'yı sakatlayan, hatta Adonis'i öldürmüş olabilecek suçluları takip etmeleri için bir fırsattı.

Persephone makaleyi okuduğunda pek fazla bilgi olmadığını görüp biraz şaşırdı ve hatta yazar bile bu haber konusunda şüpheli gibiydi. Birisi onları arayıp olay hakkında bilgi verse de hiç detay vermemiş gibi görünüyordu. Grup "bir tanrıçayı etkisiz hale getirmeyi" ve "boynuzlarını kesmeyi" başardıklarını bildirmişti.

> Olayın kanıtı istendiğinde, arayan kişi, "Tanrıların boynuzlarını savaş alanında taktığımızda dünya kanıtını alacak," diye belirtti.
>
> Bu bilginin gerçek olup olmadığı henüz belli olmamakla birlikte, bir şey oldukça açık: Yeniden Doğuş şiddet yanlısı bir oluşum; hem de en kötü türden çünkü gerçekten toplumun iyiliği için savaştıklarına inanıyorlar.
>
> "Bizler, artık tanrılar tarafından yönetilmek istemeyenlerin kalkanıyız. Bizi kadere bağlayan iplikleri keseceğiz, onların ilahiliklerinin büyüsü altına girenleri özgür bırakacağız. Biz, özgürlüğüz."

Bu bir vaat ve savaş ilâmydı.

"Leydim?" Antoni'nin sesi yumuşak bir homurtu gibiydi. Başını kaldırdığında dikiz aynasından onunla göz göze geldi. "İyi misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı. "Sadece gerçekten... rahatsız edici bir şey okuyordum."

Antoni'nin kaşı çatıldı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, Antoni ama teşekkür ederim," dedi Persephone. Tabletini kaldırmaya koyulduğu sırada Antoni araçtan çıkmak için harekete geçti. "Yapma Antoni. Çok soğuk."

"Sizinle kapıya kadar gelmeme izin verin. Kaldırım ve basamaklar kaygan."

"Senin kalman için daha da fazla sebep oluyor," diye cevap verdi.

"Eğer ısrar ediyorsanız," diyerek en sonunda pes etti. "Akşamleyin görüşürüz."

"Elbette. İyi bir gün geçir, Antoni."

"Siz de, leydim."

Persephone, Antoni'nin onu işe götürüp getirmek dışında hangi işleri ve görevleri yaptığını bilmiyordu. Bir defasında, dev onu almaya geldiğinde kuru temizlemeden bir şey alıp da gelmişti, Hades için olup olmadığını sorduğundaysa hayır demişti. Bir defasında da kırmızı şarap kasası taşıyordu ve Milan'ın siparişi olduğunu söylemişti. Ancak işi her ne olursa olsun, yerine getirmekten hep son derece mutluydu.

Lexus'un arka koltuğunun sıcak rahatlığını bırakıp buz gibi soğuk havaya çıktı. Kaldırım kaygandı ama tuz ve kum katmanı dengede durmayı kolaylaştırıyordu. İçeri girdiğinde Ivy'yi selamladı, zarifçe başını sallayarak kahveyi kabul etti ve asansöre girdi. Yukarı çıkarken bardağı yanakları ve burnuna koyup ısınana kadar tuttuktan sonra, ofisine girse de paltosunu çıkarmadı. Kafasında mı canlandırıyordu? Burası kesinlikle daha soğuk hissettiriyordu. Persephone bu havanın enerji ve güç kesintilerine sebep olabileceğini biliyordu ve Demeter'in o noktaya gelene kadar devam edeceğine hiç şüphesi yoktu. Aslında, annesinin sonraki öldürme yönetiminin o olmasına şaşırmazdı. İnsanların donarak ölmesine sebep olmak...

Kapısı tıklatıldı ve Persephone başını kaldırınca Helen ile göz göze geldi. Siyah, örme bir üst ve siyah-beyaz, ekoseli bir etek giymişti. Sıcak kalmak için de kalın külotlu çorap ile diz üstü çizme giymişti, sarı saçlarını kıvırıp tepeden topuz yap-

mıştı. Bir çift inci küpe görünüşünü tamamlıyordu. Helen her zaman şık görünüyor olsa da Persephone onun her zamankinden biraz daha abartılı göründüğünü düşündü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Persephone.

"Teşekkür ederim," dedi Helen, yanakları renkleniyordu. "Ben... öğle yemeği için birisiyle buluşacağım."

"Ya?" Persephone tek kaşını kaldırdı. "Tanıdığım biri mi?"

"Sanmıyorum. En azından henüz tanımıyorsun."

Persephone, Helen'in onu bu gizemli kişiyle tanıştırmayı umduğunu anladı. Yine de üstelemedi. Helen toplantıları için gelmişti, Persephone onun ve Leuce'un eşliğinden keyif alıyor olsa da işyerindeyken mümkün olduğunca profesyonel olmaktan hoşlanıyordu.

Bir anlık sessizliğin ardından Persephone masasının önündeki kanepeyi gösterdi.

"Otursana," dedi. "Sanırım paylaşmak istediğin bir şey vardı."

Helen, "Evet," diyerek oturdu. "Makalemi seninle konuşmak istedim. Yeni bir yöne götürüyorum."

"Devam et," diyerek cesaretlendirdi, merak etmişti. Kalemini alıp notlar almaya başladı.

Helen tereddüt etti.

"Önerdiğin şeyi yaptım," diye başladı ve o kelimelerdeki bir şey Persephone'nin midesini burdu. "Triad üyelerine ulaştım ve liderlerinden biriyle röportaj ayarlamayı başardım: bir yüksek lordla."

"*Yüksek* lord mu?"

"Onların... bir tür hiyerarşileri var," diye açıkladı Helen. "Kendilerini koruyamayanları korumak için."

"Güçleri olan bu kişilerin en tepede olduğunu söylüyorsun," dedi Persephone.

"Gerçek güç," dedi Helen. Sanki Persephone gerçek gücün ne olduğunu bilmiyormuş gibi söylemişti.

"Yani tanrılarınki gibi mi diyorsun?"

"Evet ve hayır," dedi. "Onlarda tanrıların güçleri var ama korumak için kullanıyorlar. Dualara yanıt veriyorlar, Persephone. Onlar *dinliyor*."

"Helen," diyerek kalemini bıraktı. "Yanlış yönlendiriliyorsun."

"Hayır. Gözlerimle gördüm."

"Gördün," dedi düz bir sesle. "Ne gördün? Bana bir örnek ver."

"Toplantılarına katıldım ve beyanlarını duydum," dedi Helen. Persephone, Helen'in az önce söylediği şeye geri dönmeyi aklına not etti. Toplantılar mı? Ne toplantıları? Fani devam etti. "Bir adam kanserdi. Apollo'ya dualar etmiş, kurbanlar sunmuş, hatta şovlarından birine gidip yardımı için yalvarmış. Cevap alamamış, tek bir kelime bile. Triad'a geldi ve yüksek lordlardan birisi onu *iyileştirdi*."

Persephone bu hikâyeyi duyunca kasıldı. Hepsi çok tanıdık geliyordu.

"Hiç durup da tanrıların o dualara niçin cevap vermemiş olabileceklerini düşündün mü?"

"Evet! Ve cevap her zaman niçin? Tanrılar daimi sağlık ve ölümsüzlükle var olurken biz niçin hastalıkla, zorluklarla ve ölümle acı çekmeliyiz?"

Persephone'nin buna bir cevabı yoktu çünkü kendisi bile bilmiyordu ancak Lexa'yı kaybettikten sonra, dünyanın dokuma tezgâhında dokunan her zerrenin daha yüce bir amaca hizmet ettiğine inanmak zorunda kalmıştı. Belki de bir tanrıçanın yükselmesi için bazen bir dostu ölmeliydi.

Helen'e baktı, onu Triad'ın tarafına böyle hızlı şekilde çeken şeyi merak ediyordu.

"Cidden Persephone. Lexa'ya olanlardan sonra anlarsın sanıyordum."

"Onun adını *anma*," derken sesi titredi.

"Eğer fırsat verilseydi onun sonsuza kadar yaşamasını istemez miydin?"

"Benim istediğim şeyin bir önemi yok. Bilmediğin şeyler hakkında konuşuyorsun. Tanrıları eylemlerinden sorumlu tutmak bir şey, o kadarı doğru. Dünyanın dengesini belirgin şekilde bozmaksa başka bir şey."

Persephone eylemlerin sonuçları olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Helen gözlerini devirdi. "Senin beynin yıkanmış. Hades'in aletinde çok zaman geçirmekten herhalde."

"Bu dediğin çok uygunsuz," diye patladı Persephone ve ayağa kalktı. "Eğer makalenin yönünün bu şekilde olmasına niyetleniyorsan yayımlanmasını onaylamayacağım."

Helen çenesini kaldırdı, gözleri meydan okumayla parladı.

"Gerek yok," dedi kendini beğenmişçe. "Demetri'ye götüreceğim."

"Götür," dedi Persephone. "Fakat pişman olacaksın."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Helen.

"Değişir," dedi Persephone. "Korkuyor musun?"

Helen'in gözlerinde parlayan kuşkuyu fark etti. Persephone telefonunu alıp Ivy'nin hattını seçti.

"Leydi Persephone?"

"Ivy. Lütfen Zofie'yi çağır."

Telefonu kapattığında Helen konuştu.

"Asıl *sen* korkuyorsun. Hades düştüğünde statünü kaybedeceğinden korkuyorsun."

Persephone ellerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi, ba-

kışlarını Helen'inkilere dikerken gözlerindeki gerçek ateşi gizli tutan büyünün akıp gittiğinden emin oldu.

"İşte şimdi *bu* bir tehdit gibi geldi," dedi Persephone, sesi kısıktı. "Tehdit miydi?"

Helen'in gözleri büyüdü ve fani konuşamadan kapı tıklatıldı. İkisi de kıpırdamadı, odadaki gerilimle yerlerinde kaldılar. Persephone bunun kendi büyüsü olduğunu fark etti; havayı ağır ve elektrikle yüklü hale getirmişti.

Kapı bir kez daha tıklatıldı ve açıldı. Zofie eşikte durdu, saçı her zamanki gibi örgülüydü. Siyah bir tunik, pantolon ve bot giymişti. Hiç dikkat çekmiyordu, yetiştirildiği savaşçıya benzemiyordu.

"Leydim, bana ihtiyacınız mı vardı?"

"Evet, Zofie. Lütfen Helen'e binadan çıkana kadar eşlik et. Binadan ayrılana kadar kimseyle konuşmayacak."

"Ofisimi toplamam lazım," diye karşı çıktı Helen.

Persephone ona bakmadı, gözlerini aegis'te tuttu.

"Zofie, Helen'in ofisinden sadece kişisel eşyalarını aldığından emin ol."

"Nasıl isterseniz, leydim," deyip başını eğdi Zofie. Helen'e döndü. "Yürü."

Helen kapıya doğru bir adım attı ama geri Persephone'ye döndü.

"Yeni bir dönem geliyor, Persephone. Ön cephede olacak kadar akıllı olursun sanıyordum. Sanırım yanıldım."

Zofie hiçbir uyarıda bulunmadan Helen'i kapıdan dışarı itince öne doğru sendelemesine sebep oldu. Fani dengesini sağladıktan sonra dönüp Zofie'ye baktı.

"Ne cüretle!" diye hırladı Helen.

Zofie tuniğinin altındaki gizli kından bir hançer çekti. Hançer, bekleme bölümündeki floresan ışıklarının altında parladı.

"Leydi Persephone binadan tek parça halinde çıkman gerektiğini söylemedi. *Yürü.*"

Onlar gidince Persephone kendini bitkin hissederek sandalyesine yığıldı. Aklını, az önce Helen ile yaptıkları konuşmaya veremiyordu. Bu kadar kısa bir araştırmayla bakış açısını Triad'dan yana çevirmesini kesinlikle beklememişti. Öte yandan, Helen'i iş etiği dışında pek fazla tanımıyordu, işte her zaman kendini adayan ve coşkulu biri gibi görünmüştü.

Sahip olduğu o özellikleri kaybetmemişti, sadece başka bir yere yöneltmişti.

Belki de Persephone'nin işte göremediği başka bir şey, Helen'in kişisel hayatında Triad'ı daha iyi seçenek olarak düşündürtecek bir şeyler vardı.

Hüsran içinde hissederek kendi katından, Hades'in ofisine gitti. Oraya vardığında ofis boştu ve her şey el sürülmemiş görünüyordu. Masası nergislerle dolu bir vazo ve bir fotoğraf çerçevesi dışında boştu. Nergisler her gün Ivy tarafından tazeleniyordu, kendisi bir dryad olduğu için çiçekleri normalden daha uzun süre canlı tutacak özel bir yeteneğe sahipti.

Yokluğunda bile, Hades gibi kokan bir yerde olmak sinirlerini yatıştırdı, o yüzden orada oyalandı, pencereye doğru yürüyüp kış havasına baktı. Helen'i buz tutmuş kaldırımda beklerken gördü, gözle görülür şekilde titrerken kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Bir süre sonra siyah bir limuzin geldi.

Persephone kaşlarını hafifçe çattı, kimin yolladığını merak etmişti. Helen işe gidip gelirken genelde toplu taşıma kullanırdı. Belki de Helen, Triad'la Persephone'nin düşündüğünden daha fazla iç içe girmişti. Şoförün de yardımı olmadı. Takım elbiseli adam, rahat aracından çıktı ve başka bir tanımlayıcı özelliği yoktu. Kapıyı açtı ve Helen içeri girdikten sonra, araç yolda ilerledi.

Hades aniden Persephone'nin arkasında ortaya çıktı, çok yakın duruyordu. Hades'in ellerini beline dolamasını bekliyordu; onun yerine avuçlarını pencereye dayayarak onu arasına hapsetti.

"Dikkat et," dedi Persephone. "Camı lekelediğin için Ivy seni azarlayacak."

"Sence seni bu cama dayayarak becersem fark eder mi?"

Persephone ona bakmak için döndü ve adamın gözlerindeki şakacı ışık soldu.

"Sorun ne?"

Persephone ona Helen'in tehdidi de dahil –*Hades düştüğünde*– her şeyi anlattı. Hades ellerini yavaşça camdan ayırıp yanında tuttu. Kaşları çatıldı, yüzünü buruşturduğunda dudakları kıvrıldı.

"Benim için korkuyor musun?"

"Evet. Evet, seni sersem. O insanların Harmonia'ya ne yaptıklarına baksana!"

"Persephone—"

"Hades," diyerek lafını kesti. "Seni kaybetme korkumu küçümseme. Bu da seninki kadar önemli."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm."

"Güçlü olduğunu biliyorum," dedi Persephone. "Fakat... Triad'ın yeni bir Titanomakhia getirmeye çalıştığını düşünmeden edemiyorum."

Bunu söylemekten nefret etti –Hades'in içinde bu kadar huzursuzluğa sebep olmuş şeyi yeniden ortaya çıkarmaktan nefret etti– ama bunları söylemesi, yüksek sesle dile getirmesi gerekiyordu. Kelimeleri aralarındaki havaya salıverdiğinde kulağa saçma, tamamen ihtimal dışı geleceğini düşünüyordu.

Ancak öyle olmadı.

Ne de olsa, tarih öncesi tanrıların ve Titanların kendilerini dokunulmaz hissettiklerinden emindi ve yine de devrilmişlerdi.

Hades ellerini Persephone'nin yüzünün iki yanına yerleştirdi.

"Ömrümüz boyunca bin defa savaşmayacağımıza söz vermem," dedi. "Fakat seni asla kendi isteğimle bırakmayacağıma söz veririm."

"Asla bırakmayacağına söz verebilir misin?"

Hades ona ufak, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedikten sonra onu öptü. Ellerini saçlarının arasına geçirdi ve sonra sırtından aşağı indirip kalçasına doğru keşfetti. Persephone bunu, onun sorusunu cevaplamamış olduğunu düşünmek istediğinden daha fazla istedi, o yüzden pantolonunun üstünden aletini okşayıp Hades'in boğazının gerisinden hırlamasını sağladı. Karşılık olarak tanrı, kalçasını kavrayıp ona doğru sürtündü ancak Persephone göğsünden itip ona baktı.

"Bırak da bu benim olsun," dedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Hades.

Persephone onu ellerinden tutup masasının arkasına doğru götürdü, sandalyesine oturtup önünde diz çöktü. Baldırlarının arasına geçince adamın kumaş pantolonunun düğmesini çözdü ve fermuarını açtı, kumaştan çıkıntı yapan ereksiyonu kalın ve sertti.

Persephone gözlerini ondan ayırmadan aletini dibinden kavrayıp sıvazladı, baş kısmına doğru hareket ettirirken baskıyı artırıyordu. Eğer adamın bakışları ateş olsaydı, Persephone onun altında mutlulukla yanardı. Hades dişlerini sıkınca Persephone gülümsedi ve tanrının sandalyenin kollarının tutan parmakları bembeyaz oldu. Sonra Persephone eğilip dilini başında gezdirdi. Tadı acımtıraktı, sıcaktı ve baharat gibi kokuyordu.

Adamın ağzından önce yumuşak bir inilti, ardından kelimeler çıktı.

"Evet," dedi. "Bu. Bunu hayal ediyorum."

Persephone'nin soruları vardı: Tam olarak neyin hayalini kurmuştu? Ağzının mı? Bu şekilde yapılan bu eylemin mi? Açık ofisinde? Fakat hiçbirini sormadı ve devam etti, adamın nefesleri daha da kışkırttı. Düzensizce, hırıltılı ve kesik kesik nefes alıyordu.

"Lord Hades," Ivy'nin sesi geldi ve Hades'in gerildiğini hissetti, kasılıp daha dik oturduğu için duruşu değişti. Ivy'nin varlığı Persephone'yi devam etmekten alıkoymadı; daha fazla uğraş gösteriyor, diliyle sikinin bütün hassas çıkıntılarını yalayıp yutuyordu.

"Neden oturuyorsunuz?"

Ivy'nin sesi şaşkındı ve Persephone, ağzı Hades'in sikiyle dolu olmasına rağmen güldü. Hades'in hareketi aniydi. Ellerinden birini onun saçlarının arasına geçirdi.

"Çalışıyorum," dedi Hades.

"Masanızda bir şey yok," dedi Ivy.

"Gelmek... üzere," deyip parmaklarını Persephone'nin kafasına daha fazla sapladı.

"Şey, pekâlâ, bir saniyeniz varsa—"

"Git, Ivy. Hemen."

Persephone ondan başka hiçbir şey duymadı. Hades diğer elini de onun yüzüne koyduğu için, Ivy'nin gitmiş olduğunu varsaydı. Bir an için, o konuşurken göz göze kaldılar.

"Hepsini al," deyip ağzına doğru itti.

Hades derine girdi ve Persephone'nin gözleri sulandı, boğazı onunla doldu. Ancak Persephone onun için böylesini istiyordu.

"Evet," diye tısladı tanrı. "İşte böyle."

Hades ağzına doğru girip çıktı ve Persephone nefes alamadı; ama tanrı orada kaldı, boşalana kadar ağzında taş gibi

durdu. Persephone'nin boğazı, onun menisiyle kaplandı. Persephone zorla yutkunurken burnunun yandığını hissetti. Hades ağzından çıkınca Persephone hırıltılı nefesler alıp alnını adamın dizine dayadı. Hades elini onun saçında gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu.

Persephone ona baktı. "Evet. Yorgunum."

Hades parmaklarının ucuyla onun dudaklarını sıvazladı. "Bu akşam, ben de seni aynı yoğunlukla boşaltacağım."

"Ağzınla mı, aletinle mi?"

Hades sorusuna gülümseyip, "İkisiyle de," diye cevap verdi.

Hades üstünü başını düzeltti ve Persephone'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Zor bir gün geçirdiğini biliyorum," dedi Hades. "Gitmekten nefret ediyorum ama Zeus'la buluşacağımı sana haber vermek için geldim."

"Niye?"

Persephone iki sebep düşünebiliyordu.

"Bence biliyorsun," dedi Hades. "Zeus'un evliliğimizi onaylamasını umuyorum."

"Onunla Lara hakkında yüzleşecek misin?"

"Hekate zaten yüzleşti," dedi Hades. "Hayalarının geri çıkması iki yılını alır herhalde."

Persephone'nin gözleri genişledi.

"Onu... hadım mı etti?"

"Evet," dedi Hades. "Eğer Hekate'yi tanıyorsam kanlı ve acı verici olmuştur."

"Eğer yeniden çıkarabiliyorsa cezasının ne faydası var?"

"Korkarım ki bu elden alınamayan bir güç. Fakat en azından kısa bir süreliğine de olsa, o... *daha az*... sorun olacak."

"Evliliğimizi reddetmediği sürece," dedi Persephone.

"O da var," diyerek kabul etti Hades.

Persephone, Hades'in onu temin etmesini, bunun olmayacağını, Zeus'un buna cüret etmeyeceğini söylemesini istedi. Hades onun huzursuzluğunu sezmişe benziyordu. Ellerini Persephone'nin ensesine koydu ve alınlarını birbirine dayadı.

"Güven, sevgilim. Hiç kimsenin –ne kral ne tanrı ne de fani– seni karım yapmamın önünde durmasına izin vermeyeceğim."

Persephone kendi katına geri döndüğünde Sybil, Leuce ve Zofie'yi Helen'in masasında buldu. Onun ofisi, Persephone'nin bitişiğindeki ve mermer ile altın rengi detayları olan, sade döşenmiş bir odaydı.

"Neler oluyor?"

"Zofie bize olanları anlatıyordu," dedi Leuce. "Ben de eşyalarını karıştırmanın iyi olacağını düşündüm."

"Çünkü..."

"Çünkü bir şeyler saklıyordu," dedi nymph.

"Nereden biliyorsun?"

"Onu izliyordum," dedi. "Ofisin dışında telefon görüşmeleri yapıyordu. Ben de tuhaf olduğunu düşündüm, bir gün onu takip ettim."

"Ve?"

"Triad'ı... ve kendisini göklere çıkarıp duran herifin biriyle buluşuyordu," dedi Leuce. "Bence yatıyorlar."

"Adam neye benziyordu?"

"Bir yarı tanrı," dedi ve dudakları tiksintiye benzer bir şeyle kıvrıldı. "Tahmin yürütmem gerekse, Poseidon'ın oğlu derdim. Gözlerinden belli."

Theseus, diye düşündü Persephone.

"Bana ne zaman anlatacaktın?"

"Bugün," dedi Leuce. "O yüzden Helen bu sabah sana gel. di; sana önce kendisi ulaşmak istedi."

Persephone, Helen'in masasına baktı. Düzenli ve tertipliy. di. Dosya klasörlerinde çeşit çeşit araştırmaları vardı ve düz. gün el yazısıyla etiketlenmişlerdi.

Sybil ufak, siyah bir defteri karıştırıyordu.

"O ne?" diye sordu Persephone.

"Notları," dedi kâhin. "Arkasında işe yarar bir şey bırakıp bırakmadığını görmeye çalışıyorum."

"Ben eşyalarını yakalım derim," dedi Zofie. "İhanetinden geriye iz bırakmayalım."

"Ona hain demezdim," dedi Persephone ve kelimeleri aklından geçirdi; kafası karışık, aptal, kuruntulu aklına gelenlerdi.

"Gözü yukarda," dedi Sybil. "Onu tepeye hızla çıkaracak bir fırsat arıyor. O yüzden *New Athens Gazetesi*'nden seninle birlikte ayrıldı. Zirveye seninle çıkabileceğini düşündü."

"Onun renklerinde bunu gördün mü?"

"Kırmızı, sarı, turuncu, kıskançlık için de bir tutam yeşil."

"Bunların hepsini ona bakarak gördün ve bizi uyarmadın mı?" diye karşı çıktı Leuce.

Sybil başını siyah defterden kaldırdı. "Ona baktığımda hırs gördüm. Bu olumlu veya olumsuz bir özellik olabilir. Onu nasıl kullanacağını bilmiyordum."

"Bence hiçbirimiz bilmiyorduk," dedi Persephone.

"Sephy, öğle yemeği vakti!"

Hermes şakıyarak birdenbire yanında belirdi. Persephone onun bu kadar erken gelmesini beklemediği için sıçradı ama gözleri saati bulunca neredeyse öğlen vakti olduğunu gördü. Zaman uçup gitmişti.

"Birkaç dakikaya çıkarız Hermes... sen ne giyiyorsun öyle?"

Üzerinde tuluma benzer bir şey vardı ve asker yeşiliydi. Ellerini ceplerine sokup döndü.

"Beğenmedin mi? Buna gündelik takımım diyorum."

"Ve... öğle yemeğine onunla mı gideceksin?"

Hermes dik dik baktı. "Beğenmediğini söylesen yeter, Sephy. Hislerimi incitmene gerek yok ve evet, yemeğe gündelik takımımla gitmek niyetindeyim."

"Şey, Persephone," dedi Sybil. "Sanırım buna bir bakmalısın."

"Ah hayır, bakma!" Hermes onu yerinde tutmak için kolunu tuttu.

"Hermes, bırak beni."

Hermes dudaklarını büzdü. "Ama... ben açım!"

Persephone kötü kötü bakınca Hermes, "Peki," diye homurdanarak onu bıraktı.

Kâhin, açık defteri ona verdi. Helen sayfaların birine bir üçgen çizmişti ve bir tarih, adres ve zaman not etmişti. Tarih bugünündü, saat de bu akşam sekizdi.

"Leuce—şuna bir bakabilir misin?"

"Bekle. Ben bakayım," dedi Hermes.

"Açsın sanıyordum," diye karşılık verdi Persephone.

Hermes dişlerini sıkarak, "Hatırlatmayı bırak," deyip defteri elinden çekerek aldı.

Sayfayı bir dakika inceledikten sonra, "Bu Kulüp Aphrodisia'nın adresi," dedi.

"Orası... Aphrodite'ye mi ait?"

"Hayır, sahibi bir fani," dedi. "Kendine Sahip diyor."

Sybil ve Leuce kıkırdadı.

"Burası nasıl bir kulüp böyle?" diye sordu Persephone. Gerçi tahmin edebiliyordu.

"Seks kulübü," dedi Hermes. "Şey, gittiğimden değil tabii."

Persephone tek kaşını kaldırdı.

"Yani Helen'in bir seks kulübünde toplantısı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Leuce.

"Belki de uçuk zevkleri vardır." Hermes omzunu silkti. "Ben kimim ki cinsel tercihleri yargılayacağım?"

Persephone kaşlarını çattı. "Sanırım bir kontrol etmeliyiz."

Hermes kahkaha attı. "Hades senin seks kulübüne gitmene izin verir mi sence?"

"Onun gelmesini sağlayacağım."

"Eminim sağlarsın, Sephy ama orası olmaz."

Persephone ona yakıcı bir bakış attı. "Eğer yardımcı olmayacaksan öğle yemeğini yalnız yiyebilirsin."

"Sadece Hades'in o havayı tamamen öldüreceğini söylüyorum. Eğer gideceksek o gelemez."

"O zaman ona sen söyle," dedi Persephone. "Ondan habersiz gitmeyeceğim."

"Ah, hayır. Bana, seni hayatım pahasına koruyacağıma dair yemin ettirir."

"Korumaz mısın?" diye sordu Persephone.

Hermes konuşmak için ağzını açtı ve sonra duraksadı, bakışları yumuşadı. "Elbette seni korurdum."

Persephone'nin yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

"Biz gidebiliriz," diye önerdi Leuce. "Sybil ve ben."

"Hayır," dedi Persephone. "Yalnız ve bensiz olmaz."

Bu iş kişisel geliyordu, sadece Helen –bir arkadaş ve çalışan olarak gördüğü kadın– dahil olduğu için de değildi, arkadaşlarının da birer hedef halini alabilmesinden korktuğu içindi. Eğer bu toplantı Triad'ın geleceği ve planları ile ilgiliyse, Persephone'nin de orada olması gerekiyordu.

Hermes'e baktı. "O yemini etmeye ve beni hayatın pahasına korumaya hazırlan, Hermes."

Hades, Persephone'nin Kulüp Aphrodisia'ya gitmesine isteksizce izin verdi ama tam da Hermes'in öngördüğü şeyi yaptı ve tanrıya onu koruyacağına dair yemin ettirdi.

Hermes, Hades'ten izin aldığını haber vermek için geri döndüğünde Persephone ona, "Bu ne anlama geliyor ki?" diye sormuştu.

"Sen takma kafanı, Sephy. Bu iş bende," demişti. "Seksi bir şeyler giy!"

Persephone başını iki yana sallamış ve tanrı aceleyle ayrılırken gülmemeye çalışmıştı.

İşten sonra yeraltına geri dönmüştü. Geceki araştırmasına hazırlanmadan önce Elysium'a ışınlandı. Lexa'yı ziyaret etmeyeli epey zaman geçmişti ve Helen'le olanlardan sonra en çok istediği şeyin en iyi dostu olduğunu fark etmişti.

Yabani ve derinlere inen kökleri olan görkemli ve bereketli ağaçların da bulunduğu altuni tarlalarda acele etmeden dolaştı. Kimi yerlerde çıkmış olan gelincikler çimenlere karışıyordu. Bir keresinde, Thanatos Persephone'ye Lexa'ya yaklaşması için izin vermeden önce, Ölüm Tanrısı'na ayrı yerlerde çıkan gelincikleri sormuştu.

"Onlar ebedi istirahatgah yerleri," diye cevap vermişti.

"Demek istediğin..."

"Bir ruh artık Yukarı Dünya'da veya Yeraltı Dünyası'nda var olmamayı seçerse toprağa karışır."

Ruhlar bedenlerinden ayrılırken yayılan enerjinin çoğu zaman büyü gibi tepki verdiğini açıklayarak devam etmişti. "Ondan da gelincikler ve narlar çıkar."

Persephone'nin daha fazla sorusu vardı: Bir ruh artık var olmak istemediğine ne zaman karar verirdi? Elbette sorduğunda

Lexa'yı düşünüyordu ancak Thanatos'un cevabı onun beklediği şey olmamıştı.

"Bazen seçim onlara kalmaz. Bazen bize öyle bozulmuş halde gelirler ki devam etmek işkence olur."

İşte o zaman Persephone Lexa konusunda şanslı olduğunu anlamıştı. En azından o sadece Lethe'den su içmek zorunda kalmıştı. Belli ki çok daha kötü kaderler vardı.

Persephone birçok tepeden birinin zirvesine çıkarken duraksadı, Adonis'in tanıdık kara buklelerine bakındı ama onu bulamadı. Burada onu tanımaması bile mümkündü. Hatta Lexa bile, tanıdık görünse de farklıydı ve en sevdiği faniyi yeniden görmesinin üstünden aylar geçmişti. Persephone adamı görseydi bile ona yaklaşabileceğini sanmıyordu. Elysium şifa içindi. Buradaki ruhlara misafir gitmezdi; hatta kendi aralarında bile sosyalleşmiyorlardı.

Lexa istisnaydı ve Persephone, Hades'in bu konuda parmağı olduğundan şüphelense de sorusunu hiç dillendirmemişti.

Biraz daha orada durup bakışlarını tarlaların üzerinde gezdirdikten sonra Lexa'yı aramaya devam etti.

Hiç acele etmedi, Yeraltı Dünyası'nın bu kısmında olmanın getirdiği huzurun keyfini çıkarıyordu. Buradayken annesinin tehdidini, Triad'ı ve Helen'in davranışındaki ani değişikliği unutması kolaydı. Burası adeta o düşünceleri uzaklaşmaya zorluyor, onlara ulaşmayı daha da güçleştiriyordu ve Persephone burada çok uzun süre kalırsa ayrılmayı unutacağını hissediyordu.

Başka bir tepe daha vardı ve oradan Lexa'nm sıklıkla kaldığı, daha fazla ağacın olduğu alçaktaki vadiye doğru inerken, bakışları ağaçlardan birinin altında oturan bir çift ruha takıldı. Omuz omuza oturuyorlardı, başları birbirlerine doğru eğilmişti ve Persephone mahrem bir anı böldüğünü hissederek nere-

deyse başını çevirecekti. Ancak çok geçmeden Thanatos ile Lexa'ya baktığını fark etti. Yan yanayken birbirleriyle tamamen zıtlardı, beyaz saçlı Thanatos, Lexa'nın gece yarısı buklelerinin yanında alev gibiydi. Paylaştıkları tek şey, parlak mavi gözleriydi ve görünüşe göre nefeslerini ve kişisel alanlarını da paylaşıyorlar, diye düşündü tatlılıkla.

Ne yapması gerektiğini merak etti. Arkasını dönüp daha sonra mı gelmeliydi? Eğilip uzaktan mı izlemeliydi? Yaklaşıp onları ayrılmaya mı zorlamalıydı? Ancak karar verme fırsatını bulamadı çünkü Thanatos onunla göz göze geldi ve hızla ayağa fırlayıp Lexa'yla arasına mesafe koydu. Lexa, Persephone'yi görünce kaşlarını çattı.

Persephone tuhaf ve kararsız hissederek tepeden aşağı yanlarına gitti. Thanatos'un yaklaştığını ve Lexa'nın başını geriye doğru atıp gözleri kapalı bir halde ağacın altında kaldığını görünce tereddüt etti.

"Her zaman geldiğin vakitte gelmedin," diye gözlemde bulundu tanrı.

"Evet," dedi ama özür dilemedi. Elysium'dan o sorumlu olabilirdi ama kral Hades'ti. "Bu akşam bir yere gideceğim. Lexa'yı görmek için erken geleyim dedim."

"O yorgun," dedi.

Persephone, "Seninle konuşuyordu," diye belirtip gözlerini kıstı.

"Onu özlediğini anlıyorum," dedi Thanatos. "Fakat ziyaretlerin istediğin sonuçları yaratmayacak."

Persephone, sanki ona tokat atmış gibi geriye adım attı. Thanatos'un yüz ifadesi değişti, gözleri hafifçe büyüdü ve sanki sözlerinin sebep olduğu acıyı fark etmiş gibi ona doğru bir adım attı.

"Persephone—"

"Yapma," deyip geriye doğru çekildi.

Lexa'nın asla aynı olmayacağının hatırlatılmasına gerek yoktu. Bu gerçek için her gün yas tutuyor, bunun kendi hatası olmasının suçluluğuyla cebelleşiyordu.

"Seni incitmek niyetinde değildim."

"Ama incittin," dedi ve ortadan kayboldu.

Yeraltında Lexa'yı ziyaret edemediğinden, Ionia Mezarlığı'na, onun mezarına ışınlandı. Hâlâ yeniydi, taşında *sevgili kızımız, bizden çok erken alındı* yazan, çorak bir tümsekti. O kelimeler iki sebepten kalbini sıktı; çünkü Lexa çok erken alınmış gibi hissettirse de, Persephone onların yanıldığını biliyordu. Sonuç olarak, ölmek Lexa'nın seçimiydi.

Lethe'den su içmek için Thanatos ile birlikte gitmeden hemen önce, *ben yapmam gerekeni başardım*, demişti ve o zamandan beri hiçbir şey bir daha aynı olmamıştı.

Lexa'mn cenazesinden beri buraya ilk gelişiydi. Mezarın yanında diz çökerken titrek bir nefes aldı. Üzerine kar düşmüştü ve avucunu soğuk toprağa değdirdiğinde, toprak beyaz dağ laleleriyle kaplandı. Bu büyüyü ortaya çıkarmak çok kolaydı çünkü ardındaki duyguları çok açık, çok acı doluydu, resmen teninden dışarı fışkırıyordu.

Çiçeklerin ve mezar taşının üzerinden karı silkelemek için biraz oyalandı.

"Seni ne kadar özlediğimden haberin yok."

Mezarla, mezar taşıyla, toprağın altındaki bedenle konuştu. Bunlar, Yeraltı Dünyası'ndaki ruha söyleyemediği kelimelerdi; çünkü anlamayacaktı. İşte o yüzden buradaydı, dostuyla konuşmak için.

Yere oturduğunda, soğuk, kıyafetlerinden derisine sızdı. İç geçirip başını arkasındaki taşa dayadı ve göğe baktı. Tenine düşen kar eridi.

"Evleniyorum, Lex," dedi. "Evet dedim."

Minik bir kahkaha attı. Lexa'nın havaya sıçrayıp kollarını boynuna dolarken çığlıklar attığını resmen duyabiliyordu ve bu düşünce onu ne kadar mutlu ettiyse, bir o kadar da harap etti.

"Hiç bu kadar mutlu olmadım," dedi. "Ya da bu kadar üzgün."

Uzun bir süre konuşmadı, sessiz yaşların yüzünden akmasına izin verdi.

"Sephy?"

Başını kaldırdığında Hermes'i birkaç adım ötesinde dururken gördü, karın ortasında altından bir ateş gibi görünüyordu.

"Hermes, burada ne yapıyorsun?"

"Sanırım tahmin edebilirsin," deyip parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi ve yanına oturdu. Sıradan giyinmişti, üzerinde uzun kollu bir gömlek ve koyu renk kot pantolon vardı.

"Bu defa tulum yok mu?"

"O sadece özel durumlar için."

Birbirlerine gülümsediler ve Persephone gözlerini sildi, kirpikleri hâlâ ıslaktı.

"Oğlumu kaybettiğimi biliyor muydun?" dedi uzun bir aradan sonra.

Persephone ona baktı, sadece güzel yüzünü yandan görebiliyordu; fakat gözlerinin koyu altın renginden ve çenesini sıkışından, bu konunun onun için zor olduğunu söyleyebiliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Çok üzüldüm."

"Onu tanırsın," dedi Hermes. "Adı Pan'di, Doğa Tanrısı'ydı, Çobanların ve Sürülerin Tanrısı. Çok uzun yıllar önce öldü ve hâlâ yasını tutuyorum. Bazen daha dün olmuş gibi geliyor."

Persephone, diğerlerinin soracağı soruları biliyordu: Nasıl öldü? Fakat bu, kendisinin sormak istediği bir soru değildi

çünkü kendisinin cevap vermek istediği bir soru değildi, o yüzden. "Bana ondan bahsetsene," dedi.

Adamın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ondan hoşlanırdın," deyip omzuyla onu dürttü. "Benim gibiydi, yakışıklı ve eğlenceli. Müziğe bayılırdı. Flütü onun icat ettiğini biliyor muydun? Bir keresinde Apollo'ya meydan okudu." Hermes kahkaha atmak için duraksadı. "Kaybetti elbette. O sadece... eğlenceliydi."

Pan'le ilgili hikâyeler anlatmaya devam etti: harika ve o kadar da harika olmayan sevdikleri, maceraları ve son olarak ölümü.

"Ölümü aniydi. Bir an için vardı ve sonra yoktu. Gidişini rüzgârla duydum, fanilerin ve yas tutanların bağırışlarıyla. İnanmadım, o yüzden Hades'e gittim, bana gerçeği anlattı. Kader Tanrıçaları ipini kesmişti."

"Ben çok üzgünüm, Hermes."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Ölüm," dedi. "Tanrılar için bile var."

O sözcüklerle birlikte soğuk bir ürpertiyle sarsıldı, görmezden gelinemeyecek kadar derindi.

Hermes, "Gitmeliyiz," diyerek ayağa kalkıp elini uzattı. "Kulüp Aphrodisia'ya gitme zamanımız geldi ve *onu* giymeyeceğini biliyorum."

Persephone, o ayağa kalkmasına yardım ederken gülmeyi başardı ve farklı yerlere gitmek için ortadan kaybolmadan önce, Hermes gözlerinin içine baktı.

"Kimse sana her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olduğunu söylemedi," dedi Hermes. "Keder, şiddetle sevdiğimizin bir işaretidir... ve eğer bu, sonunda her ikimiz için de söylenecek bir şeyse, hayatlarımızı en iyi şekilde yaşadık demektir."

BÖLÜM 18

Kulüp Aphrodisia

Persephone en sıcak tutan paltosuna sarılsa da Hades'in limuzininden çıktıklarında yine de dondu. Paltosunun altına bu havaya hiç uymayacak kadar ten gösteren ince, siyah bir elbise gitmişti. Derin V yakası göğüslerinin şişkinliğini gözler önüne sererken, önündeki yüksek yırtmaçlar baldırlarını gösteriyordu. Hades elbiseyi onaylayıp onaylamayacağına karar verirken zorlanmıştı ama onu gördüğünde arada kalacağını tahmin etmişti. Hüsran ile onu becermek için duyduğu yoğun arzunun arasında kalmıştı.

Sybil de siyah giymişti, gerçi onun elbisesi daha kısaydı ve geceliğe benziyordu. Persephone'ye Aphrodite'nin giyeceği türden bir şeyi anımsatıyordu. Leuce kırmızı, şeffaf bir üst ve daracık kot pantolon giymişken, gardırobunun altını üstüne getirmiş gibi görünen Zofie, narin figürünü gösteren çelik balenli siyah bir korse ile siyah pantolon giymişti. Hermes şaşırtıcı

şekilde, daha uslu bir kıyafet seçmişti: beyaz, V yakalı tişört ve gri ceket ile birlikte koyu renkli kot pantolon. Persephone gizliden gizliye, onun tulumuyla gelmiş olmasını ummuştu.

Antoni şoför koltuğuna dönerken, "Akşamınızın keyfini çıkarın," dedi.

"Hazır olduğumuzda ararım," diyerek söz verdi Persephone.

Leuce, kaldırımda dizili binalara bakarak, "Ben seks kulübü görmüyorum," dedi.

Haklıydı, Kulüp Aphrodisia'nın tabelası yoktu. Bir restoran, bir bar ve boş bir bina vardı.

"Arka tarafta," dedi Hermes.

Karanlık bir sokakta onu takip ettiler, karı temizledikleri ve kum serptikleri için yürümeyi Persephone'nin beklediğinden daha kolay hale getiriyordu.

Kulüp gizliydi ve hiçbir işaret yoktu; sadece iki fedainin önünde beklediği bir çift zümrüt rengi kapıdan sızan sarı ışıklı bir giriş vardı. Kimliklerini kontrol ettikten sonra onlar için kapıları açık tuttular. İçeride siyah, kusursuz bir takım elbise giymiş bir adam tarafından karşılandılar.

"Ah, Sahip Hermes," dedi görevli. "Hoş geldiniz."

"Sebastian," diyerek selamladı Hile Tanrısı.

Adamın gözleri Persephone'ye, Sybil'e, Leuce'a ve Zofie'ye kaydı.

"Konuk getirmişsiniz. Kadınlar." Sebastian şaşırmışa benziyordu, kaşları havaya kalktı.

Hermes boğazını temizledi. "Evet. Bunlar arkadaşlarım. Leydi Persephone'yi duymuşsundur. Yakında Hades ile evlenecek."

"Elbette," dedi Sebastian. "Güzelliğinize karşı nasıl bu kadar kör olabildim? Lord Hades'in paylaştığını bilmiyordum."

"Paylaşmaz," dedi Persephone.

Hermes boğazını temizledi. "Bunlar onun arkadaşları: Sybil, Lenee ve Zofie."

"Onur duyduk. Burada geçirdiğiniz zamandan zevk almanızı umuyorum. Beni izleyin."

Sebastian onları üst kata çıkardı ve Persephone Hermes'in yanında giderken ona dirsek attı.

"Buraya hiç gelmedin, hı?"

"Sadece birkaç defa," dedi Hermes.

Persephone onu inceledi. "Sadece iki defa geldin ve bu kadar iyi mi tanınıyorsun?"

Hermes sırıttı. "Ne diyebilirim ki? Yeteneklerim efsanevidir."

Persephone gözlerini devirip onu daha sertçe dirsekledi.

"Off!" Hermes yan tarafını ovaladı. "Ne? Çok fazla pratik yaptım!"

Persephone başını iki yana salladı. Bir parçası gülmek istese de diğer parçası ona Hades'le *Daha Önce Hiç* oynadıktan sonra yaptıkları konuşmayı hatırlattı. Persephone hâlâ öğreniyordu. Bazen, Hades'e tam olarak ihtiyacı olan şeyi verip vermediğini merak ediyordu, hele de bugün ofisinde kontrolü ele alış biçimini gördükten sonra. Ağzına girip çıkarken sert ve kaygısız davranmıştı. İlk defa sert seks yapmamışlardı ya da Persephone onun standart deneyimlerinden fazlasına ihtiyaç duyduğunu ilk defa sezmemişti. Belki de bu kulüp ona bazı fikirler verirdi.

Basamakların tepesine ulaştıklarında kendilerini karanlık bir koridorda buldular. Persephone destek için elini duvara doğru uzattı ve duvarın yumuşak olduğunu hissetti: kadifeydi. Birkaç kapının yanında geçtiler, Şehevi, Tutku, Arzu gibi isimleri vardı ve sonrasında İhtiras yazan bir kapıya vardılar.

İçeride, soluk mavi ışıklarla aydınlanan bir süit vardı ve mekânın çoğunu karanlıkta bırakıyordu. Daha ziyade yatağa

benzeyen iki tane geniş, siyah, deri kanepe ve üzerinde bağlama yerleri olan bir sıra vardı. Sıranın üstünde bir tokaç duruyordu. Persephone paltosunu çıkarmadan balkona yaklaştı, tavandan yayılan kırmızı ışık zemini gölgeli bir kızıllığa boyuyordu.

Aşağıda yataklar, geniş kanepeler, sıralar ve iki kafes yer alıyordu. Her yerde insanlar vardı. Kimisi maske takıyordu kimisi takmıyordu. Kimileri çeşit çeşit seks pozisyonlarındaydı; oral ve diğer şekillerde. Öbürleri kanepelerde ve sandalyelerde oturuyor, sohbet ediyor ve izliyorlardı. Ayrıca bir dans pisti de vardı, gerçi ufaktı; birkaç kişi orada salınırken elleniyor ve keşfediliyordu. Aslında bir bakıma sessizdi ve hiç Persephone'nin hayal ettiği gibi değildi.

Hayal ettiği şeyler, çoğunlukla Hades'le yaptığı seks gibi olacak diye düşünmüştü herhalde ama onun Hades'le paylaştığı şey çok daha yoğundu. Paylaşmakla ilgili değildi, bu yer gibi değildi.

Yine de yavaş, nazik ve saygılıydı. Bir kadın, bir adam tarafından kıçına şaplağı yerken, diğer adama sakso çekiyordu. Birkaç çift seks yaparken yüzleri çeşitli zevk ifadeleriyle doluydu. Bir diğer kadın bağlıyken, bir adam ona zevk veriyordu. Persephone, uzun bir an boyunca onların oyununa kendini kaptırdı. Neden büyülendiğine karar veremedi ama bağlanmayı her zaman tek bir şey olarak –kontrolün kaybedilmesi– gördüğü için olduğunu fark etti ama bu farklı görünüyordu. Şehvetli, ayartıcı ve sevgi doluydu. Güvene benziyordu.

Her yanını ateş basmaya başladığını hissetti ve içine yoğun bir sızı yerleşirken boğazını temizledi. Persephone, sabah Hades'e kendisinin en iyi işi olduğunu düşündüğü şeyi vermişti. İlişkileri ateşli ve ağırdı, çaresizce ihtiyaç duymuştu. Balkonun korkuluğunu sıkıca kavradı.

Yanına gelen Hermes, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Persephone doğru kelimeleri arayarak, "Bu... farklı," dedi.

Hermes tek kaşını havaya kaldırıp, "Düşündüğün kadar pejmürde değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Aslında... bu bir bakıma... evcil."

Ortamda topluluk vibratörü olsa bile.

"Denemek isteyeceğin bir şey gördün mü?"

Persephone ona gözlerini dikip baktı.

"Hades'le demek istedim," diye ekledi Hermes.

Persephone gözlerini devirip konuyu değiştirdi.

"Sence bu toplantı nerede olacak?" diye sordu Persephone.

"Sanırım yapacağı toplantıya bağlı," dedi Hermes.

Sybil, Leuce ve Zofie balkonda onlara katıldı.

Leuce ufak bir kahkaha attı. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

Persephone, nymph'in antik Yunan toplumunun seks bağımlılığına atıfta bulunduğuna yorumladı ve işin aslı, seks hakkındaki görüşleri o kadar da değişmemişti. Hatta modern toplumlarında bile, fahişelik yasaldı.

"Çabuk gözlerini kapat Zofie," diyerek şaka yaptı Leuce.

"Niye ki?" diye sordu Amazon. "Sekse aşinayım."

Herkes ağzı açık bir halde ona baktı.

"Ne?" diye sordu çileden çıkarak. "Modern toplumu bilmiyor olabilirim ama seks modern bir şey değil."

Hermes güldü, Sybil pis pis gülümsedi.

"*Sen* seks yaptın mı?" diye sordu Leuce.

Zofie gözlerini devirdi. "Elbette."

"Ama... içki oyunu oynadık," dedi Leuce. "Ve sen hiç içmedin! *Bir defa* bile!"

Zofie uzun bir an sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım oyunu yanlış anladım," dedi.

Kahkaha atıp bir müddet daha izlediler, çeşitli eylemler ve pozisyonlar hakkında yorumlarda bulundular. Çiftler birbirine karışıyor, eş değiştiriyor ve farklı türden seksler yapıyorlardı ama zaman geçtikçe, Persephone birkaç kişinin oradan ayrıldığını fark etti. Teker teker çıkıp karanlığa giriyorlardı.

Kasıldı.

"Sizce nereye gidiyorlar?" diye sordu Sybil.

"Bilmem," diye cevap verdi Persephone.

"Araştırsak mı?" diye sordu Hermes.

"Birisinin kalıp Helen'i beklemesi lazım," dedi Persephone. "Sybil ve Leuce, onu bekleyip geldiğinde mesaj atar mısınız?"

"Tabii," dedi Sybil.

"Zofie, onlarla birlikte burada kalmanı istiyorum."

"Sizi korumak için emir aldım, leydim."

"Aslında, bu akşam onu korumak için bir yemin ettim," dedi Hermes. "Bunu yapması konusunda başkasına güvenmediğim için beni bağışlaman gerekecek."

Amazon, Hermes'e dik dik baktı ve tam karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki Persephone araya girdi.

"Zofie, bu önemli. Sana arkadaşlarımı korumanı emrediyorum. Eğer Helen, Triad ile birlikte buradaysa ve herhangi birimizi tanırsa başımız belada demektir."

"Pekâlâ, leydim," dese de hâlâ Hermes'e kötü kötü bakıyordu.

Persephone paltosunu çıkardı ve ikisi yüzlerine kumaş maskeleri yerleştirip süitten ayrıldıktan sonra kulübün zemin katına yöneldi. Hermes merdivenin karanlığında duraksadı.

"Yaptığımı yap," dedi ve aşağı inerken Persephone'nin kolunu tutup kendi koluna taktı. Hiç acele etmediler, birbirine karışmış uzuvların olduğu yatakların ve erkekler ile kadınların tutkuda kayboldukları kanepelerin etrafından dolandılar. Per-

sephone'ye en çok çarpan şey buranın ne kadar sessiz olduğuydu, hem de müziğe ve inlemelere rağmen.

Çiftlerden biri onlara gülümsedi. Adam partnerinin bacaklarının arasındaydı.

"Katılmak ister misiniz?" diye sordu.

"İzlemekten mutluyuz," dedi Hermes.

Hiç de bozulmuş gibi görünmediler, adam kadını yalamaya koyuldu. Persephone gözlerini kaçırdı, bu odanın ortasında durup böyle açıkça ilişkiye giren insanları izlerken tuhaf hissediyordu. Bunu yapabileceğinden de insanların onu veya Hades'i izlemesinden rahatsız olmayacağından da emin değildi. Persephone sahipleniciydi, Hades sahipleniciydi. Sonuçları iyi olmazdı.

Çok geçmeden karanlık bir koridorda ilerleyip bir adamın durduğu yere geldiler.

"Leydim," dedi adam.

Persephone söylenen kelimeyle kasıldı ama Hermes kolundan çıkınca, merdivenden inmesine yardım etmek için adamın orada durduğunu anladı. Elini kabul etti ve Hermes'in önünden yürüyerek daire şeklinde, kalabalık bir odaya girdi, her tarafında sütunlar ve girintili kemerler vardı. Burası bir tiyatro sahnesiydi ama daha ziyade bir amfitiyatro gibi inşa edilmişti. Sahne mekânın en alçak noktasındaydı ve merkezinde bir tanrıça vardı.

Bağlanmıştı, kolları ve bacakları siyah bir bankın üstünde gerilmişti. Bilinci kapalıydı ve kafasındaki bir yaradan kan damlıyordu.

Persephone bir an için donakaldı; korkunun soğukluğu omurgasından aşağı indi. Persephone tanrıçayı tanımıyordu ama hâlâ hayatta olduğunu sezdi. Seyirciler kadını yuhalıyor ve ona bir şeyler atıyordu, diğerleriyse *boynuzlarını kes* diye tekrar tekrar bağırıyordu.

"O Tyche," dedi Hermes.

Persephone sıçradı. Tanrının yaklaştığını hissetmemişti ama artık yanında olduğu için endişesi biraz azaldı.

"Tyche," diye fısıltıyla karşılık verdi. "Şans ve Başarı Tanrıçası mı?"

"Ta kendisi," diye cevap verdi. Sesi gaddar çıktı. Persephone ona baktığında çenesinin kasılmasını ve gözlerinin sertleşmesini fark etti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Persephone.

Ona yardım etmek zorundaydılar.

"Bekleyeceğiz," dedi Hermes. "Kimin ya da neyin onların tarafında olduğunu bilmiyoruz."

Persephone o yorumdaki kaygıyı hissetti; onu hızlı bir akıntının içine çeken baskın bir güçtü. Harmonia'yı deviren silahı ve o silahtaki büyünün sahibi olan annesini düşündü. Burada neyle karşı karşıya kalacaklardı?

Büyük kalabalığı araştırdı ama aralarında Helen'i bulamadı.

Yanlarına daha fazla insanın katılmasıyla mekân hıncahınç doldu ve ortam sıcaklaştı. Maske, derisine yapıştı, rahatsız edici ve ıslaktı. Daha fazla insan geldikçe daha fazla öfke ve hakaret de geldi. Havada şiddet vardı ve kendini daha da rahatsız hissederek Hermes'e yaklaştı. Tanrı onu daha sıkı tuttu ama bu olması gerektiği kadar rahatlatıcı değildi çünkü Hermes'in de gergin olduğunu biliyordu.

Birden kopan alkış, dikkatlerini sahneye çekti, orada bir adam duruyordu. Lacivert bir takım elbise giymişti, takım adamın iri vücuduna göre dikilmişti. Dalgalı sarı saçları vardı ve gözleri öyle parlak, öyle maviydi ki Persephone buradan bile ışıltılarını görebiliyordu.

Yarı tanrı, diye düşündü.

"O Okeanos," dedi Hermes.

"Okeanos kim?"

"Zeus'un oğullarından biri," dedi Hermes. "İkizi var, Sandros. Genelde birbirlerinden fazla uzakta olmazlar."

Persephone, Okeanos'un, yüzünde tiksinti duyan bir ifadeyle Tyche'nin etrafında yırtıcı bir hayvan gibi dolanmasını izledi. Başında durup tanrıçanın boynuzlarından birini kavradı ve hiç çaba harcamadan kırdı. Çatırtı yüzünden Persephone'nin boğazına safra çıktı ama kalabalıktan tezahüratlar aldı. İkinci boynuzu da başından kırdıktan sonra onları birer zafer hatırası gibi havada tuttu ve kalabalık da onu antik dönemlerden bir kahraman gibi selamladı.

Sonra boynuzları hiçbir değerleri yokmuş gibi kenara attı. Sanki az önce masaya bağlanmış bir tanrıçayı yaralamamış gibiydi.

"Olympos'lular gücü alay konusu yapıyor!" diye bağırdı. "Etrafta boş boş geziyorlar, onlar sizin *çaresiz* dualarınızı görmek yerine görünüşlerini, servetlerini ve fanilere zarar vermeyi takıntı haline getiren ünlüler."

Kalabalık hemfikir olarak kükredi.

"Bu, zamanın kendisinden de eski bir hikâye. Tanrılar dünyada artık işlevsiz kalırlar ve yerlerini yenilerinin alması gerekir, bunu anlayan ve potansiyelini gören birilerinin. Bizler o tanrılarız. Dünyamızı geri alma zamanı geldi."

Daha fazla tezahürat oldu.

Persephone midesinin bulandığını hissetti. Bu onun beklediği ve Helen'in sürdürdüğü bir bakış açısıydı. Bu yarı tanrılar, Olympos'luları alaşağı etmek istiyorlardı. Sorun şu ki bu kişiler –Adonis, Harmonia, Tyche– Olympos'lu değildi. Onlar masumlardı. Onlara zarar vermenin amacı neydi?

Tyche'nin hareket etmesi Okeanos'un dikkatini çekti. Yarı tanrı, tanrıçaya yaklaşırken konuşmayı sürdürdü.

"Bir yeniden doğuş yaşayacağız! Dualarınızın yanıt bulduğu, tanrıların sadece istendiğinde müdahil olduğu, şifa verdikleri ve acı vermedikleri yeni bir dünya olacak ama bedeli büyük."

Tyche'nin başının yanında duran bir bıçağı aldı. Bıçak parladı, keskin ve tehlikeliydi.

"Ödemeye hazır mısınız?" diye sordu ve kalabalık yankılanan bir evet ile cevap verdi.

Tam o anda, Persephone annesinin büyüsünün kokusunu aldı. Bu, dikkatini çekti ve kalbinin hızla atmasına sebep oldu. Bir an için panik hissetti, kısa kısa nefesler alıp verdi ve görüşü bulanıklaştı ama annesinin büyüsü hissettiği kadar çabuk gidiverdi, ardından gözleri yeniden sahneye döndüğünde Okeanos bıçağını kaldırıyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Persephone ve ellerini kaldırdı. Tam birkaç baş ona doğru dönerken donakaldılar. Okeanos dışında, o gözlerini kısmış ona bakıyordu.

Siktir.

Yarı tanrılar, diğer tanrılar kadar güçlü olmayabilirdi ama nasıl bir büyüyle doğduklarını bilmek imkânsızdı ve görünüşe göre Okeanos zamanı kontrol edebiliyor gibi görünüyordu. Adam tek kelime etmeden elini sallayıp ona doğru gelen bir yıldırım yolladı.

Persephone'nin gözleri büyüdü ve çarpışmadan kaçmak için eğildi ama tam yere indiği sırada birisi önünde belirdi: bir tanrıça.

"Aphrodite—"

Tanrıça kolunu uzattı ve sonraki saniyede Okeanos'un bedeni yalpaladı, kalbi göğsünden çıkıp Aphrodite'nin bekleyen eline uçtu. Yarı tanrının gözleri büyüdü ve tam dizlerinin üze-

rine düştüğü sırada Persephone büyüsünün üstündeki kontrolünü yitirdi ve kalabalık bir kez daha hareketlendi.

Kalabalığın neler olduğunu fark etmesinden önce bir anlık sessizlik oldu.

"Tanrılar! Aramızda tanrılar var!" diye bağırdı birisi.

Sonra karmaşa patlak verdi. Kimileri çığlık atıp koştururken diğerleri maskelerini çıkardı ve içeride silah arayışına girdiler.

"Hermes!" diye haykırdı Persephone. "Tyche'yi al!"

Kurnazlık Tanrısı anında yok olup sahnedeki hareketsiz tanrının yanında belirdi. Kalabalık, Hermes'e saldırmak için atıldı ancak tanrının gözleri parlamaya başlayınca kimileri durdu.

Persephone ayağa kalktı.

"Aphrodite!"

Tanrıça onu duymuşa benzemiyordu, dikkati elindeki hâlâ atmakta olan kalpteydi, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Sonrasında Persephone'nin gözleri tanrıçaya doğru koşturan bir faniye kaydı, saldırmak için uzun bir şamdanı kaldırmıştı.

"Aphrodite!"

Tanrıça sakin kalmaya devam etti, neredeyse hareketsizdi ve başını faniye doğru çevirip elini savurduğunda onu kalabalığa doğru uçurdu, bedenleri etrafa saçarak karşıdaki duvara büyük bir çatırtıyla çarptı.

Persephone fanilerin kaçışmasını bekledi ama aksine onlara doğru koştular.

Bir el saçını kavrayıp başını geriye doğru çektiğinde boğazı gerildi ve maskesi yüzünden koparıldı. Hareket öyle vahşiydi ki afalladı ve tanıdığı bir çift gözle buluşması birkaç saniyesini aldı.

"Jaison?"

Onu Lexa'nın cenazesinden beri görmemişti. Persephone'yle tüm iletişimini kesmişti. Persephone şimdi nedenini bi-

liyordu. Koyu renkli saçları daha uzamıştı ve tıraş olmamıştı. Darmaduman ve öfkeli görünüyordu.

"Vay vay vay, lütuf için kendini siktiren kişi toplantımızı bölmeye gelmiş."

"Jaison—" Adını söyleyip başını çekmesini engellemek için eline uzandı. Fani onu serbest bırakınca şaşırdı ve geriye doğru sendeleyip birine sertçe çarptı. Öne doğru yalpalayınca tekrar itildi. Bu defa, başka birisi daha ona dokunamadan kendini durdurmayı başardı ama etrafı sarılmıştı.

Jaison'la göz göze geldi.

Kendini, "Neden?" diye sorarken buldu.

"Açık değil mi? Hades Lexa'yı kurtarabilirdi. *Sen* onu kurtarabilirdin."

"Sakın cüret etme," dedi Persephone. Gözleri doluyor, yeni yaşlarla yanıyordu.

"Eğer ilkinde doğru yapmış olsaydın gitmezdi. Geri geldiğinde aynı değildi."

"Çünkü ölmek istedi!" diye bağırdı Persephone. "Yorgundu ama sen bunu görmeyecek kadar bencildin. Ben de öyleydim."

"Umursuyormuşsun gibi davranma," dedi. "Eğer umurunda olsaydı Hades'le evlenmezdin."

Çember daraldı ve Persephone kasıldı.

"Bunu yapma," dedi. "Pişman olacaksınız."

"Hades'ten korkmuyoruz," dedi Jaison.

"Korkmanız gereken kişi Hades değil," dedi Persephone. "Benim."

Jaison kahkaha attı ve diğerleri ona katıldı ama Persephone'nin öfkesi fokurduyordu. Bir el ona uzandı ve Persephone patladı. Gerçek anlamda. Kollarından, bacaklarından ve avuçlarından dikenler fırladı. Bıçaklar gibi çıkıp etrafındaki fanileri kesip geçtiler, birçoğunu –Jaison da dahil– durdukları yerdeki

seviyeden biçip geçti, kimini başından kimini boğazından kimini göğsünden kimini karnından. Persephone öfkesine, sebep olduğu kıyıma, acısına çığlık attı ama bittiğinde dikenler geri çekilip sanki bir parçasıymış gibi vücuduna geri girdiler. Yine de Persephone yaralı ve kan içinde, derisi kesik biçimde kaldı.

Katliamının ortasında dizlerinin üstüne çöküp öne doğru eğilerek hırıltıyla nefes alıp verdi. Kan tadı aldı.

İyileş, diye düşündü. *İyileşmek zorundasın.*

O anda Hades'in mutlak varlığını hissetti. Önce ayakkabılarını gördü, ardından gözleri vücudundan yukarı yavaşça çıktı. Onun yüzüne baktığında bir tanrı gördü: hiddet, karanlık ve ölümle dolup taşan kadim bir tanrı.

Persephone'nin, mekânın niçin sessiz olduğunu fark etmesi biraz zamanını aldı: herkes öldüğü içindi. Bunu o mu yapmıştı? Yoksa bu, Hades'in şerri miydi?

"*Hades.*" Adını söylemeye çalıştı ama ağzındaki kan öyle yoğundu ki kelime boğulur gibi çıktı, adamın ayakkabılarına doğru kıpkırmızı sıvı fışkırdı. Başı döndü ve yere yığıldı.

Hades eğilip onu kollarınm arasına aldı. Persephone onu hiç böyle –kaygılı, tetiklenmiş– görmemişti ve tanrının kendi içinde korkunç ve karanlık bir şeyle savaştığını biliyordu. Onu teselli etmek istedi ve düşünebildiği tek şey, onu ne kadar çok sevdiğini bilmesini umduğuydu.

Sonrasında her şey karanlığa gömüldü.

KISIM 2

"Kalbinde bir şey saklayıp başka bir şey söyleyen adam, benim için Hades* kapıları kadar nefret uyandırıcıdır."
— HOMEROS, *İLYADA*

* Yeraltı Dünyası'na aynı zamanda Hades de denilir. (e. n.)

BÖLÜM 19

Lampri Adası

Persephone uyandığında bilmediği bir yataktaydı. Dili şişmiş gibiydi ama nefes alabiliyordu, boğazı artık kanla dolu değildi. Kollarını kaldırdı, teni pürüzsüzdü ve Kulüp Aphrodisia'nın bodrumunda kendini savunmak için kullandığı büyünün izleri yoktu. İyileşmişti, yine de başarısız olduğunu hissetmeden edemiyordu çünkü kendi başına yapmayı başaramamıştı.

Kalkıp oturdu, parlak odada Hades'i aradı. Onu bulması çok sürmedi. Balkon kapıları açıktı, temiz, tuzlu havanın içeri girerek yatağın tepesindeki tiril tiril perdeleri hareket ettirmesini sağlıyordu. Hades hemen dışarıda oturuyordu. Persephone yataktan çıkıp örtüyü vücuduna sardı ve ona katıldı.

Hades'in üzerinde siyah bir sabahlık vardı ve dirseklerini baldırlarına dayayarak öne doğru eğilmişti, parmaklarının arasında bir viski bardağı tutuyordu. Yüzünde ciddi bir ifade

vardı, kaşları çatılıydı ve çenesi kaskatıydı. Derin düşüncelere dalmışa benziyordu ve Persephone onu rahatsız etmekten biraz korktu ama gözlerini görmek istedi.

"Hades," diye fısıldadı.

Hades ona baktığında gözleri fırtına gibiydi ve Persephone, onun içinde nasıl bir savaş verdiğini merak etti.

"Sen iyi misin?" diye sordu tanrıça.

Hades, "Hayır," dedi ve verdiği cevap onu irkiltti. Hades bardağından bir yudum aldı, kendi ayaklarına baktı. Persephone tereddütle yaklaşıp parmaklarını onun saçlarının arasından geçirmek için uzandı. Saçları ıslaktı ve yoğun baharat kokusu vardı. Derin bir nefes alıp bununla rahatladı.

"Hades," diyerek tekrar adını söyledi. Bu defa, adamın başını kaldırıp ona bakması daha uzun sürdü. "Seni seviyorum."

Persephone onun nasıl zorlukla yutkunduğunu ve gözlerini kaçırdığını fark etti. Persephone içini çekip onun bardağına uzandı, masada yanına bıraktı. Ufak sandalyede adamın kucağına çıkmayı başardı, dizlerini adamın bacaklarının iki yanına yerleştirdi. Hades'in yüzünü ellerinin arasına alıp başparmaklarını yanaklarına sürttü. Öyle güzel ve öyle dağılmış haldeydi ki.

"Nasıl hissettiğini bana anlatacak mısın?"

"Söyleyecek bir şey var mı bilmiyorum," diye cevap verdi Hades.

Persephone uzun bir an boyunca onu inceledi. "Bana kızgın mısın?"

"Gitmene izin verdiğim için, başka birisine seninle ilgilenmesi konusunda güvendiğim için kendime kızgınım."

"Hermes'e ben emrettim—"

"O bir yemin etti," diye hırlayarak onun lafını kesti. Persephone bir an için donakaldı, Hades'in hiddetine hazırlıksız yakalanmıştı. Henüz bunu enine boyuna düşünecek kadar uzun

süredir uyanık değildi. Onu görmüş ve istemişti. Hades'in bunu kişisel algılayacağını bilmeliydi. Pirithous için kendini suçluyordu; bunun için de kendisini suçlayacaktı.

Yine de Persephone açıklamaya çalıştı.

"Hades." Ellerini adamın göğsüne koydu. "Ben... kendime zarar verdim. *Ben* başarısız oldum. Ben iyileşemedim."

Hades'in çenesi kasıldı.

"İyiyim," dedi Persephone. "Buradayım."

Hades dişlerini sıkıp, "Güçlükle," dedi.

Hades'in ona dokunmadığını daha yeni fark ediyordu. Onun yerine sandalyesinin kollarını kavrıyordu. Persephone bunu görünce onun kucağından kaydı ve bir adım uzaklaştı, sırtı balkonun korkuluğuna çarptı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi aciz biçimde.

"Durabilirsin," dedi Hades, bakışları öfkeyle dolup taşıyordu. "Dahil olmamaya karar verebilirsin. İnsanların fikirlerini değiştirip dünyayı kurtarmaya çalışıp durmaktan vazgeçebilirsin. İnsanların kendi kararlarını vermelerine ve sonuçlarıyla yüzleşmelerine izin ver. Senden önce dünya öyle yürüyordu ve dünya o şekilde devam edecek."

Persephone tırabzandan uzaklaştı, adamın öfkeli sözlerinin altında gittikçe dik duruyordu.

"Bu farklı, Hades ve bunu biliyorsun. Bunlar, *tanrıları* kaçırmayı ve güçsüz bırakmayı başaran bir grup insan."

"Ne olduğunu tam olarak biliyorum," diye hırladı. "Öncesinde de yaşadım ve seni bundan koruyabilirim."

"Beni bundan korumanı istemedim," dedi Persephone, sesi yükseliyordu.

"Seni kaybedemem." Hades ayağa kalkıp onu kollarıyla kıstırdı, dişlerini gösteriyordu. "Neredeyse kaybediyordum, bunu biliyor musun? Çünkü aklımı seni iyileştirecek kadar

toplayamadım. Senin gibi kan kaybeden erkekleri, kadınları ve çocukları tuttum ben. Yüzüm onların kanıyla yıkanmıştı. Hayatları için yakardılar bana; uzatamayacağım, iyileştiremeyeceğim veya armağan edemeyeceğim bir hayat için çünkü onların kaderiyle savaşamam. Fakat sen, sen hayatın için yalvarmadın. Hatta çaresizlik bile hissetmedin. *Huzur buldun.*"

"Çünkü seni düşünüyordum," diye bağırdı adama. Sanki Hades göğsüne bir bıçak saplamıştı. Kalbi apaçık ve ortada gibiydi, ikisinin de acısıyla çarpıyordu. Hades dondu kaldı. "Yaşamı, ölümü ya da başka bir şeyi düşünmüyordum, seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum ve bunu söylemek istedim ama yapamadım..."

Persephone durdu. Ötesini açıklamasına gerek yoktu. Hades onun niye konuşamadığını zaten biliyordu ve kendisi bilinci kapalı bir halde kan kaybederken Hades'in yaşadığı dehşeti ona hatırlatmak istemiyordu. Hades'in bakışları yüzünde oyalandıktan sonra başını Persephone'nin boynunun kıvrımına bıraktı ve ona dayanan vücudu titredi. Persephone, sıcak yaşların tenini ıslattığını hissederken hiçbir şey söylemedi. Hades'in kendini toplaması biraz uzun sürdü ve geri çekildiğinde gözleri kapkaraydı, kenarları kızarmıştı. Persephone onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu Hades'in acısıydı, hakiki ve apaçık ortadaydı.

Persephone onun yanağını kavradı. "Beni yatağa götürecek misin?"

"Sana burada sahip olacağım," deyip onu öpmek için eğildi. Tanrının tadı tuz ve viski gibiydi, ağzına doğru konuştu. "Sonra seni yatağa, duşa ve kumsala götüreceğim. Sana bu evin her yüzeyinde ve bu adanın her santiminde sahip olacağım."

Hades'in elleri onun kalçalarına indi ve onu kendine doğru çektikten sonra sandalyesine geri döndü. Persephone üstünde-

ki örtüyü bırakıp kucağına çıktı. Hades, göğüslerini avuçladı ve sonra meme uçlarını ağzına aldı. Persephone o uğraşırken parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi, nefes alıp verişi gittikçe yüzeyselleşiyordu, adamın ereksiyonuna doğru hareket ediyordu, hâlâ adamın sabahlığıyla örtülü vaziyetteydi. Persephone hüsrana kapıldı, adamın tenini teninde hissetmek istedi ve sabahlığı iki yana açarak göğsü ile şişmiş etini ortaya çıkardı. Persephone onun sıcaklığına doğru hareket etti, sürtünme onu sadece daha da ıslattı.

Hades ellerini kalçalarına doğru kaydırdı ve Persephone üstünde hareket ederken kalçalarını sıktı, sonrasında parmaklarını içine kaydırınca tanrıça titredi. Birkaç dakikayı adamın verdiği hisle mest içinde geçirdi ama çok geçmeden daha fazlasını arzuladı. Onu çekip özgür bıraktıktan sonra aletine uzanıp içine doğru yönlendirdi. Kendini ona bırakırken coşmuş ve çaresiz hissediyordu. Hades'in karnından kasığına doğru inen kıllar, klitorisine değiyordu. Persephone kontrolü eline alırken Hades arkasına yaslanıp kollarını başının üstüne kaldırdı ve sandalyenin tepesini kavradı. Persephone'nin yüzünü izledi, gözleri parlıyordu ama hâlâ gölgelerle doluydu.

Çok geçmeden elleri yine belini buldu ve onun hareket etmesine, kendini Hades'in üstüne bırakmasına yardım etti. Bu adamın verdiği his, Persephone'nin ömrünün kalanında alacağı bir ilaçtı. Uzuvlarına can ve ruhuna alev salıyordu. Hades'in ağzı omzunu buldu, dişlerini tenine sürtüyordu. Nefesleri birbirine karıştı; iniltileri rahatlamayı hızla getirdi. Persephone karnının alt kısmının gerildiğini, kaslarının Hades'in aletinin etrafında kasıldığını ve sıcak menisini içine döktüğünü hissetti.

Soluk soluğa adamın üstüne yığıldı. Uzun bir aranın ardından kıpırdanıp adamın göğsüne bir öpücük kondurdu, sonra Hades hâlâ içindeyken doğruldu. Persephone sırıttı.

"Yorgun musun?" diye sordu tanrıça.

"Kendimi hiç daha canlı hissetmedim," dedi Hades. Gözlerindeki karanlığın birazı dinmiş gibiydi. Persephone onu uzun uzun ve yavaşça öptü, dilini onunkine sürte sürte adamı bir kez daha sertleştirdi. Persephone geri çekilip başını onun göğsüne dayadı, sonsuza kadar bu şekilde kalmaya itiraz etmezdi.

"Neredeyiz?" diye sorarken sesi kısıktı.

"Lampri adasındayız," diye cevap verdi. "Bizim adamız."

"Bizim mi?"

"Burayı almıştım," dedi Hades. "Nadiren gelirim. Seni kulüpte bulduktan sonra yeraltına gitmek istemedim, seninle yalnız olmaktan başka bir şey istemedim. O yüzden buraya geldim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Tyche'nin kurtulup kurtulmadığını biliyor musun?"

O anda Hades'in onu tutan elleri kasıldı.

"Hayır," dedi. "Kurtulamadı."

Daha sonra Hades Persephone'ye telefonunu verdi, o da Sybil, Leuce ve Zofie'yi kontrol edebildi. Onu sevdiklerini söylemek için bir grup sohbeti açmışlardı. Tatlı mesajlarına gözleri yaşardı. Onlara iyi olduğunu söyleyip onların durumunu sordu.

Biz iyiyiz. Zofie güvenlice eve döndüğümüzden emin oldu, yazdı Sybil ve üst katta neler olduğunu açıkladı. *İnsanlar gölgelerin arasından çıkıp da bir tanrının insanlara saldırdığını haykırınca bir şeylerin yolunda olmadığını anladık. Hermes mi yoksa... Hades mi bilemedik.*

Fakat ikisi de değildi.

Aphrodite'ydi.

Kendisiydi. Sebep olduğu katliamı aniden hatırladı. Kaç insanı öldürmüştü?

Telefonu kenara bıraktı ve Hades yatak odasına girdiğinde duraksadı.

"Sorun ne?"

"Kaç kişiyi öldürdüm?" diye fısıldadı.

Hades duraksadı, ardından, "Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Hades—"

"Bilmek yardım edecek mi?" diye sordu.

Persephone konuşmak için ağzını açtı ama nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"İyice düşün," dedi Hades. "Bunu cevabı bilen bir tanrı olarak söylüyorum."

Sonrasında kumsalda yürüdüler. Hades'i böyle parlak bir yerde, sadece beline dolanmış bir kumaş parçasıyla yürürken görmek tuhaftı. Teni güneşin altında yanmıştı, altuni bir bronza dönüşüyordu. Persephone gözlerini ayıramadı.

"Neden gözlerini dikip bakıyorsun?" diye sordu Hades.

"Seni rahatsız mı ediyor?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedi gayet düz bir şekilde. "Sikişmek istememe sebep oluyor."

Persephone sırıttı.

Kıyıya vardıklarında Persephone okyanusa doğru koştu, su hızla üstüne gelip de beyaz elbisesinin kenarını ıslattığında keyifle çığlık attı. Arkasını dönünce Hades'in ona doğru geldiğini gördü.

"Ne kadar oldu?" diye sordu tanrıya. "Okyanusu ziyaret etmeyeli?"

"Eğlencesine mi?" diye sordu Hades. "Hatırlamıyorum bile."

"O zaman bunu hatırlanmaya değer kılalım," deyip adamın üstüne çıktı, parmaklarını onun geniş, kaslı omuzlarına geçirirken bacaklarını beline doladı. Ereksiyonu ona dayandı ve adamın alt dudağını dişledi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tanrıça.

Ağızları ve bedenleri birbirine karıştı. Persephone'nin kanı kaynayarak düşüncelerini karman çorman etti. Elleri birbirinin teninde kayıyor, diğerinden aldığı hisle keyifleniyordu. Hades'in parmakları kıçını sıkıp ona Persephone'nin uyum sağlamak istediği çaresiz bir vahşilikle sürtündü, birbirlerinden ayrıldıklarında dudakları zonkluyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Hades.

Persephone tek kaşım kaldırdı, şehveti diğer düşünceleri gölgede bırakıyordu. "Sikin mi?"

Hades güldü. "Endişelenme sevgilim. Sana istediğin şeyi vereceğim ama burada değil."

Sudan çıktılar, Hades onu kumsaldan ilerletip tropikal bitkilerin ve ağaçların olduğu bir koruya doğru götürdü. Ötelerinde bir patika vardı, açık bir mağaraya yaklaştıkça çakıllı bir hal alıyordu. Tam içinde birkaç basamakla inilen bir mağara havuzu vardı. Suyun rengi, yüzlerce ışıltılı safiri andırıyordu. Üstlerindeki tavan çökmüştü, böylece sıcak güneş ışınlarının içeri nüfuz edip suya vurmasına olanak sağlıyordu. Mağaranın duvarlarında büyüyen bereketli yeşillikler, kaba yüzeyden aşağı iniyordu.

Persephone, güzelliğiyle hayrete düşerek öylece baktı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Hades.

"Çok güzel."

Hades sırıttı ve suyun içine inen basamaklardan inmeye koyuldu. Belindeki örtüyü atıp çırılçıplak kalarak ona döndü. Persephone ona yaklaşırken Hades suyun kenarından adım ata-

rak derin havuza girdi. Persephone onun kıyıdan uzakta yüzeye çıkışını izledi.

Hades'in parlayan gözleri kara ve saygılıydı.

"Bana katılacak mısın?"

Persephone ince elbisesini başından çıkarıp yanına bıraktıktan sonra suya daldı. Hades onu belinden yakalayıp yüzeye çıkarken dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Havuzda süzülürken Hades ağzıyla sevişiyordu, Persephone onu bacaklarının arasında hissedebilmek için aralarına uzanıp aletini oraya yönlendirdi. Hades'in dudakları ağzından ayrılıp da çenesine doğru inerken Persephone'nin nefesi kesildi.

"Aşkımızın onuruna tapınaklar inşa edeceğim ve dünyanın sonuna kadar sana tapacağım. Senin için feda etmeyeceğim şey yok." Hades ona bakmak için geri çekildi, gözleri yıldızlar gibi parıldıyordu. "Bunu anlıyor musun?"

"Evet," deyip ona daha sıkı sarıldı. "Sana bu zamana kadar istediğin her şeyi vereceğim, hatta sahip olmadan yaşayacağını düşündüğün şeyleri bile."

Ağızları tekrar birleşti ve Hades onu sıkıca kavrayıp kayalık duvardaki bir girintiye doğru yönlendirdi. Orada akmakta olan bir şelale daha geniş bir mağaranın girişini saklıyordu. Hades onu kaldırıp suyun içinden geçti, Persephone'yi mağaranın duvarına doğru götürdü. Tek kolunu uzattı ve diğeri de Persephone'nin başının yanında yerini buldu. Persephone onun için için yanan gözlerine baktı.

"İçimde yaşayan karanlık bir şey var," dedi Hades. "Onu gördün. Artık onu tanıyorsun, değil mi?"

Persephone başıyla onayladı.

"Seni korkutacak şekillerde içinde olmak istiyor."

Bunu onu korkutmak için mi anlatıyordu? Çünkü tam tersi

etki ediyordu, Persephone'nin omurgasından aşağı inen heye-
canlı bir ürpertiye sebep oluyordu.

"Anlat bana."

"O parçam, sikim için dua etmeni istiyor. Ben içine girer-
ken altımda kıvranmanı istiyor. Dölümle içini doldurmam için
yakarmanı istiyor."

Persephone ellerini duvardan ayırmadı, tırnakları arkasın-
daki kayayı tırmalıyordu. Kirpiklerinin arasından ona bakar-
ken hem utangaç hem de cesur hissediyordu.

"Duamı nasıl etmemi tercih edersiniz, lordum?"

"Dizlerinin üzerinde," dedi.

Persephone diz çökerken onu izledi, ereksiyonuyla aynı se-
viyeye geldi. Hades tek eliyle onun saçlarını topladı, Persep-
hone'nin kafası acıyla sızlayana kadar saçlarını yumruklarına
doladı.

"Em beni," diye emretti ve Persephone itaat etti.

Onu ağzına alıp aletinin başını diliyle yıkadı, menisinin tadı-
nı alana kadar ucunu emdi. Hades inleyip saçını daha sıkı tuttu,
Persephone'nin gözleri yaşardı ama adamın tutuşunun sızısıyla
yüzeye çıkan karanlıkla oynamak isteyerek devam etti. Hades
ağzına sokup çıkarmaya başlayınca yapabileceği tek şey almak
oldu, onun hazzı için bir araçtı. Hades iki eliyle birden başını
kavradı, kasları şişti, nefes alıp verişi tekledi. Persephone onun
boşalacağını sandı ama aniden geri çekilip onu sertçe ayağa kal-
dırdıktan sonra ağzını ona yapıştırdı. Hades aletini bacaklarının
arasına sokarken, Persephone bacaklarını ayırdı. Hades, ona
duyduğu ihtiyaçla kayganlaşan deliğine sataşıp geri çekti.

"Hades—" Sesi boğuluyormuş gibi çıktı; Hades'in, kalça-
larını kavrayıp içine abanmasıyla karşılık verdiği bir yakarış
oldu. Hades onu duvara dayalı tutarken diğer elini tanrıçanın
boynuna koydu, hareket ederken yüzünü onunkine yapıştırdı.

Her darbesiyle Persephone'nin boğazından çaresiz bir inilti kopuyordu, parmaklarını adamın omuzlarına saplayıp tırnaklıyordu. Hades'in dudakları onunkilere geri döndü, dili tadına bakıyor, dişleri çiziyordu. Hades, Persephone'nin daha önce hissetmediği bir vahşilikle öpüp hareket etti ve Persephone'nin ağzından daha önce hiç söylemediği ya da duymadığı edepsiz sözlerin veya seslerin çıkmasına sebep oldu.

"Rahatladığını hissetmek istiyorum," deyip sırtını gerdi Persephone, kayalar kürekkemiklerine batıyordu. "Dölünü içimde istiyorum." Nefesi kesildi. "Baldırlarımın içinden aktığını hissetmek istiyorum." Topuklarım adamın kıçına bastırdı.

"Seninle öyle bir dolmak istiyorum ki, günler boyunca sadece seni tadayım."Adamın kulak memesini ağzına alıp sertçe emdi.

O konuştukça Hades sokup çıkarmaya devam etti; dudaklarını Persephone'nin boynuna indirip emdi ve sertçe ısırdı. Persephone, tatlı acıyla haykırırken ilk orgazmının titreşimi her şeyini sarsmaya başladı. Zirveye çıkmadan devam etti, bütün vücudu titreyene kadar sürdü ve Hades inleyip haşin bir hırıltı sesi çıkardığında, Persephone onun menisinin sıcaklığını içinde hissetti.

Hades kendini ondan ayırıp Persephone'yi kollarının arasına alarak yatak odasına ışınlanana kadar bir müddet birbirlerine yapışmış halde kaldılar. Hades, odaya vardıklarında onu yatağa yatırdı. Persephone, onun da yanına uzanmasını bekliyordu ama onun yerine bacaklarının arasında dizlerinin üstüne çöktü ve baldırlarından yukarı öpe öpe çıktıktan sonra klitorisini ağzına aldı, diliyle şişkin tenini tatlı tatlı yalayıp yuttu.

"Hades," diye fısıldayıp adamın adını tekrar tekrar söyledi. Ellerini saçlarının arasına daldırdı ve sonra altındaki çarşafa

yığıldı, başka bir orgazmla daha kıvranıyordu ve o zirveden aşağı indiğinde, Hades en sonunda yanına yattı.

Bitkin düşen Persephone derin bir uykuya daldı.

Daha sonra uyandığında, Hades'i yanında uyurken buldu. Yüz üstü yatıyordu, parmakları Persephone'nin parmaklarına geçmiş vaziyetteydi. Huzurlu görünüyordu, saatler önce ona yapışmış gibi görünen karanlığın tutamları, uykusuyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Persephone bir süre onu izledi ve sonra kendini ondan ayırıp üzerine bir sabahlık geçirdikten sonra dışarı çıktı. Balkon demirine yaslanıp geceyi izledi. Burası huzurluydu, annesinin yıkımı buraya dokunmamıştı.

Ayrıca öylesine bir kaos hüküm sürerken burada olmak, bu kadar mutlu hissetmek yanlış geldi.

"Niçin kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Hades.

Sesi, Persephone'yi şaşırttı ve döndüğünde onu kapıda dururken buldu, çıplak vücudu yatak odasından gelen ışıkla kaplıydı. Gözleri ereksiyonuna inince ve mağaradaki havuzda Hades'in ona bakışını, söylediği erotik kelimeleri, tanrının kendini nasıl bıraktığını düşününce karnının alt kısmında bir sıcaklık belirdi.

Yutkundu ve kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı.

"Burada kalamayacağımızı biliyorsun," dedi Persephone. "Üstelik ardımızda bıraktığımız şeyle."

"Bir gece daha," dedi Hades. Yalvardı.

"Ya çok geç olursa?"

Hades konuşmadı. Kapıdaki yerinden ayrılıp ona geldi, yüzünü avuçlayıp gözlerini araştırdı.

"Seni burada kalmaya ikna edemez miyim?" diye sordu. "Güvende olurdun ve ben de her boş anımda sana dönerdim."

Persephone onun kollarını kavradı.

"Hades," diye fısıldadı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Eğer insanlarımı yüz üstü bırakırsam nasıl bir kraliçe olurdum?"

Tanrının dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ama bakışları üzgündü. "Sen Ölülerin Kraliçesisin, Yaşayanların Kraliçesi değilsin."

"Yaşayanlar sonunda bizim olacak, Hades. Onları hayattayken terk edersek bu bizi ne yapar?"

Hades iç geçirip alnını onunkine dayadı.

"Keşke benim kadar bencil olsaydın," dedi tanrı.

"Sen bencil değilsin," dedi Persephone. "Onlara yardım etmek için beni burada bırakacaktın, unuttun mu?"

Tanrının gözleri dudaklarına indi ve onu öptü. Ellerini beline kaydırıp sabahlığının altına soktu, uzanıp bacaklarının arasındaki sıcaklığı avuçladı.

Persephone hızla nefes aldı, dudaklarında onun adı vardı.

"Hades," diye soludu adamın dudaklarına doğru.

"Bir gece daha değilse bile en azından bir saat daha," dedi.

Nasıl hayır diyebilirdi?

Kollarını boynuna doladığı sırada Persephone'yi balkonun demirine kaldırdı, parmaklarını ondan bir inilti koparacak kadar uzun süre kaygan kadınlığına soktu. Hades parmaklarını geri çekince Persephone'nin tırnakları tanrının tenine saplandı ve Hades güldü.

"Yanılıyordun," diyen tanrı parmaklarını kendi ağzına soktu. "Ben bencilim."

Persephone onu izlerken içinde bir şehvet açlığının patladığını hissetti. Hades kendi parmaklarını emerken Persephone bacaklarını daha genişçe ayırıp geri dönmesi için onu davet etti.

"Sadece bir saat," diye hatırlattı Hades'e.

Tanrının gülümsemesi varla yok arasıydı ve tam bir kez

daha katılmak için harekete geçtiği sırada hırladı, Persephone'yi balkonun kenarından yere çekti.

"Siktir," diye bağırdı. *"Hermes."*

"Size katılmayı çok isterdim," diyen tanrı, balkonda sadece birkaç adım ötede belirdi. "Başka zaman belki."

Persephone sabahlığının önünü bağlamak için arkasını döndü ve geri döndüğünde tanrının biçimli yüzünde, gözünün alt kısmından dudağına kadar inen geniş bir yara olduğunu gördü.

Persephone'nin gözleri genişledi.

"Hermes, yüzüne ne oldu?"

Gülümsedi, cevabına rağmen gözleri nazikti. "Yeminimi tutamadım."

Persephone'nin dudakları aralandı ve bakışları Hades'e döndü ancak Hades ona bakmıyordu, fazlasıyla öfkeliydi ve Kurnazlık Tanrısı'na odaklanmıştı.

"Ne istiyorsun, Hermes? Geri dönmek üzereydik."

"Bu 'üzereydik' kısmı ne kadar uzun?" diye sordu ama gülümsemesi keyifsizdi ve Persephone, tanrının üzerindeki bu melankoliden hiç hoşlanmadığını fark etti. Bu, Tyche'yi kaybetmenin yaşattığı keder miydi?

"Hermes—" diye başladı Hades.

"Zeus ikinizi birden Olympos'a çağırdı," diye araya girdi Hermes. "Konsey'i topluyor. Ayrılmanızla ilgili konuşmak istiyorlar."

BÖLÜM 20

Olympos'luların Konseyi

"Ayrılmamızla ilgili mi?" diye tekrarladı Persephone Hades'e bakarak. "Daha ciddi meseleler yok mu? Mesela Triad'ın bir tanrıçayı öldürmesi ve bir diğerine saldırması gibi?"

"Ben size Zeus'un Konsey'i toplamasının tek sebebini söyledim," dedi Hermes. "Bu, diğer meselelerin tartışılmayacağı anlamına gelmez."

"Çok sürmeden geleceğim, Hermes," dedi Hades. Kendini örtmek için hiçbir teşebbüste bulunmadı.

Hermes başını salladı ve sonra Persephone'ye baktı.

"Sonra görüşürüz, Sephy," dedi göz kırparak. Ortadan kayboldu, Persephone onun belki de yüzünü yaralı görmenin hissettirdiği suçluluğu hafifletmeye çalıştığını düşündü.

Persephone Hades'e döndü. "Hermes'in yüzüne onu sen mi yaptın?"

Hades'in çenesi kasıldı. "Soruyorsun ancak cevabı zaten biliyorsun."

"Bunu yapmak zorunda—"

"Zorundaydım." Lafını kesti. "Cezası çok daha kötü olabilirdi. Bazı kanunlarımız kutsaldır Persephone ve Hermes'in yüzüne olanlar için suçluluk hissetmeden önce, sonuçlarını sen bilmesen de onun bildiğini unutma."

Hades'in sözleri kınama gibi geldi. Persephone gözlerini kaçırıp sessizce, "Bilmiyordum," dedi.

Hades usanmış bir halde iç geçirdi ama elini tutup onu yanına çekti.

"Üzgünüm," deyip avucunu yanağına koydu. "Seni rahatlatmak için söyledim."

"Biliyorum," dedi. "Durmadan bana öğretmek zorunda olmak yorucu olmalı."

"Öğretmekten asla yorulmam," derken sessizce konuştu. "Benim hüsranım bambaşka bir yerden geliyor."

"Belki daha fazlasını anlatırsan... sana yardım edebilirim," diye teklif etti.

Hades gözlerine baktı, değerlendirdikten sonra konuştu.

"Sözlerimin ağzımdan yanlış çıkacağından ve eylemlerimi barbarca bulacağından endişe ediyorum."

Persephone kaşlarını çattı. Hades'in böyle hissetmesine şaşırmamıştı. Ona en kötü tanrısın demişti. Fanilerle yaptığı pazarlıkları, onların ruhlarını kurtarmak için gerçek teşebbüsler olarak değil de, sırf eğlencesine yaptığı şeyler olarak değerlendirmişti.

"Üzgünüm," dedi tanrıça. "Sanırım bu korkuyu sana tanıştığımızda verdim."

"Hayır," dedi Hades. "Senden önce de oradaydı ama sadece seninle tanıştığımda önemli bir şey haline geldi."

"Hermes'in cezasını anlıyorum," dedi Persephone. "Bir nebze ferahladım."

Sözlerine rağmen, Hades'in yüzünün kararsız, tedbirli bir halde kaldığını hissetti. Yine de tanrı öne doğru eğilip dudaklarını alnına bastırdı. Persephone öpücükle birlikte gözlerini yumup vücuduna yayılan sıcaklığı hissetti. Geri çekildiğinde adamla göz göze geldi.

"Konsey'de bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu.

Persephone'nin gözleri büyüdü. "Sen ciddi misin?"

Hades'in dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Şartlarım var," dedi. "Fakat Olympos'lular bizim hakkımızda tartışacaksa senin de orada olman adil olur."

Persephone sırıttı.

"Gel. Hazırlanmamız lazım," dedi ve Persephone'nin onun büyüsünü hissettiği sırada ışınlandılar.

Giyinebilmeleri için yatak odalarında belireceklerini beklemişti ancak bunun yerine, Hades onu silahlarla dolu bir odaya getirmişti.

"Burası..."

"Bir cephanelik," dedi Hades.

Oda yuvarlaktı ve zemin, kaledeki diğer yerler gibi siyah mermerdendi. Duvarların çoğu, kitaplık gibi görünen fakat çeşitli silahları barındıran sabit raflarla kaplıydı: kılıçlar ve mızraklar, ciritler ve prangalar, yaylar ve oklar. Ayrıca modern silahlar da vardı; tüfekler, el bombaları ve diğer ateşli silahlar. Bunlarla birlikte kalkanlar, miğferler, zincir zırhlar ve deri göğüs zırhları da sergileniyordu ancak Persephone'nin dikkatini çeken şey, odanın merkezinde bulunan Hades'in zırhıydı. Hem tehditkâr hem de ölümcül görünüyordu. Omuzları, kolları ve bacakları keskin, metal sivri uçlarla kaplanmıştı. Sol omzun

üzerinde siyah bir pelerin asılıydı ve ayaklarının dibinde de kapkara bir miğfer duruyordu.

Persephone yaklaştı ve parmaklarını miğferin soğuk metaline değdirdi. Hades'i bunun içinde hayal etmeye çalıştı. Zaten bu haliyle oldukça iri yarı ve heybetliydi. Bu kıyafeti onu... devasa hale getirirdi.

"Ne kadar oldu?" diye sordu sessizce. "Bunu giyeli?"

"Bir süre," diye cevap verdi Hades. "Tanrılarla savaşmadığım sürece ihtiyacım yok."

"Ya da seni öldürebilecek bir silaha karşı," dedi.

Hades cevap vermedi. Yanından uzanıp miğferi aldı.

"Bu Karanlığın Miğferi," dedi. "Kuşanan kişiye görünmez olma kabiliyetini bahşediyor. Titanomakhia sırasında, cyclop-lar benim için yaptı."

Persephone üç tanrısal silahı biliyordu: Hades'in miğferi, Zeus'un şimşeği ve Poseidon'ın üç dişli mızrağı. Savaş sırasında her zaman dönüm noktaları olurdu; her iki taraf için de durumun iyiye veya kötüye gittiği bir zaman. Bu silahlar, Olympos'luların kaderini değiştirmiş ve Titanları yenmelerine yardım etmişti.

Miğferi görmek, Persephone'yi korkuya düşürdü. Triad'ın savaş istediğinden kuşkulanıyordu. Çok sürmeden Hades'i bu zırhı kuşanmışken görür müydü?

"Niçin bu miğfere ihtiyacın var?" diye sordu. "Güçlerinden birisi görünmezlik."

"Görünmezlik, benim zaman içinde güçlendikçe kazandığım bir güç," dedikten sonra dudaklarını büktü. "Onun dışında, savaş sırasında kafamı korumayı tercih ederim."

Hades bunun komik olduğunu düşündü ama miğferi Persephone'ye uzatırken tanrıça kaşlarını çattı. Persephone miğferi ellerinin arasında tutup yüzeyindeki çizikleri ve ufak girintileri

inceledi. Savaş sırasında kimsenin Hades'e zarar verecek kadar yaklaşamayacağını hayal ediyordu ama bunun üzerindeki izler ona tam aksini hatırlattı.

"Konsey'de bunu takmanı istiyorum," dedi Hades.

Persephone başını kaldırdı. "Neden?"

"Konsey Olympos'lular için," dedi. "Ve ben seni erkek kardeşlerimle tanıştırmak için pek hevesli değilim, hele de bulunduğumuz şartlar altındayken. Söylenen her şey hoşuna gitmeyecek."

"Ağzımın nişanımızı sabote etmesinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Hades sırıttı, Persephone'nin Kulüp Aphrodisia'da yaralanmasından beri geçen birkaç günde tanrının ne kadar ciddi olduğu düşünülürse bu tazeleyiciydi.

"Ah sevgilim, ağzının onu sadece geliştireceğine inancım var."

Uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra Persephone gözlerini indirdi, adamın kaslarından hâlâ erekte haldeki aletine baktı.

"Konsey'e çıplak mı gideceksiniz, lordum? Eğer öyleyse izlemek için *ısrar ediyorum.*"

"Eğer bana o şekilde bakmayı sürdürürsen Konsey'e hiç gidemeyeceğiz," dedi ve bileğinin tek bir hareketiyle ikisi de siyahlara büründü. Hades takım elbiseliydi ve Persephone de bedenini saran bir elbise giymişti. Konsey'e katılan diğer tanrıların nasıl giyindiğini merak etmesine sebep oldu. Kadim tanrıların şık kıyafetlerini mi giyeceklerdi?

Hades elini uzattı.

"Hazır mısın?"

Aslında emin değildi ama Hades'le ve miğferiyle içi rahatladı. Bu, hazır olup olmadığını düşünmek için zaman bulabil-

diği son seferlerden biri olacaktı. Hiç zamanının olmadığı, her şeyin hızla eyleme geçilmesine bağlı olduğu bir noktaya gelecekti.

Persephone parmaklarını onun avucuna yerleştirdi, hâlâ miğferi tutuyordu ve ışınlandılar.

Gölgelerin içinde belirdiler, sırtı geniş bir sütuna dayalıydı ve yan tarafa baktığında sola ve sağa doğru daha fazla sütunun kıvrıldığını görebiliyordu. Persephone sesleri duyabiliyordu. Gümbür gümbür ve öfkelilerdi.

"Bu fırtına derhal sona ermeli Zeus! Kullarım rahata ermek için yalvarıyor."

Persephone kimin konuştuğunu bilmiyordu ama sakin ve nazik tonuna bakarak bunun Hestia olduğunu tahmin etti.

"Fırtınanın dinmesini hevesle bekliyor değilim," dedi Zeus. "Faniler iyice cüretkârlaştı ve bir ders almaları gerekiyor. Belki de donarak ölmeleri, onlara dünyayı kimin yönettiğini hatırlatır."

Persephone Hades'in gözlerine baktı. Zeus'un sözleri bir sorundu. O sözler yüzünden Harmonia saldırıya uğramış ve Tyche ölmüştü. Fanilerin bıktığı davranış buydu ve isyan ediyorlardı.

Hades parmağını dudaklarına koyup miğferi ondan aldı ve Persephone'nin başına taktı. Persephone onu takınca herhangi bir fark hissetmedi, sadece ağırdı ve kafasına doğru düzgün oturmuyordu. Hades dudaklarını Persephone'nin parmaklarının üstüne değdirdikten sonra onu bıraktı. Hades, karanlığın içinden fark edilmeden geçti. Persephone onun Olympos'luların önünde ne zaman belirdiğini ancak konuştuğunda anladı. Sesi karanlıktı, küçümsemeyle doluydu.

Hades, Zeus'un önceki söylediğine ithafen, "Onlara hatırlatacağın tek şey sana –hepimize– olan nefretleri olacak," dedi.

"Hades." Tanrının adı, Zeus'un ağzından hırlama gibi çıktı.

Persephone sütunların dışından dolandı. Sütunların ilerisinde, arkaları dönük olan tahtlar ile birlikte üç tane de önü dönük tahtı –Poseidon, Aphrodite ve Hermes– görebildi. Her taht, tanrılardan bir parçayı temsil ediyordu. Poseidon için, üç dişli bir mızraktı, Aphrodite için pembe bir istiridye kabuğuydu, Hermes içinse kanatlı asasıydı.

Persephone'nin bakışları en çok Aphrodite'de oyalandı, elinde Okeanos'un kalbiyle dururken büyüsünün yarattığı kıyımdan hiç de etkilenmemiş gibi görünüşünü hatırladı. Zeus'un oğullarından birini öldürmesinin sonuçları olacak mıydı? Persephone, Olympos'luların kurallarını bilmiyordu ama tanrıçanın haklılığını Fırtına Tanrısı'na kanıtlamış olduğunu düşündü çünkü hiçbir şey olmamış gibi on iki tanrının arasında oturuyordu.

Persephone tahtlardan birinin kenarına dokunacak kadar yaklaştı, tepesinden çıkan güneş ışınlarına bakınca Apollo'ya ait olduğunu tahmin etti.

"Benim anladığım kadarıyla fırtına senin hatan Hades. Sikini Demeter'in kızından uzak tutamadın."

"Kapa çeneni Ares," dedi Hermes.

Persephone tanrının gözlerini gölgeleyen karanlığı ve çenesinin kasılışını fark etti, bu da elmacıkkemiklerini çok daha keskin hatlı gösterdi.

"Neden kapayacakmış? Doğruyu söylüyor," dedi sağ taraftan bir ses. Persephone sesi Artemis'inkine benzetti.

"Milyon tane farklı kadını becerebilirdin ama sen biriyle durulmayı seçtin ve o da senden, insanlığı sevdiğinden bile daha çok nefret eden bir tanrıçanın kızı," diye devam etti Ares.

Poseidon, "Amı altından olmalı," diyerek yüksek sesle yorumda bulundu.

Persephone boğazında ekşi bir şeyler hissetti ve sonra Hades'in büyüsünün güçlü ve canlı bir şekilde harlandığını hissedince karanlık bir korku duydu.

"Persephone hakkında tek kelime daha konuşmaya cüret eden her tanrının yaşam ipini bizzat keserim."

"Buna cesaret edemezsin." Persephone Hera'nın sesini tanıdı. "Bir tanrıyı Kader Tanrıçaları'nın bilgisi dışında öldürmenin sonuçları çok büyük olacaktır. Sevgili tanrıçanı kaybedebilirsin."

Sonrasında oluşan gergin sessizlikte, Persephone Hades'in yüzündeki bakışı tahmin etmeye çalıştı. Muhtemelen, *dene bakalım,* diyen tarzda bir şeydi.

"Bu da geriye kar fırtınasının büyük zarara yol açtığı gerçeğini bırakıyor." Athena'mn sakinleştirici ve buyurgan olan ipeksi sesi araya girdi.

"Öyleyse onun öfkesini bitirecek çözümleri tartışmalıyız," dedi Hades.

"Kızından ayrılman dışında hiçbir şey onu saldırısını sona erdirmeye ikna etmeyecek," dedi Hera.

Bu doğru olsa da, bir yandan da Demeter'in gazabını sona erdirmenin başka bir yolunun olmadığım ima ediyordu.

"Bu, söz konusu bile değil."

"Kız seninle olmak istiyor mu bari?" Hera meydan okudu. "Kızı seninle zaman geçirmeye zorlamak için bir anlaşmayla tuzağa düşürdüğün doğru değil mi?"

Persephone yumruklarını sıktı.

"O bir *kadın,*" dedi Hermes. "Ayrıca Hades'i seviyor. Bizzat gördüm."

"Yani iki tanrının gerçek aşkı için binlerce hayatı feda mı etmeliyiz?" dedi Artemis. "Saçmalık."

"Buraya Konsey benim aşk hayatımı tartışsın diye gelmedim," dedi Hades.

"Hayır ama senin şansına," dedi Zeus. "Aşk hayatın dünya üzerinde yıkıma sebep oluyor."

"Senin sikin de öyle," dedi Hades. "Ve kimse bunun için Konsey'i toplamadı."

"Siklerden ve sebep oldukları sorunlardan bahsediyorken," diyerek araya girdi Hermes. "Çocuklarının sebep olduğu sorunla ilgili kimse konuşmayacak mı? Tyche öldü. Birisi bize saldırıyor... bizi öldürmeyi *başarıyor*... ve siz Hades'in aşk hayatı hakkında dırdır etmek mi istiyorsunuz?"

Persephone, Hermes'in sözlerine gülümsemeden edemedi ama diğer tanrıların bunu yüzünden silmesi çok uzun sürmedi.

"Demeter'in fırtması devam ederse hiçbir şey için endişe etmemize gerek kalmayacak," dedi Artemis. "Faniler donarak ölmüş olacak. Yeni baştan Pompeii olayı yaşanacak."

"Demeter'in gazabının olabilecek en kötü şey olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Hades, ses tonu tehditkârdı. "Benimkini bilmiyorsun."

Bu bir tehditti, Persephone'nin, bu konuşmayı hiçbir yere götürmeyeceğini bildiği bir tehditti. Hades ondan kendini göstermemesini istemişti ama işin aslı, bu tanrılar onun –onun düşünceleri, hisleri, seçimi– hakkında konuşuyordu ve gerçekten önemi olan şeyle ilgili hiçbir ilerleme kaydetmiyorlardı ve o da Demeter'in Triad'la birlikte plan yapıyor olmasıydı. Apollo'nun tahtının yanındaki yerinden ayrılıp kemere doğru gitti. Kenara –Ares'in oturduğu yere– gelince Hades'in miğferini çıkardı ve kenara koydu. Gizlenme büyüsünden kurtulup kemerin merkezine adım attı ve bir anda on bir Olympos'lu tarafından çevrelenmiş halde kaldı.

Hades'in gözlerine bakıp öyle kaldı. Hades kaskatı oturdu,

elleri tahtının kenarlarında kıvrıldı. Onun bakışlarının altında Persephone omuzlarını dikip çenesini havaya kaldırabildi. Bu kadim tanrıların gözünde nasıl göründüğünü hiç bilmiyordu, muhtemelen genç ve deneyimsiz görünüyordu ama en azından onu görecekler, tanıyacaklar ve bu bittiğinde ona saygı duyacaklardı.

"Hades." Adını söyledi ve bu, adamı sakinleştirmişe benziyordu. Persephone ona hafifçe gülümsedikten sonra dikkatini Zeus'a verdi, sesi ayaklarının altını derinden titretiyordu sanki.

"Vay, vay, vay. Demeter'in kızı."

"Öyleyim," dedi. Fırtına Tanrısı'nın ona bakarken gözlerinin parlayışından hoşlanmadı. Persephone kralı defalarca görmüştü; görkemli ve iri bir adamdı, vücudu tahtını dolduruyordu. Diğer iki kardeşinden daha genç olmasına rağmen, onu daha yaşlı gösteren gümüşi saçları vardı. Persephone bunun sebebini bilmiyordu. Belki kendisine daha fazla otorite kattığını hissediyordu ya da güç karşılığında gençliğini pazarlığa sunmuştu. Yanında, Persephone'yi yargılayarak süzen Hera vardı. Güzel ve asil olan yüzü keskin hatlı ve alaycıydı.

Persephone onun soluna göz atınca Athena'nın dingin, parlak yüzünü buldu, annesinin tahtı boştu ve sonrasında Apollo ile Artemis geliyordu. Apollo başını sadece bir milim eğdi. Persephone'nin aldığı tek karşılık buydu; ne gözlerinde bir parıltı ne de dudaklarında bir kıvrılma vardı. Persephone, onun ruh halinin kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalışarak sağma baktı, orada Poseidon'ı bariz bir şekilde ve aç aç ona bakarken buldu. Sonrasında Hermes, Hestia, Aphrodite ve Ares geliyordu.

Hermes gülümsedi, gözleri nazikti.

Zeus, "Çok fazla soruna yol açtın," diyerek onun dikkatini istemeye istemeye kendi üstüne çekti. Persephone onun donuk bakışlarıyla buluştu.

"Sanırım annemin çok fazla soruna yol açtığını söylüyorsunuz," dedi Persephone. "Ancak yine de Hades'i cezalandırmaya niyetliymişsiniz gibi görünüyor."

"Bir sorunu olabilecek en basit şekliyle çözmenin yolunu arıyorum."

"Eğer Demeter yalnızca fırtınadan sorumlu olsaydı bu söylediğiniz doğru olabilirdi," dedi Persephone. "Ancak onun yarı tanrılarla birlikte çalıştığına inanmak için sebeplerim var."

Bir saniyelik sessizlik oldu. "Nasıl sebepler?"

"Tyche'nin öldüğü gece oradaydım," dedi Persephone. "Annem oradaydı. Büyüsünü hissettim."

"Belki de seni geri almak için oradaydı," diye önerdi Hera. "İlâh kanunlarına göre bu onun hakkı. O senin annen."

"Madem kararlarımızı kadim kanunlara göre veriyoruz, öyleyse geri çevirmem gerekir," dedi Persephone.

Hera'nın bakışları sertleşti ve Persephone, onun meydan okunmasından hoşlanmadığı izlenimini edindi. "Ne sebebe dayanarak?"

"Hades ve ben düzüşüyoruz," diye belirtti Persephone. "İlâh kanununa göre evliyiz."

Hermes gülerken boğulacaktı ama diğer herkes sessiz kaldı. Persephone Zeus'a baktı. Bundan ne kadar nefret ediyor olsa da ikna etmesi gereken kişi oydu.

"Tyche'yi yerinde tutan annemin büyüsüydü," dedi.

Tanrı bir saniyeliğine ona baktıktan sonra doğrulaması için Hermes'e baktı.

"Bu doğru mu Hermes?"

Persephone yumruklarını sıktı.

"Persephone asla yalan söylemez," diye cevap verdi Hermes.

"Asıl düşman Triad," dedi Persephone. "Onlardan korkmak için sebebiniz var."

Birkaç kahkaha koptu ve Persephone etrafına dik dik baktı. "Az önce söylediğim şeyi duymadınız mı?"

"Harmonia ve Tyche tanrıça, evet ama Olympos'lu değil-ler," dedi Poseidon.

"Eminim Titanlar da sizin için öyle düşündü," diye karşılık verdi Persephone. "Ayrıca Demeter bir Olympos'lu."

"Beni tahtımdan etmeye yeltenen –ve başarısız olan– ilk kişi olmayacak," dedi Zeus. Persephone onun hem soluna hem de sağına bakış şeklini fark etti. Olympos'lular oturuş şekille-rine rağmen –daire şeklinde, bir arada– ayrılardı. Burada nefret vardı ve tepki duman gibi havaya sinmişti.

"Bu farklı," dedi Persephone. "İttifaklarını, tanrılardan daha fani olduklarını düşündükleri bir grup insana vermeye hazır bir dünya var ve annemin fırtınası onları bu kararı vermeye zor-layacak."

"Böylece asıl meseleye geri dönüyoruz," dedi Hera. "Sana."

Persephone dik dik baktı; çenesi kasıldı.

"Eğer beni anneme geri verecek olursanız işte o zaman asıl mesele olurum," dedi Persephone. "Sefaletinizin, ümitsizliği-nizin, yıkımınızın asıl sebebi olurum. Yemin ediyorum ki zeh-rimin tadına bakarsınız."

Kimse gülmedi. Kimse konuşmadı. Yalnızca sessizlik var-dı. Hades'e göz attığında adamın bakışları onu yakıp geçti. Hades'in onunla ilgili hayal kırıklığı yaşadığını sezmedi ancak tanrı pamuk ipliğine bağlıydı. Temkinliydi. Eğer gerekirse ha-rekete geçmeye hazırdı.

"*Yapmayacağımız* şey hakkında konuşuyorsun," dedi Zeus. "Ancak ne *yapmamızı* söylemiyorsun? Dünya annenin yarattı-ğı bir fırtınayla cebelleşirken?"

"Dakikalar öncesine kadar dünyanın acı çektiğini izlemeye hazır değil miydiniz?" diye karşı çıktı Persephone. Bu onun

istediği bir şey değildi elbette. İstediği son şeydi fakat bu tanrıların onu annesine göndermeye fazlasıyla hazır olduklarını hissediyordu ve Persephone gitmeyecekti. Hades'e sahip olacaktı. Dünyaya sahip olacaktı... öyle ya da böyle.

"Bunun devam etmesine izin vermemizi mi öneriyorsun?" diye sordu Hestia.

"Fırtınanın kaynağını cezalandırmanızı öneriyorum," dedi.

"Unutuyorsun. Kimse Demeter'in yerini tespit edemiyor."

"Her şeyi gören bir tanrı yok mu burada?"

Kahkahalar koptu.

"Helios'tan bahsediyorsun," dedi Artemis. "Bize yardım etmez. Sana yardım etmez çünkü Hades'i seviyorsun ve Hades onun sığırını çaldı."

Persephone, diğer cevaplara rağmen gözlerini Zeus'tan ayırmadı.

"Siz Tanrıların Kralı değil misiniz? Helios sizin lütfunuzla burada değil mi?"

"Helios Güneş Tanrısı," dedi Hera. "Onun rolü önemli, küçük bir tanrıçanın takıntılı aşkından daha önemli."

"Eğer o kadar harikaysa toprağı kırıp geçiren kar fırtınasını eritemez mi?"

"Yeter!" Zeus'un sesi ortalıkta yankılandı, ona bakan gözleri parlıyordu. Persephone iç organlarının titrediğini hissetti. Zeus'un bakışından, kafasında her ne dönüyorsa o düşüncelerden hoşlanmadı. Yine de konuştuğunda, tanrının sözlerinden memnun oldu.

"Bize düşünülecek çok şey verdin, tanrıça. Demeter'i arayacağız. Hepimiz. Eğer Triad ile işbirliği içindeyse itiraf etmesine izin verip cezasını vereceğiz. Ancak o zamana kadar, Hades ile yapacağınız düğün konusundaki kararımı biraz daha bekleteceğim."

Hera kocasına kötü kötü baktı, bu seçiminden memnun olmadığı açıktı.

Başını eğerek, "Teşekkürler, Lord Zeus," dedi Persephone.

Bu kelimeleri söylemekten veya niçin bu kararı verdiğine dair uzun uzadıya düşünmekten nefret etti. İçinden bir ses, Zeus'un bir şekilde onu kendi tarafına çekmeyi umduğunu söylüyordu.

Zeus konuşmaya devam ederken Persephone'nin bakışları Hades'e çevrildi.

"Bu gece, Tyche'ye veda edeceğiz."

Tanrılar birer birer odadan kayboldu.

"Sonra görüşürüz Sephy," dedi Hermes.

Hades tahtından kalktı ve o yaklaşırken Persephone konuştu.

"Üzgünüm. Saklanmamı söylediğini biliyorum ama yapamadım. Onlar o şekilde—"

Hades onu öperek susturdu. Dudaklarını ve ağzını mühürledi ve geri çekildiğinde yüzünü ellerinin arasında tuttu.

"Harikaydın," dedi Hades. "Gerçekten."

Persephone'nin gözleri doldu. "Beni senden ayıracaklarını sandım."

"Asla," diye fısıldadı ve kelimeyi tekrar tekrar bir dua - çaresiz bir yakarış– gibi söyledi. Ta ki Persephone neredeyse inanacak hale gelene kadar.

BÖLÜM 21

Korkunun Dokunuşu

Tyche'nin yatırıldığı sunak çok güzeldi; mermerdi, üzerine zümrütler ve yakutlar konulmuş, altınlar saçılmıştı. Üzerinde bir yığın odun vardı ve onun da üzerinde Tyche'nin kendisi yatıyordu. Bembeyaz olan yüzü ve uzuvları, ay ışığıyla yıkanıyordu. Bedeni siyah ipekle kaplanmıştı. Saçı gece kadar karaydı ve sunağın kenarından dökülüyordu.

Tanrılar bir kemerden birkaç adım ötede dururken, Olympos'un diğer sakinleri onların arkasında toplandı. Hephaestus sunağı büyüsüyle ateşe verirken tek kelime edilmedi. Alevler başta ufaktı ama çabucak harlandı ve Persephone gözlerini ayıramadı.

Bunu annem yaptı, diye düşündü.

Hava dumanla kaplanırken gözleri doldu. Lavanta ve biberiye filizlerinin kokuyu gizleme konusunda yardım etmesi gerekiyordu ama yanan etin kokusunu bastıramadı. Hades'in kolları belini daha sıkı tuttu.

"Tyche'nin ölümü senin hatan değildi," dedi Hades. Persephone, onun sesinin titreşimini sırtında hissetti. Persephone kendi hatası olduğunu hissetmiyordu ama sıradakinin kim olacağını merak ediyordu. Annesinin ve Triad'ın sonraki saldırısının ne kadar erken olacağını da.

"Tanrılar öldüklerinde nereye gidiyor?" diye sordu Persephone.

"Güçleri olmadan bana gelirler," dedi Hades. "Ve onlara Yeraltı Dünyası'nda bir rol veririm."

"Nasıl bir rol?"

Onun fanilere sunduğu pazarlıkları düşününce, Persephone merak ediyordu.

"Bir tanrı olarak hayatlarında onları zorlayan şeyin ne olduğuna göre değişiyor. Mesela Tyche hep bir anne olmak istedi. O yüzden ona Çocukların Bahçesi'ni armağan edeceğim."

Persephone'nin boğazı yoğun bir şeyle tıkandı ve onu yutması birkaç saniyesini aldı.

"Onunla konuşabilecek miyiz? Nasıl öldüğü hakkında?"

Persephone bunu sormaktan nefret ediyordu ama Tyche'nin hikâyesini de Harmonia'nınkini öğrendikleri gibi öğrenmek istiyordu.

"Hemen olmaz," diye cevap verdi. "Bir hafta içinde."

Persephone, Tyche'den ölümünü yeniden yaşamasını isteme fikrinden hoşlanmadı, hele de Yeraltı Dünyası'na geçmişken. Yenilenmenin ve şifanın yeri olması gerekiyordu ama neyle uğraştıklarını bilmezlerse bu düşmanla savaşamazlardı.

Bakışları tanrıçayı yutan alevlerden ayrılmadı, ta ki alevler küçülüp de yerini parlak, bulanık görünen közlere bırakana kadar.

Persephone uyandığında saat geç olmuştu. Yeraltının puslu

ışığı pencerelerden içeri sızıyordu. Döndüğünde Hades'i yanında uzanırken bulunca şaşırdı.

"Uyandın," diye mırıldandı Hades. Yan uzanmıştı, saçları açıktı ve gözlerine gölgeler düşmüştü.

"Evet," diye fısıldadı. "Sen uyudun mu?"

"Bir süredir uyanığım."

Bu onun hayır deme yoluydu.

Hades parmaklarını onun dudaklarına sürttü. "Seni uyurken izlemek bir lütuf."

Bir sürü şey olup biterken, Persephone kâbuslarını hiç düşünmemişti. Hades, Hypnos'u ziyaretine getirdiğinden beri kâbusları kenarda duruyordu, gerçi Persephone bunun Uyku Tanrısı ile ilgili değil de, ciddi yaraları iyileştirmekte olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyordu.

Uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar ve sonra Persephone başını Hades'in göğsüne bıraktı. Adam sıcaktı, Persephone kulağına doğru atan kalbini hissedebiliyor ve duyabiliyordu. Onunla uyum içinde olan düzenli bir ritimdi.

"Tyche nehirden karşıya geçti mi?" diye sordu Persephone.

"Evet, Hekate onu karşılamak için oradaydı. Çok iyi arkadaşlar."

Bu rahatlatıcıydı. Hades'in başparmağı hafifçe belinde hareket etti. Elleri sıcaktı ve hareketi Persephone'yi sakinleştirip gözlerini uykuyla ağırlaştırdı.

Hades bir süre sonra, "Bugün seninle çalışmak istiyordum," dedi.

"Bu hoşuma gider," dedi Persephone. Daha önce de Hades'le çalışmıştı ve hep bir şeyler öğrenmişti. Hades nazikti ve talimatları konusunda sabırlıydı, kaçınılmaz olarak da seksle sonuçlanıyordu.

"Hoşuna gideceğini sanmıyorum," dedi Hades.

Persephone onun gözlerine bakacak kadar geri çekildi.

"Niçin öyle diyorsun?"

Hades'in gözleri onunkilere odaklandı. Derinliklerinde bir karanlık geziniyordu ve büyüsü kadar eskiydi.

"Sadece seni sevdiğimi unutma."

Persephone, korunun ortasında Hades'in karşısında otururken yoğun bir korku hissetti. Ona bakış şekli yüzündendi, sanki Persephone için hissettiği bütün sıcaklığı gömmüştü. Hades'in üzerinde güçlü kollarını ve baldırlarını gösteren kısa, siyah bir kiton vardı. Bakışları adamın teninde, kaslarının şişip inişinde gezindi ve yeniden gözlerine çıktığında göğsünün ortasına derin bir sızı yerleşti. Hades duygusuz bir şekilde ona bakıyordu, normalde gözleri arzuyla yanıp tutuşurdu.

Sonra konuştuğunda kısık ve ters sesi omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

"Bir daha senin kan kaybetmeni izlemeyeceğim," dedi Hades.

Persephone, "Öğret bana," diye fısıldadı.

Aynı şeyi tanıştıkları gece, onu iskambil oynamak için masasına davet ettiğinde ondan rica etmişti. O zamanlar gerçekten ne istediğini anlamamıştı. Şimdi anladığından da emin değildi ama fark şuydu ki bu tanrı onu seviyordu.

Persephone, "Beni seviyorsun," diye fısıldadı.

"Doğru."

Fakat bu gerçek, adamın yüzünde belirmedi. Haşin görünüyordu, avurtları derin ve gölgeliydi. Sonra etraflarındaki hava değişti, gittikçe ağırlaştı ve elektrik yüklendi. Persephone bunu daha önce hissetmişti, Ümitsizlik Ormanı'nda, Hades'in büyüsü onunkine karşı koymak için yükseldiği sırada hissetmişti.

Kollarındaki tüyler havaya kalktı ve kalp atışı göğsünde ağırlaştı.

Sonra her şey sessizliğe büründü.

Persephone öncesinde sesi fark etmemişti bile; şimdi yokluğuyla birlikte bunu anlıyordu. Etraflarını saran gümüş yapraklı ağaçlara, tepelerindeki koyu renkli örtüye göz attı, sonra solunda ve sağındaki hareketleri fark etti. Tepki verecek vakti bulamadan gölge gibi bir şey yanından geçip onu kemiklerine kadar sarstı, ruhunu salladı. Tam olarak acı verici diyemezdi ama nefesini kesti. Dizlerinin üstüne yığıldı, midesi çalkalandı. Kusası geldi.

Siktir, bu da neydi?

"Gölge tayfları ölüm ve gölge büyüsüdür," dedi açıklarcasına. "Ruhunu almaya çalışıyorlar."

Persephone nefesini toplamak için uğraştı, Hades'le göz göze gelmek için başını kaldırdı. Tanrının bakışları Persephone'nin içinde tuhaf bir korku dalgasına sebep oldu ve bu hisle ilgili en rahatsız edici kısım, daha önce ondan hiç korkmamış olmasıydı.

"Sen beni... öldürmeye mi *çalışıyorsun*?"

Hades'in soğuk kahkahası onu kemiklerine kadar ürpertti.

"Yaşam ipin kesilmediği sürece gölge tayfları ruhunu alamaz ama seni ciddi şekilde hasta edebilirler."

Persephone yutkundu, titrek bacaklarla ayağa kalkarken boğazının gerisi kaplayan ekşiliğin tadını hâlâ alabiliyordu.

"Başka bir Olympos'luyla –*herhangi bir düşmanla*– savaşıyor olsaydın ayağa kalkmana asla izin vermezlerdi."

"Bana karşı hangi gücü kullanacağını bilmezsem nasıl karşılık vereceğim?"

"Asla bilmeyeceksin," dedi Hades.

Persephone bir saniyeliğine ona baktı ve sonra ayaklarının

altındaki topraktan bir şey çıktı; pençe şeklinde, siyah bir eldi. Ayak bileğine kapanıp çekti. O çekerken Persephone yere düştü, onu çıktığı yerde açılan deliğe doğru sürüklüyordu. Persephone düşüşünü yumuşatmak için ellerini uzattı ve yere yapışınca bileğinde keskin bir acı hissetti.

"Hades!" diye haykırdı. Kendini sabit tutma çabasıyla toprağı tırmalıyordu, kalbi korkuyla ve adrenalinle hızla çarpıyordu. Yuvarlanıp yapabildiği kadar çabuk kalkıp oturdu, ellerini bileğini pranga gibi tutan tuhaf pençeye doğru uzattı ama ayırmaya çalıştığında keskin dikenler çıkıp derisini deldi.

Persephone geriye sıçradı, hırladıktan sonra derisinden kocaman bir diken çağırdı ve onu kendisini tutan yaratığa sapladı. Siyah kan sızdı ama bileğini bırakıp toprağa karıştı. Persephone dönemeden başka bir gölge yanından geçti. Bu defa yay gibi gerilip çığlık atarak yere yığıldı. Korunun yerinde uzanıp nefes almak için çabalarken görüşü bulanıklaştı.

"Daha iyi," dediğini duydu Hades'in. "Ama bana sırtını açtın."

Tepesinde durdu, tam bir Ölüler Tanrısıydı, bir gölge görüşünü karartıyordu.

Onu düşman gibi hissetmekten nefret etti. Persephone başını çevirdi, böylece Hades akmaya çalışan yaşları göremedi ve Persephone yumruklarını sıktı. Topraktan dikenler fışkırdı ama Hades'i yakalama fırsatını bulamadan tanrı ortadan kayboldu. Persephone elleri ve dizlerinin üzerine döndüğünde onu açıklıkta buldu.

"Ellerin niyetini açık etti. Büyünü zihnini kullanarak çağır, hareket etmeden."

"Bana öğreteceğini söylediğini sanıyordum," dedi. Sesi titriyordu.

"Öğretiyorum," dedi Hades. "Eğer savaşta bir tanrıyla kar-

şılaşacak olursan sana olacaklar bunlar. Her şeye hazır olmak zorundasın."

Persephone gözlerini ellerine dikti. Kanlı ve pislerdi, daha beş dakikadır pratik yapıyorlardı ama o sürede, Hades onun herhangi bir savaşla başa çıkamayacak kadar hazırlıksız olduğunu göstermeyi başarmıştı. Hekate'nin konuşmasını hatırladı: *Lafımı bir kenara yaz, Persephone. Sen zamanımızın en güçlü tanrıçalarından biri olacaksın.* Neşesizce güldü. Ömürlerini güçlerini geliştirmeye adamış tanrılarla karşı karşıya gelirken nasıl o kadar güçlü, o kadar kontrollü olacaktı ki?

Ancak o türden bir güce sahipti. Ümitsizlik Ormanında. Hades'in gücünü ona karşı kullanmıştı, acımasız ve kahrediciydi, tadı keder gibiydi. Acı ve buruk.

"Kalk, Persephone. Hiçbir tanrı seni beklemez."

Hades, vücudunu ilk kez keşfetmesinden önce, *karanlığı tatlı dille içinden çıkarmama izin ver,* diye fısıldamıştı ve şu anda, o kelimeler Persephone'ye saplanıyor, karanlığın tutamlarını çözüyordu. Titreyerek ayağa kalktı. Vücudunun maruz kaldığı örselenme yüzünden değil, hüsranı ve öfkesi yüzünden titriyordu.

Toprak sarsılmaya başladı ve yerden kaya parçaları yükseldi. Karşılık olarak Hades'in büyüsü etrafını sardı; dumanlar ve gölgelerden bir orduydu. Yanlış hissettirmeliydi, kendi büyüsünün tersi gibi gelmeliydi anca Hades hiç düşman olmamıştı.

Şu an haricinde, diye hatırlattı kendine. *Şu anda öyle.*

Topraktan kayalar ve parçalar yükselirken, Hades'in gölgeleri de çıkıp ona doğru atıldılar. Persephone onları izledi, onlara odaklandı, onları yavaşlamaya zorladı. Elini uzattı, büyüyü durdurmak için değil de hâkimiyeti altına almak için. Büyü, tenine sızdı. Tuhaf bir histi, elle tutulur gibiydi, sanki kanına karışıyordu ve elini açtığında parmaklarının uçlarından siyah pençeler çıktı.

Hades gülümsedi.

"Güzel," dedi.

Sonra Persephone dizlerinin üstüne devrildi.

Göğsü sanki patlamış gibi geldi, bütün soluğu göğsüne çarpan görünmez bir güçle çalındı. Yere çarptığında, kısa hayatında taşıdığı her korkusu boğazını tırmalaya tırmalaya dışarı çıktı.

Birdenbire Demeter önünde belirdi.

"Anne—"

Persephone'yi bileğinden tutup ayağa kaldırdı. Az önceki düşüşü yüzünden el bileği hâlâ sızlıyordu ve çektiğinde daha yoğun bir acı yayıldı.

O haykırırken Demeter kahkaha attı.

"Kore," dedi ve Persephone bu isimle irkildi. "Bugünün geleceğini biliyordum."

Persephone kendini serbest bırakmak, gücünü kavramak için çabaladı ama çağrısıyla gücü uyanmadı.

"Benim olacaksın. Ebediyen."

"Fakat Kader Tanrıçaları—"

"Kaderini yeniden yazdılar," dedi Demeter ve ışınlandı. Demeter'in büyüsünün kokusu, Persephone'nin kusmak istemesine sebep oldu. Cam bir kutunun duvarları içinde belirdi. Demeter dışarıdaydı. Persephone cama doğru atılıp vurdu ve tekmeledi, ciğerlerini patlatırcasma bağırdı.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

"Belki şimdilik," dedi Demeter. "Fakat bin yıl içinde sadece bana sahip olacaksın. Dünyanın ölümünü izlerken eğlenmeye bak."

Her şey kapkaranlık oldu ve Persephone aniden görüntülerle sarıldı. Her tarafında arkadaşlarının ve düşmanlarının hayatlarını gösteren ekranlar vardı, o aynı hapishanede kalıp dururken onlar geçip gitti. Lexa'mn bile bir yeri vardı; mevsimlerin

yıprattığı mezar taşının bir görüntüsüydü. Sybil, Hermes, Leuce ve Apollo'nun hayatlarını ve onsuz devam etmelerini izledi. Sybil başarılı oldu ve öldü, Hermes ve Apollo raydan çıktı. Leuce, Hades'e –âşığına, gerçek ruh eşine– geri döndü ve Hades onu yatağına aldı. Hades'in başka bir bedende teselli bulmasını izledi; önce Leuce'ta ve o gidince de Persephone'nin tanımadığı başka kadınlarda. Kadınlar gelip gitti ve Hades her birine kendini boşalttı, boyunlarına doğru ağır ağır soludu, ta ki tamamen tükenene ve yine de yalnız olana kadar.

Persephone'nin parmakları avuçlarına saplandı; ona bağırmaktan ve lanet okumaktan boğazı kanadı.

Benim için bu dünyayı yakacağını söyledin ama işte yaşıyor, gelişiyor ve sen bensiz onun içinde varlığını sürdürüyorsun.

Öfkesini duvarlardan çıkardı ama hiddeti bile gücünü çağırmaya yetecek kadar güçlü değildi. Orada durup Hades'in dünyasının onsuz devam etmesini izledi ve sona erdireceğine yemin etti. Onu bitirecekti.

"Persephone."

Adı –yumuşak, kırık bir fısıltı gibi söyleniş şekli– dikkatini aşağı çekti ve Hades'in bakışlarıyla buluştu. Birdenbire dünya farklıydı, sanki kafesinden kaçmıştı ve şu anda yanıp tutuşan bir savaş alanının ortasında duruyordu. Yerde ayaklarının dibinde, donuk gözlerle bakan Hades yatıyordu, dudaklarındaki çatlaklar kanla doluydu ve kan yüzünden aşağı damlıyordu.

Persephone dizlerinin üzerine çöktü.

"Hades." Persephone'nin sesi farklıydı, boğuktu. Adamın saçlarını yüzünden geriye itti ve kana rağmen Hades ona gülümsedi.

"Seni bir daha... seni bir daha hiç görmeyeceğimi düşündüm."

"Buradayım," diye fısıldadı Persephone.

Hades tek elini kaldırıp parmağını yanağında gezdirdi. Persephone hızla nefes alıp adam ona dokunmayı bırakana kadar gözlerini kapattı ve gözlerini yeniden açtığında, onu gözlerini kapanmış halde buldu.

"Hades!" Ellerini adamın yüzüne koyduğunda, tanrının gözleri çizgi gibi açıldı.

"Hımm?"

"Benimle kal," diye yalvardı.

"Yapamam," dedi Hades.

"Ne demek yapamam?" dedi. "Kendini iyileştirebilirsin. İyileş!"

Adamın gözleri artık daha genişçe açılmıştı ve yüzü hüzünlüydü.

"Persephone," dedi. "Bitti."

"Hayır," deyip başını iki yana salladı. Parmaklarını onun keçe gibi saçlarının arasından geçirdi ve ellerini göğsüne dayadı.

Hades'in elleri onunkilerin üstüne kapandı. "Persephone, bana bak," diye emretti. Onu burada yatarken bulduğundan beri sesi ilk defa bu kadar güçlüydü. "Sen benim tek aşkımdın, kalbim ve ruhumdun. Dünyam seninle başladı ve seninle sona erdi, güneşim, yıldızlarım ve gökyüzüm. Seni asla unutmayacağım ama seni bağışlayacağım."

Yaşlar gözlerini yakıp boğazını tıkadı.

"Beni bağışlamak mı?"

Sanki o sözler, çevresindeki şeylerin ve etrafındaki dehşetin daha fazla farkına varmasını sağladı. Nerede olduğunu ve buna yol açan olayları bir anda hatırladı. Yeraltındaydı ve Yeraltı Dünyası yanmıştı. Hades'in yarattığı o bereketli ve zarif güzellikten geriye hiçbir şey kalmamıştı; ne bahçeler ne Asphodel'deki köy ne de ufuktan onlara bakan saray. Yerlerinde ateş ve dikenler vardı: dikenler kalındı ve dönüyorlardı, enkazı iğ-

neden geçirilen iplik gibi topluyorlardı. Hades'in karnını delip geçen şey de o dallardan biriydi.

"Hayır!"

Persephone dalın ortadan kaybolmasını emretmeye çalıştı ve bu işe yaramayınca kırmayı denedi ama elleri Hades'in kanıyla kaydı.

"Hayır, lütfen, Hades, ben asla—"

"Biliyorum," dedi sessizce. "Seni seviyorum."

"Yapma," diye yalvardı, yaşlar yüzünden akıyordu. Boğazı ve göğsü acıdı. "Gitmeyeceğini söyledin. *Söz verdin.*"

Fakat Hades bir daha hareket etmedi ve Persephone'nin çığlıkları sessizliği doldururken acısı karanlığa karıştı.

Daha sonra tanıdık baharat ve kül kokusuyla uyandı, vücudu nazikçe sert bir göğse doğru sokulmuştu. Gözlerini açtığında kendini Hades'in kollarının arasında buldu. Onu iyi ve zarar görmemiş halde görmenin yarattığı şok, bedenini fazlasıyla gergin hissettirdi ve karıncalandı.

"İyi iş çıkardın," dedi Hades.

Sözleri sadece yeni bir duygu dalgasının kabarmasına yol açtı. Persephone'nin dudakları titredi ve yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

"Her şey yolunda,"dedi Hades. Ona daha sıkı sarıldı ve dudaklarını saçlarına bastırdı. "Ben buradayım."

Persephone sadece daha fazla hıçkırdı. Kendini toplamak, hislerini dizginlemek için uğraştı ama ondan ve fazlasıyla gerçekçi hissettiren dehşete tanık olduğu bu yerden uzaklaşması gerekiyordu.

Çırpınıp onun tutuşundan kurtuldu.

"Persephone—"

Persephone ayağa fırlayıp ona döndü. Hades yerde oturuyordu, buna başladıkları zamanki gibi görünüyordu, olup bi-

tenler onu hiç değiştirmemişti ve bu, Persephone'yi sadece daha çok öfkelendirdi.

"Bu acımasızlıktı." Konuşurken boğazı acıdı, tahriş olmuş ve mahvolmuştu. "Bu her neyse, acımasızlıktı."

"Gerekliydi," dedi Hades. "Öğrenmen gerekiyordu—"

"Beni uyarabilirdin," dedi. "Ne gördüğümü biliyor musun?"

Hades'in çenesi kasıldı, Persephone onun bildiğini anladı.

"Ya roller tam tersine olsaydı?"

Hades boş bir şekilde baktı.

"Tersine oldu zaten," dedi.

Persephone irkildi. "Bu bir tür ceza mıydı?"

"Persephone—" Hades ona uzanmaya yeltendi ama tanrıça bir adım uzaklaştı.

"Yapma." Onu durdurmak için ellerini kaldırdı. "Zamana ihtiyacım var. Yalnız."

"Gitmeni istemiyorum."

Persephone ne diyeceğini bilmiyordu, o yüzden omzunu silkti. "Bunun senin seçimin olduğunu sanmıyorum."

Ortadan kayboldu ancak öncesinde Hades'in kısık ve derinlerden gelen hırlamasını duydu.

BÖLÜM 22

Pişmanlığın Dokunuşu

Persephone bir banyoda ortaya çıktı. Yere indiği anda dizlerinin üstüne çöküp tuvalete kustu. Daha oraya gideli çok geçmemişken adının söylendiğini duydu.

"Persephone?" Sybil'in şaşkın sesi yakınlardan geldi ve tanrıça başını kaldırdığında, kâhini elinde bir bıçakla kapıda dururken buldu. "Tanrılar aşkına, ne oldu?"

Banyoya girdiği sırada Persephone onun yaklaşmasını engellemek için elini kaldırdı.

"Sorun yok. Ben iyiyim," dedikten sonra bir kez daha öğürdü.

Onun konuşamadığı ve Sybil'in yaklaşıp saçını yüzünden çektiği birkaç uzun saniye geçti, alnına ıslak bir havlu yerleştirdi. Mide bulantısı geçince Persephone sırtını küvete dayayarak oturdu, vücudu yorgunlukla çöktü. Sybil yakınında bir yere oturdu. Persephone nasıl göründüğünü hiç bilmiyordu ama ellerinin görüntüsü herhangi bir belirti sunuyorsa kötü ol-

malıydı. Elleri kirli ve bereliydi, tırnakları kırılmış ve kanlıydı, ayrıca bileğinde ona düşüşünü hatırlatan bir sızı vardı.

"Ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordu Sybil.

"Uzun bir hikâye," diye cevap verdi Persephone ama aslında şu anda o konuda konuşmak istemiyordu çünkü kusmadan durabileceğinden emin değildi ve çıkaracak bir şeyi kalmamıştı. Detayları hatırlamak zorunda kalacağını düşünmek bile midesini çalkaladı.

"Vaktim var," dedi Sybil.

Kapıda bir hareket oldu ve kısa bir an için, Hades'in onun peşinden Sybil'in dairesine gelmiş olabileceğini düşündü ancak onun yerine karşısında tanıdık bir yüz buldu.

"Harmonia?" diye sordu Persephone. Alnı hafifçe kırıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Harmonia gülümsedi, kucağında Opal'i tutuyordu. "Takılıyorum," dedi. "Sen iyi misin?"

"Olacağım," diye cevap verdikten sonra Sybil'e baktı. "Acaba ben... banyo yapabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Sybil. "Ben sana birkaç parça kıyafet getireyim."

Persephone hareket etmeden önce Sybil'in geri dönmesini bekledi. Sybil lavabonun yanındaki tezgâha kıyafetlerle birlikte bir havlu ve lif de bıraktı.

"Teşekkürler Sybil," diye fısıldadı.

Kâhin kapıda tereddüt edip kaşlarını çattı.

"İyi olduğuna emin misin Persephone?"

"Olacağım," dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Söz veriyorum."

"Sana biraz çay yapacağım," dedikten sonra kapıyı kapattı.

Persephone doğrulup musluğu açtı, sıcak suyun akmasına izin vererek havanın buharla kaplanmasına ve aynayı pus

içinde bırakmasına sebep oldu. Kıyafetlerini çıkarıp kendini bekleyen suya bıraktı. Tamamen dalıp gözlerini yumdu ve sızlayan her şeyin iyileşmesine odaklandı: tahriş olan boğazı, moraran vücudu ve burkulan bileğine. Kendini daha toparlanmış hissettiğinde dizlerini göğsüne çekti ve yüzünü kollarına gömüp su soğuyana kadar hıçkırıklara boğuldu. Sonra kalkıp kurulandı ve giyindi.

Sybil'i oturma odasında yalnız başına buldu, bir fincan çay onu bekliyordu. Kâhin kanepede bağdaş kurmuş oturuyordu, televizyon açıktı ama Persephone oynayan programı bilmiyordu ve Sybil de pek dikkatini veriyor gibi değildi. Elinde bir deste kâhin kartı vardı ve onları karıştırıyordu.

"Harmonia nerede?" diye sordu Persephone.

"Gitti," dedi Sybil.

"Ah," diyerek onun yanına oturdu. "Umarım benim yüzümden gitmemiştir."

Bir şeyi böldüğünü düşünmeden edemedi, gerçi gerçekten bölmüştü herhalde. Sybil'in evine gelmişti çünkü gidebileceğini hissettiği ve güvende olacağını bildiği tek yerdi.

"Elbette hayır," diye cevap verdi Sybil. "Aphrodite onu aramaya geleceği için gitti."

"Kardeşine karşı çok korumacı," dedi Persephone. "İkiniz... arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

"Ofisinde tanıştıktan kısa süre sonra bağlantı kurduk," dedi Sybil.

Uzun bir duraksama oldu; Sybil'in kartları karıştırmasının sesi bir müddet daha devam ettikten sonra durdu ve Persephone'ye baktı.

"Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Persephone sessizce oturup çayından bir yudum aldı ve kenara bıraktı.

"Her şey dağılıyor," diye fısıldadı.

"Ah Persephone," dedi Sybil. "Her şey bir araya geliyor."

Bu sözlerle birlikte Persephone başını Sybil'in kucağına koydu ve ağladı.

Persephone daha sonra Sybil'in alarmıyla uyandı. Yeraltına geri dönmeden kanepede uyuyakalmıştı. Hazırlanmak için ayağa kalkıp Sybil'in kıyafetlerinden ödünç aldı: kalın külotlu çorap, etek ve bir gömlek.

"Bugün Halcyon Projesi'nin inşaat alanını ziyaret etmemiz gerekiyordu ama hava yüzünden tekrar planlamak zorunda kaldık," dedi Sybil ve Persephone'ye bir bardak kahve doldurdu.

Persephone kaşlarını çattı. Zeus'un sözüne sadık kaldığını ve gerçekten de Demeter'i aradığını umdu. Dahası, Olympos'luların, saldırıları durdurması için onu ikna edebileceğini umuyordu.

"Senin hatan değil, biliyorsun," dedi Sybil.

"Öyle," dedi Persephone. "Bunu daha olmadan önce gördüğüne eminim."

Kâhin başını iki yana salladı. "Hayır, ben sadece tanrının görmemi istediği şeyi görebilirim," diye cevap verdi. "Ancak annenin eylemlerinin kontrolü sende değil."

"O zaman niçin kendimi bu kadar sorumlu hissediyorum?"

"Çünkü insanlara zarar veriyor ve seni suçluyor," dedi Sybil. "Bunu yapmakta haksız."

Demeter hatalı olabilirdi ama yük yine de ağırdı. Persephone, otobandaki o korkunç kazada ölen insanları düşündü. Yeraltı Dünyası'na tek seferde o kadar fazla ruhun gelişini ya da karaağacın altından geçerken hayallerinin onları nasıl terk

ettiğini izleyişini veya kapılardan geçtikten sonra bile bir ruha dadanabilen suçluluğu asla unutmayacaktı. Böyle bir şeyin son defa olmadığını biliyordu, yine de sorumlunun annesi olmamasını tercih ederdi.

Persephone iç geçirip kahvesinden bir yudum aldı, kenara koyduktan sonra Sybil'in dairesinden çıktılar. Alexandria Tower'a giden kısa mesafeyi soğukta yürüyerek gitmeye karar verdiler. Persephone ışınlanmayı düşündü ama bir parçası, annesinin büyüsünü ilk elden tecrübe etmek istedi. Öfkesini ve hüsranını beslemek için aradı ve işe yaradı. Yürüyüşleri sefil haldeydi; kar ve buz yüzlerine çarpıyordu, buz tutmuş kaldırımlar yüzünden ayakları kayıyordu. Yüksek binaların ve gökdelenlerin üstünde tutan buzlar kırılıp birinin yaralanmasına veya zarar görmesine sebep olacak şekilde yere çarpıyordu.

Buzlanmış basamaklara vardıkları ve içeri girdikleri sırada donmuş vaziyettelerdi.

"Günaydın, leydim!" dedi Ivy, masasının etrafından çıkarken elinde bir kahve tutuyordu. "Günaydın, Bayan Kyros."

İkisine de birer bardak uzattı.

Persephone kahvesinden bir yudum alırken, "Ivy, sen sihirbaz mısın?"diye sordu, buharın burnunu ısıtmasına müsaade etti.

"Her zaman hazırlıklıyım, leydim," diye cevap verdi Ivy.

Sybil merdivenden çıkmaya başladı ve Persephone de onu takip üzereydi ki Ivy konuştu.

"Leydim, bu sabah gazeteleri okuma fırsatınız oldu mu bilmiyorum ama *New Athens Gazetesi* ile başlamak istersiniz."

Persephone'nin karnına korku çöreklendi.

Ivy, "İyi değil," derken yosun yeşili gözleri Persephone'nin gözleriyle buluştu.

"Olacağını da düşünmedim."

Persephone üst kattaki ofisine yöneldi. Yerine yerleştikten sonra haberleri açtı. Manşet şöyleydi:

Theseus'la Tanışın, Triad'ın Yarı Tanrı Lideri

Makale Helen tarafından yazılmıştı ve Theseus'la ilgili özet geçerek başlıyordu: Onu Poseidon'ın oğlu, etkileyici ve iyi eğitimli olarak tanımlıyordu. Yarı tanrıyla tanıştığı ve onu rahatsız hissettirdiği için bu tanımlama Persephone'nin midesini bulandırdı.

Makale devam ediyordu:

> Theseus, birkaç kişinin cinayetten paçayı sıyırmasına tanık olduktan sonra Triad'a katıldı, hem de bu suçlara şahit olan faniler ve ilâhlar olmasına rağmen.
>
> "Adlarını hâlâ hatırlıyorum," diyor Theseus. "Epidaurus, Sinis, Sciron. Hırsız ve katillerdi, yerel halkın dualarına rağmen suçlarını uygulamaya devam etmelerine izin verildi. Dünyanın tanrılara, eylemleri yerine güzellikleri ve güçleri için tapmalarını izlemekten yoruldum."

Theseus ekliyordu:

> "Tanrılar iyi ve kötü, adalet veya adaletsizlik olarak düşünmüyorlar. Size bir örnek vereceğim. Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı Hades, ona hizmet ettikleri sürece suçluların kanunlara karşı gelmeye devam etmelerine izin veriyor."

Persephone dişlerini sıktı, parmaklarını tabletinin ekranın saplıyordu. Bu tam olarak yanlış sayılmasa da Theseus'un beyanı, yanlış yönlendiriyordu. Persephone, Iniquity'yi ilk

ziyaretinde Hades'in New Greece'in suç örgütleriyle fazlasıyla temas içinde olduğunu öğrenmişti. Emrine amade olan suç örgütleri ağı vardı ve işlerini hayır işi şeklinde sürdürmeye devam etmek için hepsi bir ödeme yapıyordu. Persephone, Hades'in nerelere kadar uzandığını bilmiyordu ama bildiği kadarıyla, o hükmediyordu.

Persephone okumayı sürdürdü:

Çok geçmeden, bir Olympos'lunun oğlu olan Theseus, kendisini Triad'ı yeni bir yola sokarken buldu. Daha huzurlu bir yola.

"Triad'ın geçmişiyle ilgili şeylerden dehşete düştüm. Bombalar ve silahlı saldırılar. Barbarca. Ayrıca niçin tanrıların kendi adlarına konuşmalarına izin vermiyoruz? Çok geçmeden içlerinden birinin –veya birçoğunun– gazabını dünyanın üzerine salacağını biliyordum. Haklı çıktım."

Persephone öfkeye kapıldığı anda tabletini fırlattı. Tablet duvara çarptıktan sonra yere düştü. Bir sessizlik oldu, ardından kapı açıldı. Leuce başını içeri uzattı.

"Sen iyi misin?"

Nymph içeri girerken kapı, fırlattığı tablete çarptı. Leuce duraksayıp ona baktıktan sonra yerden aldı.

"Helen seni kızdırdı mı?" diye sordu.

"Bilerek yapıyor," dedi Persephone. "Triad'ın tanrıları kışkırtmaya yeltenmesi gibi, o da beni kışkırtıyor."

"Yanılmıyorsun," dedi Leuce. Kırık tableti Persephone'nin masasına bıraktı. "Helen neye inandığını bilmiyor bile, o sadece bir mürit. Bir sebepten, o yolun Theseus'la ilerlediğini sandı. Kararından pişmanlık duyacağına hiç şüphem yok."

Duyacaktı. Persephone bunu görecekti.

"Sana yeni bir tablet siparişi vereyim mi?"

"Lütfen," dedi Persephone.

"Elbette."

Leuce dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığı anda, kapının önünde Hades belirdi, kara dumanların arasından çıkıverdi. Hades bitkindi, yüzünde dün gece hiç uyumadığını gösteren gölgeler vardı. Muhtemelen kendi yaptıklarını ve Persephone'nin sözlerini tekrar tekrar aklından geçirerek uyanık kalmıştı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Persephone.

Hades arkasına uzanıp kapıyı kilitledi.

"Konuşmamız lazım," dedi.

Persephone sandalyesini masasından uzaklaştırdı ama yerinden kalkmadı.

"Konuş," dedi.

Hades yaklaştı, devasa varlığı resmen odayı dolduruyordu, vücudu kaskatıydı ve Persephone, onun öfkeli olduğunu düşündü, bu da kendisini kızdırdı. Yaptıkları pratiği fazla ileri götüren o olmuştu ve Persephone bile onun öğrettiği şeyin değerinin farkındaydı. Başka hiçbir tanrı merhametli olmayacaktı.

Hades onun önünde dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini onun dizlerine koydu.

"Üzgünüm," dedi tanrı gözlerinin içine bakıp. "Fazla ileri gittim."

Persephone yutkunup gözlerini kaçırdı. Şu anda hatırlayabildiği tek şey onun ölüyken nasıl göründüğüyken gözlerine bakmak zordu.

"Korkuları çağırabilme gücün olduğunu bana hiç söylemedin," derken sesi kısıktı.

"Ondan bahsetmek için hiç zaman oldu mu ki?"

Olmamıştı. Persephone bunu biliyordu. Yine de bir parçası onun hakkındaki her şeyi bilmeyi arzuluyordu; sahip olduğu güçler, yürüttüğü hayır işleri, yaptığı anlaşmalar.

Persephone cevap vermeyince Hades konuştu. "Eğer bana izin verirsen seni farklı şekilde eğitmek isterim," dedi. "Büyü kısmını Hekate'ye bırakacağım ve onun yerine tanrıların güçleriyle ilgili çalışmana yardım edeceğim."

Persephone'nin kaşları havaya kalktı. "Bunu yapar mıydın?"

"Seni korumak anlamına geliyorsa her şeyi yaparım," dedi. "Yeraltı Dünyası'nda kapalı kalmayı kabul etmeyeceğine göre, bu alternatifi oluyor."

Persephone ona gülümsedi.

"Yanından ayrıldığım için üzgünüm," dedi Persephone.

"Seni suçlamıyorum," dedi Hades. "Seni Lampri'ye götürdüğümde yaptığım şeyden çok da farklı değil. Bazen dehşeti yaşadığın yerde kalmak çok zordur."

Persephone zorlanarak yutkundu. Olan şey tam olarak buydu ve hepsi çok gerçekçi gelmişti.

Hades, "Bana kızgın mısın?" diye fısıldadı.

Persephone tekrar ona baktı. "Hayır. Yapmaya çalıştığın şeyi biliyorum."

"Seni herkesten ve her şeyden koruyacağımı söylemek isterdim," dedi Hades. "Ve yapardım da. Seni âlemimin sınırları içinde ebediyen güvende tutardım ama senin kendini korumak istediğini biliyorum."

Persephone başını salladı ve adamın bakışlarında, ruhundaki çekişmeyi gördü. Güçlü olabilmesi için canının yanmasına izin vermek zorunda kalacaktı.

Persephone, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Hades hafifçe gülümsedi, sonrasında Persephone'nin masasının üstünde duran *New Athens Gazetesi*'ne çevrilen gözleri kararda.

"Bunu çoktan okuduğunu varsayıyorum," dedi Persephone.

"Bu sabah Ilias gönderdi," dedi Hades. "Theseus ateşle oynuyor ve bunu biliyor."

"Sence Zeus harekete geçecek mi?"

Zeus'un Triad aleyhine konuştuğu son seferde, bir sürü inançlı fani Triad üyelerini avlamak için organize olmuştu. Sorun şuydu ki, kâfir olan herkes Triad üyesi değildi. Yine de katledilmişlerdi.

"Bilmiyorum," diye itirafta bulundu Hades. "Kardeşimin Triad'ı tehdit olarak gördüğünü sanmıyorum. Ancak annenin onlarla işbirliğini tehlikeli görüyor, zaten o yüzden dikkatini ona çevirdi."

"Eğer Zeus onu bulabilirse ona ne olacak?"

"Yukarı Dünya'ya yaptığı saldırıları durdurursa? Muhtemelen hiçbir şey."

Persephone yine Demeter'in sesini duydu.

Tanrılar için sonuçları mı? Hayır, kızım, hiç yok.

"Yani Tyche'nin cinayetinden paçayı kurtaracağını mı söylüyorsun?"

Hades konuşmadı.

"O cezalandırılmalı, Hades."

"Cezalandırılacak," diye cevap verdi. "Eninde sonunda."

"Sadece Tartarus'ta değil, Hades."

Hades nazikçe, "Zamanla, Persephone," dedi ve ellerini dizlerinden, Persephone'nin yumruk yaptığı ellerine kaydırdı. "Hiç kimse –ne tanrılar ne de ben– seni intikamını almaktan alıkoymayacak."

Sessizlik oldu, ardından Hades ayağa kalktı.

"Gel," deyip parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onu da çekerek ayağa kaldırdı.

Persephone'nin alnı kırıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece seni öpmek istedim," deyip dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Hades'in büyüsü yüzeye çıktı ve Persephone ışınlanmanın tanıdık çekimini hissetti. Ayrıldıklarında Yukarı Dün-

ya'daki bir açıklıkta duruyorlardı. Karla kaplıydı ve karla eğilmiş, kalın ağaçlarla çevrilmişti. Yine de güzeldi. Arkasını döndüğünde bir bina gördü: Halcyon. Hâlâ inşaat halindeydi, dönüşeceği yapının bir iskeletiydi ancak muhteşem olacağı açıktı.

"Ah," diyerek nefes aldı Persephone.

"Baharda görmen için sabırsızlanıyorum," dedi Hades. "Bahçelere bayılacaksın."

"Hepsini seveceğim," dedi. "Şimdiden bayıldım."

Sonra Hades'e baktı, saçlarında ve kirpiklerinde kar vardı.

"Seni seviyorum."

Hades onu öptükten sonra Halcyon olacak labirente soktu. Duvarlar dikilmişti, alçı paneller yerindeydi. Sanki planı yüreğindeymiş gibi her odanın adını söyledi: resepsiyon ve yemek salonu, ortak salon ve misafirlerin odaları ile çeşitli terapiler için alanlar. Son olarak, bir sürü merdivenden çıktıktan sonra en üst kattaki bir alana geldiler. Burası Lexa'ya adanan bahçeye tepeden bakan geniş bir odaydı. Buradan baktığında, uzaktaki New Athens'in sisli siluetini görebiliyordu.

Nefes kesiciydi.

"Bu ne odası?" diye sordu.

"Senin ofisin," dedi Hades.

"Benim mi? Ama ben—"

"Sahip olduğum her işletmede bir ofisim var. Niçin senin de olmasın?" dedi Hades. "Burada çok sık çalışmasan bile bir şekilde kullanırız."

Persephone kahkaha attı ve Hades karşılığında gülümsedi. Bir an için birbirlerine baktılar. Aralarında, Persephone'nin onarmak istediği bir gerilim vardı. Öfkelerinden veya mesafelerinden ileri gelen bir şey değildi, çok daha ilkel bir yerden geliyordu. Persephone bunu içinde hissediyordu. Öyle derinlerine bağlı bir çekimdi ki kemiklerini sızlatıyordu.

Titredi.

"Geri dönmeliyiz," dedi Hades.

İkisi de kıpırdamadı.

"Hades," diyerek adını fısıldadı, bu bir davetti. Sonraki saniyede ağızları buluştu. Hades kendini ona yapıştırdı, duvara çarpan Persephone'nin kasığına abanan ereksiyonu taş gibiydi. Hades, tanrıçanın bileklerini kavrayıp başının yanında sabit tuttu.

"Sana ihtiyacım var," diye soludu tanrı. Persephone'nin çenesini ve boynunu öptü. Ellerini kaydırıp parmaklarını sertçe kıçına bastırıp eteğini avuçladı. Persephone hızlı hızlı nefes alıp verdi, parmakları Hades'in gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken sarsaktı. Onun vücut ısısını kendisine dayanmış halde hissetmek istedi.

"Kesin şunu!"

Apollo hemen birkaç adım ötede belirdi. Sanki rahatsız edilen kendisiymiş gibi tepesi atmış görünüyordu. Sıradan şekilde giyinmişti, üzerinde kot pantolon ve dantelli V yakası olan, beyaz, tunik tarzında bir gömlek vardı. Saçları asi ve oyunbaz bir şekilde alnına dökülmüştü.

"Defol, Apollo," diye hırladı Hades. Hâlâ dudaklarını Persephone'nin boynundan köprücükkemiğine doğru indiriyordu.

"Hades." Persephone, Hades'in ceketinin yakasını daha sıkı tuttu.

"Maalesef gidemem, Yeraltı'nın Lordu," dedi Apollo. "Katılacağımız bir etkinlik var."

Hades içini çekti –kulağa daha çok hırlama gibi geldi– ve Persephone'den ayrıldı. Persephone nefesini toplamak için uğraşıp eteğini ve bluzunu düzeltti.

"Katılacağımız bir etkinlik var derken?" diye sordu Persephone.

"Bugün Panhelenik Oyunları'nın ilki var," dedi.

Persephone oyunları tamamen unutmuştu. Bu akşam savaş arabası yarışları vardı.

"Akşama kadar zaman var," diye karşı çıktı Persephone.

"Yani? Benim sana şimdi ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Önemi var mı?" diye sordu. "Bizim bir—"

"Yapma," diye patladı Hades ve Apollo çenesini kapattı. "Sana bir soru sordu, Apollo. Cevap ver."

Persephone Hades'e baktı, yorumu onu şaşırtmıştı.

Tanrı menekşe rengi gözlerini kıstı, kollarını göğsünde bağladı. "Sıçıp batırdım. Yardımına ihtiyacım var," diye itiraf ederken onlardan uzağa doğru dik dik baktı.

"Yardıma ihtiyacın var ve yine de ona emir vermek mi istiyorsun?"

"Hades—"

"Senden ilgi istiyor, Persephone ve sadece bir pazarlık sayesinde arkadaşlığına sahip, tüm o Olympos'luların önünde ona ihtiyaç duyduğunda sesini çıkarmadı."

"Bu kadarı yeter, Hades," dedi Persephone.

Konsey'de konuşmadığı için Apollo'yu suçlamıyordu. Söylenecek ne vardı ki?

"Pazarlık olsun ya da olmasın, Apollo benim arkadaşım. Beni rahatsız eden şeyle ilgili onunla konuşacağım."

Hades bir anlığına ona baktıktan sonra onu tekrar öptü; derinden ve izleyen birinin önünde uygun görülmeyecek kadar uzun süre. Geri çekildiğinde, "Sonrasında oyunlarda sana katılacağım," dedi.

O ortadan kaybolunca, Apollo'ya döndü.

"Senden gerçekten hoşlanmıyor."

Apollo gözlerini devirdi.

"Bunda yeni bir şey yok. Hadi. İçkiye ihtiyacım var."

BÖLÜM 23

Âşık Çekişmesi

Apollo kendine bir kadeh doldururken, "Votka?" diye sordu. Gıcır gıcır mutfağının ada tezgâhının diğer tarafında duruyordu. Persephone onun çatı katında sadece bir defa bulunmuştu, o da Sybil'in taşınmasına yardım ettiği zamandı. Geniş pencereleri ve tek renk düzeni olan modern bir yerdi. Eğer Apollo'nun ne kadar düzenli birisi olduğunu bilmeseydi burada kimsenin yaşamadığını varsayardı ama tanrı, disipliniyle tanınıyordu ve bu çevresindeki şeylere kadar uzanıyordu. Her şeyi tamamen düzenli ve temiz tutuyordu, hatta paslanmaz çelikten mutfak aletlerinde leke bile yoktu. Ödül verilmesi gereken bir beceriydi.

"Saat sabahın onu, Apollo," diye belirtip kahvaltı barında onun karşısına oturdu.

"Yani?"

İç geçirdi. "Hayır, Apollo. Votka istemiyorum."

Apollo omzunu silkti.

"Keyfin bilir," deyip bardaktakini kafasına dikti.

"Sen alkoliksin."

"Hades alkolik," dedi Apollo.

Haksız değildi.

"Yani tavsiyeme mi ihtiyacın var?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Apollo bir kadeh daha doldurup içti. Persephone onu izledi, bekledi, şu anda onun Hermes'e ne kadar çok benzediğini fark etti. Çenesinin duruşunda ve kaşlarını çatış şeklindeydi. Aynı kanı paylaştıklarını inkâr edemezlerdi.

"Sıçıp batırdım," diye itiraf etti en sonunda.

"O kadarını anladım," dedi kibarca. Adam menekşe rengi gözlerini kızgınlıkla kıssa da gözlerini ondan ayırmamayı başardı.

"Kabasın," dedi tanrı.

Persephone iç geçirdi. "Apollo, söyle işte ne olduğunu."

Persephone onun oyalandığını biliyordu ve votka şişesinin dibini görmeden önce ağzındaki baklayı çıkarmasını istiyordu, gerçi o şişe ona pek bir şey yapmazdı. Sadece *kendisi* de bir içkiye ihtiyaç duymadan önce acele edip söylemesini istiyordu.

"Hector'u öptüm."

Persephone onun itirafıyla biraz şoka girerek gözlerini kırpıştırdı. "Ajax'tan hoşlandığını sanıyordum."

"Ajax'ı nasıl öğrendin?"

"Palaestra'da ona bakıp duruyordun," dedi. Aphrodite'nin evine geldiğinde farklı koktuğundan bahsetmedi. Onun büyüsüne karışmış başka bir koku vardı ve Ajax'ın arenada ona yardım ettiği zamandan kokuyu tanımıştı.

Apollo kaşlarını çattı.

"Hector'u niye öptün?"

Apollo yüzünü sıvazladı. "Bilmiyorum," diye inledi.

"Ajax'a kızgındım ve Hector oradaydı, ben de düşündüm ki... neden olmasın dedim... nereye gider bir *bakayım* dedim... ve sonra Ajax içeri girdi."

"Ah, Apollo."

Persephone onun sefaletini görebiliyordu, gözlerinden öyle barizdi ki kalbini sızlattı.

"Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim."

"Neyi yapmayacağına?"

"Bunu! *Aşkı!*"

Birdenbire anladı. Apollo Hyacinth'ten bahsediyordu, asırlar önce yitirdiği Spartalı prensten. Fani, korkunç bir kaza sonucunda ölmüştü. Sonrasında Apollo Hades'e gitmiş ve onu Tartarus'a atması için Ölüler Tanrısı'na yalvarmıştı, böylece sevdiğinin olmadığı bir dünyada yaşamak zorunda kalmayacaktı ancak Hades reddetmişti ve Apollo intikamı Leuce'un kollarında aramıştı.

"Apollo..."

"Bana... acıma."

"Acımıyorum. Acımam," dedi. "Fakat Hyacinth'in ölümü senin hatan değildi."

"Hayır, öyleydi," dedi. "Hyacinth'i seven tek tanrı ben değildim ve o beni seçtiğinde, Batı Rüzgârının Tanrısı Zephyrus kıskandı. Atışımın yönünü değiştiren onun rüzgârıydı, onun rüzgârı Hyacinth'in ölümüne sebep oldu."

"O zaman onun ölümü Zephyrus'un suçu," dedi Persephone.

Apollo başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Şimdi bile, bunun Ajax'la olduğunu görüyorum. Hector her gün daha fazla kıskanıyor. Palaestra'da Ajax'la ettiği kavga ilk değildi."

"Ya Ajax senden hoşlanıyorsa?" dedi Persephone. "Ya senin için savaşmaya istekliyse? Korkun yüzünden onun peşine düşmemeye mi karar vereceksin?"

"*Korku* değil—" diye başladı ve sonra öfkeyle bakışlarını kaçırdı.

"Öyleyse ne?"

"Bunu batırmak istemiyorum. Ben şu anda... *iyi* biri değilim. Ya tekrar kaybedersem ne olacak? O zaman... kötü mü olacağım?"

"Apollo," dedi yapabildiği kadar nazikçe. "Eğer kötü biri olacağından endişe ediyorsan, o zaman içinde düşündüğünden daha fazla insanlık var demektir."

Apollo ona, aynı fikirde olmadığını söyleyen bir bakış attı.

"Ajax'la konuşmalısın," dedi. Tavsiye veriyor olsa da iletişim kurmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Hades'le ilişkisi konusunda en büyük zorluğu bu olmuştu. Kısmen annesini suçluyordu. Yıllar içinde, Persephone sessiz kalmayı alışkanlık haline getirmişti, hatta bir fikri veya arzusu olsa da sonuçlarından, daha doğrusu annesinin azarlamasından korkuyordu. Persephone'nin görüşlerini önemseyen ilk kişi Hades'ti ve itiraf etmesi gerekiyordu ki ne düşündüğünü öğrenmeyi gerçekten istediğine inanmakta hâlâ zorlanıyordu.

"O beni *istemiyor*."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum çünkü öyle söyledi!"

Persephone gözlerini tanrıya dikti. Apollo'nun dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve gözlerinde öyle bir acı vardı ki Persephone bunu sadece Ümitsizlik Ormanı'ndayken hissettiği şeyle kıyaslayabilirdi.

"Tam olarak ne söyledi?" diye sordu.

Apollo iç çekti, sıkıldığı belliydi. "Öpüşüyorduk ve her şey harikaydı, sonra beni itip *bunu yapamam* dedi ve gitti."

Persephone tek kaşını kaldırdı. Kesinlikle bir şeyleri anlatmıyordu.

"Söylediğinin bu olduğuna *emin misin?*"

"Evet," diye tısladı Apollo. "Sağır olabilir ama kesinlikle konuşabiliyor Persephone."

"Bu seni istemediği anlamına gelmiyor," dedi Persephone.

"Başka nasıl bir anlama gelecek ki?"

"Senin onun... *ne bileyim*... peşinden gitmen gerekiyordu!"

"En son birisinin peşinden gittiğimde bir ağaca dönüşmek için yalvardı."

Persephone hüsranla, "Bu farklı!" dedi. Bir an duraksadıktan sonra içini çekti. "Ajax da seni öptü mü?"

Apollo'nun yanakları hafiften pembeleşti ve Persephone kıkırdamamak için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Egoist Müzik Tanrısı'nın utandığını görmek tuhaftı.

"Evet, öpüşüme karşılık verdi, zaten o yüzden anlamıyorum... nasıl... nasıl beni istemiyor olabilir?"

"Seni istemediğini söylememiş ki. Bunu yapamayacağını söylemiş, yani bu bir sürü şey anlama gelebilir. Şu anda bunu yapamayacağı anlamına gelebilir. Sorana kadar bilemezsin."

"Pekâlâ, artık soramam çünkü Hector'u öptüm."

"İşte o yüzden onunla konuşman gerekiyor ya!" diye karşı çıktı Persephone. "Ajax'ın, onu umursamadığını düşünmesini mi istersin?"

"Ne düşündüğünü niye umursayayım?"

Persephone onun cevabının bir savunma mekanizması olduğunu fark etti. Ne zaman bir şey onun istediği gibi gitmese anında zamanına veya enerjisine değmediğine karar veriyordu.

"Apollo, salağın tekisin."

Apollo ona dik dik baktı. "Arkadaşım olman gerekiyordu."

"Eğer her kararına övgüler düzecek birini istiyorsan sana tapanlara git. Arkadaşlar gerçeği söyler."

Apollo ona bakmadı, duvara dik dik bakmayı tercih etti, o yüzden Persephone devam etti.

"Ajax'la konuş, Apollo ve Hector'la da."

"Hector'la mı? *Niye?*"

"Çünkü ona da bir açıklama borçlusun," dedi. "Onu öptün, bu da aranızda öncekine göre daha fazlasının olduğuna inanmak için sebebi olduğu anlamına geliyor."

Tanrı kaşlarını çattı ve bir süre sonra, "Bir daha bunu yapmayacağım demiştim," diye mırıldandı.

"Hislerine engel olamazsın."

"Ben işin aslını *biliyorum*," diye karşı çıktı. "Ben kimseye iyi gelmiyorum, Seph."

Persephone başını iki yana sallayarak orada oturdu, onun için mağlubiyet hissediyordu.

"Hyacinth öyle düşünmüyordu," derken sesi kısıktı. "Bahse varım Ajax da düşünmez."

Müzik Tanrısı ofladı. "Sen ne bilirsin ki? Pazarlık yüzünden buradasın ve o pazarlığı yapma sebebin de Hades'le iletişim kurmayı reddetmen yüzünden oldu."

Persephone'nin dudakları dümdüz oldu ve Apollo'nun sözleriyle birlikte göğsü sızladı. Bunu gayet iyi biliyordu. Sıklıkla hatırlatılıyordu; ne zaman Lexa'yı arayıp konuşmak veya en iyi arkadaşıyla öğle yemeğine gitmek istese, ne zaman Elysium'a gitse. Gözyaşlarını tutacak kadar gözlerini kırpıştırmayı başardı ve boğazını temizledi.

"Hayatımın kalanı boyunca pişmanlık duyacağım bir karar."

Başka bir detay daha vermeden Apollo'nun önünden kayboldu.

BÖLÜM 24

Savaş Arabası Yarışları

Persephone, Sybil, Leuce ve Zofie ile birlikte Talaria Stadyumu'na gitti. Dışarıdan bakıldığında, sütunları ve aynalı pencereli kemerleriyle daha çok mermer bir binayı andırıyordu. Normal bir Ağustos gününde, batmakta olan güneşin güzelliğini yansıtacaklardı. Onun yerine karla kaplıydı. Havaya rağmen her yerde insanlar vardı, karların arasından geçip stadyumun etrafındaki birçok girişe doğru yöneliyorlardı.

"Burada sekiz kahramanın yarışacağı söyleniyor," dedi Leuce telefonuna bakarak. Telefonun ışığı, beyaz gözlerini parlattı. "Üç kadın ve beş erkek."

"Daha fazla kadın olmalıydı," dedi Zofie, Leuce'un yanında oturuyor olsa da hâlâ hepsinden uzundu. "Biz acıyla daha iyi başa çıkıyoruz."

Kahkaha attılar.

"Oyunlarda Hades'in bir kahramanı var mı Persephone?" diye sordu Sybil. Saçını kıvırcık bir atkuyruğu yapmıştı ve iş-

ten sonra üzerine daha az resmi görünen bir şeyler giymişti. Kot pantolon ve pembe, New Athens Üniversitesi kapüşonlusu giyiyordu.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Persephone. Hades asla bir kahraman seçmemişti –ne oyunlarda ne de savaşta– gerçi onları diriltmişti.

Leuce burnunu kırıştırarak, "Araba yarışlarını hiç sevmem," dedi. Muhtemelen kadim dünyadaki hayatından bir şeyleri hatırlıyordu.

"Neden?" diye sordu Persephone.

"Çünkü kanlı olurlar. Neden oyunlara onunla başladıklarını sanıyorsun?"

"Rakipleri elemek için," dedi Zofie, gözlerinde gaddar bir parıltı vardı.

Bu, Persephone'yi korkuyla doldurdu ve katılanlar için endişelendi, özellikle de Ajax için. Onun yetenekli olduğunu biliyordu ama eğer ona bir şey olacak olursa Apollo yıkılırdı.

"Endişe etme," dedi Sybil. "Bunun için eğitiliyorlar."

"İşin içine hayvanlar girince eğitimin hiçbir anlamı kalmıyor," dedi Zofie.

Antoni stadyumun arka tarafına çekti ve sadece bir avuç insanın oyalandığı özel bir girişin önüne park etti. Limuzinden çıkıp serin akşam havasına adım attılar. Persephone beyaz bir elbise, siyah bir blazer ceket ve kalın, siyah külotlu çorap giymeyi tercih etmişti. Yine de rüzgâr onları aşıp geçti. İçeri girdikleri anda bir asansöre yönlendirilip üst kata çıkarıldılar, orada özel bir locaya alındılar. Bir barın, siyah, deri koltukların ve odanın her köşesinde geniş televizyonların olduğu modern, tek renk düzeninde bir yerdi, önceki oyunlardan görüntüler ve kahramanlarla yapılan röportajlar dönüp duruyordu. Arenaya tepeden bakan, tavandan yere kadar geniş pencerenin önünde

koltuklardan bir platform vardı, tam olarak Delphi Arenası'n. daki antrenman sahasına benziyordu.

Leuce, "Bu güzelmiş," diyerek pencerelere yaklaştı.

"Daha yakına oturamaz mıyız?" diye sordu Zofie.

"Toprak yemek istemiyorum Zofie," dedi Leuce. "Ya da öl. mek. O arabaların çarpışmasını hiç gördün mü?"

Persephone, Sybil'e bir bakış attı, burası Apollo'yu fazla. sıyla hatırlattığı için rahat olup olmayacağını merak ediyordu ama kâhin gülümsedi.

"Ben iyiyim Persephone," dedi.

Dördü birlikte bardan içki söylediler.

"Viski lütfen," dedi Persephone. "Sek."

"Viski mi?" diye sordu Leuce tek kaşını kaldırarak. "Şarapçı değil miydin?"

Persephone omzunu silkti. "Önceki gece Hades'in viskisini denedim ve tadı hoşuma gitti."

Siparişleri geldi ve Persephone içkisini yudumlayıp tadı ile kokusunun keyfini çıkardı, Hades'in gelmiş olmasını diledi.

"Sephy!"

Arkasını döndüğünde yaklaşan Hermes'i gördü, beyaz blazer ceket, kumaş pantolon ve açık mavi bir gömlek giymişti. Rahat ve yakışıklı görünüyordu.

"Hermes! Bu locada olacağını bilmiyordum!"

"Sanırım sen, ben, bazı Olympos'lular ve onların getirmeyi seçtiği bazı oyuncakları olacak," dedi ve Persephone'nin gözleri genişledi. "Locayı paylaşacaksın Sephy!"

Persephone neredeyse inleyecekti. İstediği son şey, Zeus, Poseidon, Hera ve Ares ile aynı odada olmaktı. Birdenbire, tehlikesine rağmen Zofie'nin önlerde oturma fikri daha iyi bir seçenek gibi geldi.

Persephone içkisinden büyük bir yudum aldı.

Çok geçmeden tanrılar peşlerinde lütufla bulundukları kullarıyla birlikte geldiler ve loca daha sıcak, büyüyle dolu hale geldi. İlk gelen Artemis'ti; güzel ve atletikti, kısa bir elbise giyiyordu ve saçı geriye doğru sıkı, düz bir atkuyruğuyla toplanmıştı. İçeri girdiğinde durup Hermes'e, ardından Persephone'ye kaşlarını çattı.

"Sen," dedi.

"Onun bir adı var, Artemis," dedi Hermes. "Uslu ol."

"Usluyum zaten," dedi ama yırtıcı hayvan gibi yaklaştı. "Seni merak uyandırıcı buluyorum, tanrıça."

"*Persephone,*" dedi Hermes. "Adı Persephone."

"Hades'le evlenip dünyanın ölmesine izin vermeye hâlâ kararlı mısın?" diye sordu Artemis.

Persephone başını yana eğip sordu, "Sen Av Tanrıçası değil misin?"

Artemis çenesini havaya dikti. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bana hakarette bulunmak yerine annemin yerini tespit etmek için üstün iz takip etme yeteneklerini kullanabilirsin sanıyordum."

Artemis'in dudakları dümdüz oldu. "Çekilmez bir ağzın var, tanrıça."

Persephone'nin dudakları kıvrıldı. "Sanırım Hades'le aynı fikirde olacağınız tek şey bu olurdu."

Artemis gözlerini devirip uzaklaştı.

"Onu görmezden gel," dedi Hermes. "Vajinasına kazık girmiş."

Persephone tanrıya baktı. "Kıçı olacak, Hermes. Kıçına kazık girmiş."

Hermes omzunu silkti. "İkisi yakın."

Persephone kahkaha atmamaya çalıştı.

Daha fazla kişi geldi. Zeus Hera ile birlikte gelirken, Poseidon mavi saçları olan güzel bir okyanus nymph'iyle geldi. Hades'in kardeşleri ona gülümsedi ama sadece Zeus konuştu. Persephone'yi huzursuz etti, Persephone onun yaklaşmasıyla gerildiğini hissetti.

"İyi görünüyorsunuz Leydi Persephone."

"Teşekkür ederim," dedi, gerçi sözleri tuhaf ve samimiyetsiz geldi.

"Hades'in kısa sürede katılacağına güveniyorum," dedi tanrı.

"Evet. Annemi bulup fırtınayı sona erdirme konusundaki gelişmelerinizi dört gözle bekliyoruz," dedi.

Zeus'un yüzü sertleşti ve başını tersçe salladı. "Elbette."

Tanrı uzaklaşırken, Persephone onun Olympos'ta yatarken fanileri bir kere bile düşünmediği izlenimini edindi.

Aphrodite ve Harmonia daha sonra geldi. Persephone'nin ilk fark ettiği kişi Harmonia oldu, tanrıça doğruca onların grubuna doğru geldi ve gülümseyerek Sybil'e yakın durdu.

"Seni gördüğüme sevindim Harmonia. Nasılsın?"

"İyiyim," deyip gülümsedi. "Gitmem gerektiği için üzgünüm..."

Aphrodite onlara katılırken Harmonia'nın sesi azaldı.

"Persephone," dedi ve başıyla diğerlerine doğru salladı. "Ve... diğer herkes."

Yaklaşmasından sonra bir anlık sessizlik oldu. Genelde Persephone sohbet başlatma konusunda hızlı olurdu ama tek düşünebildiği Aphrodite'nin, Kulüp Aphrodisia'nın bodrumunda nasıl göründüğüydü: kan içinde, bir yarı tanrının kalbini elinde tutarken. Persephone, tanrıçanın toplantıyı nasıl öğrendiğini merak etti. Katliamdan tatmin olmuş muydu? Beklemesi gereken sorular vardı, gürültülü bir müzik ve tezahüratlar konuşmalarını böldü.

"Ah, oyunlar başlıyor!" dedi Zofie.

Yerlerine geçip oturdular, sağına Hermes oturunca rahatladı, solunda da Sybil vardı. Aşağıda açılış töreninin başlamasını izlediler. İlk anons Apollo –oyunların şansölyesi– içindi, yağlanmış ve çıplak göğüslü dört çok güçlü adam tarafından taşınarak getirildi. Adamların üstünde beyaz tunikler, altından bileklikler ve saçlarında defne yaprakları vardı; Apollo'nun giydiği kıyafetin aynısıydı. Tanrı sırıtıp kalabalığa el salladı, çektiği çileden hiç iz yoktu. Peşinden dans edip yerlere çiçek yaprakları atan bir grup kadın geldi.

Sahanın etrafında bir tur attıktan sonra stadyuma geri döndüler.

"Apollo bizimle oturacak mı?" diye sordu Persephone.

"Hayır, onun kendi locası var," dedi Hermes.

Tanrıların kahramanları ve onları destekleyen tanrılar duyuruldukça, kahramanlar aşağıdaki sahanın ortasına çıktı. Persephone, palaestra'daki antrenmandan gördüğü birkaç kişiyi hatırladı, Hector ve Ajax da dahildi.

"Oyunlarda senin kahramanın var mı?" diye sordu Hermes'e.

"Var," dedi. "Soldan üçüncü. Adı Aesop."

Persephone onu sıradan buldu; güçlü ancak zayıf, saman sarısı saçları olan bir adamdı.

"Pek de heyecanlı görünmüyorsun," diye belirtti Persephone.

Hermes omzunu silkti. "Yetenekleri var ama Ajax gibi güçlü veya Hector gibi zorlu değil. Asıl mücadele o ikisinin arasında."

Başkaları da vardı; Aphrodite'ye ait olan Damon ve Hera'ya ait olan Castor. Ares'in Anastasia'sı, Artemis'in Demi'si ve Athena'nın Cynisca'sı. Sahaya çıkarken kaslarını kasarak kalabalığın daha yüksek sesle bağırmasına sebep olan pozlar veriyorlardı.

"Hanımlar ve beyler, tanrılar ve tanrıçalar, aramızdaki Yüce İlâhlar! New Greece'in kahramanlarını bir kez daha alkışlayalım!"

Persephone, Hermes'e doğru eğilip kalabalığın kükreyişinin üstünden konuştu.

"Hector'un zorlu olduğunu söyledin," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin."

Borazan sesiyle birlikte daha dik oturdu ve sekiz savaş arabası stadyumun gölgelerinden çıktı, her biri dört güçlü at tarafından çekiliyordu. Kuvvetli atlardı, hayvanların tüyleri ipek gibi ve çeşitli renklerdeydi. Piste çıkarken toynakları toprağı döverek onları çıkaranların –kahramanların– üstüne toz ve kum parçaları sıçrattı.

"Şimdi nasıl olacak?" diye sordu Hermes'e. Kalbi şimdiden heyecanla çarpıyordu.

"Arabayı sürenler hipodromun etrafında on iki tur atmak zorunda. Oradan sayacaklar," deyip arenanın köşesindeki mekanik sistemi işaret etti; bir dizi yunus heykeli ilk tur tamamlandığında dalış hareketi yapacaktı.

"Niçin skor tutmak için böyle antik bir yöntem kullanıyorlar?" diye sordu.

Hermes omzunu silkti. "Antik çağlardan kalma şeylerin kimisini alır kimisini reddederiz, Sephy. Fark etmemiş miydin?"

Onlar konuşurken Hermes'in gözü sahadaydı, yarışı izliyordu. İlk noktadan dönmek için canavar ile insan arasındaki bir savaştı. Öyle çok toz, öyle çok hız, öyle çok güç vardı ki bu tehlikeli olmalıydı.

Tam da bu düşünce aklından geçtiği sırada arabalardan biri devrildi.

Araba devrilip parçalara ayrılırken Persephone'nin şok

içinde aldığı nefes boğazına takıldı, Castor'un vücudu arabanın altında ezildi ama Persephone'nin kanının buz kesmesine sebep olan asıl şey, Zeus ve Poseidon'ın, faninin ani ölümüne kahkahalarla gülmesiydi.

"Sana zafer yok demek ha, Hera?" diye takıldı Zeus.

Persephone, Hermes'e göz atınca tanrı hızla uzanıp elini sıktı.

"Bu onlar için bir oyun, Sephy."

Persephone, Triad'ın oyunları niçin protesto ettiğini hatırlayıp dudağını sertçe ısırdı. İşte tam da buna karşı çıkıyorlardı. Bir grup insan dağılan arabadan kalan enkazı kaldırmak, atların bağlarını çözmek ve cesedi taşımak için koşturarak sahaya girince daha fazla hareketlenme oldu.

"Niçin durmuyorlar?" diye sordu Persephone. "O adam... Castor... öldü."

"Oyunların doğası bu," dedi Hermes.

İlk kazadan çok geçmeden bir başkası daha oldu. İki araba atlardan ve dizginlerden bir karmaşa halinde çarpıştı. Aesop arabasından fırlarken Demi'nin bacağı altında ezildi; çığlıkları ta onlara kadar ulaştı. Yine de ikisi de hayattaydı.

Persephone izlemeye devam etmek ile bu yerden kaçmak arasında arada kaldı ama gitmedi çünkü Ajax hâlâ yarıştaydı ve liderdi; Hector ile birlikte. İki arabanın tekerlekleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktı, atları dörtnala gidiyordu. İkiliden Hector daha çaresiz gibiydi, kamçısıyla atlarını zorluyordu. Kamçıyı defalarca vurduktan sonra Ajax'ın da üstünde kullandı.

"Bunu yapamaz," diyerek öne doğru eğildi Persephone, Hermes'e baktı. "Yapabilir mi?"

Tanrı omzunu silkti. "Aslında bir kural yok. Adil mi? Hayır."

Persephone, Hermes'in Hector'u zorlu diye tarif ederek ne demek istediğini anladı.

Dikkatini piste çevirdi.

Hector, Ajax'a vurup durmaya devam etti, Ajax uzanıp kamçıyı yakalamayı başardı ve elinden çekti. Fakat Hector'un hilesinin bedeli ağır oldu, arabası duvara çok yakın kalarak büyük bir güçle çarptı ve parçalara ayrılarak onu havaya fırlattı. Persephone faninin nereye indiğini görmedi bile. Apollo'ya odaklanmış haldeydi, tam Ajax son turunu bitirerek yarışı kazanırken pistte ortaya çıkmıştı.

Ajax arabasını çekip durdurdu, geniş gülümsemesini kalabalığa gösterdi. O arabasından inerken Apollo yaklaştı ve tereddütle uzanıp faninin kanlı yüzüne, kamçının sebep olduğu kesiğe dokundu. Sonra birdenbire ikisi öpüştü. Ajax, Apollo'nun yüzünü ellerinin arasına aldı, ağzını yiyip bitiriyor, vücudu baskınlığını gösteriyordu. Sevgi gösterileri tezahüratlarla karşılık buldu, hatta Hermes'ten bile.

"Evet! Kap onu kardeşim!"

Persephone kahkaha atmamaya çalıştı.

Kalabalık yuhalamaya başlayınca Apollo döndü, Hector'u kolunu göğsüne dayalı tutarak tozların arasından çıkarken gördü. Hector kan tükürdü, burnundan ve ağzından kıpkırmızı kan akarken gözleri nefretle parlıyordu.

İşte o anda Persephone tuhaf bir şeyi fark etti. Bir grup izleyici kalabalığın arasındaki yerlerinden ayrılıyor ve basamaklardan stadyuma iniyordu.

"Hermes... şu insanlar kim?"

Tam o sorusunu sorduğu anda Ajax da dikkat kesilmiş gibiydi ve sonraki saniyede Apollo'yu arkasına çekmesiyle birlikte silah sesleri patladı, her yer çığlık sesleriyle doldu.

"Eğilin!" diye bağırdı Sybil ancak Persephone, Ajax'ın Apollo'yu yere itip birbiri ardına kurşunları yiyişinin dehşetini izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Hayır!" Persephone'nin haykırışı açık ve acı doluydu, boğazını yırtıp geçerken ayağa kalktı ve pencereye vurdu.

"Persephone!" Hermes ona uzandı. "Gitmeliyiz!"

Apollo, Ajax'ın sarsılan vücudunun altından haykırdı. En sonunda dönmeyi başardı ve onlara doğru giden kurşunlar havada durup yere düştü.

"Burada savaşacak kişiler var," diye karşı çıktı Hermes. "Ama sen değilsin."

Hermes, onu kolunun üst kısmından kavrayıp pencereden uzağa doğru çekiştirdi. Tam o sırada korkunç bir ses geldi – Zeus'un bulutlardan kaçan büyüsünün sesi gibi bir çatırtıydı– ancak ses büyüden değildi. Stadyumun bir kısmı patlamıştı.

"Fanileri dışarı çıkarın!" diye emretti birisi ve birden büyü dalgası oldu. Persephone, Harmonia'nın Sybil ve Leuce ile ortadan kaybolmasını izledi. Zofie elini Persephone'ye uzatarak ayağa kalktı.

"Git!" Hermes onu Amazon'a doğru itti.

Tam o anda başka bir sağır edici patlama oldu ve Persephone kendisini havada süzülürken buldu. Uçan parçalar ve tozla birlikte pistin ortasına sertçe çarptı. Çarptığı sırada kaburgalarında keskin bir acı hissetti, sanki nefesi vücudundan çekilip alınmıştı. Sırtüstü dönüp nefes almaya çalıştığı sırada tepesine bir gölge çöktü.

Tepesinde kaya taşıyan fani bir adamdı.

Persephone çığlık attı, büyüsü kıpırdandı ve yerden kocaman dikenler çıkarak adamı delip geçti. Adam taşı düşürdü, sarmaşıklarla sarılırken ağzından kan damlıyordu.

Persephone dönüp sürünerek uzaklaştı, çaresiz çığlıkların ve ölümün karmaşasının içinde ayağa kalktı. İnsanlar hareketsiz bir şekilde yatarken, sağ kalanlar da mahvolan arenadan kaçmak için bedenlerin üstünden tırmanıyordu. Bu maskeli

saldırganlardan yüzlercesi vardı ve hatta tanrılar indiğinde bile hedef almaya devam ettiler. Persephone bunu anlamıyordu ama ne olduğunu biliyordu: nefretti.

Parlak bir ışıkla birlikte hava büyüyle aydınlandı, yıldırımlar düştü ve enerji çatırdadı. Artemis ölümcül oklarını salıverirken Athena bir mızrakla ve Ares de kılıçla diğerlerini doğradı. Zofie de savaşıyordu, arenanın karşısına düşmüştü. Başından yüzüne doğru kan akıyordu ama kılıcını çekmişti. Hünerli, çevik ve tehlikeliydi.

Kan banyosu vardı. Bu bir savaştı.

"Persephone!" Apollo onun adını haykırdı. Persephone döndü ama çok geçti. Bir kurşun omzuna girdi.

"Hayır!" Ona doğru koşarken Apollo'nun gözleri parladı.

Persephone şok içinde birkaç adım sendeledi, vücudunun sol tarafı uyuştu. Persephone aşağı bakmayı başardı ve elbisesinin beyaz kumaşından sızan kanı gördü, düşmeye başladı ama toprağa devrilmeden önce güçlü kollar onu sardı. Yakalayışı onu sarstı ve boğuk bir çığlık attı.

"Tuttum seni," dedi Hades. Persephone onun kara, fırtına bulutunu andıran gözlerine bir saniyeliğine bakmıştı ki Hades ışınlandı.

BÖLÜM 25

Canavarlar

Yeraltında, Hades'in yatak odasının dört duvarı arasında belirdiklerinde, omzundan yayılan akkor bir acı kemiklerine yerleşti. Persephone inledi, yatağa yatırılırken acıya rağmen kendini nefes alıp vermeye zorladı. Hades, Persephone'nin kolunu ceketinden çıkarmaya koyuldu ve sonra yarasına ulaşmak için elbisesini yırttı. Parmakları oraya değdiğinde, Persephone sertçe nefes aldı.

"N-Ne yapıyorsun?" dedi dişlerinin arasından.

"Kurşun vücudundan çıktı mı görmem lazım," dedi Hades.

"İzin ver ben iyileştireyim."

"Persephone—"

"Denemem lazım," diye patladı. "Hades—"

Hades ellerini yumruk yapıp geriye çekildi, kanlı parmaklarıyla alnını sıvazladı.

"Yap şunu, Persephone," diye hırladı.

Persephone onun bezginliğine karşı gözlerini kapattı, Hades'in paniğinin galip geldiğini biliyordu. Persephone'yi bir daha kan kaybederken görmek istemiyordu ve işte şimdi buradaydılar. Üstüne bir sakinlik çökene ve yaralı omzundan yayılan şiddetli acıya odaklanana kadar birbiri ardına derin nefesler aldı. Bu defa, sıcaklığın bitmesini istedi, o yüzden dindirmek için kullandığı büyünün serin ve taze olduğunu hayal etti. İlkbaharın başlardaki soğuk öpücüğü gibi.

"Hemen," diye hırladığını duydu.

Fakat Persephone büyüsünün işe yaradığını biliyordu. Yarası iyileşirken zonkladı.

En sonunda Hades nefesini bıraktı ve Persephone gözlerini açıp omzuna baktığında teninin hafif pembe ve büzüşmüş olduğunu gördü ama yarası iyileşmişti.

"Yaptım," dedi ve Hades'e bakarken gülümsedi.

"Yaptın," dedi. Gözleri yarasından onun gözlerine kaydı ve Persephone, onun kendisine tam olarak inanmadığını hissetti.

Persephone, "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken sesi kısıktı.

"Bilmek isteyeceğin şeyler değil," dedi.

Persephone ona inandı.

Hades en sonunda ona yaklaştı.

"Hadi seni temizleyelim."

Bir kez daha Hades onu göğsüne yapıştırdı ve banyoya götürdü. Persephone'nin ayakları yere değdiğinde Hades'in dökülen saçlarını yüzünden çekmek için uzandı. Kanı hâlâ adamın yüzündeydi.

"Sen iyi misin?"

Hades cevap vermek yerine duşa dönüp suyun ısınmasına sağladı.

Persephone'nin elini tutup avucunu öptükten sonra arkasına uzandı ve mahvolan elbisesinin fermuarını açıp göğüslerinin

ve kalçalarının üzerinden geçirdikten sonra yere bıraktı. Peşinden sutyeni gitti, adamın elleri göğüslerinde oyalandı, sonra beline, ardından baldırlarına indi ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırdı, yere diz çöktüğünde aşağıdan ona bakmak için duraksadı.

"Hades," diyerek adını fısıldadı ve sonra adamın dudakları tenine değdi. Öpe öpe vücudunda ateşli bir yol çizerek yukarı çıktı. İki meme ucuyla da uğraşmak için duraksadığında Persephone onun saçlarını kavradı, ardından Hades'in ağzı onunkini ele geçirdi.

Parmakları adamın ceketine takılınca geri çekildi.

"Seni soyayım mı?" diye sordu. Tenini teninde hissetmek için hevesliydi.

"Eğer istiyorsan," dedi Hades.

Persephone onun gömleğinin düğmelerine uzandı ama omzundaki keskin acı irkilmesine sebep oldu ve kolunu indirdi. Hades kaşlarını çattı.

"İzin ver," deyip hızla düğmelerini açtıktan sonra ceketini, gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Çırılçıplak kaldığında Persephone'yi yanlarından tutup kendine doğru çekti, kollarını etrafına sıkıca sardı. Dudaklarını onunkilere yapıştırdığında Persephone onun için açıldı. Bu adamı herhangi bir şekilde içinde hissetmek damarlarına enjekte edilen büyü gibiydi: Persephone'yi çılgın ve tutkulu hissettiriyordu. Ancak çok geçmeden Hades'in avucu ona değdiğinde gerçek büyüyü –şifa büyüsünü– hissetti.

Persephone öpüşmeyi bırakıp omzuna baktı. Yara izi bıraktığı yerde artık pürüzsüz teni vardı.

"Ben yeterince iyi değil miydim?" diye sordu.

Bu tam olarak sormaya niyetlendiği soru değildi ve sözleri ağzından çıktığı anda Hades'i incittiğini biliyordu. Ancak

aklına gelen tek şey buydu çünkü bu türden büyü kendisi için önemliydi ve ustalaşmak istiyordu.

"Tabii ki yeterince iyisin, Persephone," dedi Hades ve elleriyle çenesini kavrayıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben sana karşı fazla korumacıyım ve korkuyorum, sanırım biraz da bencilim, seni korumaktaki başarısızlığımı bana hatırlatacak her şeyi silmek istiyorum."

"Hades, başarısız olmadın," dedi.

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek," dedi.

"Eğer ben yeterliysem, sen de öylesin."

Hades konuşmadı. Persephone ellerini onun göğsünden yukarı çıkarıp kollarını ensesinden birleştirdi.

"Üzgünüm. Senin bir daha acı çektiğini görmeyi hiç istemedim, Tyche'nin ölümünden sonraki günlerde yaşadığın gibi."

"Üzgün olacağın hiçbir şey yok," dedi Hades ve onu öptü.

Bu defa Persephone'yi duşa doğru yönlendirdi. Hades sabuna ve ıslak life uzandığında akan sudan uzak durdular. Persephone'nin omzundan başladı, kanı nazikçe yıkadı. Göğüslerine geçip avuçladı ve sıktı, kaygan elleriyle onlarla uğraştıktan sonra karnına ve yan taraflarına, oradan da baldırlarına geçti. Önünde dizlerinin üstündeyken ona emir verdi.

"Dön."

Persephone onun emrine itaat etti, o vücudundan yukarı doğru çıkarken kendisi de ellerini duvara dayadı. Hades oyalanarak baldırlarının arasını yıkadı, parmakları kadınlığına sataşıyordu. Hades ayağa kalktığında Persephone kıpır kıpırdı ve Hades'in ereksiyonu bacaklarının arasında şişkin halde olsa da onu almak için hamlede bulunmadı. Onun yerine ona yoğun bir şekilde bakıp, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Persephone. Bu anda bir

şey vardı, bu sözlerin söylenmesinde gözlerini yaşartan bir şey vardı. "Her şeyden çok."

Bu kelimeler yeterince güçlü değildi ama ihtiyacı olanı, istediğini bulamadı. Kanının ve kemiklerinin, yüreğinin ve ruhunun onun için ne kadar çok sızladığını iletecek olanları bulamadı.

"Persephone," diyerek adını fısıldayıp yüzünden akan bir damla yaşı sildi. Hades onu kollarına alıp duştan çıkardı. Ateşin yanına yerleştiğinde kuru bile değillerdi. Onu göğsünde kucakladı ve olup bitenler gerçekliklerine sızarken sessizlik içinde oturdular.

Talaria Stadyumu saldırı için kusursuz bir yer olmuştu. Bütün dikkatler yarışların üzerindeydi, Apollo, Ajax ve Hector draması da eklenmişti. Kimse bir şeyden şüphe duymamıştı.

"Tüm o insanlar," diye fısıldadı Persephone. "Öldüler."

Persephone kaç kişinin öldüğünü merak etti, sonra da onları karşılamak, sakinleştirmek için kapılarda olması gerektiğini fark edince içine bir suçluluk çöreklendi.

Hades'in onu tutan kolları daha da sıkılaştı. "Beklenmedik şekilde kapılara gelen herkesi teselli edemezsin, Persephone. Ölenlerin sayısı çok fazla. İçin rahat olsun. Asphodel'in ruhları orada ve seni güzel şekilde temsil edecekler."

"Seni de temsil ediyorlar, Hades," dedi.

Sonra aklına bir şey geldi. Bu akşam sadece masumlar ölmemişti. Onların aralarında şiddeti başlatanlar da vardı.

"Bu akşam ölen saldırganlara ne oldu?"

Hades'le göz göze geldi. Onun ne düşündüğünü söyleyemiyordu ama Persephone'nin sorusunu tereddüt etmeden cevapladı.

"Tartarus'ta cezalandırılmayı bekliyorlar." Hades duraksadı, sonra sordu, "Gitmek ister misin?"

Persephone'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beklentiyle değildi, onun sorusuna cevaptı. Haftalar önce, Hades ruhları cezalandırmak için kullandığı işkence odasını ziyaret etmeyi asla teklif etmezdi ancak şimdi hiç duraksamadan yapıyordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Gitmek isterim."

Tartarus'ta Persephone'nin daha önce hiç ziyaret etmediği bir kısma vardılar. Devasa bir koridordu, iki yanında kocaman obsidiyen sütunlar vardı. Persephone, her sütun çiftinin bir kapıyı kapattığını biraz geç fark etti. Zindandaydılar. Burada hava boğucuydu, antik bir gücün ağırlığı vardı. Başını geriye doğru atıp gücün kaynağını aradı.

"Burada canavarlar var," dedi Hades sanki açıklıyormuş gibi.

"Ne... türden canavarlar?" diye sordu.

"Çok fazla türden," dedi. Hafiften keyifli görünüyordu. "Kimileri katledildiği için burada. Kimileri de yakalandıkları için. Gel."

Hades elini tutup onu bir sürü karanlık hücrenin yanından geçirdi. Onlar geçerken Persephone tıslamaları, hırlamaları ve korkunç bir çığlığı duydu. Açıklama istercesine Hades'e baktı.

"Harpyler*," dedi Hades. "Aello, Ocypete ve Celaeno. Huzursuzlanıyorlar, bir de dünya kaos içindeyken."

"Neden?"

"Çünkü kötülüğü seziyorlar ve cezalandırmak istiyorlar," dedi.

Birçoğunun daha yanından geçtiler, bunlara yarı kadın, yarı

* Yunan mitolojisinde insan başlı, kanatlı ve pençeli yaratıklar. (ç.n.)

yılan bir yaratık da dahildi. Başı görüş alanına girdiğinde zarif parmakları hücresinin parmaklıklarını sıkıca kavradı. Kadın güzeldi; saçları uzundu ve kızıl dalgalar omuzlarına dökülerek çıplak göğüslerini örtüyordu.

"Hades," diye tısladı, kısık gözleri parlıyordu.

Hades selamına, "Lamia," diye karşılık verdi.

"Lamia mı?" diye sordu Persephone. "Çocuk katili?"

Canavar, onun sözlerine tısladı ama Hades cevap verdi. "Ta kendisi."

Lamia, Poseidon ile bir kraliçenin kızıydı. Zeus'la olan ilişkisi sonucunda Hera onu doğurduğu her çocuğu kaybetmekle lanetledi ve en sonunda deliren kadın, bebekleri annelerinin koynundan çalıp onların etleriyle beslenmeye başladı. Hikâyesi dehşet vericiydi, özellikle de Lamia'nın çocuk özlemi çeken birinden, onları tüketmeye başlayan birine dönüştüğü kısım.

Biraz daha devam edip yolun sonunda, devasa, ejderha benzeri bir yaratığın kapatıldığı bir kapıya geldiler. Yedi tane yılan benzeri başı, pulları ve boynu boyunca uzanan perdeli solungaçları vardı. Tısladılar, geniş, yuvarlak karınlarına kadar çıkan havuza gösterdikleri dişlerinin ucundan siyah bir sıvı damladı. O suyun içinde, yüzleri tanınmayacak derecelerde yanmış birkaç ruh vardı.

"Bu ne?" diye sordu Persephone.

"O Hydra," dedi Hades. "Kanı, salgısı ve nefesi zehirlidir."

Persephone gözlerini dikip baktı.

"Peki havuzdaki faniler? Onlar ne yaptı?"

"Onlar stadyuma saldıran teröristler," dedi Hades.

"Cezaları bu mu?"

"Hayır," dedi Hades. "Bu onların bekleme hücresi."

Persephone, Hades'in sözlerinin aralarında asılı kalmasına izin verdi. Yani yargıçlar bir ruhun kaderini Tartarus'a tayin

etmekte hiç yavaş hareket etmiyordu. Cezaları anında başlıyordu ve derilerini kemiklerine kadar eriten zehirle oluşan bu yanıklar sadece başlangıçtı.

"Onları nasıl cezalandıracaksın?" diye ekledi. Tanrıyla göz göze gelmek için başını kaldırdı. Hades ona baktı.

"Belki... sen karar vermek istersin?"

Konuşmalarının dehşet verici konusuna rağmen kendisini yine gülümserken buldu. Hades ona bir ruhun ebedi cezasına karar vermesini söylüyordu... ve bu, Persephone'nin hoşuna gidiyordu. Kendini güçlü, güvenilir hissettirdi. Kısacık bir an için, bunun kendisini ne yaptığını merak etti ama zaten biliyordu. Hades'in kraliçesi yapardı.

Bakışlarını zehirli göldeki ruhlara geri çevirdi.

"Onların daimi bir korku ve panik durumunda var olmalarını isterim. Diğer insanlarda sebep oldukları şeyi tecrübe etsinler. Ebediyen Ümitsizlik Ormanı'nda varlıklarını sürdürecekler."

"İstediğin gibi olacak," dedi Hades ve elini tutması için uzattı. Parmakları onunkilere değdiğinde Hydra'nın altındaki ruhlar kayboldu. "Sana bir şey göstermeme izin ver."

Hades onu kütüphaneye, sarayı ziyaret ettiği ilk zamanlarda denk geldiği kâseye götürdü. Persephone bunu ilk bulduğunda bir masa olduğunu varsaymıştı ama yaklaşınca Yeraltı Dünyası'nın karanlık yüzeye yansıtılan kısmi bir haritası olduğunu keşfetmişti. O zamanlar sadece sarayı, Asphodel'i ve Styx ve Lethe Nehirlerini görebilmişti. Hades'e niçin tamamının olmadığını sorduğunda, Hades ona hak ettiğinde kalanının kendini göstereceğini söylemişti.

O sırada bütün Yeraltı Dünyası'nı sadece Hekate ve Hermes görebiliyordu.

Şimdiyse baktığında her nehri, çayırı ve dağı gördü. Hades

dünyasını sıklıkla değiştirdiği için –ekleme yaptığı, hareket ettirdiği veya bazı bölgeleri sildiği için– haritanın aynı kalma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu.

"Ümitsizlik Ormanı'nı göster," dedi Hades ve gözlerinin önünde haşin bir görüntü belirene kadar su dalgalandı. Persephone o ağaçların arasında dolandığında yalnızdı, etrafındaki orman sessizdi ama şimdi olduğu haliyle görüyordu. Kendi kişisel cehennemlerinde yaşayan binlerce ruhla doluydu. Ağaçların diplerinde oturup dizlerini göğüslerine çekerek titreyen ruhlar vardı. Diğerleri birbirini avlıyor, saldırıyor ve öldürüyorlardı. Ancak yeniden dirilip tekrar avlanılıyorlardı.

"Avlayanlar," dedi. "Onların korkusu ne?"

"Kontrolü kaybetmek," dedi Hades.

"Peki öldürülenler?" diye sordu sessizce.

"Hayattayken katil olanlar," diye cevap verdi.

Başkaları da vardı: akarsulardan içip yavaş ve acı içinde ölenler, ormanın sürekli yanan kısmında kapana kısılanlar, ağaçların arasına bağlanıp gerilenler, dürtülüp kışkırtıldıktan sonra maruz kaldıkları şeyler yüzünden ölenler.

Her döngü bittiğinde yeniden başlıyordu. Bitmek bilmeyen bir işkence ve ölüm döngüsüydü.

Bir müddet sonra Persephone kâseye arkasını döndü. "Yeterince gördüm."

Hades ona katılıp elini tuttu ve parmaklarını öptü.

"İyi misin?"

"Ben... tatmin oldum," diye cevap verip onunla göz göze geldi. "Hadi yatağa gidelim."

Hades tartışmadı ve odalarına döndüklerinde, Persephone intikamın bir tadı olduğunu fark etti. Altta yatan tatlılıkla birlikte acımtırak ve metalik bir tadı vardı.

Persephone bunu arzuladı.

"Persephone." Hades, sesinde endişe tınısıyla adını söyledi. Ümitsizlik Ormanı'nı göstererek fazla ileri gidip gitmediğini merak ettiğini biliyordu.

Persephone gergin hissederek sabahlığını çıkardı. Omuzlarını çevirdikten sonra ona bakmak için döndü.

"Hades," diye cevap verdi. Onu içinde hissetmeye, onun sağlayacağı dikkat dağınıklığı ve rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Çok şey atlattın," dedi. Yine de gözleri öyle tesirli bir arzuyla yanıyordu ki Persephone'nin bacakları titremeye başlamıştı bile. "Bu akşam bunu istediğine emin misin?"

"İstediğim tek şey bu," dedi.

Hades bir adım daha atıp aralarındaki boşluğu kapattı ve ağızları buluşup dilleri birbirini buldu. Persephone, ellerinin altında ürperip ona doğru hareket etti, kalçaları çaresizce onunkine doğru hareket etti. Hades'in üstündeki sabahlığı da çıkarmasına yardım ettikten sonra göğsünden aşağı öpe öpe inip şişmiş erkekliğine doğru indi. Dudakları aletinin başına değdiği anda Hades bir soluk verdi; boğazını yırtıp çıkarmış gibi ağır ve adeta ilkel bir sesti.

Persephone gözlerini yukarı dikti, adamın yüzündeki ifadeyi merak ediyordu: karanlık bir tutkuyla doluydu. Bu sadece karnının ortasındaki ateşi harladı. Baldırlarının arasındaki yer nemlendi, vücudu ona uyum sağlamak için hazırlanıyordu.

"Bu iyi mi?" Neden sorduğundan emin değildi. Belki de onun o gözlerindeki tüketen ateşle evet dediğini duymak istiyordu sadece.

"Hem de nasıl," diye cevap verdi ve Persephone yaptığı şeye geri dönüp dilini dibinden başına kadar kaydırdı, her çıkıntıyı takip ediyor ve kadifemsi deriyi yalıyordu. Boğazının gerisine çarptığında, Hades onun saçlarını kavrayarak dişlerinin arasından nefes aldı. Persephone aşağıdan ona baktı. Ada-

mın bakışları nazik, sevgi dolu olsa da, bir yandan da ruhunu dağlıyor, vücudunun her kısmını tamamen eriyecek hale gelene kadar ısıtıyordu.

"Sana yapmayı dilediğim şeyleri bilmiyorsun," dedi Hades.

Persephone onunla göz temasını bırakmadan aletinin tepesini son defa sertçe emdi ve sonra serbest bıraktı. Doğrulup başını onunkine doğru kaldırdı, ağızları aynı seviyeye gelince, "Göster bana," diye fısıldadı.

Bu bir meydan okumaydı ve Hades bunu kabul etti. Ensesini sıkıca kavrayıp dudaklarını kendine doğru çekti, dili ağzını işgal edip onunkine karıştı. Ardından, Persephone'yi sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi yatağın ortasına taşıdı. Ağzı yeniden onunkini kapladı, emiyor ve okşuyordu. Persephone ona doğru gerildi, parmakları kaslarına saplanıyordu ki Hades ellerini başının üstünde sabitledi. Sonrasında Persephone bileklerinin etrafına bir şeyin dolandığını hissetti: yumuşak ancak sabit tutan bir şeydi. Yukarı doğru bakınca ellerinin gölge büyüsüyle bağlandığını gördü.

Bir tutam huzursuzlukla titredi.

Hades, "Bu sorun olur mu?" diye sorup geriye doğru oturdu, güçlü baldırları onun iki yanındaydı, aleti ağır ve dimdikti. Persephone yutkundu, o tuhaf kaygı zerresi zihninin gerisini çekiştiriyordu. Bu sorun olur muydu? Karar veremedi.

Bu Hades, diye hatırlattı kendine. *Güvendesin.*

Başıyla onayladı, Hades yanan bakışlarını onun üzerinde gezdirdikçe huzursuzluğu dağılıyordu.

Hades pis pis gülümsedi ve tanrıçanın kalbi göğsünü dövdü, beklenti içinde kıvrılıyordu.

"Seni kıvrandıracağım," diye söz verip yırtıcı bir zarafetle vücudundan yukarı çıktı. "Çığlıklar attıracağım. Seni öyle fena boşaltacağım ki günlerce hissedeceksin."

Dudaklarını onunkilerin üstüne kapatıp bacaklarını Persephone'nin bacaklarının arasına soktu ve vücudunu öpe öpe aşağı indi. Tam merkezine doğru giderken teni leziz bir şekilde klitorisine sürtünüyordu; ancak Persephone'nin göğsü aşina olmadığı bir şekilde kasıldı.

Tam kalbinin yanında düğümlenen hissi salmaya çalıştı ama yeterince derin nefes alamadı. Başını kaldırıp Hades'in inişini izledi, uyluklarının iç kısımlarına öpücükler kondurmak ve hassas kadınlığını yalamak için durmuştu.

Güvendesin, diye düşündü tekrar tekrar. Göğsündeki his ile kamının altındaki ateş çatışıyordu. *Güvendesin. Güvendesin. Güvendesin.*

Sonra Hades onu genişçe ayırıp bacaklarını yatağa yapıştırdı ve Persephone birdenbire hiç nefes alamadı. Sanki kendini yeni baştan Styx'in derinliklerinde bulmuştu, orada yaşayan ölüler tarafından siyah suyun yüzeyinden kara derinliklerine çekiliyordu. Ne kadar çok çırpınırsa o kadar sıkı tutuldu ve her şey o kadar fazla kararda. Bileklerindeki tutuş sertti, baktığında ip olduğunu fark etti. Bacaklarındaki eller yapış yapıştı.

"Persephone."

Ses boğuktu ama sese doğru gitti.

"Hades," diyerek adını söyledi zorla.

Bir el suyu yarıp geçti ve Persephone ona uzandı ama tam yukarı çıkıp nefes alacağı sırada kendini Pirithous'la yüz yüze buldu –cılız yüzü, soluk dudakları, kan oturmuş gözleriyle– ve birdenbire o ahşap sandalyeye geri döndü. Kenarları tenini kesiyordu. Pirithous tam önünde dizlerinin üzerinde durdu.

"Nankör," dedi hırıltılı sesle.

"Hayır, hayır, *hayır!*"

Persephone bacaklarını birbirine bastırdı, Pirithous'un eli alt baldırından yukarı doğru çıkıyordu.

"Seni koruyordum ben," diye köpürdü adam, tepesinden ona bakarken adamın yüzünden ona kan damlıyordu. "Bana karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

"Siktiğimin elini bana sürme," diye haykırdı ama Pirithous daha sıkı tuttu, parmakları ona saplanıyor ve bacaklarını zorla ayırıyor, arasına giriyordu. Persephone onu itme teşebbüsüyle öne doğru atıldı ve boğazından yukarı ekşi bir şey çıkmaya başladı.

Kusacaktı.

"Hayır," diye inledi. "Lütfen hayır."

Hades neredeydi? Niçin bunun olmasına izin veriyordu? Pirithous'un ona ulaşamayacağını, artık ona zarar veremeyeceğini söylemişti.

Persephone'nin büyüsü neredeydi? Ulaşmaya çalıştı ama büyüsü de kendisi gibi felce uğramıştı sanki.

"Persephone," dedi Pirithous, eli santim santim kadınlığına yaklaşıyordu. Vücudu kasıldı; iç organları titredi. "Sorun yok."

Sonra Pirithous baldırının içini öpmek için eğildi ve Persephone kendini kaybetti.

"Hayır!"

Bileklerini tutan bağlar koptu ve Pirithous'a vurduğunda eli yanağına temas etti. İşte o anda, derisinden dikenlerin çıktığını fark etti: elleri tıpkı bir gülün sapı gibiydi. Kanı gördüğü anda karanlıktan çıkmış gibi hissetti.

Artık o ahşap sandalyede değildi, yatağındaki siyah ipek çarşaf denizinin ortasındaydı... ve önündeki de Pirithous değil Hades'ti. Yanağına vurduğu yer kanıyordu.

Ona bakarken Persephone'nin yüzünün rengi attı, gözleri kocaman oldu. Beyni olanları anlamaya çabalıyordu ama hiç mantıklı gelmiyordu.

Güvendesin, diye düşündü.

Hades'e uzanmaya davrandı, kanı silmek ve darbesinin kanıtını yok etmek istedi ama ellerini görünce duraksadı, kanlı dikenlerle doluydu. Dudakları seğirdi, elleri titredi ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Hades'in hareket etmesi ve onu kollarına çekmesi biraz zamanım aldı ama bunu yaptığında vücudu soğuk ve kaskatıydı.

"Bilmiyordum," dedi Hades, sesi alçak ve hırıltılıydı. Sanki öfkeliydi ama göstermemek için aşırı çaba harcıyordu.

Üzgünüm, demek istedi Persephone ama ağzı çalışmadı.

"Bilmiyordum," diye tekrarladı Hades. "Üzgünüm. Seni seviyorum."

O kelimeleri sesi çatlayıncaya kadar tekrarladı.

BÖLÜM 26

Kutsal Emanetler

Persephone uyandığında Hades çoktan gitmişti.

Onun yokluğu Persephone'nin kederini tekrar canlandırdı ve göğsünü sızlattı. Pirithous'un o kadar kıymetli bir yeri işgal etmesinin dehşetini hissetti. Daha da kötüsü, utanç hissetti. Hades'le olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünmüştü ve yine de bağlanır bağlanmaz gerçeklikle temasını yitirmişti.

Buradan sonra nasıl ilerlemeleri gerekiyordu?

Hades ne yapacağını hep bilirdi ama dün gece tanrının donakalmasını izlemişti ve kendini geri çekeceğini tahmin edecek kadar onu tanıyordu.

Persephone içini çekti, bütün vücudu üzüntüyle ağırlaştı ve yataktan kalkıp beyaz bir peplos* giydi. Sybil, Leuce ve Zofie'yi kontrol edip iyi olduklarını ama onun için endişelendiklerini öğrendi. Çabucak bir mesaj yazıp iyi olduğunu ve iyileştiğini söyledi. Leuce ona ayrıca bir dizi makale yolladı

* Antik Yunanistan'da kadınların giydiği uzun elbise. (ç.n.)

ve Persephone sabahın bir kısmını onları okuyarak, Talaria Stadyumu'na yapılan saldırılarla ilgili videoları izleyerek geçirdi. Bir parçası, onu büyü yaparken yakalamayı başaran görüntü olup olmadığını merak etti ama görüntülerin hepsi binanın dışındandı.

Ölenlerin sayısı sarsıcıydı, toplam yüz otuz insan ölmüştü. Onların arasında üç kahraman da vardı: Damon, Aesop ve Demi. Yine de ölüm sayısının, oyunlara katılan tanrıların gereksiz büyü kullanımına bağlı olarak arttığını iddia eden manşetler vardı.

Triad'ın terörizmini haklı çıkarmak için yapılan başarısız bir teşebbüstü.

Persephone tabletini kenara bıraktı, konunun ağırlığına biraz ara vermesi gerekti.

Sarayın dışına doğru yönelip bahçeye çıktı. Persephone her zaman çeşitli büyülere ait aromaları sezebilmişti ancak Yeraltı Dünyası'nda vakit geçirdikçe her goncanın Hades gibi koktuğunu daha çok fark eder olmuştu. Örtülü bir kokuydu, hafifti ama kesinlikle belirgindi. Mesela güller bir tutam dumanla birlikte tatlı kokuyordu. Persephone bu patikalardan yürüyüp bu çiçekleri ziyaret etmeyeli çok olmuştu ve yolun sonuna gelince kendi bahçesinde durdu. Yeraltı Dünyası'nda hayat yaratma pazarlığını kabul ettiğinde Hades'in ona verdiği bölgeydi.

Çorak, kara bir toprak parçasıydı. Ektiği tohumların hâlâ toprağın altında, uyku halinde olduğunu hayal etti ama şu anda bahçeye hayat vermek doğru hissettirmedi. Belki de dönüşümü Hades için saklamalı ve düğün hediyesi olarak sunmalıydı, tabii düğün olacak olursa. Zeus'un lütufta bulunmasını beklerken tüm planlar duraksamıştı, Demeter'in fırtınası yüzünden Zeus'un kararı da ertelenmişti. Gerçi itiraf etmesi gerekiyordu ki tanrıların öldüğü ve insanların öldürüldüğü bu ortamda o kadar da önemli gelmiyordu.

Bahçelerden ayrılıp Asphodel çayırlarına girdi, orada Cerberus, Typhon ve Orthrus ona katıldı. Asphodel Vadisi'ndeki pazarda koşturdular. Bazı ruhlar her zamanki işlerine koyulmak üzereyken –yiyecek ve kumaş takası, bahçelerini sulama– diğerleri de çayırlarda inekleri sağıyordu. Pişen ekmeğin ve tatlı tarçının kokusu havayı doldurdu, bununla birlikte birkaç kısık hıçkırık sesi duydu. Persephone sesi takip ettiğinde Yuri'yi bir ruhu teselli ederken buldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Persephone. Asphodel'deki bir ruhun üzüldüğünü daha önce hiç görmemişti ve Persephone bile havada daha önce hiç hissetmediği bir melonkolinin olduğunu biliyordu.

Ruh anında Yuri'den uzaklaşıp gözlerini sildi, Persephone'ye bakmıyordu. Yine de kızın genç olduğunu anlayabildi, yirmilerinin başlarındaydı herhalde. Simsiyah saçları ve kalın kahkülü solgun bir yüzü çevreliyordu.

"Leydi Persephone," diyerek reverans yaptı Yuri ve yanındaki ruh çabucak hareketini taklit etti. "Bu Angeliki. Asphodel'e yeni geldi."

Persephone'nin daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Kadın, Talaria Stadyumu'ndaydı.

"Angeliki," dedi Persephone. "Seninle tanıştığıma sevindim."

"Ben de sizinle," diye fısıldadı kadın.

"Leydi Persephone yakında kraliçemiz olacak," dedi Yuri.

Angeliki'nin gözleri büyüdü.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı Angeliki? Yeni evine alışmana yardım etmek için?"

Bu, kadını sadece daha fazla ağlattı ve Yuri bir kez daha sarılıp kolunu okşadı.

"Annesi için endişe ediyor," diye açıkladı Yuri. "Angeliki

annesinin bakımıyla ilgileniyormuş. Şimdi o burada olduğu için annesiyle ilgilenecek kimse yok."

Persephone, kendisi için değil de bir başkası için gözyaşı akıtan bu kadına karşı üzüntü hissetti, bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

"Annenin adı ne Angeliki?"

"Nessa," dedi. "Nessa Levidis."

"Ona bakıldığından emin olacağım," dedi Persephone.

Angeliki'nin gözleri büyüdü. "Yapacak mısınız? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Persephone. "Söz veriyorum."

Ve tanrılar sözlerini bozamazdı.

Genç kadın kollarını Persephone'ye doladı.

"Teşekkürler," diyerek hıçkırıklara boğuldu, vücudu titriyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedikten sonra geri çekildi. "Her şey yoluna girecek."

Angeliki derin bir nefes aldı ve sonra ufak bir kahkaha attı. "Gidip temizleneceğim."

Persephone ve Yuri, ruhun evde kaybolmasını izledi.

"Bu çok nazikçeydi," dedi Yuri.

"Aklıma yapabileceğim tek şey olarak bu geldi," dedi Persephone, Hades'in onaylayacağından da emin değildi ama Talaria saldırısında ölen çok fazla insan olmuştu ve arkalarında genç veya yaşlı demeden sevdiklerini bırakmışlardı. Şahsi bir mesaj ileteceğini falan söylememişti sonuçta.

Kurbanların ailelerine yardım etmek için bir ödenek başlatma konusunda Katerina'yla konuşmayı aklına not etti; bu, Hades'in onaylayacağı bir şey olurdu.

"Seni görmek güzel," dedi Yuri.

"Seni de," dedi Persephone. "Ziyarete gelemediğim için üz-

günüm."

"Sorun değil," dedi Yuri. "Yukarıda işlerin iyi olmadığını biliyoruz."

Persephone kaşlarını çattı. "Hayır, değil."

Etrafına bakınınca genelde ona doğru koşturarak gelen ufaklıkların olmadığını fark etti.

"Çocuklar nerede?"

Yuri gülümsedi. "Tyche'yle birlikte bahçedeler," dedi. "Her sabah onlara bir şeyler okuyor. Ziyarete gitmelisin. Çocuklar bayılacaklar."

Çocukları görmek onun da hoşuna giderdi ama ayrıca Tyche'yi de ziyaret etmek istiyordu. Yine de endişeliydi. Tyche ölümüyle ilgili soruları cevaplamaya hazır mıydı?

"Gel. Bağa kadar seninle yürüyeyim," dedi Yuri. "Nar toplamak için oraya giderken Angeliki'ye rastladım."

Köyün merkezinden çıkıp bir patikadan ilerleyerek Yuri'nin meyve topladığı ağaçlığa geldiler. Meyve bahçesinin ötesinde Çocukların Bahçesi vardı. Aslında burası bahçeden ziyade, etrafındaki ormanın içine inşa edilen bir parktı. Persephone Yeraltı Dünyası'na geldiğinden beri birkaç salıncak ve bir tahterevalliden çıkıp çok daha büyülü ve maceralı bir şeye dönüşmüştü. Şimdiyse beş dönümlük alana yayılmıştı, kaydıraklar ve kum oyun alanları, çocukların genelde oynadığı tırmanma alanları ve asma köprüler vardı. Ancak bugün çocukları bir açıklıkta toplanmışken buldu ve Tyche de geniş bir kütüğün üstünde oturuyordu. Onlara hareketli bir şekilde bir hikâye anlatıyordu, yüz ifadesi ve sesi söylediği karakterlerle uyumlu şekilde değişiyordu.

"Prometheus dünyanın daha iyi bir yere dönüşmesini istedi ve zamanını Olympos Dağı'nda oturarak geçirmek yerine

keşfe çıktı ve dünyanın güzelliklerine rağmen zorluk çeken insanların arasında yaşadı. Bir gün, Prometheus eğer insanların sadece ateşi olsaydı kendilerini ısıtabileceklerini, yemek pişirebileceklerini ve alet edevat yapmayı öğrenebileceklerini fark etti. Olasılıkların sonu yoktu!

"Fakat Prometheus Zeus'a gidip ateşi fanilerle paylaşması için yalvardığında, Fırtına Tanrısı onu geri çevirdi, fanilerin güçlenmesinden korkuyordu. *'Böylesi daha iyi'* dedi Zeus, *'Fanilerin tüm ihtiyaçları için tanrılara bel bağlamaları yani. Bırak da ihtiyaçları için yalvarsınlar ve biz de onlara bahşedelim.'*

"Ancak Prometheus onunla aynı fikirde değildi, o yüzden Zeus'a karşı geldi ve insanoğluna ateşi verdi. Zeus'un Olympos Dağı'ndaki yerinden aşağı bakması aylarını aldı ama baktığında, fanilerin kendilerini ateşle ısıttığını gördü. İnşa ettikleri evlerindeki ocaklarında ateş vardı çünkü Prometheus onlara bunu vermişti.

"Küplere binen Zeus, Prometheus'u ihanetinden dolayı bir dağın yamacına zincirleyerek cezalandırdı ancak Prometheus cezasından dolayı üzgün değildi. Hatta memnundu, mutluydu çünkü vahşi Dünya'da, faniler için işlerin iyiye gittiğini biliyordu."

Tyche'nin sesi dengeli, gür ve memnundu, Persephone, onun Prometheus'un hikâyesini bu versiyonuyla bitirmeyi tercih ettiğini fark etti. İşin gerçeği çok daha karanlıktı. Prometheus'un numarasından sonra, Zeus Pandora'yı dünyaya saldı ve onlara hem korkuyu hem umudu verdi. Umut belki de en tehlikeli silahtı.

Persephone, Zeus'un şimdi bile insanlığa bakışında benzerlikler görüyordu. İnsanları itaat halinde tutmayı istiyordu.

Dünyaya inme sebebi buydu, asıl güç sahibinin kim olduğunu insanlara hatırlatmak için.

Ayrıca Triad da o yüzden misilleme yapıyordu.

"Bize bir hikâye daha anlatın, Leydi Tyche!" dedi çocuklardan biri.

"Yarın ufaklık," diyerek gülümsedi. "Bir ziyaretçimiz var."

Şans Tanrıçası, Persephone'yle göz göze geldi ve çocuklar dönüp baktı.

"Leydi Persephone!"

Ona doğru koşturup kollarını bacaklarına doladılar ve eteğini çekiştirdiler.

Persephone kahkaha atıp kucaklamalarına karşılık vermek için eğildi.

"Bizimle oynamaya mı geldiniz?" diye sordu biri.

"Bizimle oynayın!"

"Leydi Tyche'yle konuşmak için geldim," diye cevap verdi Persephone. "Ama sizi oynarken izleriz. Bize yeni numaralarınızı gösterebilirsiniz."

Bu onları memnun etmiş gibiydi, koşarak oyun alanına gittiler; tırmanıyor ve koşuyor, sallanıyor ve kayıyorlardı.

Tyche yaklaştı. Güzel, uzun ve inceydi, vücudu siyah bir tunikle kaplıydı, uzun siyah saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı. Reverans yaptı.

"Leydi Persephone," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Leydi Tyche," diyerek selamladı Persephone. "Çok üzgünüm."

"Kedere hiç gerek yok," diyerek ufak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Gelin. Yürüyelim."

Kolunu uzattı ve Persephone kabul etti. İkili gölgede kaldı.

Yeraltının bu bölgesinde hava hep ılıktı ve ağaçlarda Persephone'ye baharı hatırlatan bir parıltı vardı.

"Sanırım nasıl öldüğümü öğrenmek istiyorsunuz," dedi Tyche.

Sözleri Persephone'nin göğsünü bir bıçak gibi deşti.

"Bilmeyi tam olarak *istediğim* söylenemez," dedi Persephone. "Fakat... bir şeyler öğrenmezsek bunun devam etmesinden korkuyorum."

"Anlıyorum," dedi Tyche. "Ağ gibi ağır bir şeyle etkisiz hale getirildim. Sonra faniler saldırdı, birkaç tanesi birden. Bir şeyin saplanmasıyla gelen ilk acıyı hatırlıyorum ve bana zarar vermeleriyle şoka girdiğimi. Sonra başka bir bıçak darbesini hissetim sonra başkasını. Etrafım sarıldı."

"Ah Tyche," diye fısıldadı.

"Kendimi iyileştiremedim. Sanırım, belki de, Kader Tanrıçaları ipimi kesti diye düşündüm."

Biraz daha ilerledikten sonra durdular. Tyche dönüp Persephone'ye baktı, fırtına gibi gözleri nazikti.

"Neyi sormak istediğini biliyorum," dedi tanrıça.

Persephone yutkundu. Sözler dilinin ucundaydı: *Annem işin içinde miydi? Onun da büyüsünü hissettin mi?*

"Annenin varlığını sezdim," dedi Tyche. "Ben onun bana... yardım etmek için orada olduğunu umdum. Onun sadece büyüsü olduğunu anlayacak kadar bilincim yoktu."

Persephone'nin içi suçlulukla burulup midesini düğüm düğüm etti.

"Annemin niçin bu yolu seçtiğini anlamıyorum," dedi Persephone ve o kelimelerin sebep olduğu acı bütün vücudunda gezdi.

Bir duraksama oldu ve sonra Tyche konuştu.

"Annenle eskiden yakındık," dedi.

Persephone'nin alnı kırıştı. Demeter ve Tyche'nin arkadaş olduğunu bile bilmiyordu. Serada geçirdiği zaman içerisinde Şans Tanrıçası'nın ne bahsini duymuş ne de kendisiyle karşılaşmıştı.

"Ben... seni hatırlamıyorum," dedi Persephone.

Tyche gülümsedi ve bu hüzünlü bir gülümsemeydi. "Annen Kader Tanrıçaları'na bir kız evlat için yalvarmadan çok önce arkadaştık," dedi. "Bu kadar öfkeli ve yaralı hale gelmesinden çok önce."

"Anlat bana."

Tyche derin bir nefes aldı.

"Annen seni birçok sebepten sır olarak sakladı. Bunlardan birini biliyorsun –Hades'le evlenecek olman– fakat Demeter sen gelmeden önce de saklanıyordu. Tecavüze uğramıştı."

Persephone, bu bilgiyi yutmaya çalışırken boğazının yırtıldığını hissetti.

"Ne?"

"Poseidon onu oyuna getirdi; bir at kılığına girerek onu kendine doğru çektikten sonra saldırdı. Bu, onun diğer Olympos'lulara olan nefretinin başlangıcıydı. Zeus'a gidip kardeşini cezalandırması için yalvarmasından ve onun da bunu reddetmesinden sonra devam etti. Bunu sana veya dünyaya karşı davranışına bahane yaratmak için anlatmıyorum. Onun sebebini anlaman için anlatıyorum."

"Ben... bilmiyordum."

"Annen kurtuluşundaki gücü görmüyor."

Persephone annesinin nelerden geçtiğini hiç düşünmemişti. Nelere katlandığını veya nelerin üstesinden geldiğini.

Fakat bu.

Bu, Demeter'in travmasıydı. Dünyaya karşı ve Persephone

için duyduğu korkusunun köklerini oluşturan tohumdu. Poseidon ve Zeus o üçlünün ikisiydi. Hades'e gelince, Demeter'in onu hiç değerli görmemiş olması muhtemeldi.

"Bir daha hiç aynı olmadı," diye devam etti Tyche. "Sanırım var olabilmek için kendine ait bazı kısımları gömdü ama bunu yaparken yaşayan kısımlarını da yitirdi."

Persephone nefes almaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Üzgünüm, Persephone."

"Bana anlatmana memnun oldum," dedi. Gerçi zihni bu yeni bilgiyle dönüyordu. Demeter'in işlediği suçlara rağmen, Persephone annesini bu yola sürükleyen ipleri görebiliyordu. Sonuç olarak yaptıklarının Persephone'yle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey yaşadığı travmayla ilgiliydi. Poseidon ona zarar vermişti; Zeus onu parçalamıştı ve Demeter onların güçlü kaldığı, kontrolü ellerinde tuttukları bir dünyada varlığını sürdürmek zorunda kalmıştı.

"Hades biliyor mu?" diye sordu Persephone.

"Demeter benim dışımda birine anlattı mı bilmiyorum."

Persephone nedeninden emin değildi ama bu nefes almasını biraz daha kolaylaştırdı.

"Ben ne yapacağım?"

Tyche omzunu silkti. "Zor, biliyorum. Belki de Demeter'in verilen koşullar altında elinden gelenin en iyisini yaptığını, bununla birlikte, kendi travmanın yetersiz olmadığını bilerek yaşamalısın. Hepimiz kırık parçalardan ibaretiz, Persephone. Önemli olan, bu parçalarla neler yaptığımızdır."

Demeter kendi parçalarını zarar vermek için kullanıyordu ve Persephone, sonuç olarak, annesinin çektiklerine rağmen durdurulmasının gerekeceğini biliyordu.

"Teşekkür ederim, Tyche."

"Kolay olmayacak Persephone. Sistem bozuk. Yerini yeni bir şey almalı ama savaşta vaatler olmaz, uğruna savaştığımız şeyi kazanacağımızın garantisi olmaz."

"Ancak yine de ihtimaline değer... değil mi?"

Tyche biraz hüzünle gülümsedi. "O dediğin umut. İnsanoğlunun en büyük düşmanı."

Çocukların Bahçesi'nden ayrıldıktan sonra kütüphaneye gitti, yığınların arasında dolaşıp Titanomakhia ile ilgili kaynakları topladı. Titanları yenilgiye ve Olympos'luları da hükümdarlığa sürükleyen olayları merak ediyordu. Birkaç tane kitap toplayınca ateşin önüne kıvrılıp oturdu ve okudu.

Metinlerin çoğu savaşın acısını ve çekişmesini detaylandırıyordu ama aynı zamanda Zeus'un cazibe ve strateji becerisine de yer verilmişti. Hem tanrıların hem de canavarların sadakati için manipülasyon ve pazarlık yapma geçmişi vardı, tanrılara güç, canavarlara da ambrosia ve nektar vaatlerinde bulunuyordu. Persephone, Fırtına Tanrısı'nın bu yüzünü bilmiyordu. Hâlâ varlığını sürdürüyor muydu? Yoksa yerinin ve gücünün rahatlığına alışarak bu yönünü yitirmiş miydi? Ya da cahil tavrı ve müsamahalı doğası bir tür dolap mıydı?

Hades'i görmeden önce hissetti. Varlığı ensesinden başlayıp omurgasından aşağı indi, sanki dudaklarını teninde gezdiriyor gibiydi. Kasıldı. Birlikte geçirdikleri geceden sonra Persephone bugün onu görmeyi beklememişti ve yine de tanrı önünde belirdi. Ölüler Tanrısı hep gölgelerin arasından çıkagelmiş gibi görünürdü ancak teninin altında ve gözlerinin arkasında, Persephone'nin kanını buz kestiren daha karanlık bir şey hareket ediyordu.

Persephone kitabını indirdi ve uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar. Hades mesafesini korudu ve Persephone aralarındaki tuhaflığı hissetti, tenine yapışan ve göğsünü bomboş bırakan bir gerilimdi. Dün geceyle ilgili bir şey söylemek istedi –ona üzgün olduğunu ve niçin öyle bir şey gerçekleştiğini anlamadığını anlatmak istedi– ancak o kelimeler çok zordu.

"Bugün Tyche'yle konuştum," dedi onların yerine. "Kendini iyileştirememesinin sebebinin, Kader Tanrıçaları'nın onun ipini kesmesi olduğunu düşünüyor."

Hades bir anlığına gözünü dikip baktı, yüzü boştu. Bu farklı bir Hades'ti, diğeri hissetmekle uğraşmadığında ortaya çıkan versiyondu.

"Kader Tanrıçaları onun ipini kesmedi," dedi.

Persephone onun devam etmesini bekledi. Etmediğinde üsteledi, "Ne demek istiyorsun?"

"Triad'ın tanrıları öldürebilen bir silah bulmayı başardığını," dedi açıklarcasına. Sesinde hiçbir endişe veya kaygı yoktu.

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kesin olarak değil," diye cevap verdi Hades.

"Söyle bana."

Hades bir anlığına duraksadı. Nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi ya da belki de anlatmak istemiyordu.

"Hydra'yla karşılaştın," dedi. "Geçmişte bir sürü savaşta bulundu, bir sürü başını kaybetti; gerçi yerine yenisini çıkarıyor. Başları paha biçilemez çünkü zehirleri kullanılıyor. Sanırım Tyche, Hephaestus'un ağının yeni versiyonuyla yakalandı ve Hydra zehri olan okla vuruldu. Net olmak gerekirse bir kutsal emanetle."

"Zehirli ok mu?"

"Antik Yunanistan'ın biyolojik savaşıydı," dedi Hades. "Onlara benzeyen kutsal emanetleri ortalıktan temizlemek için

yıllarca çalıştım ama çok fazlalar ve kaynaklarını bulup onları satmaya adanmış öyle çok örgüt var ki. Triad'ın birkaç tanesini bulmayı başarmasına şaşırmazdım."

Persephone bu bilgiyi sindirdikten sonra konuştu, "Tanrıların Tartarus'a atılmadığı ve Titanlar tarafından parçalara ayrılmadığı sürece ölemediklerini söylediğini sanıyordum."

"Genelde," dedi Hades. "Fakat Hydra'nın zehri tanrılar için bile tesirlidir. İyileşmemizi yavaşlatır ve mesela, eğer bir tanrı birçok defa bıçaklanacak olursa..."

"Ölür."

Bu, Tyche'nin niçin kendini iyileştiremediğini açıklıyordu, mantıklıydı. Bir süre sonra Hades konuştu ve ağzından çıkan kelimeler Persephone'yi şoka soktu. Söylediği şey yüzünden değil de, kendi kendine bilgi verdiği için, bunu asla yapmazdı.

"Adonis'in de bir emanetle öldürüldüğüne inanıyorum. Babamın orağıyla."

"Bu kadar emin olmanın sebebi ne?"

Bir anlık sessizlik oldu. "Çünkü ruhu paramparçaydı."

Persephone anladı. Adonis ebediyen dinlenmek için Elysium'a gitmişti. Ruhu gelinciklerin veya narların tomurcuklandığı büyüydü.

"Neden bana anlatmadın?"

Hades yine sessizleşti ama Persephone onun konuşmasını bekledi. "Sanırım sana anlatabileceğim bir duruma gelmem gerekiyordu. Parçalanmış bir ruhu görmek kolay değildir. Onu Elysium'a taşımaksa daha da zordur."

Hades'in gözlerine dadanan bakış, kendisinin Hades'in görmüş olduğu şeyi anlayamayacağını söylüyordu.

Persephone kitabını kenara bırakıp onun adını fısıldadı, onu yatıştırmak istiyordu ama kıpırdadığında Hades kasılmış gibiydi, gözlerini kitaba çevirdi.

"Ne okuyordun?" diye sorarak konuyu değiştirdi ve Persephone göğsünde zonklayan acının yankısını hissetti.

"Titanomakhia ile ilgili bilgi arıyordum," dedi ve Hades'in çenesinin kasılışını izledi.

"Neden?"

"Çünkü... bence annemin bizi ayırmaktan daha büyük amaçları var."

BÖLÜM 27

Antik Yunanistan Müzesi

Persephone uyanıp da yanındaki yerin boş olduğunu gördüğünde geç olmuştu. Hades yatağa gelmemişti. Persephone kalkıp onu aramaya koyuldu, onu balkonda geceyle sarmalanmışken buldu. Arkasına geçip kollarını beline doladı. Hades kasıldı ve ellerini onunkilerin üstüne koyup ellerini belinden çektikten sonra ona doğru döndü.

"Persephone."

Persephone, onun bu kadar hızlı dönmüş olmasıyla biraz sersemledi.

"Yatağa gelmeyecek misin?" diye sorarken sesi fısıltıdan ibaretti.

"Birazdan geleceğim," deyip bıraktı. Persephone elini kendi göğsüne koydu.

"Sana inanmıyorum."

Hades yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı.

"Uyuyamıyorum," dedi. "Seni rahatsız etmek istemem."

"Beni rahatsız etmezsin," dedi. "Yokluğun yüzünden uyuyamıyorum."

Bunu sesli söylediği için biraz aptal gibi hissetti ama tanrının varlığının onun rahatlamasını kolaylaştırdığı doğruydu.

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi Hades ve Persephone onun sözleriyle irkildi çünkü onun Pirithous'tan bahsettiğini biliyordu. Ağzının titremesini engellemek için yanağının içini ısırdı. Hades'le tanıştığından beri geçen zamanda Hades onu asla geri çevirmemişti ve işte şimdi burada direniyordu. Canını yaktı ve suçlama gibi hissettirdi.

"Haklısın," dedi. "Doğru değil."

Persephone onu orada bıraktı ama yataklarına geri dönmek yerine koridorda ilerleyip kraliçe süitine girdi, orada soğuk örtülerin arasına kıvrılıp ağladı.

Persephone ellerinin arasında kahve bardağıyla masasının başında oturdu. Odaklanamayarak, havaya doğru kıvrılan buhara boş boş baktı. Uyumamıştı ve sersem gibi hissediyordu. Vücudu sessiz bir yer bulup kestirmekten başka bir şey istemiyordu ama düşünceleri karman çorman bir halde, durmadan kafasında tekrarlanıp duruyordu.

Üzüntü içindeydi, Hades'in mesafeli tavrı yüzünden suçlu mu hissetse, yoksa öfkeli mi bilemiyordu. Belki de tepkisiyle ilgili konuşmak için kendini zorlamalıydı ama yatağa gelmeyi reddetmesinden sonra, Persephone meseleye yaklaşma konusundaki özgüvenini yitirmişti ve onun yerine gerginlik hissediyordu. Durup dururken tetiklenmiş ve Hades'e saldırmıştı, Hades'in de acı çektiğini biliyor olsa da Persephone'nin ken-

disini nasıl utanmış, nasıl sarsılmış, nasıl kirlenmiş hissetmesiyle kıyaslandığında bir hiçti.

Aklına başka bir düşünce daha geldi: ya Hades artık fantezilerini onunla keşfetmeye istekli değilse? Persephone'ninkileri?

Kapının tıklatılması dikkatini dağıttı ve Leuce bir kucak dolusu gazeteyle içeri girdi. Persephone'nin kendini hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Persephone.

Nymph yığını masasına bırakıp omzunu silkti. "Şeyden beri pek uyumadım..."

Sesi azaldı ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu çünkü Persephone, Talaria Stadyumu'na yapılan saldırıdan sonra onun sorunlar yaşadığını biliyordu.

"Bazı şeyler eski zamanlardan beri hiç değişmemiş," dedi Leuce. "Hâlâ birbirinizi öldürüyorsunuz, sadece farklı silahlarla."

Haksız değildi. Toplum, huzurlu olduğu kadar şiddet yanlısıydı.

Persephone'nin gözleri, Leuce'un ona getirdiği kâğıt yığınına çevrildi. İlki *New Athens Gazetesi*'ndendi ve manşeti Talaria Stadyumu'na yapılan saldırıyla ilgiliydi:

Ölüm ve Şiddet: Tanrıları Takip Etmenin Sonucu

Helen tarafından yazılan makalede, saldırının değişiklik yapmak için Triad tarafından tasarlandığını ve çatışma olmadan, fanilerin tanrıların kontrolü altında yaşamaya devam edeceklerini iddia ediyordu.

Stadyum tercih edilmişti çünkü oyunlar, tanrıların hâlâ toplum üstünde etkin olmasını temsil ediyordu ve bunun değişmesi için de oyunların yerinden edilmesi gerekiyordu. Mesele

şuydu ki, o stadyumda hayatını kaybeden yüz otuz kişiden kaçı Triad uğruna şehit olmak istiyordu?

Helen'in cevabı acımasızcaydı: *tanrılarımız neredeydi?*

"Demetri'nin bu makaleyi onayladığına inanamıyorum," dedi Leuce ama Persephone'nin içinden bir ses, Demetri'nin bunda pek de söz sahibi olmadığını söylüyordu. "Helen kafayı yedi."

"Yazdığı şeye gerçekten inandığını sanmıyorum," dedi Persephone. "Kendini düşündüğünü bile sanmıyorum."

Aslında Persephone bundan emindi.

"Eğer onu bir daha görecek olursan lütfen onu bir ağaca dönüştür," dedi Leuce.

Persephone ufak bir kahkaha atarken Leuce gitmek için döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an için, kendini öncekine göre daha yorgun hissederek sandalyesine çöküp kaldı. Helen'in ihaneti şok edici olmuştu ancak bu, bu bambaşka bir şeydi. Çok daha kötüydü. Adeta bir savaş ilânıydı.

Persephone kısmen doğruldu ve birkaç makale daha okudu, her manşetle kalbi biraz daha ağırlaşıyordu:

Soğuk Havalara Bağlı Olarak En az 56 Kişi Hayatını Kaybetti: Bu Sadece Geçen Hafta Olanlar

Tehlikeli Kış Havası Yüzünden Milyonlarca Kişi Elektriksiz ve Susuz Kaldı

Kış Fırtınasının Ortasındayken Birçok Kişi Yiyecek Krizinden Korkuyor

Fakat sayfanın sonuna doğru yazılmış manşetlerden biri dikkatini çekti:

Persephone bunun tuhaf olduğunu düşündü ve Hades'in bazı emanetlerin karaborsada satıldığından bahsetmesini hatırladı ama ya müzelerden alınmışlarsa?

Annem herkesin gözünün önünde saklanacak.

Persephone resepsiyondaki Ivy'yi aradı.

"Efendim, leydim?"

"Ivy, Antoni'ye söyle arabayı getirsin. Birkaç dakika sonra çıkacağım."

"Elbette." Bir duraksama oldu, ardından ekledi, "Peki... Lord Hades'e ne söylemeliyim? Eğer nereye gittiğinizi sorarsa?"

Persephone soruyla kasıldı. Hades'e kızgındı ama bir yandan da onu endişelendirmek istemiyordu.

"Antik Yunanistan Müzesi'ne gittiğimi söyleyebilirsin," diye cevap verip telefonu kapattı.

Paltosunu giyip aşağı indi ve Ivy'nin masasının yanından geçti.

Persephone binadan çıkarken, "Ziyaretinizin tadını çıkarın, leydim," dedi Ivy.

Persephone buz tutmuş basamaklardan indi. Antoni bekliyordu, soğuğa rağmen gülümsüyordu.

"Leydim," diyerek Lexus'un kapısını açık tuttu.

"Antoni," dedi gülümseyerek ve sıcak araca bindi.

Cyclop şoför tarafına geçince, "Nereye leydim?" diye sordu.

"Antik Yunanistan Müzesi'ne."

Antoni'nin alnı kırışarak şaşkınlığını gözler önüne serdi.

"Araştırma için mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Persephone. "Öyle de diyebilirsin."

Antik Yunanistan Müzesi, New Athens'in merkezindeydi.

Antoni onu kaldırımın kenarında bıraktı ve Persephone avlu-dan geçip birkaç mermer basamağa ve binanın girişine doğru gitti. Persephone müzeyi defalarca ziyarete gelmişti, genelde alanın insanlarla dolup taştığı güneşli günlerde. Bugünse orta-lık boş ve kaygandı; genelde ışığın altında kör edici olan mer-mer heykeller kar yığınlarının altında gömülüydü.

Müzeye girip güvenliğin yanından geçtikten sonra annesi-nin büyüsünün kokusunu almak için durup derin bir nefes aldı ancak sadece kahve, temizlik malzemesi ve toz kokusu ala-bildi. Sergilerin arasında gezindi, her biri antik Yunanistan'ın farklı bir dönemine adanmıştı. Sergiler güzeldi, eserler zarifçe dizilmişti. Eserler ilgi çekici olmasına rağmen Persephone ba-kışlarını insanların üstünde tutuyor, yüz ifadelerinde veya be-denlerinin hareketinde bir tür aşinalık arıyordu. Eğer bir tanrı gizlenme büyüsünü çok fazla kullanırsa onu tespit etmek zorlu oluyordu.

Müzede ne kadar süre dolandığından emin değildi ama bir saat kadar sonra her sergiden geçmişti. Çocuklarınki hariç. O bölümün girişine –parlak renklerle abartılı bir yazı biçimi olan ve çizgi filmlerden çıkma sütunları bulunan girişine– bakarken tanıdık bir koku yakaladı: kanını donduran buruk narenciye kokusu.

Demeter.

Rengârenk ve etkileşim içinde bulunulan kanada doğru adım attıkça kalbi daha hızlı attı, balmumu heykellerin ve an-tik bina modellerinin yanından geçti, Demeter'in büyüsünün kokusunu takip ettikten sonra onu bir grup çocuğun ortasında buldu. Gerçek kimliğini gizlemek için kesinlikle adımlar at-mıştı, grileşmiş saçlar ve birkaç kırışıklıkla daha yaşlı görü-nüyordu ama yine de annesine has o mağrur havayı korumayı başarmıştı.

Bir tur veriyor gibiydi ve şu anda Panhelenik Oyunların tarihini ve kültürlerindeki önemini açıklıyordu.

Bu, Persephone'nin hayal ettiği gibi değildi, hatta Demeter'in göz önünde saklandığını tahmin ettiğinde bile.

Onu çocuklarla birlikteyken izlemek, başka bir tanrıyı izlemek gibiydi. Artık haşin değildi ve gözlerinde Persephone'nin çocukluğundan beri görmediği bir ışık vardı. Sonra Demeter başını kaldırdı ve Persephone'yle göz göze geldi, tüm o şefkat uçup gitti. An kısacıktı –hayal kırıklığı, öfke ve tiksinti anı– sonrasında bakışlarını çocuklara geri çevirdiğinde yüzünde öyle geniş bir gülümseme belirdi ki gözlerinin kenarları kırıştı.

"Neden biraz keşfe çıkmıyorsunuz? Sorunuz olursa burada olacağım. Hadi bakalım!"

Çocuklar, "Teşekkürler Bayan Doso!" dediler bir ağızdan.

Çocuklar koşturup gidince Persephone hareket etmedi ama Demeter ona dönüp gözlerini kıstı, çenesini havaya kaldırdı.

"Beni öldürmeye mi geldin?"

Persephone irkildi. "Hayır."

"O zaman beni azarlamaya geldin."

Persephone hemen cevap vermedi.

"Ee?" Demeter'in ses tonu sertti.

"Sana ne olduğunu biliyorum... ben doğmadan önce yani," dedi Persephone. Demeter'in gözlerindeki şaşkınlığı, dudaklarının aralanış şeklini fark etti. Yine de sadece bir anlık zayıflık anıydı, annesinin gerçek acısını ve kederini gördüğü kısa bir andı, sonrasında yine gömüp kaşlarını çattı.

"Artık beni anladığını mı iddia ediyorsun?"

"Asla başından neler geçtiğini biliyormuşum gibi davranmam," dedi Persephone. "Ama keşke biliyor olsaydım."

"Peki ne değişirdi?"

"Hiçbir şey, sadece sana öfkelenmeye daha az zaman harcayabilirdim."

Demeter vahşi bir şekilde gülümsedi. "Öfkeden niye pişmanlık duyasın? Bir sürü şeyi besler o."

"İntikamın gibi mi?"

"Evet," diye tısladı Demeter.

"Bunu durdurabileceğini biliyorsun," dedi Persephone. "Kader Tanrıçaları ile savaş olmaz."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu annesi. "Tyche'nin kaderine rağmen?"

Persephone'nin dudakları dümdüz oldu. Bu, Demeter'in itirafıydı.

"O seni sevdi," dedi Persephone.

"Belki öyledir ve yine de bana Kader Tanrıçaları ile savaşamayacağımı söyledi. İşte buradayım... yaşam ipi benim ellerimle kesildi."

"Herkes cinayet işleyebilir, anne," dedi Persephone.

"Ancak herkes bir tanrıyı öldüremez," diye cevap verdi Demeter.

"Demek yolun bu," dedi Persephone. "Hepsi de ben Hades'e âşık oldum diye mi?"

Demeter'in dudakları kıvrıldı. "Ah, erdemli kızım, bu senin çok ötende. Kader Tanrıçaları'ndan yana olan her Olympos'luyu, onları kutsal kabul eden her kulu devireceğim ve en sonunda onları da öldüreceğim. İşim bittiğinde, etrafındaki bu dünyayı parça parça edeceğim."

Persephone'nin öfkesi vücudunu sarstı.

"Kenarda durup izleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ah çiçeğim. Başka şansın olmayacak ki."

Persephone o an Demeter'i geri getiremeyeceğini anladı. O tanrıça gideli çok olmuştu ve arada sırada kendini gösterse

de çocuklara gülümsediğinde ve yaşadığı travmayı hatırladığında– bir daha asla o kişi olmayacaktı. Hayatta kalmak için bu kişi olması gerektiğini düşünüyordu.

Persephone uzun zaman önce annesini kaybetmişti ve bu... bu vedaydı.

"Olympos'lular seni arıyor."

Sonra Demeter korkunç şekilde gülümsedi. Tam konuşmak üzereydi ki lafı bölündü.

"Bayan Doso!" diye seslendi çocuklardan biri ve Demeter döndü. Büzülmüş dudakları ve kısılmış gözleri yok oldu, yerini bir gülümseme ile parlak gözler aldı.

"Evet canım?" Sesi kısık ve dingindi, tatlı ninniler için kullanılan tondaydı.

"Bize Heracles'in hikâyesini anlatın!"

"Tabii ki." Çınlayan bir kahkaha attı. Bakışları Persephone'ye çevrildi ve bir kez daha o maskesi eriyip gitti. "Beni aramalarından korkmalısın kızım," dedi.

Sonra Hasat Tanrıçası döndü, Persephone'ye tek bir bakış daha atmadan başından savdı.

Demeter'in sözleri bir uyarıydı, Persephone'nin yüreğini korkunç bir gölgeyle sardı. Derin bir nefes aldı, boğazının annesinin büyüsünün tadıyla dolmasından nefret ederek müzeden ayrıldı.

BÖLÜM 28

Dehşetin Dokunuşu

Persephone, müzeyi ziyaret ettikten sonra işe geri dönmedi. Yeraltına ışınlandı ve Hekate'yi aramaya koyuldu, tanrıçayı çayırında beklerken buldu. Bugün siyah bir tunik giymişti, arkasında uğursuzluk gibi yerini almış oturan Nefeli ile uyumluydu. Persephone onları görünce yavaşladı, göğsü endişeyle dolup taştı. Hekate asla onu beklemezdi. Hep bir şeyler yapıyor olurdu. Bitki ve mantar toplar, zehir yapar veya fanileri lanetlerdi.

Persephone çayırın kenarında duraksayıp tanrıçaya baktı.

"Yeraltına girdiğin anda hiddetini hissettim," dedi Hekate.

"Değişiyorum, Hekate," dedi Persephone, sesi çatlıyordu.

"Dönüşüyorsun," diye düzeltti Hekate. "Hissediyorsun, değil mi? Karanlık yükseliyor."

"Anneme benzemek istemiyorum."

Bu, en büyük korkusuydu, Pirithous'a işkence edebilmek

için Hades'ten onu Tartarus'a götürmesini istediği geceden beri bunu düşünmüştü.

"İşkence görünce irkilmiyorum bile," dedi Persephone. "Bana yanlış yapanlardan intikam almak istiyorum. Kalbimi korumak için öldürürüm. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Sen Persephone'sin," dedi Hekate. "Hades'in Kaderindeki Kraliçesin."

Aldığı ağır soluklarla göğsü şişip indi.

"Sana zarar veren insanlara zarar verdiğin için utanç hissetmemelisin," dedi Hekate. "Savaşın doğasıdır bu."

Çarpışma ve savaş hakkında konuşmuşlardı. Son birkaç aydaki sohbetlerinin arasına girmiş olan kelimelerdi; Demeter ile çatışma, tanrılarla savaş.

"Fakat bu, bana zarar verenlerden bir farkım olmadığı anlamına mı gelir?"

Hekate alayla güldü. "Bunu her kim diyorsa kendisi hiç zarar görmemiştir. Ne senin gördüğün gibi ne de benim gördüğüm gibi."

Persephone, Hekate'ye daha fazla soru sormak istedi: o nasıl zarar görmüştü? Fakat o soruların salıverdiği kederi de iyi biliyordu ve tanrıçaya bunu yapmak istemiyordu.

"Annen yukarıdaki dünyada savaş çıkarıyor," dedi Hekate. "Onu yenilgiye uğratmak istiyor musun?"

"Evet," diye tısladı.

"Öyleyse sana öğreteceğim," dedi Hekate ve sözlerinin ardından korkunç bir güç dalgası ile birlikte ellerinde siyah bir ateş toplandı, yüzünde gölgeler yaratıyordu. Korkutucu görünüyordu, yüzü kül gibi ve renksizdi. "Annenin seninle savaşacağı gibi savaşacağım," dedi. "Seni hiç sevmediğimi düşüneceksin."

Persephone bu kelimeleri çok fazla düşünemeden Hekate gölge büyüsünü saldı. Büyü ona çarptığında Persephone geri-

ye doğru savrulup bir ağacın gövdesine yapıştı. Acı katlanılmazdı, keskin sızı yüzünden omurgası parçalara ayrılmış gibi hissetti. Harekel edemedi, o yüzden hemen büyüsünü çağırıp kendini iyileştirmeye başladı ama Nefeli'nin birdenbire ulaması Persephone'nin kanının buz kesmesine sebep oldu. Persephone kendisine doğru koşan eceli unutmuştu.

Tamamen iyileşmediği için dönüp ayağa kalktı ve elini uzattı, canavarı Yeraltı Dünyası'nın başka bir yerine yollamak için büyüsünü kullandı. Çayırın karşısındaki Hekate hareketsiz durdu ve Persephone tanrıçayla tanıştığından beri ilk defa, Hekate'nin gücünü gerçekten hiç hissetmediğini fark etti. Patlamalar şeklinde sezmişti: karanlığı aydınlatan hayalet ışıklar gibiydi, onu kesik kesik yönlendiriyordu ve adaçayı ile toprak kokuyordu. Dövüşmek için çağırdığı bu büyü farklıydı. Kadimdi. Şarap gibi acımtırak ve asidik bir kokusu vardı ama boğazının gerisinde keskin bir tat bırakıyordu; kanı andıran metalik bir tattı. Bunu hissetmek kalbine bir korku hissi doldurdu ve birdenbire kalbinin düzensiz çarpışı odaklanabildiği tek şey oldu. O ve Hekate'nin hızla yaklaşması.

Persephone iyileşmeye odaklanıp gücünü topladı, Hades'in koruda onunla savaşırken kullandığı kelimeleri hatırlıyordu.

"Başka bir Olympos'luyla –herhangi bir düşmanla– savaşıyor olsaydın ayağa kalkmana asla izin vermezlerdi."

Hekate bu kurala göre oynadı, ona doğru daha fazla gölge büyüsü yolladı. Persephone elini kaldırdı ve kısacık bir an için her şey yavaşladı. Fakat zamanı dondurmayı başardığı diğer zamanların aksine Hekate'nin büyüsü canlı kaldı, tanrıça sanki öncesinde büyüsünün sadece birazını kullanıyormuşçasına onun büyüsünü mahvediyordu. Gölgeler ona bir kez daha çarparak arkaya doğru uçurdu. Büyü Persephone'ye sertçe çarpınca ciğerlerindeki havayı boşalttı, kayarak durduğunda ayaklarının etrafında toprak birikti.

Persephone orada uzanırken yer titremeye ve inlemeye başladı. Altındaki toprağın esnediğini hissetti, dönüp elleriyle dizlerinin üzerinde durdu, altında açılan boşluğa düşmemek için tırnaklarını toprağa sapladı. Başını kaldırdığında Hekate'yi sadece birkaç adım ötede dururken buldu. Gözleri simsiyahtı. Tek bir parmağını bile kaldırmadan toprağı yarmıştı. Güçlü bir büyü kullanmıştı ve halsiz bile değildi. Persephone'yi dizlerinin üzerine devirmişti ve güçlerinin sadece birazını kullanmıştı.

Persephone kendini yukarı çekmeye çalıştı ama sadece biraz daha düşmeyi başardı.

"Hekate—" Tanrıçanın adı dudaklarından döküldü ama yalvarması onu etkilemedi. Aksine, cevabı daha fazla alev yollamak oldu. Persephone çığlıklar atarak boşluğa düştü. Yalnızca birkaç saniyeliğine karanlıktı, sonra savaştan hasar görmüş alana bir kez daha indi. Yere birkaç metre kadar saplandıktan sonra kraterin dibinde uzandı.

Bir saniyeliğine orada yatıp Yeraltı Dünyası'nın göğüne baktı. Puslu ve parlaktı.

Bir kez daha Hades'in öğretilerini hatırladı.

"Bana karşı hangi gücü kullanacağını bilmezsem nasıl karşılık vereceğim?"

"Asla bilmeyeceksin."

Persephone ışınlanıp Hekate'nin arkasında belirdi, büyü kanını kaynatıyordu. Yere indiği anda Büyü Tanrıçası döndü ve bu defa gölge fırlatmak yerine, yerden siyah, dikenli sarmaşıklar çıkardı. Gözleri kocaman olan Persephone bir kez daha ortadan kayboldu. Birkaç metre ötede ortaya çıktığında derine gömülüp büyüsünü çağırdı. Yerden benzer bir dikenli sarmaşık fışkırdı, daha kalın, kırmızı dikenleriyle daha keskindi. Hekate'ninkine karışıp tanrıçaların arasında bir bariyer oluşturdu.

"Sonunda," dedi Hekate ve yüzünde ahlaksız bir gülümseme belirdi.

Persephone, Hekate'nin büyüsünün patladığını hissetti, öyle azılı ve ölümcül bir enerjiydi ki kalbini göğsünde titretti. Sonra dikenlerden bir karmaşa infilak etti ve Persephone yere atılıp açıklığa saçılan dikenlere karşı başını korudu. Dikenlerin vücuduna mızrak gibi saplandığı yerlerden birkaç keskin acı hissetti. Acıyla kükredi, büyüsü, üstünden akarak kıymıkları vücudundan dışarı itip yaralarını kapattı.

"Anneni durdurabilecek tek kişi sensin," dedi Hekate. "Ancak Olympos'luların araya girmesini bekliyorsun gibime geliyor."

Persephone irkildi. Hekate yanılmıyordu ama fark, Olympos'luların Persephone'den çok daha güçlü olmasıydı.

"Belki o zaman daha güçlülerdi ama şimdi?" diye sordu Hekate.

"Kafamdan uzak dur," dedi dişlerini sıkarak. Cadılık Tanrıçası onu dikkate almadı.

"Ya seninle aynı tarafta olmazlarsa? Ya seni ve Hades'i ayırırlarsa?"

Persephone'nin elleri titredi ve içinde bir kıpırdanma, büyüsünde bir değişim oldu. Daha önce sadece bir defa ulaştığı bir kuyudan çekiyordu.

Karanlıktı.

Öfkesini, şüphesini ve korkusunu –sahip olduğu her olumsuz düşünceyi ve deneyimi– depoladığı kısmıydı. O enerji vücudundan sızıp toprağa girdi. Etraflarındaki her şey, yapraklar ve çimenler kuruyup soldu ve ağaçların dalları eriyormuş gibi düştü.

Yeraltından Hades'in büyüsünü çekiyor, kendininkini beslemek için âlemin yaşamını çalıyordu.

Eğer Hekate fark ettiyse bile konuşmasında hiç tereddüt etmedi.

"Zeus en az dirençle karşılaşacağı yolu seçecek. En az direnç de sensin. Güçsüzsün."

"Ben güçsüz değilim."

"Kanıtla."

Ayaklarının altındaki toprak artık çoraktı. Bir zamanlar bereketli ve zümrüt renginde olan ağaçlar küle dönmüştü, kalıntılar da kaybolurken karanlık Persephone'nin etrafında toplanıp saçlarını kaldırdı ve kıyafetlerini parçaladı.

"Ben Yaşamın Tanrıçasıyım," dedi Persephone. "Ölümün Kraliçesiyim."

Gölgeler dönerken Persephone, karanlığın bizzat kendisi oluyormuş gibi hissetti.

"Ben dünyaların başlangıcı ve sonuyum."

Sonraki saniyede saldırdı, daha önce hiç hareket etmediği kadar hızlı hareket etti ve Hekate'ye yaklaştığında ellerini birleştirdi. Orada karanlık bir enerji toplanıp fırladı ve tanrıçaya tam göğsünden çarptı. Hekate geriye doğru fırladı, ayakları yere sürünerek toprağı yara yara gitti. Persephone'nin çağırdığı dikenlerle el ve ayak bilekleri bağlanmış bir halde durdu.

Toz çökünce Persephone nefes nefeseydi, vücudu Yeraltı Dünyası'ndan çağırmayı başardığı enerjiyle vızıldıyordu.

Hekate gülümsedi.

"Bravo canım," dedi. "Çay içelim mi?"

Persephone burnunun altında ıslak bir şey hissetti ve dudaklarına dokunduğunda parmakları kanla kaplandı.

Alnı kırıştı.

"Ha," diye mırıldandı. "Evet, çay güzel olurdu."

Büyüsü çekilmiş çayırdan ayrılıp Hekate'nin kulübesine geçtiler.

Oradan uzaklaşırken Persephone, "Ben orayı... düzeltsem mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hekate rahat bir tavırla. "Bırak da Hades ken-
nin becerini görsün."

Persephone karşı çıkmadı. Kendini yorgun hissediyordu, ger-
çi önceki seferlerde büyüsünü kullandığında hissettiği kadar bitkin değildi. Kan yeni bir mevzuuydu gerçi, Hekate'nin masasına oturduğunda tanrıça ona siyah bir bez parçası uzattı.

"Çok fazla güç kullandın," diye açıkladı Hekate. "Vücudun buna alışacak."

Hekate çayı hazırlarken içerisi toprağımsı, acımtırak bir ko-
kuyla doldu.

"Düğünle ilgili herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu He-
kate. "Ruhlar bir tarih belirlensin diye hevesleniyor."

"Yok," diye cevap verip ellerine baktı; tırnakları kırıktı ve parmakları kirliydi. Düğün, başka hisleri uyandırıyordu. Suç-
luluk gibi. Hisleriyle yüzleşmek zorunda kalmamak için bir-
den tekrar savaşmak istedi.

Hekate, önüne buharı tüten bir fincan ile birlikte bir kava-
noz bal bıraktı.

"Tatlandırman gerekecek," dedi. "Söğüt kabuğu, yani acı olacaktır."

Persephone yavaşça bal ekleyip çayı yudumladı. Elindeki göreve odaklanıp Hekate ile göz teması kurmaktan kaçındı, gerçi tanrıçanın ona baktığını biliyordu.

"İyi misin canım?"Hekate karşısına oturdu.

Persephone nasıl cevap vereceğini bilmediği için sessiz kal-
dı ama gözleri yaşlarla doldu.

"Canım?" Hekate'nin sesi alçaktı.

"Hayır," diye fısıldadı Persephone ve sesi çatladı. "İyi de-
ğilim."

Hekate masanın karşısından uzanıp Persephone'nin elini tuttu.

"Bana anlatmak ister misin?"

Persephone yutkundu, gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akıyordu.

"Uzun bir gün oldu," dedi kısık sesle. Duraksadı, sonra konuştu. "Hades'in aramıza mesafe koyacağından korkuyorum."

Hekate, "Uzun süre uzak kalabileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Ne yaptığımı bilmiyorsun."

"Ne yaptın?"

Persephone, önceki gece aralarında olup biteni anlattı. Derin nefesler almak için duraksamak zorunda kaldı, sadece hatırlamayla bile böyle ilkel bir yanıt vermeyi beklemiyordu ama şimdi bile nasıl başladıklarını –şifa veren öpücüklerin yavaşça çok daha tutkulu bir hal almasıyla– ve nasıl bitirdiklerini, Pirithous'un kaçırmasının dehşetini yeniden yaşayarak, düşündüğünde kalp atışları hızlanıyor ve göğsü acıyordu.

"Canım benim, sen hiçbir yanlış yapmadın."

Yalnız başına uyandığında öyle hissettirmemişti.

"Hades'in araya mesafe koyması doğru olabilir. Seni incittiğini düşündüğü için yapıyor olma ihtimali yüksek."

Persephone bunun doğru olduğunu biliyordu. Hades'in neler olduğunu fark ettikten sonra nasıl dehşete düşmüş göründüğünü asla unutmayacaktı.

"Ben onu incittim," diye cevap verdi.

"Onu korkuttun," diye düzeltti Hekate. "Arada fark var."

"Yaptığı şey için Pirithous'tan nefret ediyorum. Önce rüyalarımı işgal etti ve şimdi de Hades'le hayatımın en kutsal yerine girdi."

"Eğer yardımı oluyorsa ondan nefret et," dedi Hekate. "Ancak başına gelenlerle yüzleşene kadar Pirithous gitmeyecek."

Persephone zorla yutkundu. "Kendimi... gülünç hissediyorum. Bir sürü insan çok daha kötüsünü yaşadı."

Zeus'un tecavüzüne uğrayan Lara'yı düşündü.

"Travmanı kıyaslama, Persephone," dedi Hekate. "Bir yarı olmaz. Gücünü geri almanın bir yolunu bulacaksın."

"Hades'le birlikteyken güçlü hissediyorum. En çok da seks yaptığımızda güçlü hissediyorum. Neden bilmiyorum, sadece ayaklarımın dibinde tapan bu tanrıya hayran olduğum dışında bir şey bilmiyorum."

"Öyleyse o gücü geri al," dedi Hekate. "Seks, hazla ilgili olduğu kadar, iletişimle de ilgili. Hades'le konuş. Ona neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Persephone Hekate ile göz göze geldi.

"Onu seviyorum, Hekate. Dünya onu benden ayırmak istiyor ve eğer onu bırakmazsam savaş çıkacağından korkuyorum."

"Ah benim canım," dedi Hekate, sesinde melankolik bir hava vardı. "Seçimin ne olursa olsun, savaştan kaçış yok."

BÖLÜM 29

Şifa

Persephone, akşam yemeğini Asphodel'de ruhlarla birlikte yedi. Saraya geri döndüğünde banyosunu yaptı ve nemli tenine yapışan beyaz bir gecelik giydi. Hades'in varlığını yeraltında hissetse de yatak odasına gidip de boş bulunca şaşırmadı. Hekate'yle yaptıkları konuşmayı düşündü ve bu durumu daha ileri gitmeden nasıl sona erdirmesi gerektiğini anladı.

Balkona çıkıp onu aramaya koyuldu, merdivenden Hades'in bahçesine indi. Çıplak ayaklarının altındaki taş patika serindi ve hava, sanki yağmur yağmış gibi nemliydi, gerçi Persephone'nin fark ettiği kadarıyla Yeraltı Dünyası'nda yağmur yağmıyordu.

Bahçenin gölgelerinden çıktığında pembe, turuncu ve mavi tonlarıyla gün batıyordu. İskeletimsi bir ay gittikçe parlaklaşıyordu ve o güzel göğün altında da Hades duruyordu. Cerberus, Typhon ve Orthrus etrafında koşturuyor, kırmızı toplarının peşinden koşarken çimleri eziyorlardı. Onu ilk fark eden

Cerberus oldu, sonra Typhon, sonra Orthrus ve son olarak da Hades. Dönüp yaklaşmasını izledi. Gözleri kapkaraydı ve Persephone'nin açıkta kalan teninin her santimini yaktı. Karnında arzu başladı, geceliğinin ince kumaşının altında meme uçları sertleşti.

Adamdan birkaç adım ötede durdu.

"Seni bütün gün görmedim," dedi Persephone.

"Yoğun bir gündü," dedi Hades. "Seninki gibi. Açıklığı gördüm."

"Sesin etkilenmişsin gibi gelmiyor."

"Etkilendim ama şaşırdığımı söylesem yalan olurdu. Yapabileceklerini biliyorum."

Hades onun potansiyelini hep biliyordu, yine de ona değerinin gücüne bağlı olmadığını ilk öğreten o olmuştu. İlâhın değeri kabiliyetine göre ölçülürken, bu öğrenmesi zor bir dersti.

Aralarında sessizlik uzarken, Persephone'nin söylemek istediği sözler ağzını doldurdu. Hades güzel göğünün altında dururken öyle kaygılı görünüyordu ki. Persephone onu fena halde istedi, sıcaklığını ve kokusunu. *Sadece kelimeleri söyle,* diye düşündü, hazırlanırcasına derin bir nefes aldı ama sadece yavaşça havayı dışarı vermeyi başardı.

"İyi geceler dilemeye mi geldin?" diye sordu Hades.

Persephone şaşkınlıkla ona baktı. İyi geceler demek için onu hiç aramamıştı çünkü buna gerek olmuyordu. Daima onunla birlikte yatakta olurdu, hem de kalmadığı gecelerde bile.

"Benimle yatağa gelmeyecek misin?" diye sordu. Hades'in boğazının hareket edişini izledi.

"Çok geçmeden sana katılacağım," diye cevap verdi tanrı ama ona bakmadı. Onun yerine solup giden ufka baktı. Yalan söylediği ikinci geceydi.

Boğazı sıkıştı.

Persephone gitmeyi –aslında kaçmayı– düşündü. Hades'in inşa ettiği duvarın karşısında dururken, onu yıkmaktansa kaçmak daha kolay görünüyordu. Ancak bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Önceki gece hakkında konuşmak istiyorum," dedi. Sesine katabildiği kadar özgüven kattı.

Ricası, Hades'in dikkatini çekti; ateşli bakışları, kasılmış çenesi ve gergin bedeni bunun kanıtıydı. Hades ağzını açtı ve sonra kapatıp bakışlarını kaçırdı.

"Seni incitmek niyetinde değildim," dedi ve o kelimeler, Persephone'nin göğsünde bir yara açtı.

"Biliyorum," dedi, yaşlar gözlerini yakıyordu. Karşılığında Hades'in nefes alıp verişi de hızlandı, sanki duygulardan bir barajın kapaklarını tutuyordu.

"Kendi arzumda, sana yapmayı istediğim şeylerde öyle kayboldum ki neler olduğunu görmedim. Seni fazla zorladım. Bir daha asla olmayacak."

Hayır, diye çığlık atmak istedi. Korktuğu şey buydu; Hades'in korktuğu için onunla keşfetmeyi bırakmasından korkuyordu.

"Peki ya ben istiyorsam?" diye sordu Persephone.

Hades araştıran gözlerle ona baktı ve Persephone devam etti.

"Seninle denemek istediğim öyle çok şey var ki... ama beni istemeyeceğinden korkuyorum."

"Persephone—" Hades tedbirli bir adım attı, sonra bir tane daha.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum ama düşüncemi değiştiremiyorum ve içimde tutmaktansa, aklımdakini söylemenin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Seninle öğrenmeyi bırakmak istemiyorum."

Hades ellerini onun yüzüne doğru kaldırdı, sanki porselen. den yapılmış gibi nazikçe dokundu. Gözlerine baksın diye tan. rıçanın başını eğdi ve konuştu.

"Seni daima isteyeceğim."

Hades alnına bir öpücük kondurdu ve geri çekilirken Per. sephone onun kollarına tutundu.

"Benim yüzümden acı çektiğini biliyorum ama sana ihtiya. cım var."

"Ben buradayım."

Persephone gözlerini gözlerinden ayırmadı ve Hades'in el. lerini yüzünden göğüslerine indirdi.

"Dokun bana," diye fısıldadı. "Ağırdan alabiliriz."

Hades nazikçe göğüslerini sıkarken veya başparmağı ile işaretparmağını meme uçlarına sürttüğünde Persephone onun ellerini bırakmadı.

"Başka?" diye sordu, sesi alçak ve boğuktu.

"Öp beni," dedi ve Hades onu öptü. Dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi ve dili, Persephone'nin ağzına kayıver. di. Persephone onun için açılıp tadına baktı, ritimleri yavaş, sarhoş edici bir düetti. Hades ellerini göğüslerinden ayırmayıp yoğurdu ve okşadı.

Sonra biraz daha yaklaşıp tek elini saçma doğru kaldırdı ve ardından donakalıp geri çekildi.

"Üzgünüm. Bunun sorun olup olmadığını sormadım."

"Sorun değil," diye fısıldadı Persephone. "Ben iyiyim."

Persephone ona uzandı ve dudaklarını birleştirdi. Bu defa Persephone yönlendirdi, dilini adamın ağzına kaydırdı. Par. maklarını Hades'in ipeksi saçlarının arasından geçirip sıkı tokasından kurtardı. Saçlarını onu kendine doğru çekmek ve daha sertçe öpmek için kullandı, sonra ellerinin yerini değiş. tirdi; göğsünden aletine doğru kaydırdı. Kapana kısılmıştı ve çaresizce salıverilmek istiyordu.

Bu defa, Hades elini onunkilerin üstüne koyup avucuna doğru abandı.

"Dokun bana," dedi tanrı.

Ve Persephone dokundu, önce kumaşın üzerinden ama o yeterli olmadığında pantolonunun önünü açıp aletini özgür bıraktı. Hades sıcak, pürüzsüz ve sertti. Persephone dibinden başına kadar elini hareket ettirirken, Hades geri çekilene kadar öpüşmeye devam ettiler. Tanrının yüzü terden parlıyordu.

Persephone, "Diz çök," diye fısıldadı ve ikisi birlikte dizlerinin üstüne inip çaresizce öpüştüler. Sonrasında Hades'i sırtüstü yatırdı. Geceliğini kaldırıp üzerine çıktıktan sonra kendini aletinin üstünde kaydırdı. Sürtünme nefisti ve hiç geciktirmeden onu içine yönlendirdi. Persephone öyle derinden gelen bir soluk bıraktı ki ruhunun bedenini terk ettiğini hissetti. Hades inledi, parmakları kadının baldırlarına saplanıyordu.

Persephone hareket edip onu daha derinde hissetmek için kalçasını çevirirken, Hades, "Evet," diye tısladı. Bakışları birleşti ve nefes alıp verişleri hızlandı. Persephone onun ellerini tutup vücudunda gezdirdi: göğüslerinde, yan kısmından aşağı, kalçalarının üstü.

"Siktir." Hades'in küfrü kısık sesli ve nefes nefeseydi.

Persephone öne doğru eğilip onu öptü, yiyip bitirdi, onda sarhoş oldu. İskeletimsi ay ve yıldızlı göğün altındaki bu adamdan başka hiçbir şey yoktu. Persephone hareket edemeyecek kadar güçsüz kaldığında Hades kalkıp oturdu, onu ensesi ile sırtından kavradı ve boşalana kadar onu aletinde kaydırdı.

Arazinin ortasında birbirlerine karışmış bir halde, solukları düzelene kadar oturdular. Sonrasında Persephone titrek bacaklarla doğruldu. Hâlâ yerde olan Hades onun ellerini tuttu.

"Sen iyi misin?"

Persephone ona gülümsedi.

"Evet. Hem de çok."

Hades de ayağa kalkıp görüntüsünü düzeltti. Bir süre sonra elini uzattı.

"Yatmaya hazır mısın, sevgilim?"

"Sen de geldiğin sürece."

"Elbette," diye cevap verdi Hades.

Bahçeye geri dönerken Hades'in adımları yavaşlayıp durdu. Persephone endişeyle ona baktı.

"Ne oldu?"

"Benimle bir şeyleri... *denemek*... istediğini söyledin. *Bir şeyler*, tam olarak ne oluyor?"

Persephone'nin yüzü kızardı; az önce sarayın dışında seks yaptıkları düşünülürse bu ironikti.

"Sen ne öğretmeye isteklisin?"

"Ne olursa," dedi. "Her şeyi."

"Belki de başarısız olduğumuz yerden başlamalıyız," diye cevap verdi. "Bondajla.*"

Hades uzun bir an boyunca ona baktıktan sonra yüzüne düşen bir tutam saçı çekti.

"Emin misin?"

Persephone başıyla onayladı. "Korktuğumda sana söyleyeceğim."

Hades alnını onunkine dayadı ve konuştuğunda nefesi tanrıçanın dudaklarını ısıttı.

"Kalbimi ellerinde tutuyorsun, Persephone."

"Görünüşe göre sikini de tutuyor," dedi Hermes.

Arkalarını döndüklerinde Hermes'i birkaç adım uzakta, son derece keyifli dururken buldular. Kadim zamanlardan çıkıp

* "Bondaj" terimi, bir kişinin diğer bir kişiye veya nesneye karşı fiziksel veya duygusal olarak bağlı olduğu veya kısıtlandığı bir cinsel eylemi ifade eder. Bondaj, BDSM denilen bir alt kültürün bir parçasıdır. (ç.n.)

gelmiş gibi gecenin içinde ışıltılar saçan altın rengi cüppe ve alt baldırlarını sıkan sandaletler giymişti.

"Hermes," diye hırladı Hades.

"Birkaç dakika öncesindense şimdi araya girmenin daha iyi olacağını düşündüm," dedi.

"*İzliyor muydun?*" diye sordu Persephone. Öfke ve utanç hislerinin arasında bölündü.

"Açık konuşmak gerekirse... *Yeraltı Dünyası'nın orta yerinde* seks yapıyordunuz," diye belirtti.

"Ve seni bir o kadar fırlatmışlığım var," dedi Hades. "Hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Ah, hayır. Eğer birine öfkeleneceksen Zeus'a öfkelen. Beni o yolladı."

Persephone'nin karnı buruldu.

"Niye?" diye sordu.

"Ziyafet düzenliyor," dedi.

"Ziyafet mi? *Bu akşam mı*?"

"Evet." Hermes bileğine baktı, Persephone kolunda saat olmadığını fark etti. "Tam bir saat içinde."

"Katılmak zorunda mıyız?"

"Şey, seks yapmanızı bir hiç uğruna izlemedim," dedi Hermes.

Persephone gözlerini devirdi. "Neden katılmaya mecburuz? Ayrıca niye bu kadar kısa sürede haber verildi?"

"Söylemedi ama belki de en sonunda birleşmenizi kutsamaya karar vermiştir." Hermes durup güldü. "Yani hayır diyecekse niye yemek versin ki?"

Hades, "Sen kardeşimle tanıştın mı?" diye sordu, onu eğlenceli bulmadığı belliydi.

"Ne yazık ki, evet. Kendisi babam oluyor," diye cevap verdi Hermes ve ellerini çarptı. "Pekâlâ, sonra görüşürüz."

Hermes ortadan kayboldu.

Persephone Hades'e döndü.

"Sence doğru mu? Evliliğimizi onaylamak için mi bizi çağırıyor?"

Hades'in çenesi gözle görülür şekilde gevşedikten sonra, "Tahmin yürütmeyi göze almayacağım," dedi.

Persephone için bu, *umut etmeyeceğim*, demekle aynıydı ve bunun kendisini sadece daha huzursuz hissettirdiğini itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu.

"Ne giysem?" diye sordu Persephone.

Hades ona baktı. "Seni giydirmeme izin ver."

Persephone pis pis gülümsedi. "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet," deyip tek kolunu beline dolayarak onu çekti. "Birincisi, uzun sürmeyecek. Yani arzuladığın herhangi bir şeyi yapmamız için yaklaşık kırk beş dakikamız var."

"Her şey mi?" diye sordu yaklaşarak.

Hades, "Evet," dedi.

"Öyleyse ben... banyo yapmayı arzuluyorum."

Banyodan daha yeni çıkmış olsa da, son birkaç dakikayı Hades'le birlikte çimenlerde yuvarlanarak geçirmişti. Biraz pislendiğini söylemek az kalırdı.

Hades güldü. "Hemen geliyor, kraliçem."

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 30

Olympos'ta Ziyafet

Hades, Persephone'nin etrafında dolandı.

Hades'in dünyasının merkezinde, onun büyüsüyle yaptığı bir elbisenin içinde hareketsizce duruyordu. Elbise yumuşak ve siyahtı, vücudunun her kıvrımını vurguluyordu. Zarif, kalp yakası ve uzun, kapalı omuzlarıyla soylu bir görüntü yaratıyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti inince omuzlarını dikleştirdi ve sırtını hafifçe gerdi. Hades'in fark etmiş olabileceğini düşündü çünkü tanrı konuştuğunda sözleri kısık, şehvetli bir hırlama gibi çıktı.

"Gizlenme büyünü kaldır," dedi adam.

Persephone tereddüt etmeden ona itaat etti, gizlenme büyüsünün kayarak ilâh görüntüsünü açığa sermesine izin verdi. O da tıpkı Hades gibi bu formunu çok sık kullanmıyordu, sadece Yeraltı Dünyası'ndaki etkinliklerde kullanıyordu. Buradayken, tanıdığı insanların ve ona bir tanrıça olarak tapanların arasındayken çok doğal geliyordu.

Hades gelip de önünde durunca, varlığının gücü nefesini kesti. Bu adam nefes kesiciydi, siyahlar içindeydi ve başında demirden taç vardı. Parlak mavi gözleri Persephone'yi boynuzlarından ayaklarına kadar takip etti, göğüslerinde ve kalçasının kıvrımında oyalandı.

"Bir şey daha var," deyip ellerini kaldırdı ve bunu yapmasıyla birlikte bir taç belirdi. Hades'inkiyle uyumluydu, tırtıklı siyah kenarları vardı.

Hades tacı onun başına yerleştirirken Persephone'nin dudakları kıvrıldı. Hafifliğiyle şaşkınlığa uğradı.

Tanrının elleri yanlarına doğru düştüğünde, Persephone, "Bir duyuru mu yapıyorsunuz, lordum?" diye sordu.

"O kadarının bariz olduğunu düşündüm."

"Sana ait olduğumu mu?"

Hades konuşurken tek parmağını onun çenesinin altına koydu.

"Hayır, birbirimize ait olduğumuzu." Tanrı onu öptü ve geri çektiğinde nazik bakışları onunkilerle buluştu. "Çok güzelsin, sevgilim."

Persephone onun yüzünün şeklini, burnunun eğimini, dudaklarının kıvrımını takip etti. Her çukuru, boşluğu ve kıvrımı bildiğinden emindi ama birdenbire onu bir daha hiç görememe korkusuyla her parçasını aklına kazıdığından emin olma ihtiyacı hissetti.

Hades'in alnı kırıştı ve parmaklarıyla yüzünü okşadı.

"İyi misin?"

"Evet. Harikayım," diye cevap verdi ancak tamamen dürüst olmadığını ikisi de biliyordu. Persephone korkuyordu. "Hazır mısın?"

"Olympos için asla hazır değilim," dedi Hades. "Yanımdan ayrılma."

Persephone'nin bununla hiçbir sorunu olmazdı, tabii, elbette Hermes gelip de onu çekmediği sürece.

Işınlanırken Persephone onun kolunu daha sıkı kavradı, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu, birkaçı arkadaşı olsa bile tanrıların evine geri dönmek onu geriyordu.

Olympos Dağı'nın mermer avlusuna vardılar, önlerinde on iki heykelden bir kemer vardı, her biri Olympos'luları temsil etmesi için oyulmuştu. Persephone, Tyche'nin bedeninin yaklaştığı yeri tanıdı. Olympos'un daha aşağı kısımlarındaydı; şehrin kalanı dağın yamacına inşa edilmişti ve birkaç dik geçitle erişim vardı. Üst katlardan, seslerden ve müzikten oluşan bir gürültü geliyordu. Dağın tam tepesinde bir tapınak bulunuyordu, açık bir verandanın kemerli sütunlarının arasından hoş bir ışık sızıyordu.

"Sanırım varış noktamız orası?" dedi Persephone.

Hades, "Ne yazık ki," diye cevap verdi.

Yürüyüş hoştu. Gittikçe genişleyen bir merdivenle güzel kapıları ve olağanüstü manzaraları geçtiler. Bu kadar yüksekteyken bulutlar yakın, yıldızlar parlak, gökyüzü mürekkep mavisiydi. Kendini, günbatımı ve gündoğumunun buradan nasıl göründüğünü merak ederken buldu. Sadece tahmin edebilirdi; yakıcı güneş muhtemelen mermeri altın rengine boyuyor ve her taraf bulutlarla aynı renge bürünüyor olmalıydı. Gökyüzünde yaldızlı bir saray olurdu, güzel ve hükmedenlerin hiç de hak etmediği bir yer.

Tapınağa son tırmanış geniş bir merdivenleydi ve merdivenin iki yanındaki iki geniş ateş çanağı açık bir verandaya kadar uzanıyordu. Persephone en tepede tanrılarla, yarı tanrılarla, ölümsüz yaratıklarla ve lütufta bulunulan fanilerle dolu kalabalık bir alan buldu. Bütün tanrıları ve ayrıcalıklı insanlardan birkaçını tanıdı; özellikle kısa, beyaz kiton giyen ve saçların-

da altından taçlar olan Ajax ve Hector'u. Diğer konuklar daha şatafatlı ve daha modern kıyafetler giymişlerdi: payetlerle ve boncuklarla parlayan gece elbiseleri, kadifeden veya parlak kumaşlardan takım elbiseler vardı.

Kahkahalar ve heyecan vardı, ayrıca havada büyüyle hiç ilgisi olmayan bir elektriklenme vardı, ta ki onlar ortaya çıkana kadar.

Birer birer bütün başlar onlara bakmak için döndü ve kalabalık sessizleşti. Yüzlerinde çeşitli ifadeler vardı; fesatlık, korku ve onaylamayan kaş çatışlar. Kalbi göğsünü dövüyor olsa da Hades'in elini sıktı, başını havada tuttu ve ona bakarak gülümsedi.

"Görünüşe göre senden gözlerini alamayan sadece ben değilim, aşkım," dedi Persephone. "Bakıyorum da bütün salon büyüne kapıldı."

Hades güldü. "Ah sevgilim. Hepsi sana bakıyor."

Birbirleriyle konuşmaları, onlar salona doğru girerken bir fısıltı dalgasını cesaretlendirdi. Kalabalık onlar için ikiye bölündü, sanki ikisine değmelerinin onları küle dönüştürmesinden korkuyorlardı. Persephone'ye, dünyanın onu acımasız bir tanrı olarak düşünmesine izin verdiği için Hades'e kızdığı zamanları hatırlattı. Şimdi bunun tanrının en büyük silahı olarak görüyordu. Korkunun gücü.

"Sephy!"

Hades'in elini bırakıp Hermes'in kalabalığın arasından ona doğru geldiğini görmek için tam zamanında döndü. Persephone'nin o zamana kadar gördüğü en parlak takımı giyiyordu; limon kabuğunu andıran tonda bir sarıydı. Ceketin yakası siyahtı ve üstüne camgöbeği, kırmızı ve yeşil renklerde çiçekler işlenmişti.

"Nefes kesici görünüyorsun!" diyerek Persephone'nin elle-

rini tuttu ve elbisesini incelemek için ellerini kaldırdı.

Persephone sırıttı. "Teşekkür ederim Hermes ama seni uyarmalıyım. Hades'in işine övgüler sunuyorsun. Elbiseyi o yaptı."

Birkaç kişi hızla nefes aldı; gelişleriyle hâlâ sessiz olan kalabalığın kulağı onlardaydı.

Hermes tek kaşı havada, "Elbette o yapmıştır, en sevdiği renkte," diyerek gözlemde bulundu.

"Aslına bakarsan siyah benim en sevdiğim renk değil, Hermes," dedi Hades. Sesi kısık ama bir şekilde yankılıydı ve Persephone, bütün salonun toplu halde nefeslerini tuttuğunu hissetti.

"O zaman hangi renk?" Soru Persephone'nin tanımadığı bir nymph'ten geldi ama kül gibi saçına bakarak onun bir melia, bir dişbudak ağacı nymph'i olduğunu tahmin etti.

Cevap verirken Hades'in dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Kırmızı."

"Kırmızı mı?" diye sordu bir diğeri. "Neden kırmızı?"

Hades'in gülümsemesi genişledi ve Persephone'ye bakarken elini beline koydu. Persephone, Hades'in bu dikkatten hoşlanmadığını tahmin ediyordu ama incelemelerin altında iyi iş çıkarıyordu.

"Sanırım renge olan sevgim, Persephone'nin onu Olympos Galası'nda giymesiyle başladı."

Persephone kendine hâkim olamayarak kızardı. O gece, Persephone'nin ona duyduğu arzuya teslim olduğu geceydi ve sonrasında, ilk defa hayatı hissetmişti. Etrafındaki dünyada hafif bir kalp atışıydı.

Birkaç kişi gıptayla iç çekerken, bazıları alayla ses çıkardı.

"Kardeşimin bu kadar duygusal olduğu kimin aklına gelirdi?" Soru, salonun neredeyse diğer yarısında duran Poseidon'dan geldi. Üzerinde turkuaz bir takım elbise vardı, dalgalı

sarı saçlarını geriye doğru atmıştı ve burgulu boynuzları kafasından çıkıntı yapıyordu. Kolunda Persephone'nin tanıdığı Amphitrite adında bir kadın vardı. Güzeldi, asildi, parlak kızıl saçları ve narin bir yüzü vardı. Kadın Poseidon'a yapışmış duruyordu, Persephone bunun bağlılıktan mı, yoksa tanrının gözünün dışarıda olmasından korktuğu için mi olduğunu bilemedi.

Poseidon konuştuktan sonra, içinde hiç de keyif barındırmayan bir kahkaha attı ve kadehinden içti.

"Onu görmezden gel," dedi Hermes. "Çok fazla ambrosia içti."

"Onun için bahane uydurma," dedi Hades. "Poseidon her zaman pisliğin teki."

"Kardeşim!" diye gürledi başka bir ses ve Zeus'un devasa cüssesi kalabalığı aşıp gelirken Persephone irkildi. Zeus, tek omzundan bağlanan açık mavi bir kiton giymiş, göğsünün bir kısmını açıkta bırakmıştı. Omuzlarına kadar gelen saçları ve sakalı koyu renkli olsa da aralarda gümüş teller vardı. Persephone onun gürültücü tavrının tamamen rol olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu tanrı, yüzeyin altında karanlıktı. "Ve muhteşem Persephone. Gelebilmenize çok sevindim."

"Başka bir seçim şansımızın olmadığı izlenimini edinmiştim," dedi Persephone.

"Huyunu ona da bulaştırıyorsun, kardeşim." Zeus kahkaha atarak Hades'i dirsekledi. Hades'in gözleri parladı, dokunduğu için öfkeliydi. "Neden gelmeyecekmişsiniz? Sonuçta bu sizin nişan ziyafetiniz!"

Persephone, sessiz karşılamaya bakarak bunun ironik olduğunu düşündü.

"O zaman bu onayınızı aldığımız anlamına geliyor olmalı," dedi Persephone. "Evlenmek için."

Zeus yine kahkaha attı. "O benim kararımı değil, canım. Karan verecek olan benim kâhinim."

"Bana canım deme," dedi Persephone.

"Sadece öylesine bir kelime. Kötü bir niyetim yok."

"Niyetinin ne olduğu umurumda değil," diye karşı çıktı Persephone. "O kelime benim için rencide edici."

Bütün tanrıların arasında bir sessizlik uzayıp gitti ve sonra Zeus kahkaha attı. "Hades, oyuncağın da pek hassas."

Hades, Zeus'u boğazından yakalarken eli bir bulanıklıktan ibaretti. Bütün salon sessizliğe gömüldü. Hermes, Persephone'nin kolunu tuttu, bu ikisi savaşmaya başladığı anda onu çekip uzaklaştırmaya hazırdı.

"Sen benim nişanlıma ne dedin?" diye sordu Hades.

Sonra Persephone beklediği bakışı gördü. Zeus'un maskesinin altındaki gerçek doğasını. Gözleri karardı, öyle azılı ve kadim bir ışıkla yanıyordu ki, Persephone ruhunun derinliklerinde korkuyu hissetti. Genelde taşıdığı neşeli ifadesi akıp kötü bir şeye dönüştü, yanaklarındaki boşlukları ve gözlerinin altını karartti.

"Dikkat et Hades. Kaderini hâlâ ben yönetiyorum."

"Yanılıyorsun, kardeşim. Özür dile."

Birkaç saniye daha geçti ve Persephone, Zeus'un çekileceğini düşünmedi. Gerçekten önemli olan şeyin yerine, birkaç kelime için savaşa girecek türden bir tanrıya benziyordu.

Fakat birkaç saniye sonra Fırtına Tanrısı boğazını temizledi.

"Persephone," dedi. "Beni bağışla."

Persephone kabul etmedi ama Hades boğazını bıraktı.

Zeus rahat duruşunu geri kazandı, öfkesi eriyip yerini her zamanki şen ifadesine bıraktı. Hatta enerjik ve gümbür gümbür sesle kahkaha attı. "Hadi ziyafet çekelim!"

Akşam yemeği, verandaya bağlı bir yemek salonunda verildi. Geniş, uzun bir masa salonun diğer ucunda, geri kalanlardan yüksekte duruyordu ve Olympos'luların çoğu çoktan oraya oturtulmuştu.

Persephone Hades'e baktı.

"Görünüşe göre beraber oturmayacağız," dedi.

"O niye?"

Persephone başıyla salonun ucunu gösterdi.

"Ben Olympos'lu değilim."

"Öyle olmak fazla abartılıyor," dedi Hades. "Ben seninle oturacağım. Nereye oturmak istersen."

"Bu Zeus'u sinirlendirmez mi?"

"Evet."

"Benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu Persephone. Zeus'u kızdırmak, onayını kazanmanın en iyi yolu gibi görünmüyordu.

"Sevgilim, Zeus ne derse desin seninle evleneceğim."

Persephone'nin bundan şüphesi yoktu ama bir sorusu vardı.

"Eğer bir evliliği onaylamazsa ne yapar?"

"Kadın için bir evlilik ayarlar," dedi Hades.

Persephone dişlerini sıktı ve Hades elini onun beline koyup zemindeki yuvarlak masalardan birindeki sandalyeye yönlendirdi. Oturmasına yardım ettikten sonra onun yanında yerini aldı. Hades'in seçtiği masada iki kişi daha vardı, bir adam ve bir kadın. Gençlerdi ve birbirlerine benziyorlardı, kardeş gibiydiler: saçları aynı şekilde kıvırcıktı, altın rengiydi ve yeşil gözleri kocamandı. Onların varlığıyla ikisi de afallamış ve hayretler içinde gibi görünüyordu.

Persephone onlara gülümsedi, "Selam," diyerek selam verdi. "Ben—"

"Persephone," dedi adam. "Kim olduğunu biliyoruz."

"Tabii," dedi. Sesi biraz yüksek çıktı, adamın sözlerinden veya ses tonundan ne çıkaracağından emin değildi. "Sizin adınız ne?"

Tereddüt ettiler.

"Şu Thales, şu da Callista," dedi Hades. "Apeliotes'in çocukları."

"Apeliotes?" Persephone ismi tanıyamadı.

"Güneydoğu Rüzgârının Tanrısı," diye cevap verdi Hades.

Kardeşlerin yine gözleri büyüdü.

"B-bizi tanıyor musunuz?" diye sordu Callista.

Hades sinirli göründü. "Elbette."

İkili bakıştı ama başka bir şey söyleyemeden birisi araya girdi.

"Hades, ne yapıyorsun?"

Soru, masalarında duraksayan Aphrodite'den geldi. Göğüs altından kemeri olan, pilili bir elbise giymişti. Kumaş altın rengiydi ve hareket ettikçe ışığın altında parıldıyordu. Yanında Hephaestus vardı, sabırlı ve sessiz bir şekilde duruyordu, üzerinde sade, gri bir tunik ve siyah pantolon vardı.

Hades, "Oturuyorum," diye cevap verdi.

"Ama yanlış masadasın."

"Persephone'yle olduğum sürece doğru yerdeyim," diye cevap verdi.

Aphrodite kaşlarını çattı.

"Harmonia nasıl Aphrodite?" diye sordu Persephone.

Tanrıçanın deniz yeşili gözleri onunkilerle buluştu. "İyidir herhalde. Vaktinin çoğunu arkadaşın Sybil'le geçiriyor."

Persephone tereddüt etti. "Sanırım gerçekten iyi arkadaş oldular."

Aphrodite'nin yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Arka-

daş," diye tekrarladı. "Benim Aşk Tanrıçası olduğumu unutu-
yorsun herhalde?"

Ardından ikili yanlarından ayrıldı. Persephone, Hephaes-
tus'un Aphrodite'ye Olympos'luların masasına kadar eşlik et-
mesini, oturmasına yardım etmesini ve sonra kendisine masa
bulmak için ayrılmasını izledi.

Hades'e döndü. "Sence Aphrodite... Harmonia'nın partner
seçimine karşı mı?"

"Yani Sybil bir kadın olduğu için karşı olup olmadığını mı
soruyorsun? Hayır. Aphrodite aşka inanır. Eğer canı sıkkınsa
bunun sebebi Harmonia'nın ilişkisinin olması, onun için daha
az zamanı olacağı anlamına geldiği içindir."

Persephone kaşlarını çattı ve bir an için Aphrodite'nin nasıl
hissettiğini düşündü. Harmonia'nın saldırısı, tanrıçayı hayatı-
na geri getirmişti ve bu eşlik edeceği birisi olacağı anlamına
geliyordu, Aphrodite her ne kadar bağımsız olmaya aldırmı-
yormuş gibi davransa da Persephone *–herkes–* onun ilgi istedi-
ğini biliyordu, özellikle de Hephaestus'un ilgisini.

"Sence Aphrodite ve Hephaestus hiç uzlaşacak mı?"

"Hepimiz sadece umut edebiliriz. İkisi de son derece katla-
nılmaz."

Persephone gözlerini devirip onu dirseğiyle dürttü ama
Ölüler Tanrısı sadece kıs kıs güldü.

Önlerinde yemek belirdi: kuzu, ufak patatesler, fırında
kızarmış havuçlar ve *eliopsomo*, yani siyah zeytinle yapılan
ekmek. Kokular iştah açıcıydı ve Persephone'ye ne kadar aç
olduğunu hatırlattı.

Hades masanın üstündeki gümüş sürahiye uzandı.

"Ambrosia?" dedi tanrı.

Persephone tek kaşını kaldırdı. "Sek mi?"

Ambrosia şarap gibi değildi. Fani içkisinden daha güçlüydü.

Persephone geçmişte sadece ufak miktarlarda içmişti; Lexa yüzünden olmuştu. Dionysus'un meşhur şarabından bir şişe satın almıştı, onun da içine bir damla ilâhi sıvıdan konuluyordu.

"Azıcık," dedi Hades ve Persephone'nin kadehine bir miktar doldurdu.

Hades kendi kadehini ağzına kadar doldurdu.

Persephone'nin gözlerini dikip baktığını görünce, "Ne?" diye sordu.

"Sen alkoliksin," dedi Persephone.

"Fonksiyonel diyelim."

Persephone başını iki yana sallayıp kendi bardağından bir yudum aldı. Tadı ağzını serin, ballı bir hisle doldurdu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Hades. Sesi kısık, adeta şehvetliydi ve Persephone'nin dikkatini çekti.

"Evet," diyerek nefesini verdi.

Callista boğazını temizledi, Persephone ona bakmak için döndü.

"Peki ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Callista.

Hermes alaylı bir şekilde güldü, tabağını ve kaşık çatalını elinde tutarak Persephone'nin yanında belirdi. "Tanrıların önünde oturuyorsun, sormayı seçtiğin soru bu mu?"

"Hermes, ne yapıyorsun?" diye sordu Persephone.

"Sizi özledim," deyip omzunu silkti.

Hile Tanrısı onun yanına oturduğu anda, Apollo Olympos'luların masasından ayrılıp Ajax'ın yanına oturdu.

"Sanırım bir akım başlattın, Hades," dedi Persephone. Zeus'un pek de mutlu görünmediği bir akımdı, tanrı dudaklarını büzmüştü.

Hades Persephone'ye bakıp gülümsedi.

"Bir sorum var," dedi Thales. Sırıtıyordu, Hades'e bakarken gözleri parlıyordu. "Nasıl öleceğim?"

"Korkunç şekilde," diye cevap verdi Hades.

Genç adamın suratı asıldı.

"Hades!" Persephone ona dirsek attı.

"B-bu doğru mu?" diye sordu adam.

"Sadece şaka yapıyor," dedi Persephone. "Değil mi Hades?"

"Hayır," diye cevap verdi. Ses tonu fazlasıyla ciddiydi.

Birkaç tuhaf dakika boyunca sessizlik içinde yemeklerini yediler, sonra Zeus ayağa kalkıp altın kaşığını ambrosia kadehine öyle gürültüyle vurdu ki Persephone camın parçalara ayrılacağını sandı.

"Ah hayır," diye homurdandı Hermes.

"Ne?" diye sordu Persephone.

"Zeus konuşma yapacak. Hep berbat olurlar."

Salon sessizleşti ve tüm gözler Fırtına Tanrısı'na döndü.

"Kardeşim Hades'i kutlamak için toplandık," dedi. "Kendine evlenmeyi istediği güzel, el değmemiş bir genç kız buldu: Persephone, Bahar Tanrıçası, endişe uyandıran Demeter'in kızı."

Endişe Uyandıran Demeter doğruydu. Sadece adı bile Persephone'nin midesini düğüm düğüm yaptı.

Hermes eğildi. "El değmemiş genç kız mı dedi o? Bakire gibi mi? Bunun doğru olmadığını biliyor olmalı, değil mi?"

"Hermes!" Persephone köpürdü.

Zeus devam etti.

"Bu gece aşkı ve onu bulanları kutluyoruz. Hepimiz bu kadar şanslı olalım ve Hades—"

Zeus kadehini kaldırdı ve doğruca onlara baktı.

"Kâhin birleşmenizi kutsasın."

Yemekten sonra açık verandaya geri döndüler. Müzik tekrar başladı, havada süzülen tatlı bir sesti. Tam kaynağını arayışa geçecekken Apollo'nun lirini çaldığını gördü. Gözlerini ka-

patmıştı, yüzü gevşekti ve Persephone fark etti ki onu hiçbir zaman yüzünde gerginlik olmadan görmemişti. Uzun süre boyunca onu izledi, ta ki menekşe rengi gözlerini açana ve o gözlerin kıskançlıkla karardığını görene kadar. Persephone'nin bakışları salonun karşısında duran Ajax'a kaydı, Persephone'nin tanımadığı bir adamla işaret dilinde anlaşıyordu. Ajax'ın, birinin dudaklarını okumak zorunda kalmadan iletişim kurmaktan mutlu olduğuna emindi ama Persephone, Apollo'nun Ajax'la –veya Hector'la– konuşmasının nasıl gittiğini ya da konuşup konuşmadığını bile bilmiyordu.

Hades ona doğru elini uzatarak, "Dans edelim mi?" diye sordu.

"Daha çok isteyeceğim bir şey yok," diyerek Ölüler Tanrısı'nın onu kalabalığın arasına götürmesine izin verdi. Hades onu kendine doğru çekti ve Persephone onun ihtiyacının karnına dayandığını hissetti. Adamla göz göze geldi, bakışları arzuyla ağırlaşmıştı ve tek kaşını kaldırdı.

"Tahrik mi oldun, aşkım?"

Hades pis pis gülümsedi. Gülümsemesinin sebebi dobra sorusu muydu, yoksa sevgi sözcüğü müydü bilmiyordu.

"Her zaman, sevgilim," diye cevap verdi.

Persephone aralarına uzanıp adamın aletini kavradı, tanrının tuniği elini gizliyordu.

Hades, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda, sesinde tutkulu bir ton vardı.

"Açıklamam gerektiğini sanmıyorum," dedi Persephone.

"Bütün Olympos'un önünde beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Kışkırtmak mı?" Onu sıvazlarken sesi hırıltılıydı. Aralarındaki kumaştan nefret etti ve onun sıcaklığını avucunda hissetmek istedi. "Asla yapmam."

Hades'in çenesi sağırdı ve dişlerini sıktı. Persephone'yi daha sıkı tuttu; yakınlıkları elini hareket ettirmesini zorlaştırdı. Persephone konuşurken onun gözlerinin içine baktı.

"Sadece seni memnun etmeye çalışıyorum."

"Sen beni memnun ediyorsun," dedi Hades.

Yüzlerinin arasında birkaç santim vardı ve Persephone'nin gözleri Hades'in dudaklarına inince, adam onu öptü. Öpüşü öyle vahşi, talepkâr ve uygunsuzdu ki tanrı ondan ayrıldığında konuştu.

"Yeter!"

Tüm salon sessizleşti ve Persephone'nin gözleri büyüdü.

Fakat sonra Hades onu tekrar öpüyordu, ellerini kalçasının altına koyup bacaklarını beline doladı ve öyle sertçe sürtündü ki Persephone hızla nefes aldı.

"Hades! Herkes görebiliyor!"

Ağzından ayrılıp, "Duman ve aynalar," diye mırıldandı, boynundan aşağı doğru ve omuzlarına öpücükler kondurdu. Sonraki saniyede karanlık bir odaya ışınlandılar ve Hades onu bir duvara yapıştırdı.

"Teşhircilikle o kadar ilgilenmiyoruz demek?" diye sordu Persephone.

"İllüzyonu tutarken sana istediğim şekilde odaklanamıyorum," derken parmakları tanrıçanın sıcak kadınlığını araladı. Persephone inledi.

"Çok ıslaksın," diye tısladı Hades. "Senden kana kana içebilirdim ama şimdilik tadınla yetineceğim."

Parmaklarını çıkarıp ağzına soktuktan sonra o elini duvara dayayıp Persephone'yi öptü.

"Hades, seni içimde istiyorum," deyip aralarına uzandı. Hades'in kıyafeti bitmek bilmiyor gibiydi ve aralaması çok daha sinir bozucuydu. "Bir keresinde bana sekse uygun giyinmemi söylemiştin. Sen niye yapamıyorsun?"

Hades güldü. "Belki o kadar gözün dönmeseydi tenimi daha kolay bulurdun, sevgilim," deyip kıyafetini kolayca açtı, kaslı göğsünü ve kabarmış erkeksiyonunu ortaya çıkardı.

Persephone parmaklarını açgözlücce ona sardı ve sonrasında Hades içine girdi. Birlikte inlediler ve bir an için ikisi de hareket etmedi.

"Seni seviyorum," dedi Hades.

Persephone gülümseyip onun saçını yüzünden itti. "Ben de seni seviyorum."

Sonra içine girerken parmaklarını tenine sapladı.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi tanrı.

Persephone, içine iterken verdiği hisse odaklanırken iki kelime söylemeyi başarabildi.

"Daha fazla."

Hades inledi. "Benim için boşal," dedi. "Ben de sıcaklığınla yıkanabileyim."

Emrini, klitorisinde hareket eden başparmağıyla destekledi. Birkaç ayartıcı zonklamanın ardından işi bitti, bacakları titrek şekilde tutundu, vücudu ağırlaştı ve Hades onu tutuyor olmasaydı düşerdi.

"Evet, sevgilim," dedi Hades. İçine daha sert, daha hızlı girip çıkarken parmaklarını kıçına saplıyordu. İçine öyle bir boşaldı ki Persephone sıcaklığını hissetti, içinde yoğun ve ağırdı. Sonrasında Hades onun bacaklarını bıraktı, tek kolunu beline dolayarak onu ayakta tuttu. Persephone'nin saçını yüzünden çekti, o kadar da dağınık görünmesin diye düzgün bir şeye dönüştürdü.

Hades, "Sen iyi misin?" diye sordu, hâlâ nefes nefeseydi.

"Evet, elbette," diyerek kıkırdadı. "Peki, sen?"

"Ben iyiyim," deyip alnını öptükten sonra onu bıraktı.

Hades kıyafetini giydi ve Persephone'nin temizlenmesine

yardım etti. Ardından Persephone, Hades'in onları getirdiği odaya bakındı. Karanlık olsa da pencerelerden içeri dolan ay ışığı bir evin girişini aydınlatıyordu. Persephone'nin gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu; kısmen gökyüzüne doğru açıktı, siyah-beyaz mermer zemin bir merdivene ve oradan da içerideki odalara açılıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Persephone.

"Burası bana ait," dedi Hades.

Persephone gözlerini ona dikti. "Olympos'ta evin mi var?"

"Evet," dedi Hades. "Buraya nadiren geliyorum gerçi."

"Kaç tane evin var?"

Persephone onun saydığım görebiliyordu, demek ki bildiği üç taneden daha fazlaydı: Yeraltı Dünyası'ndaki sarayı, Lampri Adası'ndaki ev ve Olympos'taki bu ev.

"Altı," dedi. "Sanırım."

"Sanırım mı?"

Hades omzunu silkti. "Hepsini kullanmıyorum."

Persephone kollarını göğsünde bağladı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Şu anda mı?" diye sordu. "Hayır."

"Emlak işlerini kim yönetiyor?"

Hades, "Ilias," dedi.

"Belki de imparatorluğunu ona sormalıyım."

"Sorabilirsin ama sana hiçbir şey anlatmaz."

"Onu yoldan çıkarabileceğime eminim," dedi Persephone.

Hades kaşlarını çattı. "Dikkatli ol, sevgilim. Senin ayartmaya çalıştığın herkesi hadım etmeye karşı değilim."

"Kıskanıyor musun?"

"Evet. Hem de nasıl."

Persephone başını iki yana salladı, o sırada arkalarındaki

kapı tıklatıldı. Hades inleyip kapıyı açtı. Hile Tanrısı tam karşılarında durmuş sırıtıyordu.

"Yemek yeterince tatmin edici değil miydi?"

"Kapa çeneni, Hermes," diye patladı Hades.

"Sizi geri götürmek için gönderildim."

"Biz de tam geliyorduk."

"Tabii," dedi. "Ve ben de kanunlara uyan bir vatandaşım."

Üçü birlikte Hades'in evinden çıktılar. Evin dışında, kendilerini dar bir ara sokakta buldular. İki yanındaki taş duvarlar, çiçek açmış sarmaşıklarla kaplıydı. Persephone kutlamadan gelen müziği, kalabalığın kahkahalarını ve mırıltılarını duyabiliyordu. Tapınaktan çok da uzakta değillerdi.

"Niçin içimden bir ses Zeus, Hades'le evlenmemizi istemiyor diyor?"

"Muhtemelen Zeus alçağın teki olduğu içindir," diye cevap verdi Hermes. "Ayrıca seni kendisine almayı tercih ederdi."

"Bir tanrıyı öldürmeye karşı değilim," dedi Hades. "Sikerim Kader Tanrıçalarını."

"Sakinleş Hades," dedi Hermes. "Ben sadece ortada olanı söylüyorum."

Persephone'nin alnındaki kırışıklık daha da derinleşti.

"Endişe etme, Sephy. Hadi gidip kâhinin ne diyeceğine bakalım."

Geri döndüklerinde Zeus hiç bekletmeden konuştu.

"Artık bize tekrar katılmaya karar verdiğinize göre," dedi. "Belki de kâhinin evliliğiniz hakkında ne söyleyeceğini duymaya hazırsınızdır."

Persephone ona dik dik bakarak, "Çok hevesliyim," dedi.

Tanrının gözünde bir ışık yanıp söndü.

"Öyleyse beni takip edin, Leydi Persephone."

Tapınaktan çıkıp güzel çiçeklerle, limon ağaçlarıyla ve

tombik yüzlü çocukların doğurganlık ilahlarını -Aphrodite, Aphaca, Artemis, Demeter ve Dionysus- çevrelediği heykel-lerle dolu bir avludan geçtiler.

Oradan çıkıp dar bir geçitten geçtikten sonra boş bir mermer avluya geçtiler. Merkezinde de yuvarlak bir tapınak vardı. Yapıyı çevreleyen yirmi sütun bulunuyordu, yüksek bir platformun üstüne kondurulmuştu. Geniş basamaklar doğruca meşe kapılara çıkıyordu; soldaki kapıya bir kartal, sağdakineyse bir boğa resmi işlenmişti. Tapınağın içinde, ortada bir yağ kâsesi vardı ve odanın etrafındaki tutacaklara on tane yanan meşale takılmıştı. Tavanda, karanlık göğün göründüğü bir açıklık bulunuyordu.

Persephone, Hera ve Poseidon'ın onlara katıldığını görünce şaşırdı. İkisi de pek memnun görünmüyordu. Hera başını duygusuzca eğmişken, Poseidon da kalın kollarını göğsünde bağlamıştı.

Zeus, Persephone'nin tereddüt ettiğini görünce, "Danışmanlarım," dedi.

"Danışmanın kâhin sanıyordum," dedi Persephone.

"Kâhin gelecekten haber verir, evet," dedi Zeus. "Fakat uzun bir hayat yaşadım ve o geleceğin iplerinin durmadan değiştiğinden bihaber değilim. Karım ve kardeşim de bunu bilir."

Bu, Persephone'nin beklediğinden çok daha bilgeceydi. Zeus'un tehlikesinin de bu olduğunu kendine hatırlattı.

Fırtına Tanrısı'nın duvardan bir meşale almasını izledi.

Zeus geniş kâsenin yanında durup, "Birer damla kan damlatın," dedi. Persephone Hades'e bakınca adam onun eline uzandı. Kâseye yaklaştılar ve Persephone oraya yaklaşınca kâsenin kenarından keskin, iğne benzeri bir nesnenin çıkıntı yaptığını fark etti. Hades parmağını onun ucuna koyu ve kanı parlak metalden aşağı akana kadar bastırdı. Elini kâsenin üstünde tutup

yağın üstüne bir damla kanın düşmesine izin verdi. Persephone de onun yaptıklarını yaptı, iğne tenini delince irkildi. Kan kâseye damladığı anda Hades elini tutup parmağını ağzına aldı.

"Hades!" Persephone adını söyledi ama Hades elini bıraktığında delik iyileşmişti.

"Kan kaybettiğini görmek istemiyorum."

"Sadece bir damla," diye fısıldadı.

Tanrı cevap vermedi ama Persephone, ufacık bir şey olsa bile onun yaralandığını görmenin ona nasıl hissettirdiğini anlayabilmesine imkân olmadığını biliyordu.

Kâseden uzaklaştılar ve Zeus yağı yaktı. Yağ çabucak tutuştu ve doğal olmayan bir yeşil renkle yandı. Duman yoğun ve çok fazlaydı. Alevler yavaşça bir insanı andırmaya başladı, alevleri kuşanmış bir kadındı.

"Pyrrha," dedi Zeus. "Bize Hades ve Persephone'nin kehanetini ver."

"Hades ve Persephone," diye tekrarladı kâhin. Sesleri net, soğuk ve çok eskiydi. "Güçlü bir birleşme; bizzat Zeus'tan daha güçlü bir tanrı yaratacak bir evlilik olacak."

Bu kadardı. Kehanet söylenince alev yok oldu.

Peşinden gelen uzun sessizlikte Persephone kâseden başka bir yere bakamadı.

Bizzat Zeus'tan daha güçlü bir tanrı yaratacak bir evlilik olacak.

Mahvolmuşlardı. Kelimeler söylendiği anda bunu biliyordu. Hatta Hades bile kasılmıştı.

"Zeus." Hades'in sesi karanlıktı, Persephone'nin hayatı boyunca hiç duymadığı korkutucu bir tondaydı.

"Hades." Zeus'un sesi tonu da aynıydı.

"Onu benden almayacaksın," dedi Hades.

"Ben kralım, Hades. Belki de hatırlaman gerekiyordur."

"Eğer dilediğin buysa. Hükmünc son vermekten mutluluk duyarım."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Hamile misin?" diye sordu Hera.

Persephone'nin gözleri büyüdü. "Efendim?"

"Tekrar etmem mi gerekiyor?" dedi sinirle.

"Bu hiç de uygun bir soru değil," dedi Persephone.

"Ancak kehanet düşünüldüğünde önemli," diye cevap verdi Hera.

Persephone tanrıçaya dik dik baktı.

"O niye?"

"Kehanet, evliliğinizin Zeus'tan daha güçlü bir tanrı yaratacağını söylüyor. Bu birleşmeden doğan bir çocuk çok güçlü bir tanrı olacak: hayat ve ölüm veren."

Persephone, Hades'e baktı.

"Çocuk yok," dedi Hades. "Çocuk olmayacak."

Poseidon güldü. "En dikkatli adamların bile çocukları var Hades. Sikişmek için kaçmadan dans bile edemiyorken bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Benim dikkatli olmama gerek yok," dedi Hades. "Çocuk sahibi olma kabiliyetimi benden alanlar Kader Tanrıçaları. Persephone'yi benim dünyama işleyenler Kader Tanrıçaları."

"Çocuksuz kalmak mı istiyorsun?" Soru Hera'dan geldi. Persephone onun meraklandığını söyleyebiliyordu.

"Hades'le evlenmek istiyorum," dedi Persephone. "Eğer çocuksuz kalmam gerekiyorsa, o zaman kalacağım."

Fakat bu kelimeleri ederken göğsü sızladı... kendisi için değil, Hades için. Hades ona yaptığı pazarlığı anlattığında acı çekmişti ve Persephone, çocuk isteyenin Hades olduğunu hemen fark etmişti.

"Çocuk sahibi olamadığından emin misin kardeşim?" diye sordu Zeus.

Hades dişlerini sıkıp, "Fazlasıyla," dedi.

"Bırak evlensinler, Zeus," dedi Poseidon "Karı koca olarak sikişmek istedikleri çok belli."

Persephone, Poseidon'dan gerçekten nefret ediyordu.

"Peki ya bu evlilikten bir çocuk olursa?" diye sordu Zeus. "Kader Tanrıçaları'na güvenmiyorum. Ördükleri ipler durmadan kıpırdıyor, durmadan değişiyor."

"O zaman çocuğu alırız," dedi Hera.

Persephone, Hades'in elini öyle sıkı tuttu ki adamın parmaklarını kırabileceğini düşündü. Tek düşünebildiği *konuşma—karşı çıkma* cümleleriydi.

Hades son derece kararlı biçimde, "Çocuk olmayacak," diye tekrarladı.

Hades ve Zeus'un karşı karşıya durup birbirine dik dik baktığı uzun bir an oldu. Bu oda o kadar sıcaktı ki Persephone'nin aldığı her nefes boğazını tırmalayarak dışarı çıkıyor gibi hissettiriyordu. Buradan çıkması lazımdı.

"Bu birleşmeyi onaylıyorum," dedi en sonunda Zeus. "Fakat eğer tanrıça hamile kalacak olursa, çocuğun hayatı sona erdirilmeli."

Zeus'un sözleriyle birlikte, Hades oradan ayrılmakta hiç vakit kaybetmedi. Bir saniye öncesinde Olympos'taki tapınakta duruyorlardı ve sonrakinde Yeraltındaydılar.

Başı dönen Persephone yere kapandı ve kustu.

BÖLÜM 31

Sonsuzluğun Dokunuşu

"Her şey yolunda," dedi Hades. Yanma diz çöküp onu kendine doğru çekti ve Persephone hıçkırırken saçlarını terli yüzünden geriye doğru itti.

"Değil," dedi Persephone. "Değil."

Çocuklarını talep etmişlerdi. Persephone hamile kalmasının mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu ama Zeus'un onun çocuğunu aldığını düşünmek bile onu mahvediyordu.

"Onu mahvedeceğim," dedi Persephone. "Onu bitireceğim."

"Sevgilim, buna hiç şüphem yok," dedi Hades. "Hadi bakalım, ayağa kalk."

Persephone onunla birlikte kalktı ve Hades, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Persephone, onların senin herhangi bir parçanı almalarına asla izin vermem, *asla vermeyeceğim*. Anlıyor musun?"

Persephone, Hades'in onları nasıl durdurabileceğini merak

ğmen başını salladı. Zeus her türlü tehditleri orta-
dan kaldırmaya kararlıydı, tabii önemli olanlar dışındakileri.
Persephone'nin bir parçası onun onayına bile güvenmiyordu.

Hades onu hamama götürdü, genelde kullandıklarından daha ufakça olan bu havuz yuvarlak ve yüksekteydi.

Hades, "İzin ver," deyip elbisesini çıkarmasına ve havuza girmesine yardım etti. Su ılıktı ve göğüslerine kadar geliyordu. Hades diz çöküp bir kumaşın arasında bir kalıp sabunu köpürtü. Onu yıkamaya başladığında Persephone titredi. Sırtından başlayıp omuzlarını ve kollarını yıkadı. Göğüslerine vardığında hareketleri yavaşladı ve meme uçları onun dokunuşlarının altında boncuk gibi olana kadar kumaşla yumuşak geçişler yaptı. Persephone daha fazlasını kaldıramadığında adamın bileklerine uzandı.

"Hades," dedi nefes nefese.

Hades'in gözleri onunkileri yakıp geçti ve öne doğru eğilip onu öptü. Persephone kollarını onun boynuna dolayıp adamı kendine doğru çekti ve onu da sabunla kapladı.

Dudakları onunkilerden ayrılınca, "Seni istiyorum," diye soludu Persephone.

"Evlen benimle," dedi Hades.

Persephone kahkaha attı. "Evet dedim ya zaten."

"Dedin, o zaman evlen benimle. Bu akşam."

Onu incelerken Persephone'nin alnı kırıştı, adamın ciddi olup olmadığını değerlendiriyordu.

"Zeus'a da Poseidon'a da Hera'ya da güvenmiyorum ama bize güveniyorum," dedi Hades. "Bu akşam benimle evlen ki geri alamasınlar."

Persephone'nin içi başka bir şeyle kıpırdandı; en sonunda Hades'in karısı olma düşüncesiyle gelen bir heyecandı. Artık

planlar yapmak, çiçekler, salonlar veya *onaylarla* ilgili endişe-lenmek zorunda olmayacaktı.

"Evet," dedi ve Hades'in gülümsemesi belirdiğinde, Per-sephone ona yeni baştan âşık oluyormuş gibi hissetti. Hades onu öptü ve uzun sürdüğü için de Persephone hamamdan ay-rılıp ayrılmayacaklarını merak etti ama Hades en sonunda geri çekildi.

"Bu akşam sana karım olarak sahip olacağım," dedi. "Gel. Hekate'yi çağıracağım."

Persephone durulandı ve Hades'in onun için tuttuğu bor-nozu giydi. Hamamdan çıktıklarında Cadılık Tanrıçası onları bekliyordu bile.

"Ah, canım!" diyerek kollarını Persephone'ye doladı. "İna-nabiliyor musun? Bu akşam evleneceksin! Hadi seni hazırlaya-lım," deyip Persephone'nin kolunu kendi koluna taktı. Hades'e kötü kötü baktı. "Ve eğer seni kraliçe süitinin yakınında görür-sem –ya da sezersem– seni Arachne'nin Çukuru'na sürerim."

Hades, "Bakmayacağım," derken Persephone'ye sırıtıyor-du. Gözleri parlaktı ve sonra sesinin oktavı düştü. "Yakında görüşeceğiz."

Oradan ayrıldılar ve Persephone kendini kraliçe süitinin tanıdık alanında buldu. Burası Hades'in, bir âşığı olup olma-yacağını bile bilmeden, Persephone'nin varlığından haberdar bile olmadan önce yaptığı bir odaydı. Bu oda, onun umuduydu.

Umut, diye düşündü. *En tehlikeli silah.*

Bu düşünceyi aklına getiren neydi emin değildi ama omur-gasından yukarı yolladığı titremeyi Hekate bile fark etti.

"Gergin misin canım?"

"Hayır," dedi Persephone. "Hiç olmadığım kadar hazırım."

Hekate sırıttı. "Otur. Lampadlar hazır."

Tepesinde peri benzeri yaratıkların süzüldüğü beyaz makyaj

masasını gösterdi. Adeta görünmez kanatları olan ufak, gümüş tenli nymph'lerdi. Perilerin siyah saçlarının arasından beyaz çiçekler fışkırdı. Persephone oturur oturmaz işe koyuldular; büyüleri tenini karıncalandırdı ve saçını şekillendirdi. Hızlı ve etkililerdi, başının arkasında uçuştuklarında Persephone onların çıkardıkları işe hayran kaldı. Sade makyaj gözlerinin şeklini, dudaklarının kıvrımını, elmacıkkemiklerinin yüksekliğini ve saçlarının yumuşak, açık renkli dalgalarını vurguluyordu. Tam tepesinde, boynuzlarının dibinde, bahar yıldızı çiçeklerinden bir taç vardı.

"Çok güzel," dedi ve sonra gözlerini Hekate'ye çevirdi, aynadaki yansımasında arkasında duruyordu. Kollarında beyaz bir elbise tutuyordu.

Persephone ona döndü.

"Hekate, sen ne zaman—"

"Alma ile birlikte çalıştık," dedi. "Bakalım üstüne uyacak mı?"

Hekate Persephone'nin giyinmesine yardım edip başından geçirdi. Kumaş ipekti, teninde serin ve yumuşak bir his bıraktı. Aynaya bakmak için döndüğünde sessizce nefes aldı. Gelinlik güzel ve sadeydi, özellikle göğüslerinin kıvrımı ve kalçasının kavisi için yapılmış gibi görünen hoş bir siluet ortaya koyuyordu. İnce askılarıyla zarif biçimde oluşturulan bir V yakası vardı ve arkasında kısa bir kuyruk yer alıyordu.

Hekate, "Son bir dokunuş," deyip üzerine yeşil sarmaşıklar ile birlikte kırmızı, pembe ve beyaz renkli çiçeklerin işlendiği parıl parıl bir duvak getirdi.

Finaldeki görüntü rüya gibiydi. Persephone'nin hayalini kurduğu her şey ve daha fazlasıydı. O bir tanrıçayı, bir kraliçeydi ama en önemlisi, o Persephone'ydi.

"Ah Hekate, bu çok güzel," dedi ve aynaya bakarken bunun düğün günü olduğunu tamamen kavramakta zorlandı.

Tanrıçaya doğru döndü, beyaz nergisler, güller ve yeşil bitkilerden oluşan bir buket tutuyordu.

"Yuri çocuklara nergis toplattı," dedi Hekate.

Persephone gülümsedi ve çiçekleri alırken gözlerine batan yaşları hissetti.

"Gözyaşı yok bir tanem," dedi Hekate. "Bunlar mutlu anlar."

"Ama ben mutluyum."

Hekate gülümseyip onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hades senden bahsettiği anda seni seveceğimi biliyordum. Bu günün geleceğinden bir an için bile şüphe etmedim."

Persephone'nin dudakları titredi ama ağlamamak için elinden geleni yaptı. Derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim Hekate. Her şey için."

"Zamanı geldi," dedi Hekate. "Hadi."

"Hekate," dedi tereddüt ederek. İstediği –ihtiyaç duyduğu– bir şey vardı ama söylemeye korkuyordu.

"Efendim canım?"

"Ben... Lexa'nın da orada olmasını istiyorum. Sence Thanatos onun Elysium'dan ayrılmasına izin verir mi?"

"Canım, sen Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesisin. Sen karar ver."

"Öyleyse uğramamız gereken bir yer var."

Persephone Lexa ile birlikte ağaçların arkasında bekledi, Lexa onun duvağıyla uyumlu görünen bir elbise giyiyordu. Ancak kumaş siyahtı. Persephone, dalların arasından Hades'le gerçekten evleneceği koruya henüz göz atmamıştı ama Lexa baktı.

Hızla nefes aldı ve ona bakmak için döndü.

"Tanrılar aşkına, Persephone," dedi heyecanla. "Muhteşem ve o kadar fazla... insan var ki."

Persephone. Lexa'nın onlara insan ve ruh demek arasında gidip geldiğini tahmin etti.

Lexa tekrar göz attı.

"Gerçekten evlendiğime inanamıyorum," dedi Persephone. Çiçekleri öyle sıkı tutuyordu ki avuçları terlemeye başladı. Geldiği yeri düşündüğünde daha da gerçeküstü geliyordu. Evliliği hiç düşünmemişti, bu günü hiç hayal etmemişti ama Hades'le tanışmak bunların hepsini değiştirmişti.

"Gergin misin?" diye sordu Lexa, omzunun üstünden ona bakıyordu.

"Evet."

"Olma," dedi ve gelip Persephone'nin yanında durdu. "O ağaçların ötesine adım attığında sadece Hades'i ara. Başka hiçbir şeyi düşünmeyeceksin, ondan başka kimseyi istemeyeceksin."

Bu eski Lexa'nın söyleyeceği bir şeydi ve Persephone'yi rahatlattı. Yine de arkadaşına merakla baktı.

Lexa fark edince, "Ne?" diye sordu.

"Hiç," dedi Persephone. "Sanki deneyimlerine göre konuşuyor gibisin."

Tuhaf, ağır bir sessizlik oldu.

Lexa sessizce, "Sanırım başka birini istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi.

"Thanatos mu?" diye sordu, Lexa'yı dikkatle izlemeye devam ediyordu.

Lexa başını sallayarak onayladı. Geçen ay boyunca birbirleriyle nasıl konuştuklarına bakılırsa bunu tahmin etmek çok da zor değildi. Persephone bir şey söylemek, daha fazla şey sormak istedi. Hisleri hakkında Thanatos'la konuşmuş muydu? Öpüşmüşler miydi? Fakat tatlı, güzel bir ses ortamı doldurunca bütün vücudunu titreten ürpertiler yolladı.

"Bu bizim işaretimiz," diyerek Persephone'nin kolunu çekiştirdi Lexa.

Persephone çiçeklerini tuttu ve nefesi sıkıştı, köşeyi döndüğünde nefesi içinden taşıverdi. Uzun ağaçlarla çevrili kocaman bir korudaydılar, her bir ağaç lavanta ve pembe çiçek çelenkleriyle süslenmişti ve tepelerindeki lampadlar tıpkı fener ışıkları gibi parlıyordu. Sonra bir de Hades vardı, yeşilliklerden ve çiçeklerden bir kemerin altında son derece yakışıklı şekilde duruyordu. Cerberus, Typhon ve Orthrus sabırla ayaklarının dibinde oturuyordu.

Bakışları adamınkilerle buluştuğu anda, istediği tek şey o oldu.

Hades'in kocaman ve parlayan gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. Hatta gözleri bile daha parlak göründü ve ona yaklaşan Persephone'nin her adımını takip etti. Hades duruma uygun bir takım elbise seçmişti, siyah takım elbisesinin yakasında tek bir kırmızı çuha çiçeği vardı. Saçlarını geriye doğru yapıştırıp bağlamıştı. Boynuzları tamamen ortadaydı; güzel, ölümcül şeyler başının tepesinde duruyordu.

Tüm olanlar heyecanlı, yabani ve kusursuz hissettirdi.

Persephone uzanabildiklerini kucaklamak için duraksadı: Yuri, Alma, Isaac, Lily ve Yeraltı Dünyası'nın diğer çocukları, Charon ve Tyche. Sonra ona gülümseyen Apollo'yu gördü, menekşe rengi gözleri sıcak ve samimiydi.

"Tebrikler, Seph."

"Teşekkür ederim, Apollo."

Hermes'in yanına gittiğinde en uzun ona sarıldı.

"Güzel görünüyorsun, Sephy," deyip geri çekildi. Üzerinde hâlâ sarı takımı vardı.

"Sen en iyisisin, Hermes. Cidden."

Hermes gülümseyip parmaklarını onun yanağına sürttü. "Biliyorum."

Kahkaha attılar ve Persephone döndüğünde kendini Hades ile yüz yüze buldu. Persephone ona doğru giderken Lexa onu geriye doğru çekip buketini aldı.

"Hevesli misin, sevgilim?" diye sordu Hades ve kalabalık kahkahalar attı.

Persephone, "Daima," dedi.

Hades ellerini tuttu ve tanrıçanın bakışları onun yüzünden ayrılmadı. Bu adamın gülümsemesi –ah o gülümsemesi– parıl parıldı ve Persephone'nin nadiren gördüğü bir şeydi. Hades, okyanusun en soğuk kısımları kadar derin, safirden gözleriyle onu baştan ayağa süzerken, Persephone bu adamın ebediyen onun olduğunu biliyordu.

"Selam," dedi Persephone sessizce, hatta neredeyse utangaç şekilde

"Selam," diye cevap verip tek kaşını kaldırdı. "Güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Hades tamamen keyifli görünüyordu.

Önlerindeki alana geçip boğazını temizleyen Hekate ile konuşmaları bölündü ve ona döndüklerinde tanrıça sıcacık ve mutlu bir biçimde gülümsedi.

"Bu anın geleceğini biliyordum," dedi Hekate. "Eninde sonunda."

Cadılık Tanrıçası, Hades'e baktı.

"Her türden ve seviyeden sevgiyi gördüm ama bu sevgide – ikinizin paylaştığı türünde– içten bir şey var. Çaresiz, şevkli ve tutkulu." Kahkaha atmak için duraksadı ve arkalarındaki herkes de güldü. Persephone kızarsa da Hades etkilenmedi. "Belki de sizi tanıdığım için ama izlemeyi en sevdiğim türden aşk bu.

Tomurcuklanıyor ve açıyor, meydan okuyor ve ayartıyor, acıtıyor ve şifa veriyor. Birbiriyle bu kadar uyumlu başka iki ruh yok. Ayrıyken ışık ve karanlık, yaşam ve ölüm, başlangıç ve sonsunuz. Birlikteyken bir imparatorluğu dokuyacak, insanları bir araya getirecek ve dünyaları kaynaştıracak temelsiniz. Siz hiç sonu gelmeyen bir döngüsünüz, ebedi ve sonsuz. Hades."

Hekate elini uzattı ve avucunda Hades'in onun için yapmış olduğu yüzük vardı. Hades yüzüğü alıp parmaklarının arasında tuttu.

Persephone, Hades'le göz göze geldi... *yüzük!* Persephone'de yüzük yoktu ancak adamın yukarı doğru kıvrılan dudakları ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"Persephone'yi eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu Hekate.

"Ediyorum," dedi Hades. Derin sesi, genç kadının teninden kayıp giderken onu titretti ve Hades yüzüğü onun parmağına taktı.

"Persephone," dedi Hekate ve diğer elini uzattı. Avucunda siyah bir yüzük vardı. Ağırdı ve yüzüğü tutarken eli titredi.

"Hades'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," dedi ve yüzüğü parmağına taktı. Persephone uzun bir süre yüzüğe baktı, onu orada görmek kendisine yoğun bir gurur verdi. Bu, Hades'in ona ait olduğu anlamına geliyordu.

"Gelini öpebilirsin, Hades."

Persephone'nin gözleri Hades'e çevrildi, adamın yüz ifadesi düşünceli, hatta aman bilmez bir hal aldı ama Persephone, onun üzgün olmadığını biliyordu; sadece bu anı ne kadar ciddiye aldığının göstergesiydi. Hades'in ne kadar uzun süre beklemiş olduğunu fark edince Persephone'nin göğsüne bir ağırlık çöreklendi. Birliktelikleri onun uzun hayatındaki bir saniyeden

ibaretken, Hades hayatının çoğunu yalnız başına, bir ilişkinin, karşılıklı aşkın özlemini çekerek geçirmişti ve dudakları buluştuğunda o engin boşluğun sonu olacaktı.

Hades yüzünü avuçladı ve Persephone onun bileklerini kavrayarak adama gülümsedi.

Hades, "Seni seviyorum," deyip dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Başta Persephone onun öpücüğü orada bitireceğini düşündü – tüm Yeraltı Dünyası'nın önündeki sadece tatlı bir öpücüktü– ama elini başının arkasına kaydırırken diğerini de beline doladı. Dilini dilinden kaydırdığında Persephone onun için açıldı, Hades öpüşmeyi derinleştirirken Persephone bir anlığına gülümsedi.

Etraflarındaki ruhlar alkışladı.

Hermes, "Bir oda bulun!" diye bağırdı.

Hades geri çekildiğinde yüzünde pis bir gülümseme vardı ve eğilip alnına bir öpücük kondurduktan sonra elini tuttu. Kalabalığa bakmak için döndüler. "Sizlere Hades ve Persephone'yi sunuyorum, Yeraltı Dünyası'nın Kral ve Kraliçesi."

Tezahüratlar sağır ediciydi. Hades Persephone'yi koridordan ilerletti, ilk yürüdüğü andakinden çok daha kısa hissettirdi. Ağaçların arkasına geçtikleri anda onu kendine çekip tekrar öptü.

"Senden daha güzel bir şeyi hiç görmedim," dedi Hades.

Persephone'nin gülümsemesi genişledi. "Seni seviyorum. Hem de çok."

Hekate, "Gelin,"deyip köşeden döndü.

Hekate büyüsünü kullanıp onları ışınladı ve kütüphaneye soktu.

"Kutlamalar için geri gelip sizi almadan önce birkaç dakikanız var,"dedi kapıdan Hekate. "Yerinizde olsaydım kıyafet-

lerimi çıkarmazdım." Bir an için duraksayıp ekledi, "Ayakları-
mı da yerde tutardım."

Kapı kapandıktan sonra Hades Persephone'ye baktı.

"Bu, kulağa meydan okuma gibi geldi," dedi.

Persephone tek kaşını kaldırdı. "Buna var mısın kocacığım?"

Fakat söylediği kelimeyle birlikte Hades gözlerini yumdu ve nefesini bıraktı.

"İyi misin?"

Hades gözlerini kapalı tutmaya devam ederek konuştu. "Tekrar söyle. Kocan olduğumu söyle."

Persephone gülümsedi.

"Dedim ki, meydan okumaya var mısın kocacığım?"

Hades gözlerini açtı. Gözleri maviden siyaha dönmüştü, arzuyla yanıyorlardı. Hades onun kalçalarına uzanıp elbisesinin ipeğini avuçlarında tuttu.

"Şu anda seni ne kadar çok istiyor olsam da," dedi. "Bu akşam bizim için başka bir şey planladım."

Persephone ellerini onun göğsünde gezdirip boynuna doladı.

"Peki bu... yeni bir şeyler içeriyor mu?" diye sordu.

Hades tek kaşını kaldırdı. "Sen... yeni bir şeyler mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı.

Hades eline uzanıp bileğinin iç kısmını öptü. "Peki denemek istediğin şey ne?"

Persephone yutkundu. "Bağlanmak."

BÖLÜM 32

Yıldızlar Denizinde

Hekate onları kütüphaneden aldı ve birinci kattaki balo salonunun girişine götürdü. Kapıların diğer tarafından Hermes'in sesini duydu.

"Yeraltı Dünyası'nın Lordu ve Leydisi, Kral Hades ve Kraliçe Persephone karşınızda."

Persephone, adının Hades'inkiyle birlikte söylendiğini duymaktan hiç usanmayacağından emindi ve kapılar açıldığında insanlara baktı. Yeraltındayken tanıyıp sevdiği her ruha. Onlar kalabalığın arasına girip avluya doğru çıkarken herkes alkışlayıp tezahüratlar yaptı, yeraltı göğünün altında ve bütün ruhların -eski ve yeni- önünde durduklarında, Hades Persephone'yi yanına çekti.

Müzik yumuşaktı, onları birbirine sarıyormuş gibi gelen güzel bir melodiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Persephone.

"Bir sürü şey düşünüyorum karıcığım," dedi.

"Mesela?"

Hades'in dudakları kıvrıldı.

"Ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum," diye cevap verdi. Sözleri Persephone'nin göğsünü ısıttı. Yine de tek kaşını kaldırdı.

"O kadar mı?"

"Bitirmedim," deyip onu sıkıca tuttu ve yanağı onunkine değsin diye eğildi, nefesi kulağına sürtündü. "Benim için ıslandım mı diye merak ediyordum. Karın arzuyla kasıldı mı diye? Bu akşam sen de benim kadar fantezi kurdun mu ve düşüncelerin benimkiler kadar terbiyesizce mi diye?"

Hades geri çekilince Persephone kızardı, vücudunun tam ortasında bir sıcaklık toplanıyordu. Yine de gözlerini ondan ayırmadı ve müzik durduğunda avlunun ortasında durdular. Persephone başını geriye doğru yatırdı, sorusunu cevaplarken dudakları onunkilere yakındı.

"Evet."

Hades'in gözleri karardı ve Persephone tam sırıtırken dikkati, dans etmek için yalvaran bir grup çocuğa kaydı. Hades'ten ayrıldı, ritim veya adımdan bihaber olan çocukların ellerini tutup avluda dans etti. Persephone bilmemelerini umursamadı; kahkahalar attı, gülümsedi ve aylardır hissetmediği kadar neşe hissetti.

Şarkı bitince bir başkası başladı ve çocuklar kendi başlarına oynamak için gittiler.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, Kraliçe Persephone?"

Döndüğünde önünde eğilerek selam veren Hermes'i buldu.

"Elbette, Lord Hermes," diye cevap verip adamın uzattığı eli tuttu.

"Seninle gurur duyuyorum Sephy," dedi.

"Gurur mu? Ne için?"

"Bu akşam Olympos'luların önünde iyi iş çıkardın," dedi. "Sanırım düşman edindim."

Hermes omzunu silkip onu döndürdü. "Düşman edinmek evrensel bir gerçektir," dedi. "Uğruna savaşacağın bir şeyin olduğu anlamına gelir."

"Biliyor musun," dedi Persephone. "Tüm o mizah duyguna rağmen, sende çok fazla bilgelik var Hermes."

Tanrı sırıttı. "İşte sana başka bir evrensel gerçek."

Persephone, Hermes'le dans ettikten sonra Charon'a geçti ve kendini Thanatos'la yüz yüze bulunca gülümsemesi soldu.

Tanrı solgun, yakışıklı ve biraz da üzgün görünüyordu.

Thanatos başını eğdi. "Leydi Persephone, benimle dans eder misiniz?"

Thanatos, ona Lexa'yla görüşmeyeceğini söylediği günden beri ona yaklaşmamıştı. Şimdi onunla yüz yüze olmak tuhaf hissettirdi.

Persephone tereddüt etti ve Thanatos bunu fark ederek ekledi, "Eğer geri çevirmek isterseniz anlarım."

"Sırf kraliçenim diye bana karşı nazik olmam beklemiyorum," dedi.

"Kraliçem olduğunuz için sizinle dans etmek istemedim," dedi. "Özür dileyebilmek için istedim."

"Özür dile o zaman, sonra dans edelim."

Adamın alnı kırıştı, konuştuğunda mavi gözleri samimiydi. "Yaptıklarım ve söylediklerim için üzgünüm. Lexa'yı koruma işini çok uç noktaya taşıdım ve sizi incittiğim için pişmanım."

"Özrün kabul edildi," dedi ve Thanatos üzgünce gülümsedi.

Dans ederken Persephone, "Özrün sana kendini daha iyi hissettirmişe benzemiyor,"dedi.

"Sanırım kendi davranışım yüzünden dehşete düştüm," dedi tanrı.

"Aşk bunu en iyimize bile yapar," dedi Persephone. Thanatos'un gözleri büyüdü ve Persephone ufak bir kahkaha attı. "Ona değer verdiğini biliyorum."

Ölüm Tanrısı konuşmadı, o yüzden Persephone çok iyi bildiği bir şeyi ekledi. "Bazen, kalbimizle yönlendirildiğimizde hareketlerimizi açıklamak zor olur."

"Bir gün reenkarne olacak*," dedi Thanatos.

"Ve?"

"Beni hatırlamayacak."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

"O ve ben... biz olamayız diyorum."

Persephone'nin alnı kırıştı. "Kendini bir anlık mutluluktan mahrum mu bırakacaksın?"

"Ömür boyu sürecek bir acıdan kaçmak için mi? Evet."

Persephone uzun bir an hiçbir şey söylemedi.

"Verdiğin bu kararı o biliyor mu?"

Thanatos bu sorudan hoşlanmamış gibiydi çünkü birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"En azından ona söylemelisin," dedi Persephone. "Çünkü sen acıdan kaçmayı seçerken, o içinde yaşıyor."

Thanatos'la dansları sona erdiğinde bahçede gezindi, dinlenmek ve kalabalıktan biraz uzaklaşmak isteyerek kocaman güllerin açarak tatlı bir koku yaydıkları bahçeye girdi. Cerberus, Typhon ve Orthrus burunlarını yere yapıştırıp önünden gittiler. Kocasımn tanıdık siluetini görünce şaşırdı. Hades elleri ceplerinde, göğe bakıyordu.

Bir süre sonra, gözleri ışıl ışıl döndü.

"İyi misin?" diye sordu.

* Öldükten sonra yeni bir bedende tekrar dünyaya gelmek. (ç.n.)

Persephone, "İyiyim," diye cevap verdi.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

Hades elini uzattı ve Persephone parmaklarını onun avucuna bastırdığı anda ortadan kayboldular.

Işınlandıklarında, Persephone ne beklemesi gerektiğinden emin değildi... Ateşle aydınlanan sıcak bir oda, belki Lampri Adası'na geri dönüş olur diyordu. Bunların yerine kendini açık göğün altındaki bir platforma yerleştirilmiş geniş bir yatağın yanında buldu. Tepelerindeki turuncu, mavi ve beyaz renklerdeki bulutlar yıldızlarla bezeliydi. Ayrıca etraflarındaki karanlık sudan da yansıyorlardı. Adeta gökyüzünde süzülüyor gibiydiler.

"Biz... bir gölün ortasında mıyız?" diye sordu Persephone.

"Evet," dedi Hades.

Persephone ona baktı. "Bu senin büyün mü?"

"Öyle," dedi. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok güzel," dedi. "Ama neredeyiz?"

"Yeraltındayız," dedi Hades. "Benim yarattığım bir yerde."

"Bunu ne kadar zamandır planlıyorsun?"

"Epeydir düşünüyordum," diye cevap verdi Hades.

Persephone yatağa yaklaşıp elini yumuşak ipek çarşafta gezdirdikten sonra omzunun üzerinden Hades'e baktı.

"Gelinliğimi çıkarmama yardım etsene," dedi.

Hades yaklaştı ve gelinliğin fermuarını beline kadar indirdi. Ellerini omurgası boyunca yukarı çıkarıp omuzlarından kaydırdı ve ince askıların altına soktu. Kumaş teninden kayıp yerde öbek halinde kaldı.

Gelinliğin altına hiçbir şey giymemişti. Hades'in elleri göğüslerini, ağzı da ağzını buldu. Hades onu, Persephone'nun karnının dibine çöreklenen yavaş bir açlıkla öptü.

Geri çekildiğinde cebinden bir şey çıkardı. Ufak, siyah bir kutuydu.

"Bunlar Gerçeğin Zincirleri," dedi. "Parolayı bilmedikleri sürece her tanrıya karşı kullanılacak güçlü bir silah. Sana şimdi parolayı söylüyorum, böylece korkmaya başlarsan kendini onlardan kurtarabilirsin. *Eleftherose ton** söyle."

"*Eleftherose ton,*" diye tekrarladı.

"Harika."

"Niçin bunlara Gerçeğin Zincirleri deniliyor?" diye sordu, aslında tahmin edebildiğini düşünüyordu ve Hades'in gülümsemesi şüphesini doğruladı.

"Dudaklarından çıkaracakları tek gerçek, hazzın olacak. Uzan."

Persephone onun söylediğini yaptı. Hades onu takip edip bacaklarını açarak üstüne çıktı, tanrının kıyafeti ihtiyaçla duyarlı hale gelen tenine sürtünüyordu.

"Kollarını aç," dedi Hades.

Kutuyu başının üstüne yerleştirdi ve sonraki saniyede bilekleri ağır zincirlerle bağlandı.

Hades, "Bağışla beni sevgilim," deyip her kelepçeye dokundu ve onları yumuşak bağlara dönüştürdü.

"Hazır mısın?" diye sordu Hades.

"Senin için mi?" diye sordu Persephone. "Her zaman."

"Her zaman," diye tekrarladı Hades.

Üstünde durmaya devam ederek topuklarının üstüne oturdu ve kravatını gevşetti, sonra kol düğmelerini çıkardı ve ardından gömleğinin düğmelerini açtı.

* Özgürleştir, anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hades.

"Daha hızlı hareket etmeni istiyorum." Sözler Persephone'nin ağzından daha onları düşünecek zamanı bile olmadan çıkıverdi. Gözleri büyüdü ve sonra bileklerindeki bağın, ağzından gerçekleri çekip aldığını hatırladı. Gözlerini kıstı. "Bunları senin takma şansın var mı?"

Hades güldü. "Eğer istediğin buysa," derken gömleğini çıkarıp bir kenara attı. "Fakat benden gerçekleri duymak için zincirlere ihtiyacın olmaz, hele de konu sana yapmayı planladığım şeyler olunca."

"Planlarını duymamayı tercih ederim," dedi Persephone. Gözlerini aç bir şekilde adamın kaslı göğsünde gezdirdi.

"Ne istiyorsun karıcığım?"

"Eyleme geçmeni," diyerek altında kıvrandı. Eğer yapabilseydi ona uzanırdı ama bağlar bileklerini tutuyordu.

Hades güldükten sonra göğüslerinin arasında bir öpücük kondurdu. Persephone onun dokunuşuna doğru yükselip bacaklarını onunkilere geçirdi; vücudunun onunkine sürtündüğünü hissetmek istiyordu. Fakat Hades devam etti, kendini onun bacaklarından kurtarıp dudaklarını karnından aşağı indirdi. Persephone onun gitmesine izin verdi ve bacaklarını utanmazca, hazır, çaresiz bir halde açtı. Hades ona açlıkla baktıktan sonra kollarını kalçasının altına sokup kalçalarını kaldırdı ve kaygan katmanları yaladı.

Hades'in göğsünün derinlerinden alçak sesli bir hırlama geldi.

"İşte bu. Buna bayılıyorum."

Eğilip diliyle onu araladı ve klitorisiyle ilgilendi. Daha derine gidebilmek için bacaklarını daha genişçe ayırdı ve çok geçmeden parmakları içinde kıvrılmaya başladı. Persephone topuklarını yatağa, parmaklarını zincirlere geçirdi ve başını altındaki

yastığa daha çok bastırdı. Aşırı heyecanlıydı, çok gergindi, çok kızarmıştı. Sonra Hades'in sıcak ağzı klitorisinin üstüne kapandı ve emdi; nazik bir hareketti ve ardından diliyle yavaşça daireler çizdi. Nefesi gürültülü bir inleme şeklinde çıktı ve Hades geri çekilse de parmakları içinde hareket etmeye devam etti.

"İşte böyle sevgilim. Nasıl hissettiğini anlat bana."

"İyi. Çok iyi."

Persephone ona bakmayı başardı, adamın alnında ter birikmişti, gözleri şehvetle doluydu ve parlıyordu. Sonra ağzını tekrar klitorisine yapıştırdı, ona dayanan dili resmen titreşim yayıyordu. Persephone inlerken başını geriye doğru attı. Hades tempolu bir hızdaydı, Persephone'nin içindeki baskı gittikçe artıp kıvrıldıktan sonra uzuvları rahatlamayla titredi.

Hades, baldırlarının içine öpücükler kondurup karnından, göğüslerinden yukarı çıktı ve boynunu öptükten sonra dudaklarına vardı. Ayağa kalkmadan önce onu öptü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Uzağa değil, karıcığım," diye söz vererek pantolonunu çıkardı. Persephone'nin gözleri, vücudunun her kısmında gezindi. Devasa ve göz korkutucuydu, kollarındaki, karnındaki ve bacaklarındaki kasların hatları belirgindi ve formdaydı. Vücudu bir araç ve silahtı. Bakışları şişmiş penisine ve ağır hayalarına indi.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi Hades.

Persephone ağzından çıkan sözlerle titredi. "İçime ne kadar sık girdiğinin önemi yok. Ben yapamıyorum... yetmiyor."

Hades gülüp tekrar üstüne çıktı, bacaklarının arasına yerleşti. Vücudunu onunkine yapıştırdı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum."

Persephone bu sözleri sık sık ve içinden gelerek söylüyordu

ama bu defa gözlerini yaşlarla doldurdu. Bu akşam ona farklı şekilde çarpıverdi. Bu akşam, aşkı daha önce hiç hissetmediği bir şekilde anladığını hissediyordu; vahşi ve özgürdü, tutkulu ve umutsuzdu. Aşka meydan okuyan bir dünyada mantığa sığmak için her duyguyu kapsayan bir duyguydu.

"İyi misin?" diye sordu Hades. Sesi hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti.

Persephone başını salladı. "Evet. Seni gerçekten ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum."

Hades'in yüzündeki ifade yoğunlaştı, bakışları ruhunun her katmanını soyuyordu. Onu öptükten sonra aletini kaldırıp başını onun deliğine yönlendirdi. Persephone içine itsin diye topuklarını onun kalçasına bastırdı ama Hades gülerek ona direndi, sonrasında bacaklarını kaldırıp omuzlarına aldı ve aç, azgınca bakan gözlerini ondan ayırmadan içine kayıverdi.

Persephone hızla nefes aldı, boğazını tırmalayarak çıkan boğuk bir sesti. Ellerini yumruk yaptı, bağları bileklerini kesiyordu. Hades'in derin, şehvet uyandıran şekilde girip çıkmasının verdiği zevk ve her darbesi ondan bir inilti, bir iç geçiriş, bir haz dalgası alıyordu.

Hades, "Çok iyi hissettiriyorsun," dedi dişlerini sıkarak, yüzü parlıyordu, hareket ederken uzun saçları bağlarından kurtulup serbest kalmıştı. "Çok sıkısın, çok ıslaksın. *Eleftherose ton*!" diye emretti ve bileklerindeki bağları aniden gitti. Hades bacaklarını bırakıp yanma düşmelerine izin verdi. Ağızları ateşli bir öpüşmeyle buluştu, Persephone ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra omuzlarına doladı.

"Siktir!"

Hades'in küfrü onu titretti, sonrasında Persephone'nin içinden tamamen çıktı ve hayvani bir ses çıkardı. Persephone ona uzanırken Hades geriye doğru oturdu ve onu kucağına çekti-

ğinde, tanrıça bacaklarını onun beline doladı. Sonra Hades tekrar içindeydi, Persephone ona dayanarak hareket ediyordu. Her his lezizdi; içindeki kasların adamı kavrayışı, meme uçlarının göğsüne sürtünüşü, kıllarının klitorisine değişi. Hades alçının üstünde hareket etmesine yardım etmeye başladığı sırada dudakları tuhaf bir biçimde birleşti, daha hızlı hareket etmek Hades'i zirveye daha çabuk ulaştırdı ve en sonunda kendini onun içine boşalttı.

Sonrasında nefes nefeseydiler, vücutları terden kaygandı. Hades kollarında Persephone'yle birlikte kendini yatağa sırtüstü bıraktı. Persephone kendini sersemlemiş, kemiksiz ve öyle mutlu hissediyordu ki kahkaha atmaya başladı.

"Performansıma güldüğünü düşünmekten sakınacağım kanıcığım," dedi Hades.

Bu onu daha çok güldürdü.

"Hayır," dedi Persephone. Ona bakabilmek için başını kaldırdı.

Adamın yüzünde gerginlikten eser yoktu ve gülümsemesi rahat görünüyordu, dudaklarında sadece onun için kondurduğu tembel gülümsemesi vardı. Persephone uzanıp parmaklarını onun alnına ve yanağına değdirdi. Sonra başını göğsüne dayadı. "Sen her şeysin."

Hades yan uzanıp yüz yüze olmak için döndü, bacakları birbirine karıştı.

"Sen benim her şeyimsin," dedi Hades. "İlk aşkım, karım, Yeraltı Dünyası'nın ilk ve son Kraliçesi."

Kelimeler ona çarpıverdi, her biri kimliğinin bir parçasıydı. Geçmişinin küllerinden yaratmış olduğu bir kimlikti. Güzeldi ve nefes kesiciydi.

Ağırlaşan göz kapakları, o kelimelerin tekrarıyla kapandı: Tanrıça. Eş. Kraliçe.

BÖLÜM 33

Kaçırılma ve Maskenin Düşmesi

Persephone uyandığında, Hades'in vücudu onunkine sıkıca yapışmıştı.

Keyifle gülümseyip vücudunu esnetti, kıçını Hades'in aletine bastırdı. Tanrı belini daha sıkı tuttu.

"İstiyor musun?" diye mırıldandı, sesi uykuluydu.

Persephone onun kollarında kıvrılıp bacağını kalçasının üstüne attı, elini aletine götürdü. Ön sevişme için beklemedi, kendini pervasız, sıcak ve hazır hissederek doğrudan daldı. Hades inledi; bulundukları pozisyon onun girip çıkmasını engelliyordu. Onun yerine birbirlerine sürtünüyor, yavaşça öpüşüyor ve ağır ağır soluyorlardı. O halde ne kadar uzun süre kalırlarsa hareketleri o kadar çaresizleşti ve Persephone'nin gözleri çırpınarak kapandı.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," dedi Hades ve Persephone gözlerini açtı. Persephone boşalana kadar göz göze kaldılar ve Hades de peşinden geldi.

Sonrasında da kalktılar ve sanki hiçbir değişiklik olmamış gibi, sanki Hades'in karısı ve Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi değilmiş gibi güne hazırlanmaya koyuldular. Hem böylesine aynı hem de farklı hissetmek tuhaftı.

"Sessizsin," dedi Hades. Tamamen giyinmiş bir halde şöminenin yanında, elinde viski kadehiyle duruyor, onun kalın çorabını baldırından yukarı çekişini izliyordu. Persephone onun gözlerine baktı.

"Sadece bunun ne kadar gerçeküstü olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ben senin karınım."

Hades içkisinden bir yudum aldıktan sonra bardağını kenara bıraktı, yüzünü avuçlarının arasına almak için yaklaştı.

"Gerçeküstü," dedi Hades.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

Bir an için, Hades sessiz kaldı ve sonra konuştu.

"Seni elimde tutmak için her şeyi yapacağımı," diye cevap verdi.

Adamın sözleriyle birlikte, içine soğuk bir gerçeklik yerleşti.

"Zeus'un bizi ayırmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden, sonra Persephone onun gözlerine baksın diye tanrıçanın başını geriye doğru yatırdı. "Fakat sen benimsin ve seni sonsuza kadar elimde tutmak niyetindeyim."

Hades'in niyetinin bu olduğuna hiç şüphesi yoktu ama sözleri yüreğinde kara bir iz bıraktı. Persephone kâhinin kısa ve basit sözlerini düşündü: *Güçlü bir birleşim, bizzat Zeus'tan daha güçlü bir tanrı yaratacak bir evlilik olacak.* Persephone, devrilmesinin öngörüldüğü kehanetlerle Zeus'un nasıl başa çıktığını biliyordu: tehdidi ortadan kaldırarak.

"Neden bizi rahat bırakmayacağını düşünüyorsun?" diye sordu Persephone.

"Benim olduğum kişi yüzünden," dedi Hades. "Bana meydan okuması başka bir tanrıya meydan okuması gibi değil. Ben üç büyükten biriyim, gücümüz denk. Beni nasıl cezalandıracağına karar vermek için düşünmesi gerekecek."

Persephone yine korku hissetti.

Hades alnına bir öpücük kondurdu. "Endişe etme, sevgilim. Her şey yoluna girecek."

"Eninde sonunda," dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek.

Annesinin fırtınası hâlâ sürüyordu ve şimdi Hades'le evliliklerinin haberi çıkınca durumun ne kadar kötüleşeceğini merak etti.

"Seni işe götüreyim mi?" diye sordu Hades.

"Hayır," dedi. "Sybil'le kahvaltı edeceğim."

Hades kaşlarını havaya kaldırdı. "Ona evlendiğimizi söyleyecek misin?"

"Söyleyebilir miyim?"

Persephone katılanlar dışında herhangi birine nasıl anlatacaklarından emin değildi. Yine de başından beri ilişkilerini bilen Sybil'e söylememek yanlış geliyordu.

"Sybil güvenilirdir," dedi Hades. "Bu onun en önemli niteliklerinden biri."

"Çok sevinecek," dedi sırıtarak.

Nevernight'ın dışına ışınlandılar, Antoni çoktan orada bekliyordu. Araç sıcaktı, egzozdan çıkan ısı, soğuk havayla buluşunca yoğun dumana dönüşüyordu. Antoni arka kapının dışında durdu, ellerini önünde kavuşturdu.

"Günaydın lordum, leydim," dedi gülümseyerek, nazik bakan gözünün kenarları kırıştı.

Persephone genişçe gülümseyerek, "Günaydın!" dedi.

Hades, "Bu akşam görüşürüz karıcığım," dedi ve onu çekip öptü. Sonra kapıya uzanıp araca binmesine yardım etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Persephone.

Hades, "Seni seviyorum," dedi ve kapıyı kapattı.

Antoni şoför koltuğuna sıkıştı.

"Nereye leydim?" diye sorup dikiz aynasından baktı.

"Ambrosia & Nectar."

"Tabii. En beğendiğim yerlerden biri," dedi arabayı çalıştırırken ve caddeye çıktı. "Sanırım tebrik etmeliyim. Düğün çok güzeldi."

Persephone kızarmadan edemedi. "Teşekkür ederim, Antoni. Hâlâ havalarda uçuyorum."

"Çok memnun olduk," dedi. "Bugünün gelmesini uzun zamandır bekliyorduk."

En başından beri, Hades'e hayranlık duyan herkes onun mutluluğunu çok yoğun şekilde yaşamıştı. Persephone'nin onun mutluluğunun bir parçası olması göğsünü gururla dolduruyordu.

Hades onu seçmişti ve onu seçmeye de devam edecekti.

Kader Tanrıçaları, kaderimizi sökseydi bile sana dönmenin bir yolunu bulurdum.

Bu kelimeler kalbini doldurup atmasını sağladı, kimsenin inkâr edemeyeceği bir gerçekti bu.

Ambrosia & Nectar'a varmaları çok sürmedi. Burası, geri dönüştürülmüş mermer bloklarından yapılmış ufak, modern bir restorandı. Antoni araçtan çıkmasına yardım etti ve ona kapıyı açmak için birkaç adım yürüdü.

"Teşekkürler Antoni."

"Ne demek... kraliçem."

Birbirlerine gülümsedikten sonra, Persephone kafeye girdi.

İçerisi sıcak ışıklandırması, ahşap tonları ve yumuşak otur-

ma alanlarıyla rahat bir alandı. Yerine geçince bir kahve söyledi ve Sybil'e geldiğini haber vermek için telefonunu çıkardı.

Beklerken tabletini çıkarıp *New Athens Gazetesi*'nden başlayarak sabah haberlerini okumaya koyuldu. Helen'in yazmış olduğu son iki makaleye bakınca ön sayfada nelerin yayımlanmış olabileceği düşüncesiyle zaten endişeliydi ama bugün gördüğü şeyi beklemiyordu.

ÖLÜMLÜYÜ OYNAYAN TANRIÇA: PERSEPHONE ROSI HAKKINDAKİ GERÇEK

Persephone titrek bir nefes aldı ve okurken kalbi acı verecek biçimde çarptı.

> Persephone Rosi, dört yıl boyunca bir üniversite öğrencisi, bir gazeteci ve bir girişimci olarak rol yaptı. Kendini gerçeğe adadığını, adaletsizlik yapan ilâhları ortaya çıkaracağını, geri kalanımız gibi acı çeken bir fani olduğunu iddia etti ama işin aslı, o bunların hiçbiri değil, hatta ölümlü bile değil.
>
> Persephone, Hasat Tanrıçası Demeter'den doğma bir tanrıça.

Makale, araştırmalarının şu soruyu sorarak başladığını iddia ederek devam ediyordu: Hades gerçekten de bir ölümlüyle evlenir miydi? Onun da ötesinde, Persephone'nin yaptığı işe saldırıyorlardı.

> Hades'i düzenbazlıkla suçladı ama makalelerini yazdığı süre içinde Ölüler Tanrısı'na âşık oldu. Apollo'nun kadınları taciz etmesi hakkında yazdı ama halkın öfkesi fazla

gelince sessizliğe gömüldü. Şimdiyse sıklıkla Muzik Tanrısı'yla dışarıda gezerken görülüyor Persephone'nin tanrıları ifşa etme teşebbüsleri, alt seviyedeki bir tanrının, bir Olympos'lunun seviyesine ulaşma çabasından fazlası değilmiş gibi görünüyor.

Son cümlesi, Persephone'nin içindeki hiddeti tutuşturdu. Çoğunlukla da bunun Helen'in kendi gerçeği olduğunu bildiği içindi. Yükselme arayışında olan kendisiydi ve yanlış tarafı seçmişti.

Persephone başını kaldırıp baktığında insanların onu izlediğini fark etti. Rahatsız olmaya başladı ve saati kontrol etti. Sybil neredeyse on beş dakika gecikmişti ve Persephone'nin mesajına cevap vermemişti. İkisi de ona göre davranışlar değildi.

Tekrar mesaj attı: *İyi misin?*

Sonra aradı ve araması doğrudan sesli mesaja düştü.

Tuhaftı.

Persephone telefonu kapatıp Alexandria Tower'daki Ivy'yi aradı.

"Günaydın Leydi Persephone," dedi.

"Ivy, Sybil geldi mi?"

"Henüz gelmedi," dedi. "Fakat hemen kontrol edeceğim."

Nymph onu beklemeye aldı ve Persephone beklerken, karnı korkuyla buruldu. Sybil'in işe gitmediğini anlamıştı bile. Kimse Ivy'yi geçip gidemezdi, nymph telefona geri döndüğünde doğruladığı bir gerçekti bu.

"Henüz gelmemiş, leydim. Geldiğinde aramamı ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Kısa süre sonra orada olacağım."

Persephone telefonu kapatıp kaşlarını çattı. Karnındaki çalkalanma hissi hoşuna gitmedi. Ciğerlerini kaplıyor, nefes almasını ve yutkunmasını zorlaştırıyordu.

Belki de geceyi Harmonia ile geçirdi. Belki zaman kavramlarını yitirdiler.

"Zofie." Persephone Amazon'un adını söylediği anda kadın ortaya çıktı. Ona bakanlar şaşkınlıkla nefesler aldılar ama Persephone onları görmezden geldi.

"Efendim, leydim?"

"Harmonia'nın yerini tespit edebilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Zofie. "Binaya kadar size eşlik edeyim mi?"

"Hayır, Harmonia'yı mümkün olduğunca çabuk bulmanı tercih ederim."

"Emredersiniz," deyip kayboldu.

Zofie onları bulacak, diye düşündü.

Bu düşüncelerle kendini teselli etmeye çalışarak kahvesinin parasını ödedi ve soğuk havada Alexandria Tower'a doğru yürüdü. Oraya vardığı anda yüzünü karıncalandırıp donmuş tenini eriten ısıyı hoş karşıladı.

"Leydi Persephone," dedi Ivy. "Bayan Kyros'u arıyorum ama telefonu kapalı görünüyor."

Onun Harmonia ile birlikte olduğuna tamamen inanmasını engelleyen tek şey buydu. Sybil'in telefonu asla kapalı olmazdı.

Belki şarj aletini unutmuştur, diyerek mantık yürüttü. Yine de korkusu arttı.

"Birkaç dakikada bir tekrar deneyeceğim," dedi Ivy. "Masanıza kahve bıraktım."

"Teşekkürler, Ivy."

Persephone üst kata çıkıp ofisine girdi. Tam ceketini çıkarmaya koyulduğu sırada, masasının etrafından dolanıp da ufak, siyah bir kutuyu fark edince duraksadı. Üzerinde kırmızı bir kurdele vardı ve kahvesinin yanında duruyordu. Ivy bir hediye bırakıp hiçbir şey söylememiş miydi? Kutuyu aldı ve altındaki

yapışkanlığı hissettiğinde kafası daha da karıştı. Sonra ne olduğunu fark edince dehşete düştü.

Kan.

"Günaydın—" Persephone'nin ofisine girip de masasındaki kırmızı lekeyi gören Leuce'un sesi aniden kesildi. "O... *kan* mı?"

Persephone için nefes almak birden çok zorlaştı ve kulaklarında canını yakan bir çınlama oluştu.

"Leuce. Ivy'yi getir."

"Tabii ki."

Persephone kutuyu temkinli bir şekilde tuttu, elleri titriyordu. Kurdeleyi çekip kapağı kaldırdı. İçinde beyaz, kanla lekelenmiş bir kâğıt vardı. Kâğıtları aralayınca kesilmiş bir parmak buldu. Boğazının dibinde bir sızı baş gösterdi ve kutuyu atıp masasından uzaklaştı.

Tam o anda Ivy ve Leuce geri döndü.

"Ne oldu, leydim?"

Persephone gözyaşlarının birikmeye başladığını hissedebiliyordu.

"Bu sabah kahvemi getirdiğinde bu kutu burada mıydı?"

"Şey... evet," dedi Ivy. "Hades'ten olduğunu düşündüm."

"Ofisime giren başka biri oldu mu?" Persephone bir nymph'ten diğerine baktı ve aynı anda cevap verdiler.

"Hayır," dediler.

"Ben geldiğimde kapın kapalıydı," dedi Leuce.

Persephone başının döndüğünü hissetti ve zihni hızla çalıştı. Gözleri tekrar kutuya ve kâğıdın arasından görünen kül gibi uzva çevrildi.

"Sybil'i kontrol etmem lazım."

"Persephone, bekle—"

Beklemedi.

Sybil'in dairesine ışınlandı ve kendini kâhinin oturma odasının ortasında buldu. Tamamen darmadağınık edilmişti, sehpası parçalar halindeydi, televizyonu kırılmıştı. Televizyonun asılı durduğu konsolun kapakları menteşelerinden sökülmüş gibi görünüyordu. Perdeler kornişlerinden koparılmıştı. Yerler kırık camlarla kaplıydı. Bu kaosun içinde titreyen, kanepeye kıvrılmış bir şeyi fark etti: Opal, Harmonia'nın köpeği. Persephone onu kollarına aldı. "Her şey yolunda," diye yatıştırdı ama kendisi bile sözlerine inanmadı. Dairenin kalanını keşfetmeye başladı.

"Sybil!" diye seslendi, koridorda ilerlerken parçaların üstüne basıyordu. Büyüsü avuçlarında toplanıyordu, hisleriyle uyumlu kıpır kıpır bir enerjiydi. Banyoyu kontrol etti ve aynanın kırıldığını gördü, lavaboya kan sıçramıştı. Gözleri küvete kaydı, duş perdesi kapalıydı. Bu defa yaklaşırken zaman yavaşlamış gibiydi, elindeki büyüsü sıcaktı.

Perdeyi hızla çekti ama küveti boş, lekesiz halde buldu.

Yine de banyodan çıkarken diken üstündeydi, Sybil'in yatak odasına doğru ilerledi. Kapı aralıktı, tekmeleyip biraz daha açtığında odayı yıkılmış halde buldu ama Sybil'den iz yoktu.

Sybil yoktu.

Sonra sahte kâhinin ettiği lafı hatırladı.

Tek dostun kaybı seni birçoğunu yitirmeye götürecek... ve sen, gecenin ele geçirdiği kor alev, sen parlamayı bırakacaksın.

Ben.

Persephone Zofie'yi çağırıp Opal'i ona verdikten sonra Four Olives'e ışınlandı. Ben'in çalıştığı ve Sybil'le tanıştığı restorandı. Onun ortaya çıkıp kalabalığı gözleriyle taramasıy-

la hızla nefes alanlar oldu. Faniler onun fotoğraflarını çekmek veya onu kayda almak için telefonlarını çıkardı.

"Hayır," diye emretti ve tüm mekâna bir güç dalgası yolladı. Aniden tüm telefonlardan minik fidanlar çıktı. Bazı faniler şok içinde telefonlarını attı, kimileri de konuştu.

"O bir tanrıça!"

"Anlatılanlar doğru!"

Persephone onları görmezden gelip Ben'i aramaya koyuldu, tam da yemekle dolu bir servis tepsisiyle mutfaktan çıkıyordu. Persephone'yi görünce durdu ve mavi gözleri büyüdü. Tepsiyi düşürdü ve mutfağa geri girmek için döndü ama bunun yerine yere yığıldı, ayak bilekleri altından çıkan ince köklerle yerine sabitlenmişti.

Persephone ona doğru gitti. Her adımda öfkesinin –ve gücünün– arttığını hissetti.

"O nerede?" diye sordu yaklaşırken. Önüne gittiğinde adam serbest kalmak için çırpmıyordu, parmakları giren kıymıklar yüzünden kanıyordu. "Sybil nerede?"

"B-ben bilmiyorum!"

"O kayıp. Evi darmaduman ve sen onu takip ediyor da olabilirsin. Ne yaptın?"

"Hiçbir şey, yemin ederim!"

Büyüsü arttı ve adamın ayak bileklerini kavrayan sarmaşıklar el bileklerini de sardı, hızla büyüyerek boynuna kadar dolandılar.

"Bana doğruyu söyle! Kehanetini kanıtlamak için mi onu aldın?"

"Asla! Sana duyduğum şeyleri söyledim. Hayatım üzerine yemin ederim."

"O zaman hayatını ellerimde tutuyor olmam iyi bir şey," dedi ve sarmaşıklar adamın boynunu daha da sıktı. Ben'in gözleri büyüyüp pörtlekleşti ve alnındaki damar belirginleşti.

"O şeyleri sana kim söyledi? Tanrın kim?"

"D-Demeter," diye soludu. Önünde rengi gittikçe mora çalarken zorlukla konuşabildi.

"Demeter mi?" diye tekrarladı ve faninin boğazını serbest bıraktı.

Ben zorlukla nefes alarak yan devrildi. Yüzünden gözyaşları akarken yerde süründü, elleri ve ayakları hâlâ bağlıydı.

"Kim olduğumu biliyordun," dedi Persephone.

Ben'in Sybil'e yanaşmak için bir sebebi vardı çünkü Sybil *Persephone'ye* yakındı.

Bana garezi olan birinin sana zarar vermeye çalışması sadece an meselesi.

Bunlar Hades'in söylemiş olduğu sözlerdi ve ilişkilerinin bilinmesiyle birlikte sahip olduğu bir korkuydu. Persephone o kelimelerin kendisi için de doğru olacağım hiç düşünmemişti.

"Bana her şeyi anlat!" dedi Persephone.

Ben sürünerek uzaklaşmaya yeltendi ama sarmaşıklar tarafından yerinde tutuldu.

"Anlatılacak bir şey yok! Sana kehaneti verdim!"

"Sen bana kehanet *vermedin*. Sen bana annemin tehdidini verdin," diye köpürdü.

"Bana sadece söylemem için sözler verildi," diye ağladı. "Sybil'i annen tehdit etti, ben değil!"

Persephone ona bakarken adamın altında bir ıslaklığın belirdiğini fark etti. Fani altına işemişti ama onu gerçeği söylediğine ikna eden şey korkusu değildi. Gerçek bir kâhin olduğuna inanıyor olmasıydı, annesi için bir araçtan başka bir şey olmadığının farkında değildi.

"Lafıma güven, fani, eğer Sybil'e bir şey olursa yeraltının kapılarında seni bizzat karşılayacağım ve Tartarus'a kadar sana eşlik edeceğim."

Cezası vahşi olacaktı ve birkaç uzvun koparılmasını içere-
cekti.

Sonrasında Persephone doğruldu, öfkesi daha çok kedere benzeyen bir şeye dönüşüyordu. Sybil'i bulamazsa ne yapardı? Ben tek ipucuydu. Ardından bakışları kafedeki diğer fanilere kaydı ve bazılarının ona dik dik baktığını, diğerlerininse son dakika haberlerinin yayınlandığı televizyona odaklandığını gördü.

Amansız Çığ Felaketi,
Binlerce Kişinin Öldüğü Düşünülüyor

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Ölümcül çığın sebebinin yoğun kar yağışı olduğu düşünülüyor, Sparta ve Thebes şehirleri yüzlerce metre karın altına gömüldü. Kurtarma ekipleri yola çıktı."

Persephone'nin tüm vücudu öfke ve büyüyle ısındı.

Sonrasında kafasına bir şey çarptı. Bir portakalın yere çarpıp yuvarlandığını görmek için tam vaktinde döndü.

Başını onun geldiği yöne çevirdiğinde bir adam, "Tanrı siken!" diye bağırdı.

"Bu senin hatan!" diye bağırdı başka bir kadın. Tabağını alıp Persephone'ye fırlattı. Tabak koluna çarptıktan sonra yere düşüp parçalara ayrıldı.

Peşinden daha fazla yiyecek, nesne ve söz geldi.

"*Yaban sıçanı*," diye bağırdı bir başkası ve kahvelerini ona serptiler.

Yer sarsılmaya başladı. Persephone eğer buradan ayrılmazsa binayı yıkacağını anladı ve saldırılarına rağmen bu insanlar ölümü hak etmiyorlardı. Televizyona son bir bakış daha attıktan sonra ışınlandı.

BÖLÜM 34

Tanrılar Arasında Savaş

Persephone çığ bölgesine gitti, kilometrelerce uzanıyordu. Her yönden parlak beyaz bir örtüyle kaplıydı. Şehre dair izler vardı; devrilmiş binalar, kırılmış ağaçlar, karın arasından çıkıntı yapan tahta ve metal parçaları ama en kötü kısmı sessizlikti. Ölümün –sonun– sesi.

Yıkımın ortasında saçlarına ve kıyafetlerine yapışmış yiyecek parçalarıyla dururken içinde bir şeyler hareketlendi; annesinin hükmünü tamamen sona erdirme arzusu. Büyüsüne, etrafında yaşama dair ne varsa onun için uzandı, enerjisini öfkesinden, içindeki intikam arzusuyla dolu karanlıktan aldı ve o zamana kadar yaratmak istediği her güzel şeyi düşünerek serbest bıraktı. Annesinden korumak istediği nymph'leri, büyütmek istediği çiçekleri, kurtarmak istediği hayatları.

Büyü, duygulardan bir barajın arkasında birikmişti ve patladığında, gözlerini yaşartan, tenini yakan parlak bir ışık dal-

gasıyla dışarı taştı. Ayaklarının altındaki kar erimeye başladı ve çığın korkunçluğunda, enkaz ve yıkımın ortasında çimenler büyüdü, çiçekler açtı ve ağaçlar doğrulup tomurcuklandı. Hatta emriyle gökyüzü bile ayrıldı, bulutlar aralanıp mavi göğü gösterdi.

Ardından yerden sarmaşıklar fışkırdı, binaları ve evleri kaldırıp doğrultuyor, yapıları yeşil bitkilerle ve tomurcuklanan çiçeklerle tamir ediyorlardı. Manzara artık beyaz bir çölü ya da metalden bir şehri andırmıyordu, rengârenk bir orman ve hoş kokulu çiçekler, zümrüdî bitkiler ve saf, parlak güneş ışığı vardı.

Yine de sessizlik hüküm sürdü ve aklının gerisinde oynayan yeni bir his belirdi, tıpkı orada kıpırdayan hayata benzer bir şeydi. Ancak bu karanlıktı, duman gibiydi, kışkırtıyor ve alay ediyordu.

Bu ölümdü.

Bu dünyanın bir kısmına hayat verebilirdi ama hepsine değil.

Kederiyle öyle dikkati dağılmıştı ki gökyüzünden gelen korkunç bir güç hissetti. Hem kötü hem saftı, ruhunu kaplayıp kollarındaki ve ensesindeki tüyleri havaya dikti. Sonra gökten Olympos'lular inip etrafında daire şeklinde durdular. Apollo ve Hermes dışında, onlar Persephone'nin iki yanına, sanki savunmadaymış gibi hafifçe önüne indiler.

Hermes'in üzerinde altından zırhı ve deri göğüslüğü vardı. Miğferindeki bir çift kanat, sırtından çıkanlarla uyumluydu. Yanındaki Apollo'nun üzerinde de benzer bir kıyafet vardı ancak onunkinin üstünde güneş patlamasına benzeyen, bir dizi çıkıntı olan bir hale vardı.

Hermes omzunun üstünden bakıp sırıttı.

"Selam Sephy," dedi.

"Selam Hermes," dedi sessizce. Tanrıların varlıklarından ne

çıkarması gerektiğinden emin değildi ama iyi bir şey olmadığından emindi.

Tam karşısında, göğsü çıplak Zeus duruyordu, üzerinde perilerin niyetine giydiği post ve *pteruges* denilen, deri parçalarından yapılmış bir etek vardı. Onun yanında gümüş, altın ve deriyle karışık bir zırh giyen Hera vardı. Persephone'nin Zeus korkusuna rağmen, Evlilik Tanrıçası'nın da savaşa aç olduğunu hissetti. Sonra yırtıcı bir hayvan gibi bakan Poseidon vardı. Onun da göğsü çıplaktı ve beyaz bir tunik giyiyordu, tuniği altın ve turkuaz renkli bir kemerle yerinde duruyordu. Elinde üç dişli mızrağını tutuyordu, kötülükle parıldayan bir silahtı. Ares de oradaydı, parlak kırmızı pelerini ve tüylü miğferi rüzgârla uçuşuyordu. Sonra bir de Aphrodite vardı, altın rengi ve pembemsi renklerin içindeydi ve Artemis'in yayı sırtında asılıydı. Persephone onun gergin olduğunu, işaret verildiği anda silahına uzanmaya hazır olduğunu söyleyebiliyordu. Athena tamamen pasif olmasa da asil görünüyor ve savaş için giyinmeyen tek tanrıça olan Hestia'nın yanında duruyordu.

Annesi eksik olan tek Olympos'luydu... ve Hades.

Sonra onun mutlak varlığını hissetti. Öyle nefis bir karanlıktı ki beline dolanırken adeta yuva gibi hissettirdi ve birdenbire onu sağlam göğsüne doğru çekti. Persephone başını geriye yatırdı, Hades dudaklarını kulağına yaklaştırırken sakalının yanağını çizdiğini hissetti.

"Sinirli misin sevgilim?"

Nefes nefese, "Birazcık," diye cevap verdi.

Şakacı yorumuna rağmen, tanrının vücudundaki gerginliği hissetti.

"Oldukça büyük bir güç gösterisinde bulundun, küçük tanrıça," dedi Zeus.

"Bana bir daha küçük deme." Persephone, Fırtına Tanrısı'na dik dik bakarken, tanrı onun öfkesine güldü. "Neden güldüğünü bilmiyorum," diye devam etti. "Daha önce saygı göstermeni istedim. Bir daha söylemeyeceğim."

"Kralını tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Hera.

"O *benim* kralım değil," dedi Persephone.

Zeus'un gözleri karardı. "O tapınaktan ayrılmana asla izin vermemeliydim. O kehanet çocuklarınız hakkında değildi. Sen nin hakkındaydı."

"Bırak peşini, Zeus," dedi Hades. "Bu senin için iyi sonuçlanmayacak."

"Tanrıçan bütün Olympos'lulara karşı bir tehdit," diye cevap verdi Zeus.

"*Sana* karşı bir tehdit," dedi Hades.

"Uzaklaş Hades," dedi Zeus. "Seni de yok etmekte tereddüt etmem."

"Eğer onlara karşı savaş açacak olursan, bana karşı da açarsın." Sözler Apollo'dan çıktı, ellerinde altından bir yay belirdi.

"Ve bana," deyip kılıcını çekti Hermes.

Kati bir sessizlik oldu.

Sonra Zeus, "İhanet mi edeceksiniz?"

"Bu ilk olmaz," dedi Apollo.

"Gücüyle seni yok edebilecek bir tanrıçayı mı koruyacaksın?" diye sordu Hera.

"Hayatım pahasına," dedi Hermes. "Sephy benim arkadaşım."

"Benim de," dedi Apollo.

"Ve benim de," diyen Aphrodite aralarından ayrıldı ve Persephone'nin yanına geçti. Apollo'nun yanında dururken Hephaestus'un adını seslendi ve Ateş Tanrısı ortaya çıkıp onun yanındaki boşluğu doldurdu.

"Ben savaşmayacağım," dedi Hestia.

"Ben de öyle," dedi Athena.

"Korkaklar," dedi Ares.

"Savaş, kan banyosu dışında bir şeye hizmet etmeli," dedi Athena.

"Kâhin konuştu ve bu tanrıçanın bir tehdit olduğunu söyledi. Savaş, tehditleri ortadan kaldırır."

"Barış da öyle," dedi Hestia.

İki tanrıça ortadan kayboldu, sonrasında Zeus, Hera, Poseidon, Artemis ve Ares onların karşısında kaldı.

"İstediğinin bu olduğundan emin misin, Apollo?" diye sordu Artemis.

"Seph mecbur olmamasına rağmen bana bir şans verdi. Ona borçluyum."

"Verdiği şans hayatına değer mi?"

"Benim durumunda mı?" diye sordu. "Evet."

"Bundan pişman olacaksın, küçük tanrıça," diye söz verdi Zeus.

Persehpone'nin gözleri kısıldı.

"Bana küçük deme *dedim*."

Gücü harekete geçip Zeus ile diğer Olympos'luların ayaklarının altındaki toprağı yardı. Açılan boşluğa düşmemek için sıçradılar, rahatlıkla havaya yükseldikten sonra saldırıya geçtiler. Zeus Persephone'yi çarpmak niyetindeydi ve ilk saldırısı güçlü bir yıldırım şeklinde gelip ayaklarının dibine çarptı, toprağın sarsılmasına sebep oldu.

"Annen gibi dik kafalısın," diye hırladı Zeus.

"Sanırım aradığın kelime kararlı olacaktı," dedi Persephone.

Zeus kolunu geriye çekti ama onu çarpmak yerine kolu keskin dikenlerden bir duvarla buluştu ve dikenler parçalandı. Yine de Persephone'nin tanrının darbesinden kaçacağı bir

bariyer yaratmayı başardı. Persephone geri çekilirken Hades aralarına girdi, gizlenme büyüsü akarak yerini siyah bir zırha bıraktı ama ondan akan gölgeler Zeus'a doğru atıldı. İlki vücudundan geçmeyi başarıp onu geriye doğru sendeletti ama toparlanıp diğer ikisini kollarındaki kelepçelerle geri püskürttü.

"Kadınların kuralı, Hades, onlara asla kalbini vermemendir."

Persephone'nin Hades'in ne söylediğini merak edecek vakti olmadı çünkü ikiliden geriye doğru sendelerken, üç dişli mızrağını ona doğru sallayan Poseidon'la karşı karşıya geldi. Persephone çekilmeye çalışırken mızrağın kenarları, kolunun üst kısmını kesti ve acıyla nefes aldı ama o acıyı iyileşmeye başlamak için kullandı ve yerden sarmaşıkları çağırıp onun mızrağına doladıktan sonra Poseidon'ın ellerinden çekti. Tanrı anında öfkeye kapıldı elini sarmaşıklara geçirip silahını geri aldı ve yere vurdu. Toprak sarsılmaya ve yarılıp açılmaya başladı, Persephone'nin az önce düzelttiği kara şimdi kırıktı. Deniz Tanrısı ile arasında devasa bir çatlak belirdi ve tanrı ona doğru bir adım attığında çatlağın derinlerinden ateş çıktı. Alevden bir kırbaç havada şaklayıp Poseidon'ın boynuna dolanarak onu arkaya doğru fırlattı. Persephone'nin doğrulttuğu, sarmaşıkla kaplı binalardan birine çarptı.

Persephone başta imdadına yetişenin kim olduğunu anlamadı ama sonra Hephaestus'u gördü, gözleri saf güç ve alevle parlıyordu. Persephone'ye arkasını dönüp harabenin içinden parıldayan mızrağıyla ayağa kalkan Poseidon'a döndü.

Aniden Persephone'nin başı geriye doğru çekildi ve Hera'nın acımasız gözleriyle karşılaştı. Tanrıça bir bıçağı kaldırıp onun boynuna dayadı. Persephone Hera'nın eline uzanırken parmak uçlarından dikenleri çağırdı. Tanrıçanın etine derin bir şekilde saplandılar ve Hera çığlık atarak uzaklaştı, elindeki bıçak fırladı. Hera'nın gözleri hiddetle parladı ve Persephone'yi

kolundan tutup kaldırdıktan sonra fırlattı. Persephone bir krater oluşturarak ayaklarının üstüne indi ve zıplayıp içinden çıktığında Hera üstüne gelmeye devam etti. Persephone büyüsünü topladı ve topraktan kararmış dallar çıkıp Hera'nın kolları ile ayak bileklerine dolarak onu havada tuttu. Tanrıça çabaladı ve çığlığı hayvani tondaydı, ta ki sarmaşıklar ağzını da kapatıp sesini kesene kadar.

Persephone'nin, vücudunun yarattığı boşluğun kenarında durduğu, tanrıların getirdiği yıkıma baktığı bir an oldu. Toprak çorak ve çatlaktı, harlı ateşler kara parçasını alevden nehirler gibi ikiye bölüyordu, gökyüzü dumanla doluydu. Tanrıların büyüsü havada ağırdı, kıyamet gibi hissettiren ve gök gürültüsü gibi ses çıkaran bir enerjiydi.

Alanın karşısında Olympos'lular birbirleriyle savaşıyordu. Kılıçlar ve mızraklar çarpışıyor, güçlü büyülerle karşı saldırılar yapılıyordu. Apollo, Ares'in üstüne oklarını salıyordu ve o da mızrağıyla okları bertaraf ediyordu. Hephaestus, ateşten kırbacıyla, Poseidon'ın üç dişli mızrağıyla yaptığı darbe üstüne darbeyi engelliyordu. Artemis ve Aprodite de kılıçlarını çarpıştırıyordu. Bir de Hades vardı, hâlâ Zeus ile azılı bir savaşa tutuşmuş haldeydi. İkili silahlarıyla birbirlerine saldırıyordu; Hades'in iki dişli mızrağı ve Zeus'un yıldırımı. Her çarpışmalarında bir güç patlaması oluyordu ve bu da öfkelerini besliyor gibi görünüyordu.

Persephone ikiliye odaklandı, Zeus'un ayak bileklerini ve kollarını kavramak için büyüsü yükseldi. Tanrı, onun tutuşundan kolayca kurtuldu ama Persephone ısrarcı davrandı ve Zeus öfkeyle kükredi. Hades bu fırsatı kullanıp Zeus'u geriye doğru sendeletene kadar gölgelerini yollayıp durdu. Zeus düşerken, Persephone'nin büyüsüyle birleşen yer açıldı ve tanrı boşluğun

içinde düştü. Toprak ve enkaz yığını deliği doldurarak onu diri diri gömdü.

Yer sarsılmaya başladığı sırada Hades Persephone'ye döndü. Zeus toprağın patlamasıyla yerden çıktı, tanrıları toprak ve taşlarla yıkadı. Tanrıların Kralı'nın elinde yıldırım çatırdadı ve gözleri parladı. Onu gördüğünde ve gücünü hissettiğinde Persephone korkunç bir korkuyla titredi. Zehir gibiydi, midesini ekşitiyordu.

Hades, "Persephone!" diye kükredi.

Yıldırım Persephone'ye hızlı çarptı. Vücudu kontrolsüzce titredi ve uzuvları oldukları haliyle donakaldı. Gözleri kocaman, ağzı açıktı. Sadece menekşe rengi ışık parlamasını görebildi, yanık kıl ve et kokusunu aldı. Şokun etkisini ne kadar çektiğini bilmiyordu ama bir şey oldu, vücudu, başta onu taciz edip duran büyü hissine alışması için değişiyordu ve birdenbire onu kullanabildi. Zeus'un saldırısı sona erdiğinde, Persephone parladığını hissetti, vücudu elektrikle çatırdıyordu. Gökyüzündeki Zeus'a doğru gözlerini kıstı ve adamın büyüsünü sanki kendisine aitmiş gibi toplayıp ona doğru savurdu.

Yıldırım Zeus'a çarparken adamın gözleri büyüdü ve vücudu gökyüzünde seğirdi.

Saldırısı bittiğinde Zeus düştü, dünyayı sarsarak yere çarptı. Persephone'nin görüşü bulandı ve ciğerleri sarsıldı. Hades'i arayarak döndü ama Ares'i altın mızrağını savururken gördü. Mızrak, insanüstü bir güçle havayı yardı, Persephone'nin harekete geçemeyeceği kadar hızlıydı.

Bir salise sonra yere itildi ve döndüğünde Aphrodite'nin vücudunun yere mıhlanmış gibi durduğunu gördü. Mızrak içinden geçip yere saplanmıştı ve Aphrodite'nin bedenine tam ortasından girmişti. Kolları gevşekçe yanlarında sallanıyordu ve ağzından kan damlıyordu.

"Hayır!" Hephaestus'un kükremesi öyle gürültülü ve sağır ediciydi ki savaşı duraksattı. Herkes onun ortalığı yararak, alevler içinde Aphrodite'ye doğru gidişini izledi. Hephaestus mızrağa uzanıp çekerek vücudundan çıkardı. Tek kolunu tanrıçanın omuzlarına doladı ve diğerini de karnına bastırdı.

"Aphrodite—" Ares ayakları yere değince onun adını söyledi. "Benim niyetim—"

"Eğer bir adım daha atacak olursan gırtlağını keserim," dedi Hephaestus.

"Aphrodite," diye fısıldadı Persephone, boğazı gözyaşlarıyla tıkandı. "Hayır."

"Persephone," dedi Hades, bir anda yanında belirip onu ayağa kaldırdı. "Gel."

"Aphrodite!" diye haykırdı.

"Gitmeliyiz," dedi Hades.

"Apollo! İyileştir onu!" diye ağladı Persephone.

Hades onu kollarının arasına aldı.

Ortadan kaybolurken bile, "Hayır!" diye kükrüyordu.

BÖLÜM 35

Bir İyilik

Yatak odalarında belirdiklerinde Persephone hâlâ çığlık atıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Hades. Kollarını daha çok sıkıp onu dik tuttu.

"O mızrağı benim içim yedi," diye ağladı, yüzünü adamın göğsüne gömdü.

"Aphrodite iyi olacak," dedi Hades. "Ölme vakti henüz gelmedi."

O sözleri duymasına rağmen sakinleşmesi biraz zamanını aldı. Gün, daha önce hiç hissetmediği bir coşkuyla güzel şekilde başlamıştı ve hızla kötüye gitmişti. Sybil hâlâ kayıptı, o çığın altında binlerce kişinin cenazesi gömülüydü ve Olympos'lular artık bölünmüştü.

Hades, "Otur," diyerek onu yatağın kenarına çekti.

"Hades, burada kalamayız," dedi Persephone. "Sybil'i bulmamız lazım."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece iyi olduğundan emin olayım," dedi.

Persephone'nin alnı kırıştı. Kendini iyi hissediyordu, sonra başını eğip gömleğine baktığında kanla kaplı olduğunu fark etti.

"Ben iyiyim. Kendimi iyileştirdim."

"Lütfen."

Sessizce, nefes alır gibi söyledi, o yüzden Persephone başını sallayıp gömleğinin düğmelerini açmasına izin verdi. Hades, herhangi bir iz bulunmayan tenini görünce rahatlamış gibi göründü.

"Hades." Yüzüne uzanmaya davrandı ama Hades ayağa kalktı.

"Sikeyim!" diye haykırdı.

Persephone irkildi.

"Senin için böyle bir şeyi hiç istemedim," deyip parmaklarını açılmış saçlarının arasından geçirdi.

"Hades, bu senin hatan değil."

"Seni bundan korumak istedim."

"Tanrıların bugünkü davranışları konusunda senin hiçbir kontrolün yoktu, Hades." Hades gözlerini kaçırdı, dik dik bakıyordu, çenesi seğiriyordu. "Gücümü kullanarak bir seçim yaptım. Zeus da beni öldürmek için seçim yaptı."

"Onu mahvedeceğim."

"Buna hiç şüphem yok," deyip ayağa kalktı. "Bunu yaptığında ben de yanında duracağım."

Hades'in hayır demesini bekledi ama bunun yerine uzanıp yanağını okşadı.

"Yanımda," diye tekrarlayıp elini indirdi. "Sybil'den bahset."

Persephone bu sabah masasında bulduğu şeyden –kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış, içinde Sybil'in parmağı olan siyah kutudan– bahsetti.

"Sybil'e ait olduğundan emin misin?"

"Evet." Persephone Sybil'in enerjisini biliyordu ama ayrıca kanlı tırnaktaki ojeyi de tanımıştı.

"Şimdi nerede?"

"Hâlâ ofisimde." Sybil'in dairesini kontrol etmek için ayrıldığında yanına almayı düşünemeyecek kadar kafayı yemişti.

"Geri almamız gerekecek," dedi Hades. "Hekate bize en azından parmağın nerede kesildiğini söyleyecek bir takip büyüsü yapabilir."

Sybil'in kaçırılmasından ve aslında işkence görmüş olması hakkında böyle sıradan bir olaymış gibi konuşuyor olmalarına inanmakta zorlandı. Olayın gerçekliği, Persephone'yi hiddetli bir titremeyle sarstı.

"Orada değilse ne yapacağız?" diye sordu Persephone.

"Bir şey diyemem," diye cevap verdi Hades. "İzini sürdüğümüzde ne bulacağımıza bağlı."

Persephone, Sybil'in niçin kaçırıldığını biliyordu. Onu çekmek istyorlardı ama nereye? Persephone, annesinin Ben'e verdiği kehanete bakınca kaçırılmanın Demeter'in fikri olduğundan şüphelendi ama onu kaçıran kimdi? Adonis, Harmonia ve Tyche'ye merhametsizce saldıran insanlar mıydı?

"Gel. Acele etmeliyiz. Olympos'luları nasıl bıraktığımızı düşünürsek Yeraltı Dünyası'nın dışında çok fazla vakit geçirmemeliyiz."

Ofisinde belirdikleri anda, Persephone bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Yanındaki Hades kasıldı ve belini daha sıkı tuttu. Sybil'in parmağının uzun süre beklediği kutudan geriye masasmda kurumuş, kanlı bir dikdörtgen kalmıştı ve parmak yoktu. Gözlerimi kanepeye çevirince Theseus'u orada otururken buldu. Onunla tanıştığı zamandaki haline fazlasıyla

benziyordu, şimdi daha da rahattı. Bacak bacak üstüne atmıştı, kollarını koltuğun arkasına koymuştu.

Persephone kaşlarını çattı. "Sen."

Yarı tanrı eğleniyor gibi göründü, mavi gözlerinin üstündeki kara kaşları havaya kalktı.

"Ben," derken dudakları pis bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sybil nerede?" diye sordu Persephone.

"Burada işte," deyip parmağı havaya kaldırdı.

Persephone'nin gözleri karardı.

"Ondan ne istiyorsun?"

"Senin işbirliğini," dedi Theseus. "İyiliğimin karşılığını aldıktan sonra ihtiyacım olacak."

İyilik mi?

Bu kelime Persephone'nin kanının buz kesmesine sebep oldu.

Yarı tanrının gözleri Hades'e çevrildi ve korkunç bir sessizlik oldu. Theseus her neyi almaya geldiyse Hades'in onu tutuşu sıkılaştı, parmaklarını acı verecek biçimde yanına sapl̇yordu. Persephone tanrıya baktı ama sadece yarı tanrıya dik dik bakarken çenesinin altını görebildi.

"Ne iyiliği?" diye sordu Persephone.

"Hades'in bana bir iyilik borcu var," diye açıkladı Theseus, sesi hâlâ çok rahattı. "İlişkinizi kurtarmak için yardım ettiğim için."

"Neden bahsediyor?" Persephone tekrar Hades'e baktı. Hades cevap vermeyince adını fısıldadı. "Hades?"

Hades dişlerini sıkarak, "Yanlış ellere düşen bir kutsal emaneti bana geri getirdi," dedi. Sonra niçin böylesine büyük bir armağanı bağışlaması gerektiğini açıklamak ister gibi ekledi, "Öyle bir parçanın sebep olabileceği yıkımı öğrendin."

Öğrenmişti. Emanetler Harmonia'nın yaralanmasına ve Tyche'nin ölümüne sebep olmuştu.

Persephone'nin gözleri Theseus'a çevrildi, adam ahlaksızca gülümsüyordu. Adamın bundan zevk aldığını fark etti tiksintiyle.

"Ondan ne istiyorsun?"

Sanki bu çok açıkmış gibi yarı tanrı, "Seni," diye cevap verdi.

"Beni mi?" diye tekrarladı Persephone.

"Hayır," dedi Hades ve Persephone onun büyüsünün belirdiğini hissetti.

"İyilik borçları bağlayıcıdır, Hades," dedi Theseus. "İsteğimi yerine getirmekle yükümlüsün."

"İyilik borçlarının doğasını bilirim, Theseus," diye tısladı Hades.

"İlâhi ölümle mi yüzleşeceksin?" diye sorarken kanepedeki yerinden kalktı.

"Hades, hayır!" dedi Persephone. Hades'in kıyafetini kavradı ama Hades ona bakmadı, gözleri Theseus'un üzerindeydi, vücudu gergin ve savaşa hazırdı. Korkunç hatıralar zihnini ele geçirdi. Sahte hatıralardı, koruda Hades'le savaştığında en büyük korkularından çekilen görüntülerdi ama gerçek gibi hissettirmişti. Yine de başının kucağındaki ağırlığını ve kuruyan kanının kararmasını hatırlıyordu.

"Persephone için mi?" diye sordu Hades. "Evet."

"Onu sadece ödünç almak istiyorum. İşim bittiğinde geri alabilirsin."

Persephone'nin midesi tiksintiyle bulandı.

"Neden ben?" diye sordu.

"Bu başka zamanın sohbeti. Şimdilik buradan benimle birlikte ayrılmalısın ve Hades takip edemez. Eğer dediğimi yapmazsan arkadaşını gözlerinin önünde öldürürüm."

Persephone'nin gözleri yandı ve Hades'e döndü, kendisine bakana kadar kolunu tuttu.

"Persephone." Hades onun adını söyledi, çaresiz ve acı doluydu.

"Her şey yoluna girecek."

"Hayır, Persephone."

"Çok fazla insanı kaybettim. Bu şekilde... hepinizi elimde tutabilirim."

Hades onu tuttu, parmakları koluna saplanıyordu. Persephone onun ne düşündüğünü biliyordu. Persephone'yi son görüşü olduğunu düşünüyordu. Tanrıça dudaklarını onunkilere bastırdı ve yumuşakça öpüştüler. Persephone geri çekilirken fısıldadı.

"Güven bana."

"Sana güveniyorum," dedi Hades.

"O zaman gitmeme izin ver."

Ve onu şaşırtarak bunu yaptı.

Arkalarındaki Theseus güldü ve kapıyı açıp onun geçmesini bekledi.

"Doğru kararı verdin."

Hades'e değerek geçti ve her ne kadar onu bırakması için Hades'i cesaretlendirmiş olsa da yokluğunu anında hissetti. Tek istediği Hades'e geri dönmekti. Theseus'un yanına gelince durakladı, bu da Hades'in daha çok gerilmesine sebep olmuş gibiydi.

"Persephone." Hades adını tekrar söyledi ve kalbi daha önce hiç yapmadığı bir şekilde sızladı. Sanki çok gergin bir ipe dolandığı için zorlukla atabiliyordu.

"Seni seviyorum," dedi. "Ve seni tanıyorum."

Bu kapı kapandığı saniyede, Hades onun için gelecekti ve Persephone bunu riske atamazdı. Sybil ölürdü ve Hades de Nemesis tarafından avlandığı bir ebediyetle yüzleşirdi.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Persephone'nin sözleriyle birlikte Hades'in gözleri genişledi ve sonra yerden kocaman, siyah sarmaşıklar fışkırarak el ve ayak bileklerine dolandı. Onların ağırlığı Hades'i yere sabitledi, yerin ayaklarının altında bükülmesine sebep oluyordu. Hades bağlarıyla savaştı, kasları sicim gibi geriliyor, damarları pörtlüyordu ama onlardan kurtulamadı.

"Persephone!" Hades haykırırken kapı kapanıp adamı gözünün önünden aldı. Suçlulukla doldu ve gözleri yaşardı. Dudakları kıvrılan, gözleri keyifle parlayan Theseus'a dönerek oradan ayrıldı.

"Aferin. Bunun için seni asla bağışlamayacak."

KISIM 3

"İnsanoğlu tanrıları suçlama konusunda çok aceleci:
sefaletlerini bizim tasarladığımızı söylerler. Ancak kendileri,
kendi günahkârlıklarıyla, kaderin belirlediğinden bile daha
büyük acılar tasarlarlar."
— HOMEROS, *ODYSSEIA*

BÖLÜM 36

Persephone

Theseus, Persephone'yi zorla Alexandria Tower'dan dışarı çıkarıp bekleyen SUV'ye bindirdi. Camlar öyle koyu renkliydi ki dışarıyı göremedi. Theseus arkasından arabaya binip elini uzattı.

"Yüzüğün," dedi.

"Benim... niye?"

"Yüzüğünü ver, yoksa senin de parmağını keserim."

Persephone ona kötü kötü baktı. Bu yarı tanrıya karşı büyüsünü kullanmayı çok fazla istedi ama Sybil'in iyi olup olmadığını bilmeden kendine bunu yaptıramadı.

Yüzüğü çevirip parmağından çıkardı ve ona uzattı, sanki kalbinin bir parçasını veriyormuş gibi hissediyordu. Theseus'un yüzüğü ceketinin iç cebine yerleştirmesini izledi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Diadem Hotel'e gideceğiz," dedi. "Seninle ilgili planlarımı uygulamaya hazır olana kadar orada kalacaksın."

"Peki o planlar ne?" Sesinin titremesine mani olamadı.

Adam güldü. "Ben hazır olmadan elini gösterenlerden değilim, Kraliçe Persephone."

Persephone onun unvanını kullanmasını görmezden geldi; ciddi olmama ihtimali yüksekti, sadece tenine işlemenin bir yoluydu bu.

"Sybil orada mı? Otelde mi?"

"Evet," dedi. "Onu göreceksin. Onu görmen gerekecek, böylece görevini niçin yerine getirmen gerektiğini hatırlayabilirsin."

Persephone tekrar konuşmadan önce sessizliğin uzamasına izin verdi.

"Annemle birlikte mi çalışıyorsun?"

"Ortak amaçlarımız var," dedi

"İkiniz de tanrıları tahtlarından etmek istiyorsunuz," dedi Persephone.

"Tahtlarından etmek değil," dedi Theseus. "Mahvetmek."

"Niçin? Tanrılara ne garezin var? Sen de birinden doğdun."

Theseus isteseydi bile soy bağını inkâr edemezdi.

"Bütün tanrılardan nefret etmiyorum, sadece inatçı olanlardan," dedi.

"Yani sana istediğin gibi davranman için izin vermeyecek olanları kastediyorsun."

"Beni bencil biri gibi gösteriyorsun. Her zaman çoğunluğun iyiliği için konuşmadım mı?"

"Güç istediğini ikimiz de biliyoruz Theseus. Diğer tanrıların fanilere vermediği şeyleri onlara sunarak oynuyorsun sadece."

Theseus sırıttı. "Her zaman şüphecisiniz, Leydi Persephone."

Persephone ne kadar gittiklerinden emin değildi ama bir ara araba durdu. Theseus eğilip çenesini parmaklarının arasına aldı, sertçe tutup kendisiyle göz göze gelmeye zorladı.

"Biraz yürüyeceğiz," dedi. "Uslu durmadığın her anı sayacağımı bil ve yaptığın her hata için arkadaşının bir parmağını daha keseceğim. Eğer el parmakları biterse ayak parmaklarına geçeceğim."

Adam onu bıraktı ve Persephone zar zor nefes alarak ona baktı.

"İtaat edeceğine güveniyorum."

O konuşurken birisi Persephone'nin kapısını açtı ve genç kadın neredeyse arabadan düşecekti ama son anda dengesini toplayıp kıpırdandı, araçtan zarif bir şekilde çıktı. Theseus'un tehdidi hâlâ aklındaydı.

Diadem Hotel kocaman bir alana yapılmış, geniş, saray benzeri bir yapıydı. Persephone daha önce hiç içinde bulunmamıştı ama bu yerin birkaç lüks restorana ev sahipliği yaptığını biliyordu ve burada yaşayanlar ile tatile gelenler için bir kaçış yeriydi.

Theseus, SUV'nin etrafından dolanıp kolunu ona taktı.

"Hera, tesisini haince faaliyetleriniz için kullandığınızı biliyor mu?"

Theseus kahkaha attı; sıcaklığına rağmen Persephone'nin rahatsız edici bulduğu derinden bir kahkahaydı. Sonra da, "Tüm tanrılar arasında, en uzun süredir yanımızda olanlardan biri Hera," dedi.

Lüks otelin gösterişli lobisine girdiler. Yedi kat yüksekliğindeki vitray camdan tavanın ortasından geniş, kristal bir avize sallanıyordu. Birkaç oturma bölümü vardı ve hemen hemen hepsi doluydu. Çene çalıp içen insanlar vardı.

Muhteşem bir yerdi.

Ve içeride bir yerlerde Sybil kan kaybediyordu.

Persephone gözlerini gezdirirken, insanların onu fark ettiğini gördü. Birileri onun Theseus'la birlikte, parmağında yüzük

olmadan ve yarı tanrının koluna girmiş halde gelişinin fotoğrafını çoktan çekmişse şaşırmazdı. Paparazziler o tür şeylerin peşine düşerdi. Başını Theseus'a doğru çevirdi.

"Daha gizli kapaklı olursun sanmıştım," dedi dişlerini sıkarak. "Kanunlara karşı geldiğin için."

Theseus gülümseyip eğildi, sıcak nefesi kulağındaydı. İzleyenler, kulağına tatlı şeyler fısıldadığını düşünecekti ama adamın sözleri onu sadece öfkelendirdi.

"Kanuna sen karşı geldin. Tanrılarla savaşa girdin."

"Sen arkadaşımı kaçırdın."

"Eğer kimse bilmiyorsa yine de suç mudur?" diye sordu adam.

Persephone ondan nefret etti.

"Öldüğümde bana nasıl işkenceler yapacağını düşünerek zamanını harcama. Hades o onura çoktan sahip oldu zaten."

Persephone en sonunda güleceği bir şey buldu. "Ah, ben sana öldüğünde işkence yapmayacağım. Ben sana daha hayattayken işkence yapacağım."

Theseus cevap vermedi, sözleri de onu etkilemiş gibi görünmüyordu. Bu adam korkusuzdu. Neden korkacaktı ki? Şu anda kazanıyordu.

Lobiyi geçip iki farklı yöne doğru ayrılan geniş bir merdivene yöneldiler. Onlar sağdakine doğru gittiler. Dört kat yukarı çıktıklarında Persephone'nin bacakları yandı ama hiçbir şey midesini karıştıran yoğun korkunun üstesinden gelemedi. Merdivenin tepesine çıktılar ve Theseus onu kapılarla dolu bir koridorda ilerletip soldaki kapıda durdu. 505 numara. Odaya girip kapıyı onun için açık tuttu.

Persephone eşikten geçerken gözlerini Theseus'tan ayırmadı. Genişçe bir odaya açılan ufak bir giriş kısmı vardı, bir adam duvarın yanında duruyordu. Tammadığı biriydi, iriydi ama nö-

betteki bir asker gibi hareketsizdi. Persephone odaya girince gözleri Sybil'i buldu, adı dudaklarından kırılmış bir inilti gibi çıktı. Ona doğru koşup dizlerinin üzerine indi.

Kâhin, kolları ve bacakları bağlanmış halde oturuyordu. Başını yana eğmiş, omzunda dinlendiriyordu. Sarı saçları kurumuş kanla keçeye dönmüştü ve yüzünü kapatıyordu. Persephone saçlarını kenara çekip yaralanmış yüzünü, patlamış dudağını ve kanlı burnunu açığa çıkardı. Gözlerine yaşlar doldu ve boğazının arkasını yaktı.

"Sybil." Persephone'nin sesi inilti gibi çıksa da kâhinin gözleri hafifçe açıldı ve gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturup inledi.

Persephone ayağa kalkıp Theseus'a bakmak için döndü, öfkesi şiddetliydi ama odada onlarla birlikte başka birini daha buldu.

"Harmonia!"

Uyum Tanrıçası karşı köşedeydi, o da bağlıydı. Berelenmiş ve dövülmüştü, Persephone'nin onu Aphrodite'nin evinde gördüğü geceden çok daha kötü haldeydi. Yan tarafındaki bir yaradan kan kaybediyordu.

"Ah evet," dedi Theseus. "Oraya gittiğimizde bu da onunla birlikteydi. Ortalığı karıştırdı, o yüzden ben de onu karıştırmak zorunda kaldım."

Persephone dişlerini sıkıp ellerini yumruk yaptı.

"Onlara zarar vermek zorunda değildin," dedi. Sesi titriyordu.

"Ama verdim. Bir gün, savaşı kazanmak için nelerin gerektiğini anlayacaksın," dedi ve duvarın dibinde bekleyen iri yarı, sessiz adamı gösterdi. "Tannis korumanız. Tannis."

Theseus adını bir emir gibi söyledi ve adam bir bıçak çıkarıp Sybil'e yaklaşarak bileğini tuttu. Adam bıçağını Sybil'in

yüzükparmağına koyunca Sybil inledi, ortaparmağı çoktan gitmişti.

"Hayır!" Persephone onlara doğru atıldı ama Theseus'un sesi onu durdurdu.

"Ah-ah-ah," dedi. "Tannis bir kasabın oğlu. Usta bir doğrayıcıdır. *Eğer* sen uslu durmazsan arkadaşını doğrama emrini aldı. Elbette tek seferde değil. Çok sürmeden döneceğim," diye söz verip gitti.

Peşinden gelen sessizlikte Persephone sırtını duvara dayalı tuttu, ellerini hâlâ Sybil'in üstünde tutan adama bakıyordu. Theseus gelene kadar adamın o şekilde kalma niyetinde olup olmadığını merak etti.

"Utanmalısın," dedi. "Eğer nefret ettiğiniz kişiler tanrılarsa, onların eylemlerinden tiksiniyorsanız, kendinizi onların seviyesine koyuyorsunuz."

Tannis konuşmadı.

"Onlarla anlaşmaya çalışma Seph," demeyi başardı Sybil, sesi bitkindi. "Beyinleri yıkanmış."

Yorumuyla birlikte Tannis, Sybil'in elini sıktı.

"Dur!" diye yalvardı Persephone. Sybil'in çığlıkları kalbini pençelerine aldı. "Dur, lütfen! *Lütfen!*"

Adam bırakınca Sybil hıçkırdı.

Sonrasında hiçbiri konuşmadı.

Persephone otel yatağının kenarına oturdu. Boş parmağına baktı, yüzüğünün ağırlığının rahatlatıcılığını özledi ve Hades için korktu. Bağlarından kaçıp kaçmadığını merak etti. Adamın yüzündeki ifadenin –şok, çaresizlik– hatırasıyla gözlerini yumdu. Persephone'nin uzaklaşmasını istememişti ve yine de Persephone devam etmiş, kapı kapandıktan sonra adım üstüne adım atmıştı. Kendisine bunun uzun sürmeyeceğini söylemişti:

Çok uzun süre ayrı kalmayacağız. Hades bağlarından kurtulacak ve gelecekti.

Fakat dakikalar saatlere döndü ve Hades'ten bir iz olmadan oturdular. Persephone uykuyla savaştı, arkadaşları düşmanlarının bakışları altında acı çekerken dinlenmek istemiyordu. Başı ne zaman öne doğru gitse düşüyor gibi hissedip irkilerek uyanıyordu. Artık oturamayacak hale gelince ayağa kalktı. Artık ayakta duramayınca da volta attı.

Ne kadar dolandığından veya bu otel odasında kaç saattir kapalı kaldıklarından emin değildi ama kapı en sonunda açıldı. Theseus ve Tannis'in ikizi olabilecek başka bir iri adam belirdi. Persephone'yi geçip doğruca Sybil'e gitti.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana niçin ihtiyacım olduğunu öğrenmek üzeresin," dedi Theseus.

Persephone dişlerini sıkıp yarı tanrıya dik dik baktı. Ondan öyle çok nefret ediyordu ki.

Sonra havadaki bir şey değişti, Persephone'nin tam olarak tanımlayamadığı bir değişimdi ama Theseus'tan geldiğini biliyordu, adam birdenbire kasıldı ve sonra tam kapı dağıldığı sırada döndü. Her şey çok hızlı oldu, yarı tanrı elini ileri doğru uzatırken Persephone'nin tek yapabildiği dehşet içinde bakmak oldu. Adamın büyüsü havada çatırdadı, yıldırımın suyla buluşması gibi bir akımdı ve kapıyı tekmeleyerek kırıp elinde kılıcıyla içeri dalan Zofie'yi dondurdu.

Persephone Amazon'un yüzündeki ifadeden –büyümüş gözler, açık ağız– onu kurtarmaya girdiğinde böylesine bir güçlü yüzleşmeyi beklemediğini söyleyebiliyordu. Sonrasında Theseus bir kılıç var etti, bir mızrak gibi tuttu ve Zofie'ye doğru fırlatarak göğsünden sapladı.

Zofie otel odasının kapısında yere düştü.

Persephone'nin çığlıkları ağzına kapatılan bir elle kesildi. Tannis'le mücadele etti, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Kapa çeneni!" diye köpürdü Theseus, koluna uzandı. "Eğer diğer arkadaşlarının da ona katılmasını istemiyorsan çeneni kapayacaksın!"

Persephone titredi.

"Şunu temizle," diye emretti Theseus. Tiksintiyle Zofie'ye baktı.

Persephone ona sarılmak, saçını yüzünden çekmek, ne kadar becerikli bir savaşçı olduğunu söylemek istedi ama Theseus kolunu tutmaya devam etti.

"Hadi gidelim."

Theseus onu peşinden çekti ve odadan dışarı çıkarken Zofie'nin yanından geçtiler, merdivenden inip bir limuzinin beklediği otoparka girdiler. Theseus Persephone'yi içeri ittiğinde annesiyle karşı karşıya geldi. Onu görmek soğuk havayla karşılaşmak gibiydi ve geri çekildi.

Annesinin bunu bir zayıflık olarak göreceğini, korkusundan geri çekildiğini sanacağını biliyordu ama ondan değildi, tiksintiydi. Hasatçı ve besleyici olan bu tanrıçanın ellerinde binlerce kişinin kanı vardı.

Theseus, "Otur," diye emredip onu annesinin karşısındaki yere itti.

Yarı tanrı, Demeter'in yanına otururken Sybil ve Harmonia limuzine doğru sürüklendi ve birbirleriyle karşılıklı olacak şekilde resmen içeri atıldılar. Persephone onları niçin ayrı tuttuklarını biliyordu: Harmonia'nın Sybil ile birlikte ışınlanmasından korkuyorlardı. Gerçi Uyum Tanrıçası'nın büyüsünü kullanacak kadar enerjisi olduğundan şüpheliydi.

Kapılar kapandığında hızla yola çıktılar ve Theseus konuştu.

"Seni Lerna Gölü'ne götürüyorum," dedi.

"Orası Yeraltı Dünyası'na girişlerden biri," dedi Persephone. Şahsen hiç görmemişti ama Hades'in diyarına kadim bir yol olduğunu biliyordu. Tanrıyı kendisi gibi tanıyınca, girişi engellemek için ne türden tuzaklar koyduğunu hayal bile edemiyordu ama ölümcül olduklarını hayal edebiliyordu.

"Evet," dedi adam.

"Niçin Nevernight'tan gitmiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü orada seni korumaya çalışacak çok fazla insan var," dedi. "Sonuçta, onların kraliçesisin."

Demeter kaşlarını çattı. "Şöyle şeyler söyleme. Midemi bulandırıyor."

Persephone dik dik baktı. "Neden Yeraltı Dünyası'na girmeyi bu kadar istiyorsun? Bir ruhu geri almayı mı umuyorsun?"

"Ben o kadar öngörülebilir değilim," dedi. "Beni Hades'in cephaneliğine götüreceksin ve güvenle girdiğimden emin olacaksın."

"Silah mı istiyorsun?"

"Bir tane silah istiyorum," dedi Theseus. "Karanlığın Miğferi."

Persephone zorlanarak yutkundu.

"Hades'in miğferini takmak istiyorsun," dedi. "Ne için? Diğer silahları çalmak için mi?"

"Onları çalmak zorunda kalmayacağım. Bana verilecekler," dedi.

Persephone tahmin etmeliydi. Poseidon onun babasıydı, üç dişli mızrağın sahibiydi ve Hera da Zeus'un yıldırımını aldığından emin olacaktı. Bunlar Olympos'luların Titanları yenmesini sağlayan savaşın silahlarıydı. Theseus'un Olympos'luları tahtlarından etmek için onları kullanabileceğini düşünmesi mantıklıydı.

"O silahlar, Olympos'lulara karşı bir savaşı kazanmana yardım etmez. Tanrılar artık çok daha güçlü."

"Düşmanımı yenmek için asla bir yönteme bel bağlamam," dedi Theseus.

Adamın daha fazla detay vermemesine şaşırmadı. Theseus planlarını anlatıp duracak birisi değildi.

Persephone'ye görevini verdikten sonra kimse bir daha konuşmadı. Persephone, Theseus'un arabayı kenara çektirip Sybil veya Harmonia'yı kesmesiyle sonuçlanabileceği için bir şey söylemeye korktu.

Persephone arkadaşlarına baktı, nefes alıp verdiklerinden emin olmak için dikkatle izledi. Harmonia başını pencereye dayarken, Sybil deri koltuğa doğru çökmüştü.

Araba durdu ve aracın kapıları iki yandan açıldı. Persephone, Tannis tarafından arabadan dışarı sürüklendi. Lerna Gölü'nün kıyısına yakın bir yerde durmuşlardı ve Persephone omzundaki ağır elle, bir sandalın beklediği köhne bir iskeleye doğru yönlendirildi. Pruvasında bir fener asılıydı ve kara gölün ufak bir kısmını aydınlatıyordu.

Tannis, "Bin," diye emretti ve Persephone'yi bir kez daha itti.

Persephone adama dik dik baktıktan sonra sandala bindi. Peşinden Theseus bindi ve Demeter'e yardım etti. Ardından Sybil ve Harmonia geldi. Sybil adım atarken titredi ama sorunsuzca binmeyi başardı. Sonra Harmonia'ya uzanmak için döndü, tanrıçanın rengi solgundu ve yan tarafındaki yaraya her ne sebep olduysa, hâlâ kanıyordu.

"Ona dokunma," diye emretti Theseus. "Demeter."

Hasat Tanrıçası, Harmonia'nın koluna uzanıp onu sandala doğru çekti. Persephone eğilip tanrıçayı sandalın yanına çarpmadan önce yakalamayı başardı.

Theseus. "Sana ona dokunma dedim." deyip küreği savurdu. Kürek başının üstünden geçerken Persephone başını eğdi. Ona tekrar vurmaya çalıştığında Persephone uzandı ve küreği yakalayıp adamın saldırısını durdurdu, tanrıçanın gözleri parlıyordu.

"Eğer o miğferi istiyorsan kürekleri çekmeye başlamanı öneririm." dedi. "Hades yaptığım bağları koparmadan önce fazla vaktin yok."

Sözleriyle birlikte Theseus keyiflenmiş gibi göründü ve küreği çekip elinden kurtardı.

"Emredersiniz Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi."

Theseus iskeleden uzaklaştı. Su karanlık ve yoğundu, sanki suda değil de yağdaydılar. Persephone yüzeyi inceledi, aşağıda bir şeyin varlığını hissediyordu; suyun derinliklerinde bir canavar yaşıyordu. Neredeyse gölü geçtikleri sırada –bir mağaranın girişi göründüğünde– suyun altında yaşayan şey her neyse sandalı sertçe sarsarak kendini gösterdi, üstlerine su sıçrattı.

Theseus'un gözleri Persephone'yi buldu.

"Ne dedim sana?"

Persephone'nin tepki verecek fırsatı olmadan etraflarındaki karanlıktan korkunç bir haykırış geldi ve tekneleri döndü.

Persephone suya sertçe çarptıktan sonra çabucak yüzeye çıktı, Sybil'in Harmonia'yı su üstünde tutmak için çabaladığını gördü.

"Sybil!" diye seslendi ama tam o ikiliye doğru yüzmeye koyulduğunda bir güçle geriye doğru fırlatıldı. Persephone dalgalarla savaşırken yaratık kükreyerek sudan dışarı fırladı. Peşinden de Demeter geldi, su kütlesinin üstünde duruyordu. Yaratık, Persephone'nin tanımadığı bir şeydi. Başının iki yanından çıkan kocaman, aşağı dönük boynuzları olan bir tanrıçaydı. Saçları uzundu ve omuzlarına doğru dökülüp çıplak

göğüslerinin üstüne iniyor, pullu dokunaçlarına kadar uzanıyordu: o dokunaçlardan biriyle Theseus'u esir tutuyordu.

"Ceto," dedi Demeter. "Dokunaçlarını vücudundan ayırmakta tereddüt etmem."

"Deneyebilirsin, endişe uyandıran Demeter," dedi. "Fakat burada hoş karşılanmıyorsun."

Annesi bir kılıç var edip sıçradı, bulanık bir şekil gibi hareket etti. Sonraki saniyede Theseus'u tutan dokunaç kesildi ve alttaki kara göle düştü. Ceto kükreyerek Demeter'e doğru atıldı ve tanrıçayı havaya fırlattı. O hiddetiyle dalgaları hızlı bir şekilde yükseltip Persephone, Sybil ve Harmonia'yı bir kez daha suyun altında bıraktı.

"Dur!" diye haykırdı Persephone. Su ağzına giriyordu ama iki tanrıça kapışıp etraflarındaki gölde kaos yaratmaya devam ettiler. Ceto dokunaçlarını savurup Persephone'yi belinden yakaladı ve gölden çıkardı.

"Ceto!" diye haykırdı, ciğerleri yanıyordu. Öksürüp suyu tükürdü. "Sana durmanı emrediyorum!"

Tanrıça donakaldı ve Persephone'ye doğru döndü; gözleri büyüdü.

"Leydim," diyen Ceto, elini göğsüne koyup başını eğdi. "Beni bağışlayın. Sizi sezmedim."

Persephone konuşmaya başlayacağı sırada Demeter'in gücünün yükseldiğini hissetti. Başını tam zamanında annesine çevirdi ve tanrıçanın kılıcını havada tuttuğunu gördü.

"Hayır," diye bağırdı, annesi donakaldı, gözleri kocaman ve vahşiydi, yüzü öfkeyle büzüşmüştü. Persephone Ceto'ya döndü. "Arkadaşlarım bu gölde," dedi Persephone. "Benim için onları bulur musun?"

"Elbette, kraliçem," dedi Ceto ama gözleri hâlâ havada asılı durmakta olan Demeter'e kaydı.

"Seni tekrar rahatsız etmeyecek," diye söz verdi Persephone. Ceto Persephone'yi kıyıya doğru götürüp Yeraltı Dünyası'nın mağaraya benzeyen girişinde bıraktı ve suyun altında kayboldu. Çok geçmeden canavar, Sybil ve Harmonia'yla birlikte geri döndü. Onları kumsala bıraktığında ikisi de yığılıp kaldı. Suyun doğal olmayan akıntısıyla boğuşmaktan yorgun düşmüşlerdi. Sybil elleri ile dizlerinin üzerine dönerek Harmonia'ya doğru süründü, tanrıçanın rengi solgun, adeta maviydi. Persephone koşup yanlarında dizlerinin üzerine çöktü.

"Harmonia! Aç gözlerini!" diye yalvardı. "Harmonia!"

Fakat tanrıça cevap vermedi. Persephone deli gibi yüzünden göğsüne baktı, hafif yaşam kıpırtısını hissetti ama hızla soluyordu.

"Sybil, çekil!" diye emredip kâhini yolundan çekti. Ellerini tanrıçanın göğsüne koyup gözlerini kapattı, içinde kalan hayatı aradı ve onu bulduğunda vücudunun ısındığını hissetmeye başladı. İyileştiğinde hissettiğinin aynısıydı. O ısıyı Harmonia'ya itti ve bir süre sonra midesi bulandı. Geri çekilmek zorunda kalıp kumsala kustu. Sudan başka bir şey çıkmadı ama boğazını yaktı ve burnundan aktı. O kusarken Harmonia derin bir nefes aldı.

Toparlanacak kadar zaman bulamadan Theseus ortaya çıktı, Sybil'i saçından tutup sürükleyerek kaldırdı ve boğazına bıçak dayadı.

"Hayır, lütfen! Lütfen!" diye yalvardı Persephone. Yarı tanrının önünde elleri ve dizlerinin üstünde duruyordu, çıldırmış gibiydi.

Theseus dişlerinin arasından, "Sana güvenli geçiş dedim," dedi.

"Bilmiyordum!" diye haykırdı, sesi çatladı.

"Ne bildiğin önemli değil," diye bağırdı. "Cehaletinin cezasını o çekecek!"

Sybil'in saçını bırakıp elini tuttu, ikinci parmağı da kesip Persephone'nin ayaklarına doğru attı. Sybil çığlık attı, Harmonia hıçkırdı ve Persephone öfkeden deliye döndü, gözleri yaşlarla yanıyordu.

Theseus işini bitirince sakinleşmiş gibiydi.

"Ayağa kalk," diye emretti. Sonra Demeter'in hâlâ havada asılı durduğu yere döndü. "Onu serbest bırak."

Persephone onun istediğini yaptı ve tanrıça göle düştü. Kıyıda yanlarına katılması birkaç dakikasını aldı, gözleri parlaktı ve Persephone'nin hissettiği kadar öfkeli görünüyordu.

Theseus, "Bizi yeraltına götür," diye emretti.

BÖLÜM 37

Hades

Siktiğimin Theseus'u.

Tartarus'ta sefalet içinde geçireceği ebediyeti bırak, Hades, yeğeninin varlığı ortadan kalkana kadar durmayacaktı. Ruhunu paramparça edecekti, hayat ipliğini bir milyon parçaya ayıracak ve tüketecekti. Bu zamana kadar yediği en tatmin edici yemek olacaktı.

Siktiğimin iyiliği.

Siktiğimin Kader Tanrıçaları.

Persephone'nin yaptığı bağları gerdi, kollarıyla bacakları titredi ve kasları kasıldı ama kopmadılar.

Siktir. Siktir. Siktir.

Persephone güçlüydü, eğer o piç kurusu yarı tanrıyla birlikte gitmemiş olsaydı daha fazla gurur hissederdi. Bunu niçin yaptığını biliyordu. Onu korumak istemişti ve bu düşünce içini göğsünü sızlatan bir çatışmayla dolduruyordu. Hades onu çok

fazla seviyor ve anlıyor olsa da kendini tehlikeye attığı için ona acayip öfkeliydi.

Theseus ona ne yapacaktı?

Bu düşünce başka bir hiddet dalgasına sebep oldu ve bir kez daha bağlara karşı savaş verdi. Bu defa birinin kopuş sesini duydu ve ayağı serbest kaldı. Kolunu kıvırdı, damarları belirginleşti ve sarmaşık bileğini kestikten sonra en sonunda koptu. Ondan sonra kalan bağları kopardı ve özgür kaldığı anda ışınlandı.

Persephone'nin kendi enerjisini gizlemek gibi bir marifeti vardı. Hades bunun onun güçlerinden biri mi, yoksa uzun süre güçlerini baskı altında tutmasının bir sonucu mu olduğunu çözememişti. İki türlü de onu bulmayı imkânsızlaştırıyordu; yüzüğünü taktığı zaman dışında. Taşların eşsiz enerjisine odaklandı. Turmalinin saflığına ve dioptazın tatlı okşayışına. Yüzüğü ona verdiğinde, takip etmek amacıyla vermemişti. Aşinası olduğu her türlü değerli metalin veya mücevherin izini sürebilirdi.

Yıkıntıların arasında belirdi.

Nereye vardığını anlaması çok zamanını almadı: Knossos'un Sarayı'nın yıkıntıları arasındaydı. Geceleyin antik duvarlardan geriye kalanların üzerindeki detaylı ve renkli tabloları ya da ne kadar alana yayıldığını çıkarabilmesi imkânsızdı. Yine de Hades orası olduğunu biliyordu çünkü bu yeri en iyi halindeyken ve kaçınılmaz sonuna geldiğinde görmüştü.

Persephone'nin yüzüğünü sezdiği yer burasıydı ama enerjisi hafifçe geliyordu. Bu yıkıntıların toprağın derinliklerine doğru uzandığını biliyordu, kafayı karıştırma amacıyla yapılmış karmaşık bir labirentti. Persephone'nin içeride olduğunu hayal etti ve öfkesi onu sarayın içine doğru çekti.

Karanlık olsa da gözleri alıştı ve kırık, mavi mozaik zemin-

den geçerken kara bir çukura denk geldi. Zeminin yıkılan bir parçasına benziyordu. Gölgelerle konuşup çekilmelerini emretti. Gölgelerin arasından yarığın, sarayın başka bir katına dönüşmesini izledi, sonra daha da derindeki seviyeye indi.

Hades başka bir mozaik kata atlayıp sessizce indi. Burada saray daha sağlamdı, sütunlu duvarları ve odaları çok daha belirgindi. Hades, Persephone'nin yüzüğünün enerjilerini takip ederek aralarından geçerken içini bir huzursuzluk kapladı. Burada hayat –kadim hayat– ve büyük bir ölüm sezdi. Bu bölgenin ne kadar eski olduğuna bakınca, bu o kadar olasılık dışı değildi. Burada yüzlerce kişi ölmüştü ama bu ölümlerin bazıları daha yeniydi; acımasızca, vahim, asidikti.

Hades başka bir karanlık boşluğun kenarına gelene kadar inmeye devam etti. Ölümün kokusu burada daha kuvvetliydi ama Persephone'nin yüzüğünün gücü de öyleydi. Hades'in hiddeti ve korkusu vücudunda birbirine girdi, boğazında yoğun ve iğrenç bir endişe toplandı. Onu Kulüp Aphrodisia'nın bodrumunda bulduğu gecenin hatıraları hücum etti ve bir an için tekrar oradaymış gibiydi, Persephone dizlerinin üzerinde, kırık dökük bir halde duruyordu. Hades onun kanının kokusunu alabiliyordu, zihni kara ve şiddetle dolu bir yere gitti. İhtiyacı olan türden bir öfkeydi, onu zarar görmüş halde bulursa dünyayı parçalara ayırmak için kullanacaktı.

Karanlığa adım attı; bu defa yere indiğinde toprak sarsıldı. Doğrulduğunda birkaç dar koridor buldu.

Bir labirentti.

Bu işçiliği de biliyordu, Daedalus'un işini hemen tanıdı. Antik zamanlardan bir mucit ve mimardı, buluşuyla tanınırdı. En sonunda kendi oğlunun ölümüne yol açan bir buluştu.

Siktir, diye düşündü etrafında dönüp her yolu inceleyerek. Burası daha soğuktu ve hava tozla doluydu. Kirli ve biraz da

boğucu geldi. Yine de Persephone'nin yüzüğünü sezebiliyordu ve enerjinin en güçlü geldiği yer sağ tarafında uzanan yoldu. Daha yoğun karanlığa adım attığında tünelin bazı kısımlarının kırıldığını fark etti. Sanki geniş bir şey çarpmış gibiydi.

Burada devasa bir şey yaşamıştı.

Belki de hâlâ yaşıyordu.

Hades gölgelerini toplayıp koridordan aşağı yolladı ama yollarını kaybedip karanlığa karışmış gibiydiler. Davranışları Hades'in ensesindeki tüyleri havaya dikti. Burada bir yanlışlık vardı ve hiç hoşuna gitmedi.

Birdenbire solunda duvar patlayıp onu karşı taraftaki bariyere doğru uçurdu ve yere indiğinde kendini bir boğayla karşı karşıya buldu. Ya da en azından bir boğanın kafasıyla. Vücudunun geri kalanı insana aitti.

Bu bir Minotaur'du, bir canavar.

Böğürüp toynaklı ayaklarından biriyle yeri dövdü, çentiklenmiş ve kurumuş kanla kaplanmış çift ağızlı bir balta taşıyordu. Hades, yaratığın buraya hapsedildiğinden bu yana bu aleti öldürmek için kullandığını düşündü, yaratığın durumuna bakılacak olursa –yapış yapış tüyleri, pis derisi ve deli gibi bakan gözleri– çok uzun zamandır burada olduğunu tahmin etti.

Yaratık kükreyip baltasını savurdu. Hades duvardan uzaklaşıp eğildi, gölge tayflarını ona doğru yolladı. Eğer başka bir yaratık olsaydı büyüsü onu ruhuna kadar deşerdi. Genelde verilen tepki duyularını tamamen yitirmesi oluyordu ama bu canavardan geçtiklerinde sadece onu daha çok kızdırmış ve bir anlığına dengesini kaybettirmiş gibiydi.

Hades atılıp Minotaur'a çarptı. Geriye doğru fırlayıp duvar üstüne duvara çarptılar. En sonunda yere indiklerinde bir enkaz yığınının ortasındaydılar ve Hades yuvarlanıp aralarında olabildiğince mesafe bıraktı.

Minotaur hızlı davranıp toynaklarının üstünde doğruldu. Büyüsü olmayabilirdi ama hızlıydı ve hiç tükenmeyen bir güç kaynağından güç çekiyor gibiydi. Kükredi, horultular çıkardı ve tekrar atıldı, bu defa başını aşağı eğip boynuzlarını ortaya serdi. Hades kollarını göğsünde çaprazlayıp yaratığın dengesini bir kez daha bozacak bir enerji alanı yarattı.

Minotaur çarptığı kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı, bu defa çıkardığı homurdanma sağır edici ve öfke doluydu. Fırlattığı baltası resmen havayı yarıp geçti. Aynı anda Hades'e doğru koştu ve Hades kendini çarpışma için hazırladı. Yaratık üstüne atılırken Hades büyüsünü çağırdı ve parmaklarının ucundan çıkan keskin dikenleri Minotaur'un boynuna sapladı. Elini geri çektiğinde yüzüne kan sıçradı. Yaratık kükredi ancak labirentin her duvarına tam hızıyla koşmayı sürdürdü. Çarpışmalar Hades'in omurgasına yoğun bir acı vermeye başladı. Hades bu ağrıya karşı dişlerini sıktı ve elindeki dikenleri tekrar tekrar Minotaur'un boynuna geçirmeyi sürdürdü.

Hades, canavarın enerjisini kaybetmeye başladığını görebiliyordu. Yavaşlamıştı; nefesi hırıltılıydı, zorlukla nefes verdiği burnundan ve ağzından kan damlıyordu. Tam Hades onu bırakacakken Minotaur sendeledi ve Hades, canavarla birlikte başka bir çukura düştü. Bu çukur hızla daralmaya başladı ve Hades kendini bir top gibi kenarlara çarparken buldu, ciğerlerindeki havayı söküp aldı. Keskin bir şekilde kıvrılıp döndüler, en sonunda tünelden daha genişçe bir odaya düştüler. Önce Minotaur indi, peşinden Hades geldi, kırılmayan bir duvara çarptılar, bu da çarptıkları şeyin beton veya taş olmadığını söylüyordu.

*Adamant**, diye düşündü.

Adamant birçok kadim silahın yapımında kullanılan bir maddeydi. Ayrıca tanrıları bağlayabilen tek metaldi.

* Yunan mitolojisinde ve diğer fantastik hikâyelerde kullanılan kurgusal bir malzemedir. (ç.n.)

Hades çabucak ayağa kalktı. Minotaur'la savaşa devam etmeye hazırdı ama yaratık kalkmadı.

Ölmüştü.

Gözleri bu yeni karanlığa alıştı. Niyeyse daha yoğun bir karanlıktı. Belki de buranın toprağın bu kadar altında yer almasıyla bir ilgisi vardı ya da adamantla ilgiliydi. İki türlü de basit bir hücreydi burası, kumdan zemini olan ufak bir kare şeklindeydi. İlk bakışta, bir çıkış yolu olmadığını görebiliyordu ama daha uzun süre bakması gerekti. Bir an için, Persephone'nin varlığı dikkatini çekti. Burada daha güçlüydü, sanki kalbi bu hücrenin duvarlarında atıyordu. Sonra onu gördü; yüzüğündeki mücevherlerin birinin parıltısını.

Eğer yüzüğü buradaysa o neredeydi? Theseus ne yapmıştı?

Yüzüğe doğru gittiğinde hafif bir mekanik ses duydu ve tepesindeki tavandan bir ağ düşüp onu yere serdi. Sert bir çatırtıyla zemine yapıştı. Büyüsünü çağırmaya çalıştığında vücudu seğirdi; ağ onu felç etti.

Hades hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti ve bu onu öfkelendirdi.

Kıvranıp sövdü ama hiçbir yararı yoktu. En sonunda hareketsizce yattı, mücadele etmek istemediği için değildi, kıpırdayamayacak kadar yorulduğu içindi. Bir anlığına gözlerini kapattı. Yeniden açtığında uykuya dalmış olduğunu hissetti. Kafasını toplaması biraz zamanını aldı, karanlıkta bile görüşü bulanıyordu. Orada yatarken nefes alıp verişi yüzeyseldi, biraz ilerisindeki minik bir ışığı fark etti.

Persephone'nin yüzüğü.

Ona uzanmaya çalıştı ama ağ kolunu yerinde tutuyordu. Alnından ter fışkırdı, vücudu gücünü yitiriyordu. Bir kez daha gözlerini kapattı, nefes almaya çalışırken yerdeki kum dudaklarını ve dilini kapladı.

"Persephone," diyerek adını fısıldadı.

Karısı, kraliçesi.

Onu seven ruhlar ve tanrılarla çevrelenmiş bir halde, mihraba doğru yürürken beyaz gelinliğiyle ne kadar nefes kesici göründüğünü düşündü. Gülümsemesinin kalbini nasıl attırdığını, yemyeşil gözlerinin parlak ve mutlu bakmasının göğsünü nasıl gururla doldurduğunu hatırladı. Üstesinden geldikleri ve uğruna savaştıkları –dünyaları yakıp ebediyen sevmek için verdikleri sözleri– düşündü ve işte buradaydı, ondan ayrıydı ve güvende olup olmadığını bilmiyordu.

Yeni bir öfke dalgası damarlarını doldururken dişlerini sıktı. Gözlerini açıp tekrar yüzüğe uzandı. Bu defa eli titrese de uzanmayı başardı ve bir avuç kumu kavradı. Kum parmaklarının arasından kayıp gittiğinde mücevherle dolu yüzüğü buldu.

Zorlukla ve titrekçe nefes alırken yüzüğü dudaklarına doğru götürdü, güvenli bir şekilde avucunda tuttu ve kalbine dayadıktan sonra bir kez daha karanlığa düştü.

BÖLÜM 38

Persephone

Persephone mağaranın karanlık ağzından girdi ve diğerleri peşinden geldi. Theseus Sybil'i yanından ayırmadı, bir eli sürekli onun üzerindeydi. Eğer Persephone bir şeyi batırırsa arkadaşının sonuçlarına katlanacağına dair bir hatırlatıcıydı.

Mağara genişti ve her burun çekişi, inilti ve hıçkırık Persephone'nin kulaklarında yankılanıyor, hiddetini besliyordu. Bir plan yapması gerekiyordu ve Yeraltı Dünyası'na bu girişin de Nevernight'taki gibi olup olmadığını merak etmeye başladı. Bu onu aklında canlandırdığı her yere götürecek bir geçit miydi?

Girişlerini engelliyor gibi görünen bir kaya duvarla karşı karşıya kalana kadar yürüdüler.

Theseus, "Bu ne?" diye sordu.

Persephone, "Bu, Yeraltı Dünyası'nın girişi," diye açıkladı çabucak. Öne doğru uzanıp ellerini duvara koydu. Geçit soğuktu ve etrafında dönen büyü çırpılan kanatlar gibiydi. Ra-

hatlatıcıydı çünkü bu Hades'in büyüsüydü ve göğsünün sızlamasına sebep oldu.

Hades neredeydi? Onu Yukarı Dünya'da sadece Theseus'un iyiliğini ödediğinden emin olana kadar bağlamıştı, o iyiliği de Persephone onunla birlikte Alexandria Tower'dan ayrıldığı anda ödemişti.

Belki yeraltında bizi bekliyordur, dedi kendi kendine.

"Önce ben gireceğim," dedi Persephone.

"Hayır," diye emretti Theseus. "Demeter girecek."

"Bu akıllıca değil," diye karşı çıktı Persephone. "Bu kapıları canavarlar koruyor."

"Benim için mi endişelendin, çiçeğim?" diye sordu Demeter. Sesi alaycıydı.

"Hayır," dedi Persephone. "Canavarlarım için endişeliyim."

Özellikle de Cerberus, Typhon ve Orthrus için.

"Sybil'in acı çekmesi riskine girecek değilim," dedi Persephone. "Benden yana endişeleneceğiniz bir şey yok."

"Peki," dedi Theseus, kelime dudaklarının arasından bir lanet gibi çıktı. "Şunu unutma, parmak kesmekten biraz sıkıldım."

Persephone geçitten geçti. Suyun içinden geçmek gibiydi ve Hades'in büyüsünün keyfini çıkararak yavaşça hareket edip diğer taraftan Hekate'nin çayırına çıktı. Yukarı Dünya'daki geceden ve mağaranın karanlığından sonra çok parlak geldi.

"Persephone," dedi Hekate. "Sorun ne?"

Gözlerini kırpıştırıp Cadılık Tanrıçası'na döndü, siyah kıyafetleri içinde, yanında Nefeli'yle duruyordu.

"Hekate," diye başladı ama Theseus, Sybil, Demeter ve Harmonia arkasından girince ağzını hızla kapattı. Onlar gelince etraflarından ölümcül bir hırlama geldi. Ses, Nefeli ile ağaçların arasından çıkıp gelen Cerberus, Typhon ve Orthrus'tan geliyordu.

"Hayır, Cerberus!" diye emretti Persephone.

Köpekler durdular, hâlâ gergin, hâlâ saldırmaya hazırlardı ama hırlamadılar.

"Bu da ne?" dedi Theseus. "Tuzak mı?"

"Hayır!" dedi Persephone. "Hayır. Tuzak değil!"

Hekate'ye bakarken Persephone'nin gözleri kocaman ve çaresizdi, becerebildiği kadarıyla iletişim kuruyordu, tanrıçanın onun zihnini okuyabildiğini biliyordu. Ona son birkaç saatte olanları gösterdi: Sybil'in ortadan kaybolmasından, işyerinde bulduğu kesik parmağa, çığ ve Olympos'lularla aralarındaki savaştan, Theseus'un iyilik borcuna kadar.

Persephone dönüp yarı tanrıya baktı.

"Hekate benim eşlikçim. Sadece benim iyi olduğumdan emin olmak için geldi."

Hekate gergin bir gülümsemeyle, "Evet, elbette," demeyi başardı, sonra gözlerini Demeter'e çevirdi. "Aman ne güzel. Hasat Tanrıçası, Ölüler Diyarı'nda. Geçtiğimiz ay öldürdüğün yüzlerce kişiye saygılarını sunmaya mı geldin?"

Demeter soğuk tebessümle gülümsedi. "Geçmişte yaşamak istemiyorum."

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi Hekate. "Geçmiş yüzünden burada değil misin?"

Demeter kaşlarını çatıp Theseus'la konuştu. "O güçlü bir tanrıçadır. Belki de Persephone'nin uslu durması için faninin bir uzvunu daha kesmelisin."

"Hayır," dedi Persephone, sesi karanlıktı. "Hekate bizi rahatsız etmeyecek, öyle değil mi? Biz sarayda gezerken çayırında kalacak."

"Elbette. Kraliçemin emrettiğini yapacağım," diye cevap verdi Hekate. "Ancak ışınlanmak sizin için daha hızlı olurdu."

"Işınlanmak yok," dedi Theseus. "Olmamız gereken yerde ortaya çıkacağımıza güvenemem."

"Eğer leydim emrederse sizi tam olarak gitmek istediğiniz yere götürebileceğime güvenebilirsiniz," dedi Hekate. Sesi hoştu ama Persephone altındaki karanlık tınıyı sezdi.

Persephone Theseus'a baktı. Yarı tanrı kararsızca tereddüt etti.

"Bu tanrıçanın büyüsüne güvenme. O kötüdür," dedi Demeter.

Theseus, "Kapa çeneni!" diye emretti.

Demeter gözlerini kıstı.

"Emret ona," dedi Theseus. "Ama unutma, arkadaşının hayatı benim ellerimde."

"Hekate, bizi Hades'in cephaneliğine götür."

Hekate'nin büyüsü etraflarını sarınca Persephone titredi. Tanrıçayla tam da bu çayırda savaştığını, gücünü ve büyüsünün yıllanmışlığını hatırladı. Bu, kalbinde unutulması zor bir karanlık bırakmıştı ama şu anda rahatlatıcıydı; rahatlatıcıydı çünkü Hekate'nin savaşacağını biliyordu ve sonuçları ölümcül olacaktı.

Cephaneliğin dışında belirdiler. Kasanın kapısı yuvarlak ve altındandı, kalın ve şeffaf camı bütün kilitleri ve dişlileri gösteriyordu.

Theseus Persephone ve Hekate'ye doğru döndü, parmaklarını Sybil'in koluna saplıyordu.

"Bizi cephaneliğe götüreceğini söyledin sanıyordum."

"Getirdim," dedi Hekate sakince. "Fakat ben bile içeri ışınlanamam. Kral veya kraliçe, kasayı açabilecek tek kişiler."

Persephone karşı çıkmaya başladı ama Theseus bir kez daha Sybil'i tehdit etti.

"Aç şunu!" diye haykırdı yarı tanrı, deliliği geri dönüyordu.

İstediği şeye öyle yakındı ki kendisini zorlukla zapt edebiliyordu.

Persephone ümitsizce Hekate'ye baktı.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bilmene gerek yok, dedi Hekate.

Persephone ilerleyip elini kapının yanındaki panele yerleştirdi. El izini taradıktan sonra kapı tekerlek gibi açılmaya başladı, Hades'in cephaneliğini ortaya çıkardı. Siyah mermer zeminli ve duvarları silahlarla kaplı tanıdık yuvarlak odaya adım attı ancak gözleri –Theseus'unkiler gibi– merkeze gitti, orada Hades'in zırhı duruyordu ve ayaklarının dibinde de Karanlığın Miğferi vardı.

Theseus içeri girerken Sybil'i Demeter'e doğru itti.

"Tut onu!" diye böğürdü.

Hekate, Harmonia'nın yanında duruyordu.

Theseus, "Hayal edebileceğimden bile daha nefes kesici," diyerek vitrine doğru gitti. Persephone Hekate'nin gözlerine baktı.

Onları buradan çıkar, diye yalvardı.

Elbette, dedi tanrıça.

Theseus, Hades'in miğferine dokunduğunda Hekate'nin büyüsü bir darbe gibi Harmonia ve Sybil'i alıp cephanelikten güvenli bir yere taşıdı. Theseus'un elleri kaydı ve Hades'in miğferi yerinden düşüp büyük bir çatırtı çıkardıktan sonra yerde yuvarlandı.

"Hayır!" diye hırladı Theseus.

Persephone'nin büyüsü patladı ve mermerdeki boşluklardan dikenli güller çıkararak çıkışlarını kapattı. Ahlaksızca gülümseyen Demeter'in dudakları kıvrılınca altındaki parlayan dişleri ortaya çıktı.

"Sana bir ders vereceğim, kızım. Belki seni kanaatkâr yapar."

Eğer büyü bir dil olsaydı, Demeter'inki nefret saçardı. Bir anda gelen şiddetli enerji dalgası Persephone'yi duvara doğru yapıştırdı, duvar, ağırlığının altında ufalandı. Persephone ayağa kalktığında, Theseus'un Hades'in koleksiyonundan bir kılıcı kuşandığını gördü.

"Tanrı siken kaltak!" diye hırlayarak kılıcını salladı.

Persephone, parmak uçlarındaki siyah uçlu dikenleri birer kurşun gibi Theseus'un göğsüne doğru fırlatarak saldırdı. Yarı tanrı geriye doğru sendeledi, gömleği akan kanıyla kararıyordu ve gözleri, doğal olmayan bir parıltıyla ışık saçtı. Sonra da yumruğunu yere vurdu ve yer titremeye başladı, duvardaki silahları yere düşürdü ve Persephone'nin dengesinin bozulmasına sebep oldu.

Aynı anda, Demeter başka bir enerji dalgası daha çağırdı. Perserphone'ye sertçe çarpıp onu bir kez daha havaya fırlattı. Yere indiğinde, Theseus ona saldırmak için silahını başının üstüne kaldırmıştı. Persephone ellerini havaya kaldırdı ve adam kılıcı, Persephone'nin orada topladığı enerjiye vurunca Hades'in zırhına doğru fırladı. Persephone onu düştüğü yerde tutmak için sarmaşıkları çağırdı.

Sonra Persephone bütün dikkatini Demeter'e çevirdi. Büyüleri çarpıştı, enerji patlamaları buluştu ve infilak etti; sarmaşıklar ve dikenler birbirine girip un ufak oldu. Hasat Tanrıçası bir patlama daha yarattı, bu defaki rüzgârı harekete geçirdi, Persephone'nin saçlarını ve kıyafetlerini birbirine karıştırdı. Demeter, Theseus'un saldırmak için kullandığı kılıcı alıp Persephone'ye doğru fırlattı. Persephone en hızlı hangi büyüyü çağırabiliyorsa onunla kendini savundu.

"Tanrılar seni mahvedecek!" dedi Demeter. "Ben seni güvende tutardım!"

"Dünyanın kalanı tehdit altındayken güvende olmak ne işe yarar?"

"Dünyanın kalanı önemli değil!" diyerek öfkeden kudurdu Demeter.

Persephone, ilk defa Demeter'in onun için hissettiği gerçek korkusunu gördü ve kısa bir an için ikisi de dövüşmeyi bıraktı. İkisi de sınırda kalarak birbirine baktı ama Demeter'in ağzından çıkan kelimeler kırık dökük tü ve Persephone'yi de kırdılar.

"Önemli olan sensin. Sen benim kızımsın. Ben senin için *yalvardım*."

O sözlerde saf bir gerçek vardı ve Persephone annesinin eylemlerini bir yere kadar anlayabilse de asla kabul etmeyeceği bazı şeyler vardı. Hades de onun için yalvarmıştı. Hades de onu korumak istemişti; ancak Persephone'nin kendi savaşını vermesine izin vermeye, eğer ayağa kalktığını görmek anlamına geliyorsa acı çekmesini izlemeye hazırdı.

"Anne," diyerek başım iki yana salladı.

"Benimle gel," dedi Demeter ümitsizce. "Şimdi benimle birlikte gel ve bunun olduğunu bile unutabiliriz."

Persephone başım iki yana sallamaya başlamıştı bile. "*Yapamam*."

Annesinin bunu öneriyor olması bile gerçekten delilikti ama Persephone tanrıça hakkındaki şeyleri anlamaya başlamıştı. Ne kadar uzun zamandır yaşıyor olursa olsun, o artık iyi değildi. Dağılmıştı ve bir daha asla bütün olmayacaktı.

Demeter'in yüz hatları sertleşti ve elini savurup Persephone'ye doğru bir büyü dalgası yollarken kılıcını kaldırdı. Persephone büyüsünü bertaraf edip kendi büyüsünü çağırdı, çağırdığı karanlık, gölge şeklinde belirdi. Tayflar Demeter'e doğru saldırdı ve içinden geçtiklerinde Demeter sendeleyip dizlerinin üstüne düştü.

Demeter, Persephone'nin gözlerine tekrar baktığında, gözleri parlıyordu. Ayağa kalktı, öfkeyle haykırdı ve büyüsü uğuldayan bir rüzgâr gibi hızla toplandı.

"Bir konuda haklıydın, anne," dedi Persephone.

"Neymiş o?"

"İntikam tatlıdır."

Sonraki saniyede, Persephone'nin çağrısıyla keskin silahlar –mızraklar, bıçaklar ve kılıçlar– yükseldi ve yere inip Demeter'e saplanarak onu yere geçirdiler.

Peşinden gelen korkunç sessizlikte, rüzgâr aniden durdu. Persephone dizlerinin üzerine düşüp zorlukla nefes aldı.

"Anne," diye soluyarak ona doğru süründü.

Demeter ne kıpırdadı ne konuştu. Kolları iki yana açılmış, parmakları kılıcı tutar halde durdu. Şoka girmiş gibi gözleri kocamandı ve ağzından kan damlıyordu.

Persephone, "Anne," dedi.

Ayağa kalkmayı başardı ve silahları çekip çıkarmayı başardı. Bitirdiğinde tanrıça soğuk, mermer zeminde uzandı ve Persephone onunla oturup iyileşmesini bekledi.

Ancak annesi kıpırdamadı.

"Anne!" Persephone çıldırmış gibi dizlerinin üzerinde doğrulup tanrıçayı salladı. Demeter'den bir sürü şey istemişti; değişmesini, anne olmasını, hayatını yaşamasına izin vermesini ama asla ölmesini istememişti. Bunu asla istememişti.

Sonra Hades'in buradaki silahlarla ilgili söylediği bir şeyi hatırladı. Buradaki silahların bazıları kutsal emanetlerdendi ve bir tanrının iyileşmesini önleyebilirlerdi.

"Anne, uyan!"

Hekate arkasında belirip, "Gel, Persephone," dedi. Tanrıçanın yaklaştığını bile hissetmemişti.

"Uyandır onu," dedi. Ellerini Demeter'in vücuduna yerleş-

tirdi, şimdiden soğuyordu. Kendi büyüsünü kullanıp annesinin yeniden nefes almasını sağlamaya yeltendi ama hiçbir şey olmadı.

"Onun ipi kesildi, Persephone. Demeter'i geri getirmenin yolu yok."

"İstediğim bu değildi," diye ağladı Persephone.

Sonra Hekate ellerini Persephone'nin yüzüne yerleştirip gözlerine bakmaya zorladı.

"Demeter'i tekrar göreceksin. Bütün ölüler yeraltına gelir, Persephone ama şu anda Sybil ve Harmonia'nın sana ihtiyacı var."

Persephone birkaç derin nefes aldı, gözleri acıyordu. En sonunda başını salladı ve tanrıçanın onu ayağa kaldırmasına izin verdi ama kapıya doğru yöneldikleri sırada duraksadı.

"Theseus!"

Onu bağladığı yere doğru döndü ve gittiğini fark etti.

"Miğfer!"

İki tanrıça cephaneliği aramaya koyuldu ama Yeraltı Dünyası şiddetle sallandı ve korkunç bir çatlama sesi geldi.

Persephone'nin kalbi göğsünü dövdü ve Hekate'yle göz göze geldiğinde tanrıçanın rengi attı.

Persephone, "O da neydi?" diye fısıldadı.

"O," dedi Hekate. "Theseus'un Titanları serbest bırakmasının sesiydi."

BONUS İÇERİK

Aşağıdaki sahneler ya kitaptan çıkarıldı ya da üzerlerinde oynama yapılması gerekti.

Yeni Ev Partisi

Hades beklerlerken, "Buna ne deniyor demiştin?" diye sordu.

"Buna yeni ev partisi deniliyor," dedi Persephone.

Hades Persephone'nin ellerindeki kutuya göz attı.

"Sen de odun değil de kapkek getirdin?"

Persephone gülmemeye çalıştı, hele de bugün bu soru kendisine ikinci defa yöneltildiği için.

"Niçin odun getireyim Hades?"

"Yeni evi ısıtmak için?"

Persephone artık kendine hâkim olamadan kıkırdıyordu. "Çok yaşlısın!"

Hades tek kaşını havaya kaldırdı ve Persephone bu yorumunun bedelini daha sonra ödeyeceğini anladı.

"İnsanlar artık yeni evlere taşınanlara odun götürmüyor Hades. Hediyeler ve alkol götürüyorlar. Sarhoş olup oyunlar oynuyorlar."

"Peki biz? Sarhoş olup oyunlar oynayacak mıyız?"

Hades'in gündoğumundan itibaren içtiğini izlemişti ve tanrı son derece ayıktı. Persephone onun artık sarhoş olamadığından -ve muhtemelen bir alkolik olduğundan– emindi.

Persephone onu inceledi. "Kimseyi pazarlık yapması için oyuna getirmeyeceksin, değil mi?"

Hades yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Hiçbir şeye söz vermiyorum."

"Hades." Persephone adını bir uyarı gibi söyledi ve ona doğru döndü. Hades, tanrıçanın yüzünü ellerinin arasına alıp öperek onu şaşırttı.

Tanrı geri çekildiğinde, "Uslu olacağım," dedi.

Persephone alayla güldü. "Bak sen, işte bu temin edici."

Duş Sahnesi

Su çarptığında sıcaklığıyla inledi ve Hades bu fırsatı öpücüklerini derinleştirmek için kullandı. Göğüslerini avuçluyor, parmakları sertleşen meme uçlarını ayartıyordu. Persephone aralarına uzanıp başı nemlenen kalın aletini sıvazladı. Persephone onu ağzına almak istedi ama Hades boğazını kavrayıp parmaklarını çenesinde açtı, dilini tanrıçanın ağzına daldırdı.

Sonra birdenbire geri çekildi ve Persephone hırlayarak onun aletine uzandı.

Hades gülerek onun ellerini tuttu. "Bir dakika, sevgilim. Kanla kaplısın."

"Aldırıyor gibi değildin," diye belirtti.

"Aldırmam ama seni yıkarken her yerine dokunma fırsatını değerlendiririm."

Hades sabuna ve ıslak life uzandığında akan sudan uzak durdular. Persephone'nin omzundan başladı, kanı nazikçe yıkadı. Göğüslerine geçip avuçladı ve sıktı, kaygan elleriyle onlarla uğraştıktan sonra karnına ve yan taraflarına, oradan da baldırlarına geçti. Önünde dizlerinin üstündeyken ona emir verdi.

"Dön." Persephone emrine itaat etti, o vücudundan yukarı doğru çıkarken kendisi de ellerini duvara dayadı. Hades oyalanarak baldırlarının arasını yıkadı, parmaklarıyla kadınlığını aralayıp klitorisinde daire çizdi ve parmaklarını kaydırdıktan sonra sert aletini kıçının kıvrımına dayadı, elleri göğüslerine geri döndü.

Dudaklarını kulağına dayayıp, "Beni ne kadar çok istiyorsun?" diye sordu. Persephone başını ona doğru çevirirken sa-

kalının yanağını çizdiğini hissetti ve ona doğru gerinip kendini aletine daha sert dayadı.

"Her şeyden fazla," dedi Persephone.

Hades, Persephone'nin başını ona doğru çevirip ağzını esir aldı, sertçe öptükten sonra onu serbest bıraktı, sadece bacaklarını ayırıp kendini içine yönlendirmek içindi. Hades kayarak en tatlı yangıyla içini doldurup esnetirken, Persephone başını hâlâ duvara dayalı tuttuğu ellerine yasladı.

"Eğer yapabilseydim tüm sonsuzluk boyunca sikimi bu tatlılığın içinde gömülü tutardım," deyip kalçalarını kavradı, içine öyle sertçe girdi ki hayalarının kıçına çarpışını hissetti. "İçinde nasıl hissettirdiğimi söyle bana."

Bunun için bir sürü kelime, bir sürü keyif veren şey vardı ama söylemeyi becerebildiği tek şey, "İyi," oldu.

Hades saçlarını sıkıca tuttu.

"Sikime boşaldığım hissetmek istiyorum," dedi kulağına. "Bunu yapabilir misin? Benim için boşalabilir misin?"

Bunlar, Hades'in daha önce hiç söylemediği sözlerdi. Hades hep çok şehvetli bir adam olmuştu ama bu kelimeler... açık saçık, ilkel ve karanlıktı. Persephone daha fazlasını istedi.

Onun karanlığını istedi.

"Senin için boşalacağım," dedi ve inledi.

Bu defa Hades inledi, Persephone'nin kasığında hissettiği boğuk bir sesti. Hades elini aşağı indirip klitorisine uzandı ve başparmağını hassas sinir uçlarına sürttü. Persephone kendini geriye doğru daha çok gerdi, Hades'in darbelerini daha derinde hissediyordu. Adamın ağzı her yerdeydi, kulağını, boynunu, omzunu emiyordu.

"Siktir, muhteşemsin," dedi tanrı. "Benimsin."

Persephone'nin orgazmı çok sert geldi ve bacakları öyle bir titredi ki neredeyse düşüyordu ama Hades onu ayakta tuttu, destek almak için tek elini duvara dayadı.

"İçime boşal," diye emretti Persephone. "Eğer seninsem. Boşal."

Hades boğuk bir kahkaha atmayı başardı. "Kraliçem nasıl isterse."

Son birkaç girişi sert, derin ve hızlı oldu ama Persephone, onun içinde nabız gibi attığını hissetti ve adamın vücudu onunkine dayanarak rahatladı, en sonunda boşalmıştı.

Bir an o şekilde, vücutları birbirine yapışmış halde kaldılar, duştan akan su soğuyana kadar duvara dayalı biçimde durdular. Hades içinden çıktığında Persephone döndü ve kayarak yere oturdu, ayakta duramayacak kadar bitmişti.

Hades önünde diz çöktü.

"Sen iyi misin?"

"Evet," diyerek uykulu biçimde gülümsedi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Bir Lir

"Korkunç bir ses," dedi Apollo.

Persephone, Müzik Tanrısı'nın ona verdiği lirin tellerini çekmeyi bıraktı ve ona dik dik baktı. "Tam olarak söylediğin şeyi yapıyorum. Öğretmenden kaynaklanıyor olmalı."

"Eğer tam olarak söylediğim şeyi yapıyor olsaydın şarkının sesi böyle çıkardı," diye karşı çıktı ve birkaç hoş, net nota çaldı.

"Hepimiz müzik tanrısı değiliz, Apollo."

"Orası belli," deyiverdi tanrı, kara kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bugün birileri pek aksi, normalden bile fazla," dedi Persephone.

Dik dik bakma sırası Apollo'daydı.

Persephone liri kenara bıraktı. "Sorun ne? Ajax'la ilgili değil, değil mi?"

Apollo'nun dudakları dümdüz oldu. "Niçin bir fani için ca-

nım sıkılacakmış?"

"Hector ona saldırdığında epey canın sıkılmış gibiydi."

"Kahramanım için endişelendim," diye patladı Apollo.

"Yani Hector'un oyunlarda Ajax'a karşı bir şansı olduğunu düşünmüyor musun?"

Apollo ağzını açtı ve sonra şak diye kapattı.

"Onu izliyorsun," dedi Persephone. "Beni palaestra'ya götürdüğün gün onun gibi kokuyordun."

Apollo'nun çenesi kasıldı ve konuşmadı.

"Sanırım eğer konuşmak istemiyorsan," dedi ve liri tekrar eline alıp çalmaya başladı... berbat şekilde.

"Dur! Benden cevapları işkenceyle alma düşüncesinde misin?" diye sordu.

"İşe yarıyor mu?"

Apollo ona dik dik baktıktan sonra iç geçirdi, birden çok yorgun göründü.

"En son âşık olduğumda katliam gibi bitti. Hep o şekilde sona eriyor."

"Hyacinth'in ölümü senin hatan değildi, Apollo."

"Evet, öyleydi. Hyacinth'i seven tek tanrı ben değildim ve o beni seçtiğinde, Batı Rüzgârının Tanrısı Zephyrus kıskandı. Atışımın yönünü değiştiren onun rüzgârıydı, onun rüzgârı Hyacinth'in ölümüne sebep oldu."

"O zaman onun ölümü Zephyrus'un suçu," dedi Persephone.

Apollo başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Şimdi bile, bunun Ajax'la olduğunu görüyorum. Hector her gün daha fazla kıskanıyor. Palaestra'da Ajax'la ettiği kavga ilk değildi."

"Ya Ajax senden hoşlanıyorsa?" dedi Persephone. "Korkun yüzünden onun peşine düşmemeye mi karar vereceksin?"

"Korku değil—" diye başladı ve sonra öfkeyle bakışlarını kaçırdı.

"Öyleyse ne?"

"Bunu batırmak istemiyorum. Ben şu anda... *iyi* biri değilim. Ya tekrar kaybedersem ne olacak? O zaman... kötü mü olacağım?"

"Apollo," dedi yapabildiği kadar nazikçe. "Eğer kötü biri olacağından endişe ediyorsan, o zaman içinde düşündüğünden daha fazla insanlık var demektir."

Apollo ona, aynı fikirde olmadığını söyleyen bir bakış attı.

"Ajax'la konuşmalısın."

"Ne hakkında? İlişki yaşamıyoruz."

"Onun gibi kokuyordun," diye belirtti Persephone.

"Ve?"

"Şey, bu en azından sizin... fiziksel temas yaşamış olduğunuzu gösterir."

Apollo gözlerini devirdi. "Eğer sorduğun buysa, onunla yatmadım."

"Soru değildi."

"İma edildi," diye karşılık verdi. "Fakat... biz öpüştük."

"Ve? Seni öptüğünde nasıl hissettin?"

Apollo iç geçirip yüzünü sıvazladı. "Sanki... aynı anda hem nefes alıyor hem de boğuluyormuşum gibi." Duraksadı. "Bu kulağa aptalca geliyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Persephone sessizce. "Hiç de değil. İkinizin arasında keşfetmeye değer bir şey varmış gibi geliyor."

"Felaketle sonuçlansa bile mi?"

"Öyle olsa bile," dedi. "Bak, benim Hades'le evlenme kararımın sonucu olarak annem Yukarı Dünya'ya neler yapıyor."

"Pişmanlıkların olmalı," dedi. "İnsanlığa nasıl yas tuttuğunu biliyorum."

"Annemin bu yolu seçmiş olmasına pişmanım," dedi Persephone. "Çünkü bu, onu parçalara ayırmam gerektiği anlamına geliyor."

Yazarın Notu

Tanrılar aşkına. Buna nereden başlasam?

Öncelikle, siz okuyucularıma teşekkür ettiğimi söylememe izin verin. Çok fazlasınız ve hepinize minnettarım –yorumlar, gönderiler, mesajlar– hepsi beni yazmaya teşvik ediyor. Sizlerin sayesinde tam zamanlı bir yazar olabildim ve sizlerin sayesinde sevdiğim işi yapmaya devam edebiliyorum.

Ayrıca Street Ekibime kocaman teşekkür ediyorum. Sizler, benim isteyip isteyebileceğim en iyi destek ekibisiniz. Bana ve kitaplarıma harcadığınız zaman için minettarım. Hepiniz harikasınız.

Kitap Hakkında

Bu kitabı yazmak bir bulanıktan ibaretti; yorgunluğun, ıstırabın, kederin ve her şeyin daha iyiye gideceğine dair umudun karmaşık bir karışımıydı. Süreç üzerine düşününce, buraya nasıl geldiğimi söyleyemem ama geldiğim için memnunum. Bu kitapla *çok* gurur duyuyorum. Gururludan da öteyim. *Yıkımın*

Dokunuşu hakkında hepimizin görüşleri olduğunu biliyorum ama niçin acı çektiğimizi, niçin o yolculuğun o kadar önemli olduğunu anlayabilmenizi umuyorum: bu noktaya gelmek içindi. *Kötülüğün Dokunuşu*'nun gücü içindi. *Karanlığın Dokunuşu*'nda Persephone'nin kim olduğuna, *Yıkımın Dokunuşu*'nda çektiklerine bakıp bu kitabın sonunda olduğu kişiyi görmek beni gururlandırıyor. Onun yolculuğu, çekilen çilenin, travmanın ve kederin bizi sadece daha da güçlü yapması, bana umut veriyor.

Geri Kalanlar

Hepinizin bildiği gibi, birkaç mitolojik öge üzerinde oynuyorum ve o efsanelerden, onları kitaplarımda nasıl uyarladığım veya nasıl değiştirdiğimi anlatmak isterim. Titanomakhia ile başlayacağım.

Titanomakhia: On Yıllık Savaş

Kötülüğün Dokunuşu için hazırlanırken kendime sorduğum temel soru şuydu: Başka bir Titanomakhia'ya ne sebep olurdu? Tanrıların bu döngüsünü hepimiz biliyoruz: ilk tanrılar Titanlar tarafından devrildi, Titanlar Olympos'lular tarafından devrildi. Titanomakhia hakkında okursanız, özellikle Zeus'un rolü hakkında, ne kadar karizmatik olduğunu görürsünüz ki bu da çok rahatsız edici çünkü onun gerçekten bu kadar çekici olmasını istemezsiniz ama o, Titanları yenmek için ne gerektiğini anladı, onu ve Olympos'luları destekleyenlerin statülerini ve güçlerini kaybetmeyerek ödüllendirileceklerine söz verdi. Hekate ve Helios, ona katılan iki Titan'dı. Ayrıca, özellikle belirtilen bir şey var ki, o da Zeus'un Hekate'ye yüksek bir saygı beslediğiydi; bu da Hekate'nin gerçekten ona ağzının payını verebilecek tek kişi olmasının nedenidir. Bu nedenle Hekate'nin onu hadım edebileceğine karar verdim. Zeus'un cezası için Hekate'nin onu hadım etmesini seçtim çünkü Cronus da

babası Uranus'u hadım etmişti (Adonis'i öldürmek için kullanılan orakla). Ayrıca Demeter'in kar fırtınasının başka bir Titanomakhia'ya katkıda bulunacak bir huzursuzluk ortamı yaratacağını hissettim. Efsanede Persephone, Hades tarafından Yeraltı Dünyasına götürüldüğünde, Hasat Tanrıçası gerçekten dünyayı ihmal eder ve dünya kuraklığın pençesine düşer. Kuraklık kötü olsa da teknolojinin kuraklıkla, kar fırtınasından daha kolay başa çıkabileceğini hissettim. Böyle hissetmemin nedeni, Oklahoma'da yaşıyor olmam ve kar fırtınaları yüzünden sıkıntı çekiyoruz çünkü bunlarla başa çıkacak altyapımız yok. Hasat Tanrıçası olan Demeter'in hava koşullarını açıkça kontrol edebileceğini düşündüm, o yüzden neden ona New Athens'e şiddetli bir kar fırtınası getirtmeyecektim ki? Bu, hâlihazırda Triad tarafından gaza getirilen faniler arasında huzursuzluğa neden olurdu. Demeter'den bahsetmişken, efsanede Persephone ortadan kaybolduğunda, Demeter bir bakıma depresyona girerek amaçsızca dünyayı dolaşır. Doso adındaki yaşlı bir kadın kılığına girerek Celeus'a gider (*Kötülüğün Dokunuşu*'ndaki isim seçimimin sebebi de bu). Oradayken, kralın iki çocuğuna bakmaya başlar ve çocuklardan birini ateşe vererek ölümsüz yapmaya çalışırken yakalanır ve tanrıça olduğunu açık eder. Bu olay sonrasında çok sinirlenen Demeter, kralı ve halkını onun onuruna bir tapmak inşa etmeye zorlar.

Kitapta tanrıların Demeter'in saldırısına nasıl tepki vereceği konusunda zorlandım fakat efsanenin gidişatına yakın kalmaya çalıştım. Onda da tanrılar bu duruma uzun bir süre göz yumuyor, ta ki insan ırkının ve bunun sonucunda da kendilerine tapanların yok olma tehlikesiyle karşılaşıncaya kadar. Başta Zeus tanrıçayı sakinleştirmek için kelimeleri kullanmaya çalıştı. Ayrıca onu Olmypos'a dönmeye ikna etmesi için diğer tanrıları da yolladı ama Demeter reddetti. Zeus, son çare olarak, Persephone'yi Yeraltı Dünyası'ndan kurtarması için

Hermes'i yolladı. Kitabımda, Zeus'un aynı tembel karar verme tarzı üstünde oynadım. Zeus'un kendine tapanlara ihtiyacı olabilir ancak gücünü kaybetmekten korkmuyor, o yüzden de hızlı hareket etmiyor.

Demeter Hakkında Daha Fazla

Demeter'in tecavüzü bu kitapta değindiğim bir konu. Aslında Poseidon Demeter'e, Demeter'in Persephone'yi arayışı esnasında tecavüz ediyor ancak ben bunun Persephone doğmadan önce olmuş olmasını uygun buldum, böylece Demeter'e dünyadan elini eteğini çekmesi ve kızını o üçlüden korumak istemesi için bir sebep verecekti.

Hermes ve Pan

Hızlıca belirtmek isterim ki Yabanın Tanrısı Pan'den, Hermes'in oğlu olarak bahsettim, tabii tüm mitolojide olduğu gibi, gerçek babası olabilir de olmayabilir de. Yine de Yunan Tanrıları arasında bilinen tek ölümün Pan'inki olduğunu söylemek isterim. Ölümü ayrıntılı olarak anlatılmamaktadır; aslında, nasıl öldüğünü kimse bilmez. Bu aslında, en sonunda kitlelere kadar yayılmış bir kulaktan kulağa oyunu gibi. Ancak düşünce şu ki; İsa'nın doğumuyla Pan'in ölmesi gerekti.

Hiç bana sormayın. Ben sadece efsaneleri okudum.

Apollo ve Ajax ve Hector

Apollo ile Ajax'ı birleştirmeme sebep olan neydi bilmiyorum ama mitolojide Truva Savaşı sırasında Ajax ve Hector'un düellosunu biliyorum, o yüzden ilginç bir dinamik yaratacağını düşündüm. Mitolojide, Apollo Truvalıları desteklediği için Hector'a lütfunu vermiştir, bu arada Ajax da Yunanlılar için savaşıyordur.

Ayrıca olabildiğince iri yarı ve güçlü Ajax'ın sağır olması gerektiğine karar verdim çünkü sağırlığın yetersizlik demek

olmadığını göstermek istedim. Bununla beraber, mitolojide anlatılan gücü, cüssesi ve refleksleri dışında, Ajax'a herhangi bir süper kahraman güçleri vermek istemedim. Sağırlığının, etrafındaki duyan savaşçılar gibi eğitilmiş olduğu gerçeğini değiştirmesi gerektiğini düşünmedim.

Aphrodite ve Harmonia

Mitolojide, Harmonia'nın Ares ile Aphrodite'nin kızı YA DA Zeus ve Electra'nın kızı olduğu söylenir. Ares ve Aphrodite arasında aşk yaşatmadığım için, ikinci seçeneği tercih ettim ve onu Aphrodite'nin kız kardeşi yaptım. Ayrıca Harmonia, Cadmus ile evlidir, onu gerçekten sevdiğine inanıyorum çünkü kocası bir sürüngene dönüştüğünde Harmonia aklını yitirmiş ve kendisi de bir sürüngene dönüşmüştür. Kitaplarımın herhangi birinde bu efsaneye dokunacak mıyım bilmiyorum ama burada bahsetmenin önemli olduğunu düşündüm.

Yeniden anlattığım bu kitapta, Harmonia'nın panseksüel olduğunu hissettim. Ayrıca Sybil'in bir kadına âşık olmayı daha önce hiç düşünmemiş olmasma rağmen, Harmonia ile tanıştığında kendine hâkim olamadığım düşündüm ve bu çok ama çok sevimli.

Knossos Sarayı ve Minotaur

İlk olarak, Knossos Sarayı ve niçin başta "labirent" olarak anlatıldığına dair harika bir makale: livescience.com/27955-knossos-palace-of-theminoans.html. Bunu buraya ekliyorum çünkü başta labirentin Daedalus tarafından inşa edilen labirentvari bir saray olduğu düşünülmüş. Minotaur hikâyesini almak istedim çünkü elimizde Theseus var, bildiğimiz üzere Minotaur'u öldürmesi için gönderilen kişi. Canavarı yenilgiye uğrattıktan sonra labirentten çıkmasına yardım edecek bir ip yumağı veren Ariadne'nin yardımıyla görevinde başarılı olmuş.

Theseus ve Helen

Belki Helen'in yolu bazılarınızı şaşırtmıştır, o yüzden burada açıklayacağım. Theseus ve Pirithous'un Zeus'un kızlarını kaçırdığına dair bir efsane var. Theseus, Truvalı Helen'i seçerken, bildiğimiz gibi Pirithous, Persephone'yi seçiyor. Diğer meşhur efsane de Paris'in Helen'e âşık olması ve onu Sparta'dan Truva'ya kaçırarak bir savaş başlatmasıdır.

Efsanenin anlatımlarına ve yorumlamalarına dayanarak, Helen'in en tepeye çıkmak için her şeyi arayan biri olabileceğini hissettim. Sonuçta, o Spartalı bir kadın. Güçlü, her şeyi yapabilir ve zeki. Güzelliğini bir araç ve aklını da bir silah olarak kullanmayı biliyor. Onunla ilgili izlenimime göre, kitaptaki gidişatını anlayabilirsiniz.

Canavarlar

Bu kitapta Minotaur haricinde bahsi geçen birçok canavar var: Hydra, Lamia, Ceto ve Arachne. Hepsi hakkında kısaca özetler vermek istedim.

Hydra, Lerna Gölü'nde yaşıyordu, bunu Yeraltı Dünyası'nın girişlerinden biri olarak hatırlayacaksınızdır. Bu canavarı yeraltında bulundurmayı seçtim çünkü çok zehirli. Ek olarak, canavar en sonunda, görevlerinin bir parçası olarak Herkül tarafından öldürüldü.

Lamia, Libya'nın kraliçesiydi. Kitapta da belirttiğim gibi, Zeus'la ilişki yaşamasının sonrasında, Hera tarafından, bütün çocuklarını kaybetmesi için lanetlendi. Çocukları öldürüldü mü, yoksa kaçırıldı mı konusunda çeşitli efsaneler var, bunun sonucu olarak Lamia en sonunda çocukları yemeye başladı. Durum nasıl olursa olsun, kafayı sıyırdı ve çocukları kaçırıp yemeye başladı. Zeus ona kendi gözlerini çıkarması için güç verdi, uykusuzluğunu dindirmesine yardım etmek için. (Hera

onu ayrıca uykusuzlukla lanetlemişti.) Zeus ona bir de kehanet gücü armağan etti, sanırım bütün çocuk yiyen canavarların hak ettiği bir armağan bu?

Ceto kadim bir tanrıça ve Deniz Canavarlarının Kraliçesi. Gorgonlar ve Gracae* da dahil olmak üzere, birçok canavarı doğurmuştur. Gracae'yı tek bir gözü ve bir dişi aralarında paylaşan üç kız kardeş olarak da hatırlayabilirsiniz.

Son olarak Arachne'den bahsettim. Ovid'in dönüşümler kitabında geçiyor, bu kitabın başında alıntı yaptığım kitap. Örgü örme yarışmasında Athena'ya meydan okuyan bir kadındı. Ondan bahsetmek istememin sebebi, Arachne'nin tanrıların kabahatlerini gözler önüne seren sahneler örmeyi seçmesiydi, benim de bu kitaplarda yapmayı seçtiğim bu oldu. Neyse, hikâyenin kalanında da Arachne'nin örgüsü kusursuz oluyor ve bu Athena'yı hiddetlendiriyor. Arachne'nin bir örümceğe nasıl dönüştüğünün çeşitli anlatımları vardır ama her koşulda dönüşmüştür. Kitapta, Arachne'nin Çukuru'ndan bahsettim, Tartarus'ta bir ceza olarak düşünmek hoşuma gidiyor.

Çok Yönlü

Okeanos ve ikizi Sandros uydurulmuş modern yarı tanrılar ama Zeus'un başka ikizlerinden, Amphion ve Zethus'tan ilhâm alarak yazdım. Amphion ve Zethus'u modern yarı tanrılar olarak kullanmadım çünkü kadim zamanlarda olan, bir bakıma onlarla bağlantısı olan bir efsaneden söz etmiştim ve o da Amphion ve Niobe'nin çocuklarının Apollo ve Artemis'in ellerinde can verdiğiydi.

Apeliotes gerçek bir tanrı, Güneydoğu Rüzgârının Tanrısı. Bu bir bakıma komik çünkü tazeleyici yağmur getirdiği düşünülüyordu. Ancak kitaptaki iki çocuğu, Thales ve Callista'yı uydurdum.

* Yaşlı kadınlar veya gri cadılar olarak da bilinirler.

Kral Priam'ın karısı olan Hecuba'dan kısaca bahsettim. Onun bir köpeğe dönüşmesiyle ilgili birkaç efsane var, bu da Hekate'nin sembollerinden biri. Bu kitabın bir noktasında, Hecuba yeraltında bir ruh olarak dinlenmeye hazır ve o yüzden Hekate Nefeli'yi buluyor, sevdiğini kaybettikten sonra tanrıçaya acısını alması için yakaran bir kadın olarak tarif ediliyor. Bunda, Hecuba'nın efsanelerinden birini, oğlunun ölümünü izledikten sonra delirdiği, sonrasında da bir köpeğe dönüştüğü efsanesini doğrudan referans aldım.

Yazar Hakkında

Scarlett St. Clair, kocasıyla birlikte Oklahoma'da yaşamaktadır. Kütüphanecilik ve bilgi yönetimi alanında *master* derecesi vardır. Yunan mitolojisine, cinayet, aşk ve sonraki hayatla ilgili gizemlere takıntılıdır. Kitaplarla, tur tarihleriyle ve içerikle ilgili bilgi almak için lütfen scarlettstclair.com'u ziyaret edin.